

Giới thiệu Tuyết Hoa Phong Nguyệt

Câu chuyện bắt đầu thật kỳ lạ và lôi cuốn, Tư Không Bạch vốn là một cô nhi, không có võ công và cũng không phải là người võ lâm nhưng bởi tình cờ có được tấm "Phi Tuyết Cung Hàn Lệnh", mà trở thành mục tiêu của các phe phái, các nhân vật trong giang hồ...

Chàng từ nhỏ đã luôn mơ ước trở thành một nhân vật võ lâm và bây giờ chàng đã hoàn toàn "nổi tiếng" trong võ lâm ... bị các bang phái truy đuổi và tìm đủ cách hành hạ, lường gạt để truy ra tông tích của "Phi Tuyết Cung Hàn Lệnh". Vậy thật sự tấm lệnh này có ý nghĩa gì mà làm điên đảo cả giang hồ ? Có liên quan gì đến tứ đại anh hùng trấn võ lâm mà tên tuổi đã đi vào truyền thuyết: Tuyết, Hoa, Phong, Nguyệt. Mời các bạn xem tiếp câu chuyện...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Phi Tuyết Cung Hàn lệnh

Gã đã mười sáu tuổi.

Với niên kỷ như thế, gã nghĩ, không có lý do gì để gã phải nhất nhất chấp nhận mọi cách giải thích của sư phụ gã, một lão đạo sĩ lỗ mũi trâu luôn nói dối không biết ngượng mồm.

Càng ngẫm nghĩ càng minh bạch, gã xăm xăm quay trở lại thảo luận, nơi gã vì giận dữ vừa bỏ đi, sau một lúc lâu thuyết phục nhưng vẫn không được sư phụ gã thuận tình.

Bước vào căn thảo luận đã quá cũ nát, cảnh tượng đập vào mắt làm gã tăng thêm quyết tâm. Bởi vì sư phụ gã rõ ràng đang ngồi xếp bằng, một cách ngồi mà đã lâu lắm rồi, gã vẫn còn nhớ, khi gã hỏi, sư phụ gã đã giải thích đó là lối ngồi để dưỡng thần luyện nội công, cũng là lối ngồi mà bất luận ai muốn có bản lĩnh võ công cao thâm đều phải ngồi tương tự.

Gã cố tình nện những bước chân rõ mạnh, cố tình cho sư phụ gã biết gã đã quay trở lại, gã đã nhìn sư phụ gã đang làm gì, vậy thì sư phụ gã đừng hòng nói dối gã như sư phụ gã từng nói dối.

Đôi mắt nhắm hờ của sư phụ gã từ từ hé lộ, một ánh mắt nghiêm khắc mà suốt từ bé đến tận giờ gã nhìn thấy là gã phải phập phồng lo sợ.

Vẫn chưa hết, cùng với ánh mắt đó, sư phụ gã cũng mở miệng. Và cứ y như rằng, lần nào cũng như lần nào, sư phụ gã không mở miệng thì thôi, một khi đã mở miệng, điều này thật kỳ lạ khiến gã không sao hiểu nổi, bất kỳ lời nói nào của sư phụ gã đều như biết rõ mọi ý nghĩ của gã, thuật suốt tâm tư gã, khiến gã đôi lúc phải chối quanh vì không muốn nhìn nhận mọi điều sư phụ gã nói đều đúng.

Như lần này chẳng hạn, sư phụ gã ung dung hỏi :

- Ngươi bảo ngươi bỏ đi không bao giờ quay lại, nhưng chỉ mới đó ngươi đã thay đổi ý định, phải chăng ngươi đã tìm được phương cách, bắt ta phải chỉ dạy võ công cho ngươi?

Với ý định sẵn có, gã thừng thẳng đáp :

- Bảo có cách thì không hoàn toàn đúng. Tuy nhiên, do đệ tử lo nghĩ cho sư phụ nên cảm thấy không thể bỏ đi như thế này.

Sư phụ gã nheo mắt :

- Ngươi lo nghĩ cho ta? Ta nghe không lầm chứ?

Gã bấm bụng ngồi xuống trước mặt sư phụ, một điều mà trước nay gã chưa khi nào dám :

- Sư phụ không nghe lầm đâu. Đệ tử lo cho sư phụ thật, lo nhiều hơn sư phụ nghĩ là khác.

Sư phụ gã nhếch môi :

- Ngươi lo cho ta ra sao nào?

Gã làm ra vẻ nghiêm trọng :

- Đệ tử lo sẽ làm tổn hại đến uy danh của sư phụ.

Sư phụ gã bật cười :

- Làm tổn hại đến uy danh ta? Ta làm gì có uy danh mà sợ người làm tổn hại?

Gã thoáng giật mình. Nhưng kịp nghĩ lại gã bảo :

- Uy danh của một người luyện võ. Nhất là sư phụ có bản lĩnh cao thâm, đương nhiên uy danh đó không phải nhỏ.

Sư phụ gã trầm giọng :

- Có khá nhiều điều ta mong người phải hiểu cho mình bạch. Thứ nhất, ta tuy có từng luyện võ nhưng chỉ đủ để phòng thân, chưa bao giờ ta tự phụ là người có võ học uyên thâm. Thứ hai, đối với giới giang hồ ta chỉ là hạng vô danh. Và vì là hạng vô danh nên ta không hề có uy danh như người cố tình đề cao. Điều thứ ba, hà... hà...

Sau vài tiếng cười kè kè, có vẻ đã biết hết những ý định của gã, sư phụ gã từ tốn nói tiếp :

- Vì ta không hề có uy danh nên người đừng bao giờ nghĩ hễ người bỏ đi và bị hết người này đến người khác hiếp đáp là người sẽ làm tổn hại đến uy danh của ta, đó là điều ta không hề quan tâm. Vậy cho nên, muốn nói thế nào thì nói, ta vẫn chưa bao giờ có ý định chỉ dạy chút võ công của ta cho người. Còn gì nữa không?

Cũng câu hỏi cuối cùng tương tự, gã biết đó là cách sư phụ muốn gã đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, đừng quấy rầy sư phụ gã nữa, đừng hỏi han gì nữa.

Và lại, gã thảm chán nản, gã còn gì để nói một khi mọi suy nghĩ của gã đều bị sư phụ gã quá thần thông quảng đại đã biết thấu suốt cả rồi. Như vậy, toan tính của gã một lần nữa phải thất bại.

Do đã quá nhiều lần chịu thất bại, nên lần này thật dễ hiểu nếu gã có phản ứng.

Gã bật thét, chính gã cũng không ngờ gã dám thét như vậy :

- Tại sao sư phụ cứ khăng khăng không chịu truyền thụ võ công cho đệ tử? Là sư phụ nghĩa là gì nếu đệ tử không được tiếp nhận chân truyền của sư phụ? Chưa hết, sư phụ cứ nghĩ đi, đệ tử còn phải minh bạch thân thế, phải biết thân sinh phụ mẫu là ai? Và nhớ như đệ tử có thù nhân, thù nhân đó là người đã hãm hại thân sinh phụ mẫu của đệ tử, đệ tử biết lấy gì để báo thù nếu không có chút võ học?

Sư phụ nhìn gã không chút xót thương :

- À! Thì ra người nghĩ người có kẻ thù, người nghĩ người có hai đáng sinh thành đáng gọi là thân sinh phụ mẫu nên người cứ nằng nặc đòi ta chỉ dạy võ học cho người? Nghe đây, nếu ta cho người biết sự thật, nếu hai điều đó hoàn toàn không đúng với tưởng tượng của người, việc học võ công người còn có nghĩ đến nữa không?

Rốt cuộc cũng có chút kết quả, gã nghĩ, gã không ngờ gã liều lĩnh gào thét như vậy lại giúp gã biết về thân thế. Gã thoáng lặng người :

- Sự thật như thế nào sư phụ?

Sư phụ gã khẽch môi cười buồn :

- Mười sáu năm trước, lúc ta có dịp vân du Giang Nam. Khi đó tiết trời giá lạnh khác thường khiến quan đạo hầu như không có lấy một bóng người.

Sư phụ gã như chìm đắm vào dĩ vãng :

-...

Cảnh quang hoàn toàn phủ trắng tuyết, lạnh đến nỗi ta phải náu thân dưới một cội cây và nhập định, tìm chút ấm áp cho bản thân. Bất chợt ta nghe thấy tiếng bước chân người tiến lại gần... mở mắt ra ta nhìn thấy một đôi phụ phụ. Họ đến gần ta, lúc đó ta chỉ nghĩ họ cần tìm một chỗ để tránh tuyết rơi. Nhưng không phải, họ đến gần ta và nhìn ta bằng ánh mắt cầu khẩn. Mỗi một lúc sau, khi thấy phụ nhân chìa cho ta xem một tiểu oa nhi hầy còn đỏ hồng, cái lạnh đã khiến đứa bé phải thiếp đi trong mê mết, ta mới biết tại sao họ lại có ánh mắt cầu khẩn đó.

Nghe đến đây gã giật mình :

- Sư phụ muốn nói đứa bé đó chính là đệ tử? Và đôi phụ phụ kia chính là...

- Không sai! Họ là song thân của người. Cả hai, nhất là mẫu thân người, cứ nài nỉ thật khẩn thiết, xin ta hãy nhận nuôi đứa bé thay họ.

Gã bật kêu :

- Không thể có chuyện này! Họ không phải song thân của đệ tử. Bằng không, họ đâu nỡ đành lòng xa lìa cốt nhục của chính họ?

Sư phụ gã lừ mắt :

- Thoạt đầu ta cũng nghĩ như người. Nhưng bằng vào kinh lịch ta từng trải. Ta tin chắc người chính là cốt nhục của họ. Bằng chứng ư? Thì đây, mẫu thân

ngươi đã tuôn không biết bao nhiêu lệ thảm khi giải thích rằng vì hoàn cảnh chẳng đáng đừng nên không thể cuu mạng ngươi thêm được nữa.

Gã bỗng lạnh giọng :

- Họ là hai nhân vật võ lâm?

Sư phụ gã bữu môi :

- Ta biết ngươi muốn nói gì! Sai rồi! Cứ theo tiếng bước chân của cả hai mà nói, mẫu thân ngươi là người chưa từng luyện võ. Riêng phụ thân ngươi, cước bộ tuy có vững hơn nhưng ngoài chuyện đó ra không còn dấu hiệu nào khác cho thấy phụ thân ngươi là nhân vật võ lâm. Như vậy, một là ngươi không hề bị bọn võ lâm dùng thủ đoạn độc ác là bắt cóc đi. Hai là họ vì lâm phải nghịch cảnh nào đó, vì không muốn giữ ngươi nữa nguyên là kết quả của một mối tình vụng trộm, họ buộc phải tìm cách tống khứ ngươi.

Gã hoàn toàn tuyệt vọng :

- Vậy đệ tử chỉ là một đứa bé sinh ra không phải lúc nên không được thừa nhận?

Phản ứng của gã khiến sư phụ gã dẫu sao vẫn là một đạo sĩ phải có chút mùi lòng :

- Chuyện này thời nào cũng có, đâu đâu cũng có, nào phải chỉ riêng ngươi chịu bất hạnh này? Huống chi dẫu sao ngươi cũng tốt phúc hơn nhiều đứa trẻ khác, không được bất kỳ ai cuu mạng như ta đã cuu mạng suốt mười sáu năm ròng rã.

Gã hít vào một hơi :

- Chỉ vì thế, vì đệ tử vừa sinh ra đã có lai lịch bất minh, sư phụ không truyền thụ võ công lại cho đệ tử?

Sư phụ gã cười khẩy :

- Ta không truyền vì có ba nguyên nhân. Và ba nguyên nhân này không hề có liên quan đến thân thế hay lai lịch bất minh của ngươi.

Gã nghi ngờ :

- Có những ba nguyên nhân ư?

Sư phụ gã gật đầu :

- Nguyên nhân thứ nhất, theo nghiêm lệnh của sư môn, ta không được bộc lộ sở học. Nguyên nhân thứ hai, cũng là theo nghiêm lệnh của sư môn, ta không được thu thêm truyền nhân thứ hai...

Gã cướp lời :

- Nghĩa là sư phụ đã từng có một truyền nhân? Người đó là ai?

- Ngươi chỉ biết có là đủ. Còn nguyên nhân thứ ba...

Gã lại cướp lời vì không cam tâm chịu đủ như sư phụ gã vừa bảo :

- Nếu sư phụ thật sự đã có một truyền nhân, sao suốt từ bé cho đến giờ, đệ tử vẫn chưa một lần nhìn thấy vị truyền nhân đó xuất hiện, chỉ ít là thăm qua sư phụ?

Sư phụ gã vẫn quả quyết :

- Tại sao ta phải giải thích cho ngươi rõ nguyên nhân? Chính vì ngươi luôn có thái độ như vậy nên ta phải nghĩ đến nguyên nhân thứ ba để không bao giờ chỉ dạy võ học cho ngươi.

Gã xịu mặt :

- Vậy nguyên nhân thứ ba là gì?

- Là ngươi quá ngỗ nghịch. Ngươi thử nhớ lại đi, có bao giờ ta bảo ngươi làm việc gì mà ngươi chịu làm ngay chưa? Đó là chưa kể ngươi không hề có tính nhẫn nại, cứ làm một nửa bỏ một nửa. Người như ngươi ta chỉ dạy võ công cũng vô ích.

Gã đứng bật dậy :

- Không phải đệ tử không nhẫn nại. Chỉ tại sư phụ không thuận tình chỉ dạy võ học cho đệ tử, cứ luôn cự tuyệt thành ý của đệ tử.

Sư phụ gã chột thờ dài :

- Tính khí nguoi vẫn vậy. Thôi nguoi đi đi. Ta có nói đến khô cả cổ nguoi vẫn không thể nào hiểu. Nói tóm lại, ta sẽ không bao giờ chỉ dạy cho nguoi. Đi đi! Đi đi!

Nhưng gã vẫn đứng bất động :

- Thế còn tính danh của đệ tử? Song thân đã không nhận đệ tử, không lẽ đến tính danh họ cũng không ban cho?

Sư phụ gã lặng người nhìn gã một lúc lâu. Mãi sau đó sư phụ gã mới chịu cất tiếng như không muốn nhìn gã rơi vào tuyệt vọng :

- Trước lúc quay lưng bỏ đi, với tâm trạng của người còn nấn nủ tia hy vọng, mẫu thân nguoi có dặn ta hãy gọi nguoi là Tư Không. Ta nghĩ đó là đại tính của nguoi.

Gã lẩm nhẩm :

- Tư Không... Tư Không...

Một nụ cười có phần nào hòa dịu chợt xuất hiện trên môi miệng sư phụ gã :

- Nếu nguoi không phản đối ta đặt thêm cho nguoi một chữ Bạch. Chữ Bạch này xem ra rất phù hợp với hoàn cảnh xuất thân của nguoi, cũng là đúng với cảnh ngộ của nguoi vào lúc này.

Hai mắt gã chợt đỏ hoe :

- Tư Không Bạch? Bạch là trắng cũng hàm nghĩa là không? Không thân thế, không lai lịch? Tuy cũng có song thân như bao người nhưng đối với đệ tử có cũng như không.

Sư phụ gã nhắm mắt lại :

- Nguoi hiểu như thế là tốt! Ít ra nguoi không để bao chữ nghĩa ta dạy nguoi đi từ tai này sang tai nọ rồi biến mất. Cũng tốt, cũng tốt!

Sau vài lần lặp đi lặp lại hai từ sau cùng với âm thanh dần nhỏ đi, gã biết, sư phụ gã bắt đầu rơi vào trạng thái nhập định như gã thường thấy.

Gã quay lưng bước đi, dáng người thất vọng. Cứ như ba chữ Tư Không Bạch kể từ lúc này trở đi sẽ đeo đẳng gã, làm nặng trĩu từng bước chân của gã...

* * * * *

Gã vẫn quay lại căn thảo lư.

Sau hai ngày và một đêm, đi lang thang khắp miền sơn dã, bước chân quen thuộc đã buộc gã phải quay lại chốn này, là nơi mười sáu năm qua đã ràng buộc gã với một người không hề thân thuộc. Và danh nghĩa sư đồ giữa gã và sư phụ chỉ là danh hư nghĩa trống không. Rỗng như tên gọi của gã vậy: Tư Không Bạch.

Tuy nhiên, tâm trạng hoàn toàn trống rỗng bỗng biến mất khỏi gã.

Gã kinh ngạc: thường nhật vào giờ này ở căn thảo lư phải có ánh đèn leo lét. Vì hoàng hôn đã buông xuống từ lâu, sư phụ gã đâu có khi nào chịu để căn thảo lư tối om om như thế này?

Gã hồ nghi: Hay vì ngờ gã đã bỏ đi, sư phụ gã do không còn gì để nấn ná nên cũng lẳng lặng ly khai chốn này?

Gã thất vọng: vậy là hết, tình cảnh gã bây giờ thật đúng với ba chữ Tư Không Bạch. Đến chút danh nghĩa sư đồ, dù chỉ là thứ danh nghĩa hư ảo, ngay lúc này gã cũng không còn nữa.

Sau cùng, sự tuyệt vọng lên đến tột đỉnh, không thể kiềm nén được nữa, gã bật gào lên :

- Sư... phụ...

Vừa gào gã vừa chạy xộc vào căn thảo lư.

Trời đã tối, gã không nhìn thấy gì.

Gã sờ soạng ở một góc thân thuộc, luống cuống tìm vật đánh lửa.

Gã bật lên.

Xoạch...

xoạch...

Do đang trong tâm trạng bối rối cùng cực, gã phải đánh lửa đến lần thứ năm hay thứ bảy gì đó mới có thể thắp cháy đĩa đèn dầu lạc vẫn may còn đầy dầu.

Gã đưa mắt nhìn quanh, chú ý là chỉ muốn nhìn lại cảnh quang đã quá thân quen với gã suốt mười mấy năm qua.

Thế nhưng, cảnh được gã nhìn thấy trước tiên lại là cảnh mà gã không thể nào ngờ đến.

Sư phụ gã đang ngồi tĩnh tọa, cũng ở một chỗ quen thuộc, nhưng lần này cách ngồi của sư phụ làm gã giật mình.

Trước hết, sư phụ gã không ngồi thẳng lưng như mọi lần. Vì đầu của sư phụ gã chẳng hiểu sao lại cúi gập xuống, để cảm tỳ hân hào phản ngược.

Kế đó là thần thái bất động kỳ quặc của sư phụ gã, một sự bất động chưa hề có ở sư phụ gã. Bất động đến nỗi sư phụ gã cam chịu ngồi mãi trong bóng tối, không thêm thắp đèn lên như mọi khi.

Sau cơn giật mình, với cảm giác thoát đầu mơ hồ nhưng bây giờ đã trở nên quá rõ, gã tiến lại gần, vừa tiến vừa khẽ gọi :

- Sư phụ? Sư phụ?

Dù kêu khẽ hay hét to, phản ứng của sư phụ gã vẫn là câm lặng, đủ cho gã hiểu, sư phụ gã đã là một cái xác vô hồn.

Nỗi bi thương tràn ngập lòng gã. Người thân duy nhất còn lại của gã giờ đã hóa ra người thiên cô.

Đời người ai cũng một lần chết. Tuy biết như vậy nhưng gã không thể không bi thương.

Không những thế, gã còn thấy áy náy hối hận. Phải chăng sư phụ gã vì cũng có cảm nhận rằng gã hiện giờ là người thân duy nhất, việc gã buồn bã bỏ đi đã gây một đá kích cực lớn cho sư phụ gã và hậu quả là sư phụ gã do không chịu nổi nên phải chết?

Với tâm trạng này, suốt đêm đó gã gục khóc bên thi thể sư phụ.

Trong khi lo hậu sự cho sư phụ, gã phát hiện một điều làm gã kinh nghi đó là thi thể sư phụ sao cứ cóng lạnh như bị vùi trong băng.

Gã nghĩ đành rằng tiết trời giờ vẫn đang đông nhưng nếu bảo vì thế sư phụ phải lạnh cóng thì quả là điều bất hợp lý.

Nghi hoặc thì vẫn nghi hoặc nhưng rốt cuộc cũng đến lúc gã đặt thi thể sư phụ vào mộ huyệt.

Cạch!

Cùng với tiếng động khẽ, một vật sáng lấp lánh bỗng từ người sư phụ gã rơi ra, nằm lơ lửng trên nền đất động tuyết.

Gã cau mày nhìn vật đó :

- Phi Tuyết Cung Hàn lệnh?

Bối rối, gã đặt thi thể sư phụ gã vào mộ huyệt sau đó mới thò tay nhặt vật đó.

Gã nhìn không lầm.

Vật nọ hình vuông vức, vừa bằng lòng bàn tay, bên trên có khắc ghi đúng năm chữ gã vừa nhìn thấy.

Gã lật mặt sau và phải tiếp tục cau mày :

- Những họa tiết này dường như là bức đồ hình của một khu vực nào đó? Phải chăng đó là nơi xuất xứ sư môn của sư phụ?

Nói đến xuất xứ sư môn, trong lòng gã thắc thò lo âu. Gã nói đến lời sư phụ gã, nghiêm lệnh của sư môn, như sư phụ gã nói, rất nghiêm khắc. Như vậy, nếu gã chưa từng được sư phụ thu nhận làm truyền nhân, lệnh bài này có lẽ gã không nên giữ.

Trương tự, dù ở mặt sau dù có đủ mọi họa tiết như đồ hình dẫn đến một khu vực nào đó, có lẽ phải là địa điểm tọa lạc của sư môn của sư phụ gã, gã không nên ghi nhớ và cũng không nên tự dẫn xác đến làm gì. Vì biết đâu, gã làm như thế là tự chuốc họa vào thân?

Gã ném bỏ mảnh lệnh bài vào mộ huyệt, định vui cùng với thi thể sư phụ gã.

Nhưng gã bỗng thay đổi ý định.

Dấu sao, đó là di vật duy nhất của sư phụ gã, gã nên giữ lại âu cũng là lưu lại ít kỷ niệm về sư phụ gã.

Gã nhặt lại, cất vào bọc áo.

Vùi lấp xong thi thể sư phụ, gã quay lại làm nốt công việc cuối cùng, là phá hủy căn thảo lư, nơi gã và sư phụ đã từng lưu ngụ.

Nhìn lại khung cảnh giờ đã trở nên trống vắng, gã cười chua chát :

- Sư phụ nói không sai. Từ Không Bạch ta giờ trở nên người vô thân vô thế, không nơi lưu ngụ, cũng không có lấy một mẫu hành trang vào đời. Lần đi này có lẽ không bao giờ ta còn dịp quay trở lại. Sư phụ! Đề tử xin vĩnh biệt sư phụ...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Vân ảnh thần cái

Đường vào trấn thành càng lúc càng có nhiều người qua lại tấp nập. Và như gã tỉnh mắt nhìn thấy thì có nhiều người sắp đi đến đối đầu với gã, bỗng họ dịch bộ bước tránh sang một bên. Thoạt nhìn, gã cứ tưởng họ là người từ tể nên cố tình nhường lối cho gã.

Nhưng sau một lúc quan sát, gã bắt gặp có đôi ba người nhìn gã với ánh mắt khinh bỉ, sau đó hành vi bước tránh của đôi ba người này rõ ràng là họ không muốn phải đối mặt với gã.

Sư phụ từng bảo gã là ngộ nghịch cũng có phần nào đúng. Gã nhận định thật nhanh tình hình với những gì gã vừa nhìn thấy. Từ đó, gã cúi đầu nhìn lại bộ dạng của chính gã.

Chưa hết, gã còn vờ quay đầu qua một bên, nhỏ một bãi nước bọt. Nhân đó, gã nhìn vào hình hài của gã từ phía sau. Và gã hiểu tại sao có quá nhiều người tìm cách bước tránh gã.

Sau khi hiểu, gã tuy vẫn tiếp tục bước vào trấn thành nhưng kể từ lúc này trở đi chính gã là người tự dịch bộ tránh lối cho những người khác. Gã không muốn bị mọi người khinh bỉ gã nữa.

Vừa đi gã vừa suy nghĩ tìm kế.

Đến trấn thành, gã dừng lại và nhanh nhẹn đảo mắt nhìn quanh. Gã phát hiện lần lượt ba điểm gã cần phải đến.

Tự mỉm cười hài lòng, gã tạt người vào một góc khuất cạnh đó.

Và từ góc khuất đó, nếu có ai chịu để tai lắng nghe ắt sẽ phát hiện gã đang có những hành vi kỳ lạ. Rồi những hành vi kỳ lạ này đã tạo ra một vài tiếng động khả nghi, như gã đang cố sức đập gãy một vật gì đó vẫn được làm bằng kim loại.

Từ góc khuất bước ra, gã xăm xăm đi đến địa điểm đầu tiên, một trong ba địa điểm khi nãy gã đã thấy.

Khi đến nơi, để phù hợp với nhân dạng của gã lúc này, gã bắt đầu bước đi với bộ dạng rụt rè. Gã tiến chậm rãi vào hàng tơ lụa, tay cho vào bọc áo và cứ thủ mãi trong đó.

Người trông coi hàng tơ lụa là một phụ nhân đã đứng tuổi.

Phát hiện có người bước vào, phụ nhân nọ ngẩng mặt lên :

- Khách quan... A...

Gã cố nặn một nụ cười thăm nảo, giải thích ngay mà không chờ phụ nhân nói tròn câu :

- Lần đầu văn sinh lạc bước tới đây. Vì không thông thuộc địa hình nên vô tình chạm trán một bọn thảo khấu...

Ra về người sành sỏi, phụ nhân lên tiếng :

- Hóa ra công tử không phải người địa phương này? Nhìn bộ dạng là biết ngay. Thế nào? Công tử định sắm sanh lại y phục? Loại nào đây? Tơ thượng hạng hay gấm lụa loại tốt?

Gã nhăn nhó, lấy tay ra khỏi bọc áo :

- May mà văn sinh còn giấu được chút ít bạc vụn này. Thôi thì tùy đại nương, bán cho văn sinh loại y phục nào cũng được, miễn tinh tươm là tốt. Chứ còn y phục hiện giờ của văn sinh...

Gã không nói tiếp. Thay vào đó gã làm ra vẻ kinh tởm, đúng với cách mà mọi người đã dành cho gã lúc nãy.

Thấy gã còn kinh tởm với chính y phục gã đang khoát trên người, phụ nhân nọ được dịp trề môi :

- Phải, phải! Dáng người nho nhã như công tử đâu phải để khoát thứ y phục rách rưới chỉ dành cho lũ ăn mày này? Công tử chỉ còn đôi ba đồng cân như thế này thôi sao? Mà không sao! Đây! Bộ nho phục này gần đây có người chê là may vụng nên không nhận. Nếu công tử không chê...

Nhìn bộ nho phục đang được vị phụ nhân vớt bừa ra, như một phế vật, gã nhanh nhẩu bảo :

- Có may vụng đến thế nào đi nữa vẫn hơn thứ rách rưới vẫn sinh đang khoát trên người. Xin đa tạ đại nương.

Tay trao bạc, tay nhận bộ nho phục, gã lại đảo mắt nhìn.

Hiểu ý gã, vị phụ nhân đưa tay chỉ vào một góc khuất :

- Công tử có thể vào đó để thay đổi y phục. Nhân tiện, những gì công tử trút ra xin ném bỏ luôn trong đó cho.

Thái độ của phụ nhân càng làm cho gã thấm hiểu sự miệt thị của mọi người dành cho gã. Tất cả chỉ vì bộ y phục vừa cũ vừa nát của gã.

Sau đó, thái độ của phụ nhân đương nhiên phải thay đổi. Phụ nhân xum xoe :

- Phải như thế chứ. Tuy không mấy vừa vặn nhưng với bộ nho phục này công tử đã lấy lại vẻ văn nho tao nhã.

Gã cười thầm, vì có bao giờ gã được vận nho phục để có dáng vẻ gọi là văn nho tao nhã?

Với dáng dấp một văn nhân công tử, gã đỉnh đạc bước đến địa điểm thứ hai, sau khi rời gian tư lự.

Gã bước vào liền được sự chào đón niềm nở của một chương quý :

- Công tử muốn ký thác ngân lượng hay muốn mua bán trao đổi châu báu? Ngân T tài tiền trang này xin sẵn lòng hầu tiếp công tử.

Gã lấy trong người ra một vật sáng lấp lánh.

Đặt mạnh lên quầy, gã gằn giọng :

- Liệu báu vật này của ta đổi được bao nhiêu ngân lượng?

Chương quý nhìn chằm chằm vào vật nọ :

- Trên vật này có ghi năm chữ Phi Tuyết Cung Hàn lệnh, cho hỏi vật này quý báu ở chỗ nào?

Gã đã định sẵn câu trả lời :

- Đây là vật báu ở mãi tận Thiên Trúc, cũng là cống vật do phụ thân ta tiếp nhận. Còn quý báu ở chỗ nào người là chương quý của Ngân T tài tiền trang không lẽ người không nhận ra?

Chương quý lộ vẻ ngờ ngác như chưa tin lắm vật nọ là vật quý.

Gã mỉm cười :

- Vậy thì thôi. Để ta bước sang bên kia đường, đến với Kim T tài tiền trang vậy.

Gã định chộp lại vật nọ nhưng vị chương quý đã nhanh tay hơn :

- Chậm đã, công tử. Hay công tử chờ cho một lúc, đợi Lục lão trang chủ đến rồi sẽ định giá.

Gã gật đầu :

- Được! Chờ thì chờ. Nhưng không quá một tuần trà đâu nhé.

Nghe nhắc đến ba chữ trà, vị chương quý vội khom người vâng dạ :

- Một tuần trà? Được! Một tuần trà. Trong lúc chờ đợi, tiểu nhân xin mạn phép mời công tử một chun trà Long Tinh. Mời!

Tuy là lần đầu tiên được biết thế nào là trà Long Tinh nhưng gã vẫn vừa nháp vừa lo. Nhờ vị Lục trang chủ nào đó đến và nhận ra mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh hoàn toàn không là vật quý báu như gã bịa thì...

Tiếng vị chương quý chọt vang lên :

- A! Lục lão trang chủ đến rồi!

Gã giật mình nhìn lên.

Từ phía sau, Lục lão trang chủ chính là một lão nhân đã xấp xỉ lục tuần không hiểu đã bước ra từ lúc nào.

Gã cổ gấu tiếng thờ phào nhẹ nhõm khi bất ngờ nghe Lục lão trang chủ hỏi :

- Sao vật này chỉ còn một nửa, công tử? Nửa mảnh còn lại đâu?

Vậy là đúng với ý gã. Gã tươi cười :

- Vì sợ người khác biết chuyện, gia phụ đã chia làm hai mảnh. Nhưng khi này văn sinh đã giao cho Kim Tài tiền trang.

Gã vừa nói dứt lời bỗng thấy nhột nhạt khó tả. Và cảm giác này, nếu gã nghĩ không lầm thì đó là do gã vừa mơ hồ nhìn thấy hai tia mắt sáng quắc chợt phát ra từ hai khóe mắt của Lục lão trang chủ.

Hai tia mắt đó chỉ hiển hiện một thoáng rồi biến mất. Thay vào đó, gã nghe Lục lão trang chủ hỏi lại :

- Xin lượng thứ, chẳng hay lệnh tôn là người ở đâu? Tánh danh như thế nào?

Gã tuy thâm lo ngại nhưng vẫn cố trấn tĩnh, đáp theo sự chuẩn bị sẵn của gã :

- Kim Tài tiền trang cũng từng dò hỏi điều này và trước sau văn sinh chỉ có một lời đáp: Gia phụ nguyên là mệnh quan của triều đình, chuyện để lộ danh tánh là điều không nên. Mong Lục lão trang chủ miễn thứ.

Kết quả thật bất ngờ, gã nghe Lục lão trang chủ hạ lệnh cho chương quỹ :

- Người giao cho công tử đây năm trăm ngân lượng. Vật này sẽ do ta cất giữ.

Vô tình có một lúc những năm trăm ngân lượng, một số bạc quá lớn khiến gã mãi vui mừng nên không nhận ra thái độ khá kỳ quặc của Lục lão trang chủ. Lão bước nhanh ra phía sau, và hai mắt cứ nhìn gườm gườm vào Kim Tài tiền trang như đang suy tính chuyện gì đó.

Đã có bạc, gã ngông nghênh tiến đến địa điểm thứ ba, nguyên là một tủ lâu sang trọng mà từ đó mùi thịt thức ăn thom lừng vẫn cứ ngào ngạt tuôn ra, gọi cho gã phải nghĩ kẻ để bằng mọi giá gã phải được bọn người ở tủ lâu nghinh tiếp gã với kết quả như bây giờ.

Có lẽ nghĩ thấy hơi ngân lượng từ người gã, ba tên tủ bảo lẳng xăng chạy đến miệng chào mời huyền thuyên :

- Sao đã lâu không thấy khách nhân đến?

- Mời nào, mời công tử nào. Công tử đến chỉ có một mình thôi sao?

- Đến một mình vẫn là thượng khách. Bên trên vừa thoáng mát vừa sạch sẽ hơn, lại có thể ngắm nhìn khắp nơi, tiểu nhân xin đưa công tử lên lầu.

Bọn tủ bảo nhanh miệng quá hóa nên giả dối, đây là lần đầu gã đến đây, nào phải như chúng vừa bảo.

Tuy nhiên, gã thăm nghĩ, đây là sự giả dối ngọt ngào đáng hưởng thụ. Và có được điều này gã lại nghĩ, tất cả là nhờ dáng vẻ ngoài đã hoàn toàn thay đổi của gã. Chứ như ngược lại, nếu gã bước đến tủ lâu sang trọng này với dáng dấp như lúc đầu, có lẽ thái độ của bọn tủ bảo sẽ trái ngược hẳn, nghiệt ngã hơn và tàn nhẫn hơn.

Đặt những bước chân lên sàn gỗ của căn lầu, thái độ sẵn đón của bọn tủ bảo dành cho gã ngay tức khắc làm cho năm thực khách có mặt trước đó phải có phần nào đổ kỵ.

Vờ như không thấy, gã đưa tay chỉ vào bàn ngoài, nơi có thể nhìn rõ nhất cảnh quang bên dưới tủ lâu và đồng thời có thể nhìn bao quát khắp nơi bên trong căn lầu :

- Mọi khi ta vẫn ngồi ở đây?

Ba tên tủ bảo lại được dịp tăng bốc :

- Công tử là khách quen, bàn này vẫn luôn dành sẵn cho công tử.

Mỉm cười đắc ý chàng ném cho bọn tủ bảo một đỉnh bạc khá nặng :

- Thưởng cho bọn người nếu bọn người dọn thật nhanh cho ta tất cả những thức ăn bọn người cho là ngon nhất.

Vờ gọn đỉnh bạc, cả ba tên tủ bảo đều ríu rít đáp ứng :

- Tiểu nhân xin phục dịch ngay.

- Đa tạ công tử đại gia. Bọn tiểu nhân sẽ quay lại thật nhanh hầu công tử.

Bằng khoe mắt, gã không thể không nhìn thấy ánh mắt có phần ngưỡng mộ của một nữ lang, là một trong năm thực khách ngay từ đầu gã đã nhìn thấy. Diễn biến này khiến gã càng thêm tự phụ, cho rằng làm một vị công tử hào hoa cũng là điều thích thú.

Gã ngồi xuống, miệng luôn điểm nụ cười, và chốc chốc gã không quên phóng ánh mắt về phía nữ lang nọ.

Nếu ánh mắt nhìn của gã chưa có dấu hiệu làm cho nữ lang kia khó chịu thì ngược lại, bốn vị thực khách còn lại đã bắt đầu có phản ứng.

Nguyên bọn họ ngồi chung một bàn nên đương nhiên phải có hai người ngồi hai bên tả hữu nữ lang kia. Và hai người này đang từ từ nghiêng đầu vào nữ lang.

Có lẽ cả hai đang thăm thì gì đó với nữ lang, gã tự đoán như thế khi thấy nữ lang nọ vừa mỉm cười vừa khẽ lắc đầu.

Thái độ của nữ lang khiến hai nhân vật nọ phải thở dài ngồi ngay lại. Để che giấu tâm trạng bối rối, cả hai vờ nhìn chăm chăm vào phần thức ăn trước mặt, như họ chưa từng nhìn thấy chúng bao giờ.

Chỉ cần nhìn qua cảnh trạng này, gã hiểu, thái độ hào hoa của gã càng làm cho nữ lang tán thưởng bao nhiêu thì càng làm cho hai nhân vật nọ đổ kỵ bấy nhiêu. Điều đó khiến gã thêm đắc ý, thêm thần phục kẻ mưu gã vừa thực hiện. Nếu gã không nhanh trí, không thay lột đổi dạng và nếu gã không nhờ nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh chẳng biết có phải là báu vật thật hay không, gã đâu có được sự đắc ý như bây giờ.

Vì thế, gã càng thêm tâm đắc với điều đã nhận định, mọi người chỉ biết đánh giá gã qua dáng vẻ bên ngoài bàn hàn dù gã có nhiều tài cán đến đâu thì cũng bị mọi người khinh khi. Ngược lại, gã có là người vô dụng đến thế nào đi nữa, một khi gã đang mang lột một vị công tử phong lưu, ngân lượng đầy túi, mọi người vẫn phải dành cho gã một biệt nhãn rõ rệt.

Được mọi người kính trọng, đương nhiên gã phải tỏ ra đại lượng hơn người. Đó là điều gã đang làm, ngay khi nghe hai vị thực khách còn lại do đang ngồi đối diện với nữ lang nên dễ dàng ném cho gã ánh nhìn căm ghét, kèm theo một đôi lời khó nghe. Một thực khách cố tình làm bầm đủ lớn :

- Không ngờ ở một nơi như thế mà vẫn cứ bốc lên mùi tanh khó ngửi.

Vị thực khách kia phụ họa :

- Mồ chi ngờ duy nhất một mình mồ ngửi thấy mùi tanh, hóa ra Thạch nhị huynh cũng có cảm giác tương tự.

Đó là những lời cố tình ám chỉ gã. Gã biết nhưng vẫn mỉm cười độ lượng. Biết làm sao được khi gã có cốt cách nho nhã hơn họ và rất có thể là tuấn tú hơn hẳn bọn họ?

Và thật là tốt, thái độ đại lượng của gã ngay lập tức nhận được sự đồng tình của nữ lang kia. Gã nghe nữ lang kia bảo bọn người ngồi chung bàn :

- Nếu mọi người cảm thấy không chịu nổi thì cứ tùy tiện. Đừng làm hỏng bữa ăn của ta.

Đúng lúc đó, ba tên tử bảo lúc nãy đã đồng loạt quay lại. Chúng nhanh nhẹn sắp đủ loại thức ăn, bày lên bàn trước mặt gã.

Gã đang đói nhưng vẫn cố giấu. Gã chỉ dám dùng mắt thưởng thức các món sơn hào hải vị chừng nào bọn tử bảo chưa sắp bày xong và chưa lui đi.

Đúng lúc bọn tử bảo sắp bày xong, gã chợt nghe ở bàn bên kia có tiếng quát :

- Vậy là hồng bữa ăn của bọn ta rồi. Đi!

Gã đưa mắt nhìn qua thấy bọn họ cả năm người đều đứng dậy. Chưa hết, gã cũng phát hiện nữ lang nọ có ném cho gã cái nhìn đầy hàm ý nhưng bốn người còn lại thì cứ nhìn đăm đăm qua bên kia đường, phía ngoài tử lâu.

Nhìn bọn họ xăm xăm bỏ đi, gã nghi hoặc, cũng quay đầu nhìn ra ngoài tử lâu.

Và gã không thể không nhìn thấy ở bên kia đường đang có một đụn khói bốc lên cao ngất. Đồng thời, gã cũng nghe nhiều tiếng người hô hoán loạn :

- Có đạo tặc!

- Đạo tặc phóng hỏa đốt nhà. Kim Tài tiền trang bị lửa thiêu rồi.

Đến lượt bọn tử bảo, lúc này cũng nhìn thấy đụn khói, đang kêu la hốt hoảng :

- Nguy tai! Kim Tài tiền trang nếu bị phóng hỏa, khắp trấn này ắt bị vạ lây.

- Nguy thật rồi! Chúng ta chạy thôi.

Như minh họa cho những lời này ở bên dưới tử lâu, gã nhìn thấy nhiều người nhón nháo bỏ chạy và gào la toán loạn :

- Chạy ngay thôi! Nếu để bọn Kim Tài tiền trang kéo đến, chúng ta e khó thoát.

- Đúng thế! Thế lực Kim Tài tiền trang không thể xem thường. Chạy thôi.

Càng nghe càng hoang mang. Bất chợt có một tên tửu bảo đến nắm tay gã :

- Sao công tử không chạy đi? Phen này Kim Tài tiền trang ắt sẽ đụng độ với Ngân Bào bang, công tử có lưu lại chỉ tổ chuốc họa.

Gã nhăn nhó :

- Kim Tài và Ngân Bào, họ là ai?

Sắc mặt của tên tửu bảo càng tái nhợt :

- Đây là hai bang phái bấy lâu nay vẫn tranh giành thế lực ở vùng này. Công tử cứ nhìn thì biết, ở bên này nếu có Kim Tài tiền trang thì ở bên kia đường nhất định phải có một tiền trang của Ngân Bào bang. Nếu công tử không chạy, tiểu nhân ...

Gã ngăn tên tửu bảo lại :

- Chậm đã! Họ vẫn thường đụng độ như thế này sao?

Tên tửu bảo chỉ chực chạy nên lời đáp càng thêm vội vàng :

- Thường khi họ vẫn đối đầu nhưng cố tránh công khai lộ diện. Riêng lần này e họa lớn đây. Công tử cũng nên chạy thôi.

Một lần nữa gã ngăn tên tửu bảo lại :

- Vậy còn tiền thanh toán bữa ăn thì sao?

Tên tửu bảo xua tay :

- Công tử bắt tất phải quan tâm vào lúc này bọn tiểu nhân tự lo sinh mạng còn chưa xong, còn nghĩ gì đến những việc ngoại nhân?

Dứt lời tên tửu bảo lật đật tháo chạy.

Lâm vào cảnh này, gã đương nhiên cũng hốt hoảng phấp phỏng. Nhưng vì đang đói và chính vì đói gã mới cố tình thay lột đồ dạng để mong được bữa ăn ngon và được sự kính trọng của mọi người, gã nhìn quanh và cũng lẹ làng cấp lấy nguyên con gà đã được nấu chín hầy còn bốc khói.

Gã cũng bỏ chạy và sau đó dễ dàng hòa lẫn vào dòng người đang nhốn nháo chạy bỏ tiểu trấn.

Cũng may, bọn Kim Tài tiền trang hoặc Ngân Bào bang gì đó như bọn tửu bảo nói vẫn chưa thấy xuất hiện, đủ thời gian cho gã chạy đến một khu vực hoang vắng nằm bên ngoài tiểu trấn.

Gã dần dần định thần và nhận ra bản thân đang đặt những bước chân mệt lử ở một khu mộ địa hoang vắng.

Nhìn quanh quất, gã mỉm cười chua chát. Xung quanh chỉ là những mồ mả, không còn ai nhìn thấy để gã xênh xug hợm mình là một công tử hào hoa.

Sực nhớ tay đang cầm thức ăn, gã ngồi bệt xuống đất, dựa ngửa vào một tấm mộ bia, bất kể việc đó sẽ làm y phục gã dơ bẩn.

Xé con gà làm đôi, bất chợt gã mỉm cười đắc ý. Rốt cuộc gã có nhiều ngân lượng, con gà trên tay gã vẫn là vật đánh cắp một cách bất chính.

- E hèm!

Một tiếng háng giọng chợt vang lên làm gã giật mình.

Ngoảnh đầu nhìn lại, bên cạnh gã, từ lúc nào đã xuất hiện một lão khất cái vừa già nua vừa dơ bẩn.

Lão khất cái nuốt nước bọt ừng ực, mắt thì nhìn chăm chăm vào nửa mảnh gà bên tay tả của gã, vốn rất gần với lão khất cái.

Phản ứng của gã rất đương nhiên. Đầu tiên là gã ném cho lão khất cái ánh mắt nhìn khinh bỉ. Sau đó, gã quay đầu qua bên hữu và định nhỏ nước bọt.

Nhưng tức khắc, gã nhớ lại thái độ của mọi người dành cho gã, lúc gã chưa có bộ y phục tinh tươm khoát trên người.

Gã thờ ra và ngoảnh đầu lại.

Và lão khất cái phải kinh ngạc khi thấy gã chia nửa mảnh gà cho lão :

- Nếu lão trượng không ngại mời dùng bữa chung với văn sinh cho vui.

Không ngờ lão khát cái lại là hạng người biết tự trọng. Vừa bước lùi lại, lão khát cái vừa lên tiếng :

- Nếu công tử muốn dùng hành động này để đuổi khéo lão hóa tử, giúp công tử khỏi phải ghê tởm vì nhìn thấy lão hóa tử và làm hỏng bữa ăn ngon, lão hóa tử...

Gã nghĩ vị tất gã dám nói thẳng những lời này nếu gã đang đói và lâm vào cảnh ngộ tương tự như lão khát cái đang gặp. Vì thế, gã cảm thấy mến phục lão khát cái :

- Lão trượng bất tất phải nghi ngờ. Văn sinh sẽ ngon miệng hơn nếu có lão trượng cùng dùng chung.

Lão khát cái vụt chớp mắt :

- Đây là lời nói thực tâm?

Gã mỉm cười :

- Không còn gì thật hơn! Mời...

Gã cố tình ấn nửa mảnh gà vào tay lão khát cái.

Lão khát cái bất chợt lùi ra xa một bước :

- Nếu là vậy lão hóa tử ta càng không thể nhận.

Gã kinh ngạc :

- Hay lão trượng chê ít? Nếu không phải văn sinh cũng đang đói, ắt văn sinh sẽ nhường luôn phần của văn sinh cho lão trượng.

Lão khát cái nghèo đầu nghiêng ngó :

- Công tử đói thật ư?

Gã phì cười :

- Đói mà còn có già với thật sao? Nếu lão trượng còn khách khí, được văn sinh sẽ dùng hết hai phần này cho lão trượng xem.

Dứt lời, gã kéo tay tả về đồng thời cho luôn vào miệng đang há rộng.

Gã ngoạm một miếng thật to. Vừa ngồm ngoàm nhai gã vừa gật gù :

- Ngon... ngon lắm! Lão trượng, ực, không ăn thật sao?

Lão khát cái cũng nuốt nhưng nuốt nước bọt. Vì thế, khi nghe gã hỏi lão khát cái lập tức chồm đến và...

Vút!

Bằng cái chớp thật nhanh, gã không biết lão khát cái đã làm như thế nào, tay hữu của gã chợt chấn động và nửa mảnh gà bên tay hữu gã, nghĩa là ở một quãng xa ngoài tầm với của lão khát cái, bỗng lọt vào tay lão.

Gã chưa kịp định thần, tai đã nghe tiếng lão khát cái ngoạm vào mảnh thịt :

- Ừc....! Phì... Ngon thật!

Nhìn lại, thấy lão khát cái cũng nhai nuốt ngấu nghiến như đã lâu chưa được ăn, gã bật cười thích thú :

- Lão trượng ăn chậm thôi. Kéo mắc nghẹn đấy! Ha... ha...

Lão lườm gã, miệng vẫn ngoạm lấy ngoạm để mảnh thịt.

Gã lại cười :

- Được! Để xem văn sinh và lão trượng, ai ăn xong trước nào.

Gã cũng ngồm ngoàm ngoạm, ngồm ngoàm nhai. Mọi việc diễn ra đều rất thật, do gã ít lắm cũng hơn hai ngày chưa có miếng gì cho vào bụng.

Gã mãi ăn nên không để ý thấy lão khát cái cứ luôn nhìn gã.

Ném bỏ những mảnh xương đã tro nhẵn, gã chùi miệng và thòm thèm nhìn mảnh thịt vẫn còn non hơn nửa trên tay lão khát cái :

- Lão trượng ăn chậm hay đã no rồi?

Lão khát cái háp háy mắt :

- Còn công tử thì sao? Vẫn chưa no à?

Gã vỗ bụng :

- Bỏ bèn gì nếu chỉ có nửa mảnh gà?

Do gã vỗ, chỗ ngân lượng trong người gã phải chạm nhau, kêu lên thành tiếng Lão khát cái cười lạt :

- Nếu là vậy sao công tử không mua nhiều hơn?

Gã chép miệng tiếc rẻ :

- Nếu có thể mua thì còn nói làm gì! Đây là phần thức ăn văn sinh đã đánh cắp đó.

Lão khát cái tròn mắt :

- Công tử cũng am tường thuật diệu thủ?

Gã phì cười :

- Cần gì phải am tường. Chuyện là thế này...

Chờ nghe gã nói xong chuyện xảy ra ở tù lâu, lão khát cái cũng cười khùng khục :

- Vậy thì không sao. Nếu xét lại, cho bọn tửu bảo một đĩnh bạc để đổi lấy một con gà, công tử vẫn là người chịu thiệt. Xem ra cũng phải đến mấy ngày công tử chưa ăn gì?

Gã gật đầu :

- Đúng vậy! Nếu không có chuyện loạn ầu xảy ra, giờ này văn sinh có lẽ vẫn còn đang tha hồ đánh chén.

Lão khát cái trao chỗ thịt gà còn lại cho gã :

- Lão hóa tử ta thì khác, ngày nào cũng có cái ăn. Nếu công tử không ngại bản...

Gã bật cười, tay chớp lấy :

- Cái này là do lão trượng nhượng đấy nha. Đừng bảo văn sinh là người khiếm lễ, đã mời còn đòi lại.

Lão khát cái gật đầu, định đáp lời. Bất chợt, lão khát cái nghiêm mặt :

- Có nhiều người đang đi về phía này. Để khỏi phải chuốc vạ, ta và công tử đừng nên gây kinh động.

Gã không tin, định nhòm lên để nhìn. Lão khát cái nhanh tay giữ gã lại :

- Họ đến gần lắm rồi. Không tin, công tử cứ lắng nghe sẽ rõ.

Nửa tin nửa ngờ, gã lắng nghe. Nhưng phải một lúc lâu sau đó, nhờ có một tiếng quát bất chợt vang lên, gã mới nghe và mới tin vào lời lão khát cái.

- Bàng Kính Nghiệp! Nếu hôm nay lão không giải thích rõ nguyên ủy, thì đừng trách bốn bang Kim Tiền thị đông hà hiếp bọn lão chỉ có mấy người.

Tiếp theo sau là một tràng cười nghe đến lồng lộng, có lẽ là tràng cười của nhân vật có tên Bàng Kính Nghiệp.

- Ha... ha... Bàng mỗ đâu phải ngẫu nhiên dẫn dụ bọn Kim Tiền bang các người đi đến nơi này? Biết điều thì nên ngoan ngoãn giao vật kia cho Bàng mỗ, bằng không, nơi này sẽ là mồ chôn cho bọn người.

Gã nghe đến đâu thì run sợ đến đó. Gã cố tình thì thảo vào tai lão khát cái

- Chính bọn họ Kim Tiền bang và Ngân Bào bang.

Lão khát cái vẫn tỏ ra thản nhiên :

- Lão hóa tử ta cũng nhận ra chúng rồi. Càng tốt, chúng ta sẽ được xem tấn tuồng hay.

Lại thêm một điều nữa khiến gã mền phục lão khát cái. Tuy nhiên, gã nghĩ nếu cả hai có mệnh hệ gì, lão khát cái do đã già, có chết cũng không lấy gì hối tiếc, phần gã ...

Có một tiếng quát vang lên làm đứt mạch suy nghĩ của gã :

- Bàng Kính Nghiệp! Lão nói rõ xem nào. Vì vật gì đã khiến lão gây sự, phóng hỏa thiêu rụi Kim Tài tiền trang của bọn bang?

Bàng Kính Nghiệp lại cười :

- Bọn ngươi có muốn chọi quanh cũng không được. Hãy nhìn kia! Người của bọn bang đã đến, để xem bọn ngươi còn chạy chọi được bao lâu? Ha... ha...

Người của Kim Tiền chợt gầm vang :

- Tam tiểu thư! Bọn Ngân Bào bang đến thật rồi. Chúng ta động thủ thôi, đừng chần chờ nữa.

Lập tức có tiếng nữ nhân hạ lệnh :

- Đánh! Phải mở huyết lộ về hướng Bắc! Mau!

Việc xảy ra càng làm gã thêm hoảng sợ. Vì lúc bấy giờ, ngay sau mệnh lệnh của nữ nhân kia, hàng loạt những tiếng chấn động kinh hồn bạt tụy liên vang lên, kèm theo đó là đủ những tiếng hô hoán sát phạt nhau, đòi lấy mạng nhau của hai bang Kim Tiền và Ngân Bào.

Đây là lần đầu tiên trong đời gã được nghe những lạt thình âm vắng động này.

Và nếu gã không biết đó là do những nhân vật võ lâm giao đấu thì với thình âm này gã chỉ có thể nghĩ gã đang rơi vào vùng có địa chấn.

Mặt gã đương nhiên phải nhợt nhạt vì hoảng sợ, do đó, dù gã có nhợt nhạt hơn cũng không ai hay biết hoặc hiểu rõ nguyên do. Đó là lúc gã nghe Bàng Kính Nghiệp bật cười cuồng ngạo :

- Bọn ngươi đang giữ nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh, hoặc giao ra hoặc phải chịu chết! Ha... ha...

Gã nhận ra lão khát cái đang lẩm bẩm thành tiếng :

- Lạ thật! Đã ngoài trăm năm, sao bỗng dưng bây giờ danh xưng này lại xuất hiện?

Quá kinh tâm, gã thì thảo hỏi :

- Phi Tuyết Cung Hàn lệnh là vật gì, lão trượng?

Lão khát cái nhìn gã, chưa kịp giải thích, bỗng nghe tiếng Bàng Kính Nghiệp quát to :

- Kè nào dám nấp lánh, dò xét chuyện bọn bang?

Hồn phi phách tán, gã định đứng lên bỏ chạy. Bất ngờ, người gã bị chấn động, sau đó bỗng bay đi thật nhanh. Bên tai gã chỉ có tiếng gió thổi ước ừ, cứ như gã vừa bị một luồng quái phong nào đó cuốn bay.

Và gã chợt hiểu, khi nghe có tiếng Bàng Kính Nghiệp kéo néo đuổi theo phía xa :

- Tróc Long Vân Ảnh? Là Thần Cái đó sao?

Vút!

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bạch Y giáo

Đặt gã xuống, lão thất cái lầu bầu :

- Cũng tại ngươi, chúng mới phát hiện tung tích lão hóa tử ta. Nam nhi gì thứ người chưa chi đã hoảng sợ như ngươi?

Gã trợn mắt :

- Hóa ra lão trượng cũng là nhân vật võ lâm? Sao họ gọi lão trượng là Thần Cái?

Lão thất cái trừng mắt :

- Ngươi hỏi chi điều này?

Gã sượng mặt :

- Lão trượng không biết đấy thôi. Văn sinh cũng đang tìm người bá sư luyện võ. Nếu lão trượng là...

- Hừ! Vì biết ta là Thần Cái nên ngươi cố tình mời ta ăn?

Gã lắc đầu quầy quậy :

- Lão trượng chớ quá nghi ngờ. Nếu biết trước lão trượng chính là Thần Cái, đừng nói đến nửa con gà, nhiều hơn thế văn sinh cũng sẵn lòng kính dâng lên lão trượng?

Thần Cái có phần hòa dịu :

- Ngươi nói cũng đúng! Ngẫm lại quả là ta có nợ ngươi một miếng ăn.

Gã xoa tay :

- Lão trượng không hề mắc nợ. Đó là do văn sinh tự nguyện mời lão trượng.

Thần Cái lắc đầu :

- Bình sinh lão hóa tử ta có một cố tật là rất háu ăn. Và đã ăn của người nhất định phải có báo đáp. Chính vì lẽ đó, có không ít kẻ cuồng ngông cứ tìm đủ cách mời ta ăn để sau đó nài xin ta truyền thụ võ nghệ. Không như ngươi, vì thấy ngươi có thật tâm nên ta xiêu lòng. Nào ngờ ngươi cũng như họ...

Gã nhanh nhẩu cướp lời :

- Lão trượng nghĩ sai rồi. Đối với văn sinh, mời lão trượng ăn là do tự nguyện. Còn chuyện bá sư, nếu lão trượng không thuận thì thôi, văn sinh nào dám miễn cưỡng.

Thần Cái lại ngoéo đầu nghiêng ngó :

- Ngươi không miễn cưỡng ta thật?

Biết là không xong, nhưng gã vẫn nói :

- Việc gì cũng vậy, điều cốt yếu là có nguyện ý hay không. Đã không nguyện ý, văn sinh có miễn cưỡng cũng vô ích.

Thần Cái bỗng vỗ tay :

- Nói nghe hay lắm! Được! Vì ngươi nguyện ý cho ta một bữa ăn, ta cũng nguyện ý truyền cho ngươi một môn công phu. Nào, nói đi. Ngươi muốn học gì? Quyền, đao, kiếm, chưởng hay tâm pháp nội công?

Hỏi xong, lão thối thò chờ câu đáp của gã với tâm trạng phần nào lo sợ. Tại sao Thần Cái lo sợ, do gã chưa biết gì về võ học nên gã chưa thể hiểu.

Bởi đó gã chỉ có thể bày tỏ sự mừng rỡ :

- Lão trượng nguyện ý thật sao? Vậy thì được, kiếm hay đao do văn sinh không có khí giới nên miễn bàn. Vậy là còn quyền và chưởng. Chưởng là thế nào Lão trượng?

Vẫn thối thò lo sợ, Thần Cái giải thích :

- Chưởng là dùng kinh, vận dụng qua chiêu thức để cách không đối địch. Muốn phát chưởng thành kinh trước hết ngươi biết về nội công.

Gã trầm ngâm về không tin :

- Cách không phát kinh? Lão trượng chỉ khéo đùa, một người bình thường, giả như gặp đối phương ở cách xa ngoài tầm với chạm vào họ còn khó nói gì đến việc cách không phát kinh?

Thần Cái cười nhẹ nhõm :

- Vậy thì ngươi học quyền vậy? Ta có một bộ quyền hay lắm, nếu ngươi chuyên tâm và nhẫn nại khổ luyện, một mình ngươi tha hồ đối địch với năm bảy người.

Gã cười mãn nguyện :

- Chính đó là ý của văn sinh. Không hiểu phải mất bao lâu văn sinh mới luyện xong?

Khi biết gã đã chọn học quyền, không học các thứ khác như đã ngầm ngầm lo sợ, Thần Cái có vẻ sốt sắng lạ :

- Mất bao lâu, trước hết là phải xem xét tư chất của ngươi như thế nào, sau đó mới tính đến loại quyền pháp ngươi học có mức độ uyên thâm ra sao. Nếu ngươi muốn chóng luyện xong, ta có bộ quyền pháp này, gọi là Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã, như thế này này...

Dứt lời, bằng cái chop tay thật huyền ảo Thần Cái lập tức nắm chắc vào đầu vai gã.

Chợt hiểu, rất có thể đó là cách Thần Cái đã dùng để chop nửa mảnh gà, vừa nhanh vừa diệu dụng gã reo lên :

- Được như thế thì còn gì bằng! Văn sinh chọn loại quyền này.

Thần Cái thoáng ngẩn người ngay khi nghe gã đề nghị như vậy. Còn tại sao lão ngẩn người, mãi sau này gã mới hiểu nguyên do. Còn vào lúc này, gã chỉ biết cảm kích và cảm kích khi nghe Thần Cái sau một lúc ngẩn người có nói thêm :

- Ngươi không hề tham lam, thật hợp ý ta. Đã vậy, ta sẽ dốc túi truyền hết mọi biến ảo của Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã cho ngươi. Đầu tiên ngươi phải biết qua bộ pháp Thất Bộ Thiên Tinh đã.

Tuần tự, Thần Cái chỉ và giải thích cho gã hiểu thế nào là Thất Bộ Thiên Tinh.

Chờ gã đã nhập tâm, Thần Cái tiếp :

- Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã sẽ thêm lợi hại nếu ngươi phối hợp với Thất Bộ Thiên Tinh gồm bảy bộ vị. Từ đó, tuy chỉ với một chiêu cầm nã nhưng ngươi sẽ có đến bảy bộ vị phát chiêu và cứ mỗi chiêu là nhằm vào một huyệt đạo đối phương.

- Huyệt đạo là gì, lão trượng?

Thần Cái mỉm cười :

- Điều này ngươi không cần hỏi. Đương nhiên ta phải chỉ cho ngươi biết tất cả những huyệt đạo cần thiết. Có như thế, sau này ngươi mới biết cân phân nặng nhẹ, tùy theo đối tượng mà chọn cách phát chiêu thích hợp. Nếu không, nhờ ngươi quá nặng tay, gây phung phí cho người chưa đáng tội, trách nhiệm đó có lẽ sẽ do ta gánh chịu mất.

Sau khi truyền thụ Thần Cái chợt bảo với vẻ sáng khoái nhẹ nhõm :

- Vậy là xong! Giữa ta và ngươi nợ đã hết và duyên cũng không còn. Ngươi tiếp thụ bao nhiêu phần hoặc sau này vận dụng lợi hại đến đâu là tùy vào tư chất và mức độ chuyên cần của ngươi. Ta không thể ở lâu hơn nữa. Và lại, ta cũng đói lắm rồi. Ha...

ha...

Vút!

Nếu không hiểu rõ đó là lời tạm biệt có lẽ gã ngỡ gã đã hoa mắt. Vì chỉ mới đó, bóng dáng của Thần Cái bỗng hoàn toàn biến mất như lão chưa từng hiện diện ở đây.

Mãi một lúc sau gã mới nhớ gã vẫn chưa hỏi gì về Phi Tuyết Cung Hàn lệnh, một vật mà như gã mục kích, chính là nguyên nhân khởi phát sự xung đột giữa Kim Tiền bang và Ngân Bào bang. Chưa hết, cũng vật đó đã làm Thần Cái phải nghi hoặc, xem là chuyện khó thể xuất hiện vì đã trải qua ngoài trăm năm vắng bóng. Và còn nữa, vật đó đầu tiên xuất hiện là từ gã, hay nói đúng hơn là di vật duy nhất gã đã lấy từ sư phụ gã.

Vậy, vật đó thực sự quý báu ở điểm nào? Gã không ngờ lời gã bịa bỗng biến thành sự thật. Và sư phụ gã sao lại có vật đó? Sư phụ gã thật sự là ai?

Có trấn áp mọi nỗi hoang mang, gã bắt đầu khổ luyện công phu, Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã và Thất Bộ Thiên Tinh...

* * * * *

Với bộ dạng một công tử nhất mực phong lưu, lần này trên tay gã có thêm một chiếc quạt cứ luôn phe phẩy, gã cố bước nhanh, hướng về nhóm năm người đang đi ngay trước gã.

Khi đến gần gã định gọi nhưng nghĩ sao lại thôi. Thay vào đó gã cố đi vượt qua họ. Chỉ khi đã vượt qua, có dịp quay đầu nhìn lại, vì quá kinh ngạc gã phải buột miệng kêu lên :

- Ô hay! Như lần trước văn sinh thấy cô nương đầu phải đi với bốn vị huynh đài này?

Gã nhìn không bao giờ lầm, trong nhóm năm người mà gã vừa đi vượt qua, ngoài năm khuôn mặt hoàn toàn xa lạ của bốn nhân vật kia, nữ lang nọ chính là người gã đã nhìn thấy trên lầu lầu độ nào.

Ấy vậy mà, nữ lang nọ hoặc là quên gã hoặc cứ vờ như không nhận ra gã, đã không mỉm cười với gã lại còn như cố tình không nhìn thấy gã nữa.

Ngờ bản thân có cử chỉ quá thất thố, gã vừa bước đi vừa ngoảnh mặt lại :

- Nếu văn sinh đã có điều gì không phải..

Bất ngờ cứ bị một gã xa lạ quần chân một trong bốn nhân vật kia chọt rít qua hai hàm răng nghiến chặt :

- Nếu ngươi không chịu ngậm mồm và nhanh chóng bỏ đi, đừng trách bọn ta phải đưa ngay ngươi về chín suối.

Gã dừng lại, buộc bọn năm người cũng phải dừng lại :

- Huynh đài vừa bảo gì? Giữa thanh thiên bạch nhật như thế này một lời chào hỏi nhau có gì là quá đáng khiến huynh đài cứ phải sinh sự?

Tên nọ đang có sắc mặt lầm lì chọt nhe răng cười và đưa mắt nhìn quanh. Và khi lên tiếng, y nói như thể giữa y và gã công tử vốn là người đã quen biết từ lâu :

- Ô! Đã lâu không gặp lại! Nếu tiểu huynh đệ không ngại hãy theo bọn mỗ tìm một chỗ để hàn huyên?

Gã cũng nhìn quanh và nhận ra do ở đây là chỗ đông người, lời của gã lúc nãy và thái độ của bọn họ hiện giờ đã làm cho khá nhiều người phải chú mục nhìn vào. Gã hiểu, chính vì có quá nhiều người nhòm ngó, thái độ của tên đó mới thay đổi.

Gã cũng thay đổi thái độ :

- Tưởng chuyện gì. Nếu muốn hàn huyên, mọi người cứ theo văn sinh. Thiên Tinh công tử này ít nhiều gì cũng là người giao du rộng, một bữa tiệc tẩy trần nhất định sẽ chờ sẵn mọi người ở lầu lầu phía trước. Mời nào.

Gã nghiêng ngàng đưa tay mời, cứ như gã là người giao du rộng và từng quen biết rõ địa phương này.

Những kẻ hiếu kỳ tuy chưa biết sự thể như thế nào nhưng cũng dựa theo lời nói vừa nghe để xầm xì bàn tán :

- Chao ôi! Hóa ra là Thiên Tinh công tử?

Nhóm năm người nọ, ngoài sắc mặt vẫn kín như bưng của nữ lang, cả bốn người còn lại đều để lộ bộ dạng như dờ khóc dờ cười. Có một tên tìm cơ thoái thác :

- Được đích thân Thiên Tinh công tử chiêu đãi, bọn mỗ nào dám chối từ. Tuy nhiên, do chủ nhân đang nóng lòng chờ đợi, xin hẹn công tử dịp khác vậy.

Gã mỉm cười :

- Chư vị lúc nào cũng vội, giống y như lần vừa rồi. Mà không sao, chư vị đã vội, văn sinh nào dám miễn cưỡng. Và nếu văn sinh nhớ không lầm, lần trước nhóm bằng hữu của chư vị đã làm hỏng bữa ăn của vị cô nương xinh đẹp đây, lần này mong chư vị nể tình, hãy để văn sinh có cơ hội bồi tội với vị cô nương đây. Riêng chư vị, văn sinh đành đợi dịp khác vậy.

Gã đưa mắt nhìn thẳng vào nữ lang :

- Cô nương không chối từ chứ?

Đến bấy giờ nữ lang mới chịu đưa mắt nhìn gã.

Nhưng ngay tức khắc có một tên tiến ra, cố tình đứng ngăn giữa gã và nữ lang :

- Mong công tử lượng thứ. Bọn mỗ được lệnh hầu cận Tam tiểu thư về chỗ chủ nhân. Thịnh tình của công tử...

Gã xua tay :

- Hóa ra chư vị chỉ là người hầu cận? Càng tốt, sao chư vị không để tự Tam tiểu thư có chủ trương? Là chủ nhân ắt Tam tiểu thư phải có quyền định đoạt chứ?

Ba tên còn lại cố tình bước tránh qua một bên và hành động của họ như vô tình buộc nữ lang nọ phải bước theo.

Sợ mất dịp làm quen, gã cũng dịch bộ và cố ý nói lớn :

- Cô nương sao không đáp lời văn sinh?

Vừa hỏi dứt, do có một tên cố ý dùng đầu vai hích vào người, gã mất đà phải loạng choạng.

Cùng với diễn biến này, bên tai gã còn nghe một tiếng rít the thé :

- Nếu ngươi không bước xéo ngay, nơi này sẽ là mồ chôn của ngươi đó.

Rõ ràng đó là lời hăm dọa, gã lập tức lướt mắt nhìn và vụt hiểu rõ. Gã liền lớn tiếng la loa :

- Đạo tặc! Bọn ngươi đều là những tên đạo tặc, cố tình bắt đi vị tiểu thư kia. Mọi người mau ngăn bọn đạo tặc lại, chúng là lũ đạo tặc khốn kiếp.

Sự việc liền náo loạn. Đầu tiên là có một tên vừa chop vào tay nữ lang vừa lòi đi, ba tên còn lại thì cứ nhón nháo tìm đường lẩn tránh.

Chúng đâu biết đó là hành vi lạy ông tôi ở bụi này. Mọi người nhìn thấy vậy lập tức ủa vào chúng.

Gã cũng không bỏ lỡ dịp. Gã bước nhanh và chặn đầu tên đang lòi nữ lang.

Chuyển quạt qua tay tả, tay hữu gã lập tức chop vào khuỷu tay tên nọ :

- Hãy buông tay nào!

Như biết rõ sự lợi hại của cái chop này tên nọ khẽ xoay người và làm như tình cờ huých khuỷu tay vào ngực gã.

Sau lần bị huých vai lúc nãy, gã biết bọn này đều là những nhân vật võ lâm, mọi cử chỉ của chúng đều tiềm tàng những chiêu thức võ nghệ. Gã thu tay hữu về, đồng thời tay quạt bên tả gã liền xòe ra :

- Ngươi còn ngoan cố ư?

Vù...

Bị thân quạt che kín thị tuyến, tên nọ đương nhiên không thể thấy hữu thủ gã đang chuẩn bị bấu vào một trong vài trọng huyết của y.

Chỉ khi nghe đau nhói đến lúc đó y mới biết nữ lang nọ đã bị gã Thiên Tinh công tử đoạt mất.

Vừa đau vừa bị mất người, tên nọ định phát tác thì phát hiện có quá nhiều người đang ủa đến. Hậm hực y ném cho Thiên Tinh công tử cái nhìn phẫn hận và tìm cách lẩn đi giữa đám đông.

Gã cũng đâu khác gì, cũng vội vội vàng vàng đưa nữ lang nọ đi theo hướng khác, tránh việc bị đám đông vây lấy hỏi han.

Gã đưa nữ lang đi dọc theo trần. Và khi sắp bước đến một túl lâu, gã chợt thấy khắp người nữ lang bỗng run bắn lên một lượt. Liền lúc đó, nữ lang nọ lần đầu lên tiếng :

- Ôn cứu mạng lần này, Hứa Vân Bình nguyện có ngày đáp trả. Mong công tử bảo trọng.

Rồi bằng một cái xoay người thật khéo, nữ lang vụt thoát khỏi tầm tay của gã và nhanh chóng biến mất vào con hẻm cạnh đó.

Gã thoáng ngẩn người, sau đó dù có muốn đuổi theo cũng không kịp.

Gã đứng yên, lẩm bẩm :

- Hứa Vân Bình? Hóa ra nàng cũng là một nhân vật võ lâm?

Sực nhớ lại, gã đang đứng một mình và lòi lẩm bẩm nọ nếu có người nghe thấy không khéo họ sẽ nghĩ là người cuồng điên.

Gã đưa mắt nhìn quanh phát hiện cạnh túl lâu có một nhóm khất cái đang xăm xoi nhìn gã.

Gã nhướn miệng cười và nhanh chân bước vào túl lâu.

Một lúc sau, khi bước trở ra, trên tay gã là một xâu gà đã được nấu chín.

Gã đi ngay về phía nhóm khất cái và làm bọn họ kinh ngạc bằng một cái mời mọc :

- Nếu chư vị không ngại, văn sinh sẽ mời tất cả một bữa no nê.

Sau khi nhìn và dò xét gã, một tên khất cái có niên kỷ xấp xỉ đôi mươi chợt gạt đầu :

- Công tử đã có nhã ý, bọn ta cung kính không bằng tuân mệnh.

Gã thoáng giật mình, không ngờ lời lẽ văn hoa này lại đến từ miệng của một kẻ khát cái. Sau đó, như sợ cử chỉ đó gây ra ngộ nhận, gã phì cười :

- Không ngờ người như huynh đài lại có lời lẽ khách sáo hay đến vậy! Chúng ta cứ dùng ở đây hay là...

Tên khát cái khề hắt đầu :

- Để giữ thể diện cho công tử, mời công tử đến chỗ bọn hóa tử mổ thường tụ tập.

Đi theo họ, gã không ngớt nhớ về Thần Cái, lão cũng xưng là hóa tử như nhóm khát cái này.

Đến cuối tiểu trấn, là một nơi hoang lạnh với nhiều cây rừng rạp rạp và một ngôi sơn miếu hoang phế, gã chợt nghe có nhiều tiếng quát :

- Tiểu tử kia rồi!

- Chính y vừa giải vây cho tiện ty họ Hứa.

Gã đưa mắt nhìn, phát hiện một bọn người hung hăng đang được bốn tên lúc này đưa đến. Tên khát cái đang đi cạnh gã chợt lên tiếng :

- Họ là người Ngân Bào bang. Công tử có oán thù với họ ư?

Tuy có giật mình nhưng gã nhanh chóng định thần. Gã trao hết xâu gà cho tên khát cái, miệng giải thích :

- Mới lúc nãy do thấy họ ý đồ bắt giữ một nữ lang, vẫn sinh vì không biết họ là ai nên quả tình có mạo phạm. Chuyện không có liên quan gì đến huynh đài, đây là chút lòng thành của vẫn sinh, huynh đài cứ nhận lấy và hãy đi cho.

Thật không ngờ, tên khát cái nọ lại cười lới :

- Nếu chỉ có như vậy thì được, Dư Hoàng này cũng muốn thử mạo phạm một phen. Kẻ nào chạm đến công tử cũng là chạm đến Dư mỗ. Ha... ha...

Bọn kia bắt giác dừng lại :

- Dư Hoàng nào? Phải chăng là tiểu trưởng lão sáu túi của Cái bang từng vang danh là Thiết Thủ Thiết Diện?

Tên khát cái nghiêng ngệu gật đầu :

- Chỉ là chút hư danh, không ngờ Kim Vô Ưu đường chủ Ngân Bào bang cũng phải bận tai nghe đến. Thất lễ, thất lễ.

Qua những lời đối đáp này, người duy nhất cứ phải giật mình từng chập chính là gã công tử. Trước hết gã không ngờ những nhân vật đã bắt giữ Hứa Vân Bình lại là người của Ngân Bào bang mà vài ngày trước đây gã đã từng phật phùng lo sợ vì suýt bị bắt giữ. Kế đó, gã càng không ngờ tuân tự những nhân vật với dáng vẻ bên ngoài chỉ là hạng khát thực hóa ra đều là những nhân vật võ lâm, đồng thời họ còn là những nhân vật hữu danh, nào là Thần Cái, nào là Thiết Thủ Thiết Diện gì gì đó Dư Hoàng.

Như vậy, cứ như vận số đưa đẩy, ngẫm đi ngẫm lại những người đã chạm mặt đều là những nhân vật võ lâm, chính xác Hứa Vân Bình cũng là người thuộc giới võ lâm.

Thật trùng hợp, chính lúc này, vị đại hán trung niên vừa được Dư Hoàng gọi đích danh Kim Vô Ưu bỗng đề cập đến Hứa Vân Bình. Lão ta ung dung nhìn Dư Hoàng, miệng thúng thảng giải thích :

- Đã là Trưởng lão của một đại bang là Cái bang, hẳn Dư các hạ cũng biết thế nào là đạo lý. Tiện ty Hứa Vân Bình nguyên là trọng phạm của bốn bang, tiểu tử kia vô cớ đánh tháo cho ả, thử hỏi, nếu là Dư các hạ, các hạ phải có thái độ thế nào đây?

Thiết Thủ Thiết Diện Dư Hoàng có phần giật mình :

- Hứa Vân Bình nào? Phải chăng là Tam tiểu thư của Hứa lão bang chủ Kim Tiền bang bấy lâu vẫn cùng quý bang Ngân Bào bang đối đầu?

Kim Vô Ưu cười nhẹ :

- Không sai! Đương nhiên đây chỉ là chuyện giữa nhị bang Kim Tiền và Ngân Bào không liên quan đến Cái bang mong các hạ hiểu và đứng ở ngoài cho, đừng đề Kim mỗ phải khó xử.

Nghe đến đây, dù chưa hề biết gì về giới giang hồ nhưng gã công tử cũng có cảm nhận đạo lý do Kim Vô Ưu đưa ra là hoàn toàn đúng. Và nếu như vậy, câu nói của Kim Vô Ưu bảo Dư Hoàng đứng ở bên ngoài cho, chắc chắn sẽ đẩy vào tình thế nan giải một khi Dư Hoàng vì đạo lý đó phải để mặc gã cho Kim Vô Ưu xử lý.

Gã động tâm kêu lên :

- Văn sinh không cần biết Hứa Vân Bình cô nương là người như thế nào, có tội gì với Ngân Bào bang của tôn giả. Văn sinh chỉ biết đó là một vị cô nương chân yếu tay mềm, lại bị đến bốn người đều là nam tử hán đại trượng phu hà hiếp bắt nạt. Chuyện bất bằng như vậy hỏi sao văn sinh không tìm cách giúp đỡ?

Dur Hoàng lập tức gật đầu :

- Hóa ra vị công tử đây chỉ vì thấy chuyện bất bằng nên không thể không có hành vi trượng nghĩa. Kim đường chủ há lẽ mãi để tâm chuyện này?

Kim Vô Ưu gằn giọng :

- Nói như vậy Dur các hạ quyết không nể mặt Dur mẫu? Các hạ có biết nếu không tìm được Hứa nha đầu, trọng trách do tể Bang chủ uỷ thác không hoàn thành sinh mạng mẫu khó bảo toàn không?

Dur Hoàng cười nhẹ :

- Đây đâu phải là lần đầu tiên người quý bang và Kim Tiền bang xung đột? Thua keo này bày keo khác, Kim đường chủ thừa biết phải tìm người Kim Tiền Bang ở đâu mà.

Kim Vô Ưu sa sầm nét mặt :

- Lần này chuyện không chỉ đơn thuần xung đột. Nếu Dur các hạ đã quyết như vậy, Kim mẫu dù không có bao nhiêu bản lĩnh vẫn phải mạo phạm đến Cái bang một phen.

Dur Hoàng bất giác quay đầu nhìn gã công tử :

- Đối phương không ngại, sẵn sàng đối đầu với cả Cái bang, đây là chuyện chưa từng có. Theo công tử, liệu Hứa Vân Bình cô nương đã gây ra chuyện tày đình gì?

Giờ đã biết, phạm những ai là kẻ mất cái đầu ở trong một đại bang, có danh xưng là Cái bang, và đại bang này hẳn nhiên phải có nhiều thế lực, đủ cho Ngân Bào bang phải kiêng dè, gã công tử do có chủ ý riêng nên cố tình nói lộ sự thật :

- Theo thiên ý của văn sinh dường như chuyện này có liên quan đến một vật gọi là...

Kim Vô Ưu bật tung người lao đến :

- Tiểu tử hết muốn sống rồi. Đỡ!

Vù...

Dur Hoàng lẹ tay kéo gã công tử qua một bên, miệng nạt lớn :

- Tại hạ còn đang tra hỏi nguyên ủy, Kim đường chủ có hành vi này phải chăng quá xem thường Cái bang?

Cái chớp của Dur Hoàng tuy không hẳn là lợi hại, nếu so với công phu Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã gã mới luyện, nhưng do Dur Hoàng chủ động ra tay và hành sự quá nhanh nên nhờ đó kịp kéo gã công tử tránh thoát chiêu chương của Kim Vô Ưu.

Thế mới biết, người luyện võ ngoài công phu lợi hại cần phải có phản ứng nhanh nhạy nữa. Gã công tử nhân cơ hội đó nói luôn những gì đang nói dở :

- Đó là vật gọi là Phi Tuyết Cung Hàn lệnh...

Dur Hoàng giật thót mình, đưa mắt nhìn thẳng Kim Vô Ưu :

- Có chuyện này thật ư? Đó là nguyên nhân khiến bấy lâu nay Kim Tiền và Ngân Bào nhị bang luôn xung đột?

Kim Vô Ưu bất giác thộn mặt :

- Người nói gì ta không hiểu? Ta chưa hề... chưa hề nghe cái gì gọi là Phi Tuyết Cung Hàn lệnh.

Bất chợt từ khu rừng cạnh đó bỗng vang lên một tràng cười :

- Người định giấu ai vậy, Kim Vô Ưu? Bỏn Bang chủ thừa biết bọn người vì muốn tìm nửa mảnh còn lại của Phi Tuyết Cung Hàn lệnh nên cố tình gây ra chuyện thị phi này. Hóa ra bấy lâu nay Phi Tuyết Cung Hàn lệnh là do Ngân Bào Bang cất giữ.

Ha... ha...

Vút!

Một nhân vật xuất hiện, Kim Vô Ưu nhìn thấy phải thất thanh kêu lớn :

- Bang chủ Kim Tiền bang, Hứa Vạn Thanh?

Lão nhân nọ ngay khi hiện thân như không xem Kim Vô Ưu vào mắt, cứ thản nhiên nhìn gã công tử nọ :

- Như bốn Bang chủ vừa nghe, tề nhi Hứa Vân Bình là do tiểu công tử giải cứu? Đại ân này nhất định bốn bang sẽ có ngày bồi đáp.

Gã thờ ra nhẹ nhõm :

- Thật ra văn sinh khi ra tay, vì chưa biết Hứa cô nương là ai nên không hề mong đợi sự báo đáp. Văn sinh chỉ muốn biết, hiện giờ lệnh ái đã ra sao mà thôi.

Hứa Vạn Thanh vùng cười lớn :

- Chỉ cần tề nhi không còn bị lũ thất phu bên ngoài kiểm chế, việc bảo toàn tánh mạng để như trở bàn tay. Bây giờ công tử hãy chờ xem, lão phu quyết phải thay tề nhi đòi lại món nợ này. Ha... ha...

Tràng cười của Hứa Vạn Thanh bỗng bị một tràng cười khác hùng hậu hơn lần ất :

- Liệu Hứa lão nhi ngươi có làm được không? Ha... ha...

Vút! Vút!

Hai nhân vật khác xuất hiện. Và không một ai có thể nhìn thấy diện mạo của hai nhân vật này do toàn thân họ từ đỉnh đầu đến tận gót chân đều được chen kín bởi một lớp lụa trắng toát.

Dur Hoàng bất chợt kéo tay gã lùi về phía sau với tiếng thảm thì :

- Không ngờ người của Bạch Y giáo cũng xuất hiện?

Dù chỉ là lời thì thảm nhưng không hiểu sao Hứa Vạn Thanh vẫn nghe lọt vào tai.

Và phản ứng của Hứa Vạn Thanh lập tức xuất hiện :

- Hóa ra Ngân Bào bang đã bị bọn Bạch Y giáo thu phục?

Hai nhân vật nọ bất chợt vẫy tay ra lệnh cho Kim Vô Ưu :

- Mọi việc ở đây đã có bốn hộ pháp lo liệu, ngươi mau thu thập tiểu tử ngông cuồng kia, tìm hiểu xem sao y lại biết về Phi Tuyết Cung Hàn lệnh! Đi đi!

Kim Vô Ưu phóng mắt nhìn Dur Hoàng :

- Bên tiểu tử vẫn còn có người của Cái bang.

Một hộ pháp Bạch Y giáo bật cười lạnh :

- Cái bang từ khi Thần Cái thất tung, so về uy thế đâu đủ làm bốn giáo kiêng dè? Ngươi yên tâm đi, để xem kẻ nào ba đầu sáu tay dám ngăn cản người? Hừ!

Thật lạ, hình như khu gần đó là nơi thuận tiện cho nhiều người ẩn nấp. Hộ pháp Bạch Y giáo vừa dứt lời từ trong khu rừng phát ra tiếng cười khẩy :

- Từ lâu lắm rồi bốn Bào chủ mới thấy ngươi là người duy nhất dám khoát lác mà không biết ngượng mồm. Ngươi thử động đến Cái bang xem. Hừ!

Tuy chưa có bóng người xuất hiện nhưng Dur Hoàng vẫn bật kêu lên :

- Thiên Nam bảo, Bào chủ tiền bối cũng đến rồi ư? Vậy thì hay lắm.

Tình thế bỗng thay đổi khiến hai nhân vật hộ pháp của Bạch Y giáo cũng phải thay đổi chủ ý thích hợp.

Cả hai bỗng đồng loạt nhấc tay động chân, miệng thì quát :

- Hãy ngoan ngoãn theo ta nào.

- Tiểu tử, ngươi cũng vậy! Đi.

Sau hai tiếng quát này, phần gã công tử như thấy mắt bị hoa lên và gã biết bản thân gã đang bị một trong hai vị hộ pháp nọ xuất chiêu uy hiếp. Chính lúc đó, gã nghe tiếng Hứa Vạn Thanh gầm lớn :

- Muốn bắt giữ Hứa mỗ ư? Đâu có dễ! Đờ!

Vậy là hai đối tượng được hai vị hộ pháp chiếu cố chính là gã công tử và Bang chủ Kim Tiền bang Hứa Vạn Thanh. Và tiếng gầm hàm ý của Hứa Vạn Thanh vô tình cũng khiến cho gã công tử có phản ứng kịp lúc. Gã vận dụng Thất Bộ Thiên Tinh, vừa dịch chân lách tránh vừa nghe tiếng Dư Hoàng quát nạt :

- Chớ quá bức người. Xem chừng.

Ào...

Mất lại bị hoa, tai gã nghe một tiếng chấn động long trời lở đất.

Ầm!

Liền lúc đó đủ mọi loại tiếng hô hoán náo loạn cũng vang lên :

- Hự!

- Chạy đi đâu?

- Đờ!

Ầm!

Toàn thân gã bị chấn động và như đang bị bay thật xa về phía sau.

Cảm giác này đã một lần đến với gã là lúc gã được Thần Cái đưa đi. Nhưng vào lúc này, gã hiểu, gã không hề được ai đưa đi, đó là gã vừa bị một chưởng kinh uy mãnh chấn bay. Và gã cũng biết, đến lúc bay hết đà, nhất định gã sẽ nặng nề rơi xuống, rồi hậu quả sẽ là thịt nát xương tan.

Gã kinh hoàng định vùng vẫy.

Nào ngờ, toàn thân gã bỗng được ai đó nâng lên và tai gã liền nghe một câu nói trấn an :

- Công tử chớ kinh hoàng! Chúng ta rồi sẽ thoát thôi.

Nhận ra đó là âm thanh của Hứa Vạn Thanh, mới hoảng sợ liền biến mất và thật bất ngờ, gã ngất đi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Phong Hỏa môn

Gã ngơ ngơ nhìn quang cảnh xung quanh.

Nơi gã vừa tỉnh dậy quả nhiên chính là một sơn động vừa âm ướt vừa hôi hám. Cách gã không xa, với những hiểu biết của gã, Bang chủ Kim Tài tiền trang Hứa Vạn Thanh như đang ngồi tọa công, vì đó là cách ngồi gã từng thấy sư phụ gã ngồi.

Gã cũng biết một khi Hứa Vạn Thanh đã ngồi như thế này, ít lắm cũng phải một ngày mới gọi là tọa công xong. Vì sư phụ gã trước kia cũng vậy.

Không biết phải làm gì cho hết quãng thời gian dài chờ đợi, gã ngồi dậy, định đi ra ngoài để thám thính địa hình.

Nào ngờ, gã vừa cử động liền nghe Hứa Vạn Thanh lên tiếng :

- Công tử định đi đâu?

Gã kinh ngạc :

- Hứa bang chủ đã tọa công xong rồi sao? Nhanh thật đấy!

Hứa Vạn Thanh cười gượng :

- Lão phu định vận công tự đã thông vài kinh mạch bị tắc nghẽn. Rất tiếc do chưởng thương khá nặng việc đã thông bất thành.

Đến lúc này gã mới nhận biết âm thanh giọng nói của Hứa Vạn Thanh không còn mạnh mẽ và rõ ràng như trước. Chứng tỏ rằng Hứa Vạn Thanh thật sự đã bị thương. Gã hoài nghi :

- Đó là do hộ pháp Bạch Y giáo gây ra?

Hứa Vạn Thanh gật đầu :

- Cũng may, nếu không phải đối phương vì kiêng dè uy danh của Bảo chủ Thiên Nam bảo đến phải chậm tay, lão phu đâu dễ chạy thoát và còn kịp đưa công tử cùng đi? Công phu của Bạch Y giáo quả nhiên lợi hại!

Gã ngơ ngẩn :

- Bang chủ là Bang chủ của một bang, lẽ nào sở học của Bang chủ vẫn không bằng bọn họ chỉ là hộ pháp?

Hứa Vạn Thanh nhìn gã :

- Đường như công tử vẫn chưa biết gì về một câu ca đã được truyền tụng khắp giang hồ suốt trăm năm qua :

Tuyệt - Hoa - Phong - Nguyệt, Tứ Đại Hùng Trấn Tứ Phương? Tuyệt là Phi Tuyệt Tiên Tử, Hoa là Bạch Hoa, Giáo chủ Bạch Y giáo. Phong là Hòa Phong, Môn chủ Phong Hỏa môn, còn Nguyệt là Cung Nguyệt, Cung chủ Nguyệt cung?

Gã âm ừ cho qua :

- Vậy Phi Tuyệt Cung Hàn lệnh là vật sừ hữu của Phi Tuyệt Tiên Tử?

Hứa Vạn Thanh gật đầu :

- Cùng với sự tuyệt tích của Tuyệt - Nguyệt nhị hùng, Phi Tuyệt Cung Hàn lệnh cũng biến mất. Nhị hùng còn lại là Phong - Hoa vì thế mới có dịp tranh chấp uy thế trên giang hồ. Hạng như lão phu đâu dám so với bọn hộ pháp vốn là thủ hạ thân tín của Giáo chủ Bạch Y giáo.

Không hiểu tại sao gã bỗng nảy ra một câu hỏi :

- Nếu Phong - Hoa đang tranh chấp uy thế, mà Ngân Bào bang lại là tay chân của Bạch Hoa, Giáo chủ Bạch Y giáo, sao Bang chủ không tìm đến Phong Hỏa môn để có chỗ dựa?

Hứa Vạn Thanh bỗng thò lộ :

- Vậy là công tử đã đoán ra rồi! Cách đây không lâu chính lão phu đã gặp người Phong Hỏa môn. Lúc đó, dù chưa tin lắm vào lời họ nói, rằng Ngân Bào bang đã đầu phục Bạch Y giáo nhưng vì mối thù không đội trời chung với Ngân Bào bang, lão phu cũng đã ưng thuận gia nhập Phong Hỏa môn.

Gã liền vỗ tay :

- Được như vậy là hay lắm rồi. Phong Hỏa môn đang tranh chấp, Kim Tiền bang và Ngân Bào bang thì luôn xung đột, việc cả hai cùng tìm chỗ dựa như thế này chẳng phải là công bằng sao?

Hứa Vạn Thanh nhăn mặt :

- Vẫn chưa công bằng lắm đâu. Trong khi lão phu chưa ra mặt là người Phong Hỏa môn, bọn Ngân Bào bang công nhiên dựa vào thế lực Bạch Y giáo, suýt lấy mạng lão phu. Mối hận này lão phu quyết phải đòi.

Gã chợt hạ thấp giọng :

- Có điều này vẫn sinh chưa rõ, giữa Kim Tiền bang và Ngân Bào bang có mối thù như thế nào?

Hứa Vạn Thanh thở dài :

- Bọn ta trước kia vốn không có oán thù, còn từng là bằng hữu nữa là khác. Chỉ tiếc rằng chuyện đó đã đột nhiên kết thúc, sau khi cả hai bên đồng loạt có người thất tung.

Gã thất kinh :

- Là những ai bị thất tung?

- Là phụ thân ta và phụ thân Bang chủ Ngân Bào bang đương nhiệm.

- Tại sao lại bị thất tung?

Hứa Vạn Thanh lắc đầu :

- Điều đó nào có ai hay biết. Lão phu chỉ biết rằng, mười tám năm trước nhị vị lão nhân gia này có cái hẹn gặp nhau. Và sau đó, khi ngày hẹn ngày một qua đi mà không thấy ai quay về, bọn lão phu đành phải nghĩ đó là kế mưu của Ngân Bào bang nhằm làm cho Kim Tiền bang suy yếu. Ngược lại...

- Ngược lại Ngân Bào bang thì cho đây là độc kế của Kim Tiền bang? Vì thế, giữa song phương mới nảy sinh oán thù?

Hứa Vạn Thanh gật đầu và chột nhảnh mặt bật rên :

- Hừ!

Gã kinh hoàng :

- Chương thương của Bang chủ..

Hứa Vạn Thanh cố trấn áp cơn đau vừa xuất hiện :

- Lão phu có việc này muốn nhờ công tử. Hy vọng công tử đáp ứng cho.

Gã gật đầu :

- Nếu là việc phù hợp với khả năng, văn sinh sẽ không để Bang chủ thất vọng.

Hứa Vạn Thanh chột thờ dốc một lúc mới nói :

- Đáng lý lão phu định đưa công tử đến Phong Hỏa môn, nhưng khi chạy đến đây đã cảm thấy chân lực bắt tụt. Giờ nếu công tử chịu giúp, cứ đi theo hướng Bắc độ năm mươi dặm, ắt sẽ gặp người Phong Hỏa môn.

Gã vụt hiểu :

- Văn sinh sẽ là người đưa tin, sau đó người Phong Hỏa môn sẽ đến ứng cứu Bang chủ.

Hứa Vạn Thanh cố mỉm cười :

- Công tử hoàn toàn đúng. Nếu có ai hỏi, công tử hãy đưa cho họ xem vật này, họ sẽ tin vào lời công tử.

Nhìn vào vật Hứa Vạn Thanh vừa đưa ra, chỉ là mảnh kim thiết bình thường, trên có khắc một quảng lửa đang bị cuồng phong thổi cuộn xoáy, gã buộc miệng hỏi :

- Đây là tín vật Phong Hỏa môn?

Hứa Vạn Thanh đáp :

- Do lão phu đang mang thân phận Phó đường chủ Phong Hỏa môn, nên được cấp lệnh bài này. Công tử chớ nên khinh xuất để mất.

Gã vừa kịp cất lệnh bài Phong Hỏa môn vào người, Hứa Vạn Thanh lại trao cho gã thêm một vật khác :

- Còn đây là Kim Tiền lệnh, tín vật tối cao của Kim Tiền bang, nếu công tử thích thì lão phu tặng luôn cho công tử.

Gã nhận vật đó và nhìn thấy đó là mảnh kim tiền thật, có lẽ được đúc bằng vàng nén, một bên có khắc hai chữ Kim Tiền, mặt còn lại thì có những dòng chữ nhỏ li ti.

Nhìn qua dòng chữ đó gã kêu :

- Dường như đây là công phu của Kim Tiền bang?

Hứa Vạn Thanh mỉm cười :

- Đã mấy đời Bang chủ bốn bang, bất luận ai nhìn vào cũng nghĩ như vậy. Nhưng hóa ra chỉ là những khẩu quyết không đầu không đuôi, hoàn toàn vô dụng.

Gã cũng cất mảnh Kim Tiền vào người :

- Đó là vật tối cao của Kim Tiền bang, sao Bang chủ không muốn giữ lại?

Hứa Vạn Thanh thở ra :

- Đã đến lúc phải đưa toàn bộ bang chúng vào Phong Hỏa môn, lão phu nào dám nghĩ Kim Tiền bang còn có dịp tồn tại?

Gã đứng lên :

- Nếu là vậy, văn sinh xin lập tức đến cáo tri cho Phong Hòa môn biết tin. Cáo biệt.

Hứa Vạn Thanh nói theo :

- Thật phiền. Vậy là lão phu và tệt nhi Hứa Văn Bình đều lần lượt thọ ân công tử. Đại ân này...

Gã đã đi xa và vì mãi suy nghĩ nên dường như không để tâm đến những gì Hứa Vạn Thanh đang nói.

Gã đang suy nghĩ, tại sao Hứa Vạn Thanh lại dễ dàng quên cội quên nguồn, chưa gì đã xem Kim Tiền bang như không còn tồn tại? Hay vì quyết báo mối phụ thù, Hứa Vạn Thanh sẵn lòng hy sinh tất cả?

Đang đi, gã bỗng nghe một tiếng quát :

- Tiểu tử kia rồi! Đứng lại!

Cùng với tiếng quát là hai bóng người xuất hiện. Thoạt nhìn qua, gã phải thất kinh :

- Hộ pháp Bạch Y giáo?

Hai nhân vật từ đầu đến chân đều phủ một lớp lụa toàn trắng, cứ xạ ánh mắt nhìn gã như hai bóng âm hồn. Một âm hồn cười lạnh :

- Suýt nữa bọn ta bị nguoi qua mặt. Phải chăng nguoi chính là kẻ đã một lần tìm đến Ngân Tài tiền trang?

Gã rúng động, rốt cuộc việc gã đến Ngân Tài tiền trang để đổi nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh đã bị bọn họ phát hiện, gã cố trấn tĩnh :

- Tôn giá nói gì? Văn sinh không hiểu.

Đối phương lại cười lạnh :

- Rồi nguoi sẽ hiểu.

Và đối phương vỗ hai tay vào nhau.

Bộp! Bộp!

Tiếng vỗ tay chính là hiệu lệnh cho một người xuất hiện.

Khi nhìn thấy người này, gã có cảm nhận đã hết đường chối cãi. Vì người đó chính là Lục lão trang chủ Ngân Tài tiền trang.

Hộ pháp Bạch Y giáo cất tiếng :

- Nguoi có nhận ra tiểu tử không Đồng Lục?

Lục lão trang chủ với tính danh thật là Đồng Lục gật đầu liên :

- Quả nhiên là y. Nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh là do y đưa đến.

Hộ pháp Bạch Y giáo nhìn gã :

- Bây giờ, nguoi nói đi, nửa mảnh còn lại có phải nguoi đã giao cho Kim Tài tiền trang như nguoi đã thố lộ với Đồng Lục?

Trước tình thế này, gã chỉ còn mỗi một chước để đối phó. Gã vờ cười lớn :

- Trước khi tra hỏi, chẳng hay tôn giá có biết văn sinh là người của ai chưa? Nên nhớ, Phong Hòa môn không phải hạng dễ bắt nạt đâu.

Hai nhân vật hộ pháp thoáng giật mình :

- Tiểu tử nguoi là người Phong Hòa môn?

Gã lập tức lấy Phong Hòa lệnh bài ra :

- Với vật này, văn sinh hy vọng nhị vị biết điều lui lại. Bằng không giữa Bạch Y giáo và Phong Hòa môn khó tránh khỏi một trường kiếp sát.

Dường như đã nhận ra Phong Hòa lệnh bài là thật, hai nhân vật hộ pháp có vẻ lưỡng lự.

Tuy nhiên, Đồng Lục chợt kêu lên :

- Nhị vị hộ pháp chớ tin. Người không có bao nhiêu công lực như y quyết không phải là người của Phong Hỏa môn.

Gã lập tức bị dao động khi nghe một trong hai hộ pháp cười lớn :

- Không sai! Tiểu tử quả có lắm nguy kếp, suýt nữa đã đánh lừa được ta.

Gã vội vung vẩy Phong Hỏa lệnh bài :

- Dù sao Phong Hỏa lệnh bài này vẫn là thật, nhị vị dám xem thường Phong Hỏa môn đến thế sao?

Vị hộ pháp kia càng cười lớn :

- Ta có xem thường thì đã sao nào? Nơi này không có người của Cái bang, cũng không có bảo chủ Thiên Nam bảo xuất hiện, để xem còn ai cứu được người? Ha... ha...

Chợt có một tràng cười khác từ xa vọng đến :

- Sao lại không còn? Trừ phi bọn ngươi thật sự không xem người của bốn môn vào mắt. Ha... ha...

Vút! Vút!

Giữa đường trường lại có thêm hai nhân vật xuất hiện. Ngoài ý phục toàn đồ thì chân diện cũng được che kín như hai nhân vật hộ pháp Bạch Y giáo.

Điều đó làm cho hộ pháp Bạch Y giáo phải chấn động lùi bước :

- Sứ giả Phong Hỏa lệnh?

Một trong hai sứ giả Phong Hỏa Lệnh gục gặc đầu :

- Không sai! Và nếu bốn sứ giả đoán không lầm, nhị vị chính là hai trong Bát Hộ Hoa của Bạch Hoa Lão Quân của Bạch Y giáo?

Bọn Hộ Hoa giật mình :

- Vậy còn bọn ngươi, lũ sứ giả sâu mọt của mục Phong Hỏa Xú Diện - Môn chủ Phong Hỏa môn phải không?

Hai vị sứ giả lập tức gào vang :

- Hai ả tiện nhân muốn chết. Đờ!

Hai bóng đỏ nhoáng lên và lập tức có ngay hai luồng hỏa phong nóng rực xuất hiện, cuộn thẳng vào hai bóng trắng vừa chớp động thân hình.

Vù...

Hai bóng trắng cũng lạnh lạnh quất :

- Bọn ta sợ Phong Hỏa chương của bọn ngươi sao? Xem đây!

Cùng với tiếng quất là hai bog chương đập chòn như hai đóa đại hoa xuất hiện.

Ào...

Lần đầu tiên gã công tử mới biết thế nào là uy lực và sự lợi hại của công phu chương kinh, và chợt hiểu chuyện cách không phát kinh là hoàn toàn có thật.

Nếu không phải như vậy, chương Phong Hỏa kia và chương đập chòn như hai đóa đại hoa nọ làm sao có thể xuất hiện và chạm nhau dù song phương ở khoảng cách khá xa?

Àm! Âm!

Hai tiếng chấn động long trời lở đất liên vang lên, khiến thính nhĩ của gã công tử bị rung động mãnh liệt Do tai bị ù váng, gã không thể nghe thêm âm thanh gì khác có thể đã vang lên.

Tuy nhiên với mắt nhìn, gã thấy hai bóng trắng nọ sau một lần duy nhất giao đầu đã bất ngờ bỏ chạy.

Nhìn lại, gã phát hiện cả lão Đồng Lục nữa không hiểu đã bỏ chạy từ lúc nào. Và đường trường chỉ còn lại một mình gã và hai nhân vật sứ giả Phong Hỏa lệnh.

Bằng thanh âm chột trở nên khàn khàn một vị sứ giả bỗng vấy tay gọi gã :

- Hãy giao Phong Hỏa lệnh bài cho ta nào.

Cũng may, do thính nhĩ dần trở lại bình ổn, gã dù nghe loáng thoáng vẫn hiểu vị sứ giả kia bảo gì.

Gã cười cười tiến lại :

- Đây là vật do Hứa Vạn Thanh tiền bối nhờ văn sinh đi tìm người ứng cứu. Hiện Hứa tiền bối đang ở cách đây không xa.

Hai vị sứ giả nhìn nhau và một trong hai người chột đưa tay lên, kéo bỏ khăn che mặt.

Người còn lại thấy vậy chột hỏi :

- Nhị sư huynh không ngại việc để lộ chân diện sao?

Người nọ đã lột bỏ khăn che mặt để lộ rõ diện mạo tuấn tú của một nam nhân chưa đến tam tuần. Y cười, một nụ cười không lấy gì làm tươi, và cộng với giọng nói khàn khàn y đang phát thoại cho thấy đó là dấu hiệu y đã bị chưởng thương, cũng là những dấu hiệu đã thấy ở Hứa Vạn Thanh :

- Vậy Bát đệ nghĩ ta không có cách nào để giữ kín chuyện này sao?

Gã kia nghe vậy chột à lên và cũng đưa tay lột bỏ khăn che mặt :

- Nhị sư huynh nói rất đúng. Nghĩ thấu đáo như nhị sư huynh, đệ cũng cam tâm bái phục.

Nhìn diện mạo của nhân vật thứ hai, gã công tử phải giật mình. Thứ nhất, nếu so về niên kỷ, nhân vật gọi là bát đệ hầu như không nhiều hơn gã là bao. Ấy vậy mà, gã nghĩ, vị bát đệ lại có bản lĩnh võ học uyên thâm khiến gã phải thềm muốn và tự thẹn với chính mình. Thứ hai, qua sắc mặt cũng nhợt nhạt của gã bát đệ, có thêm một vết máu đang rỉ rả ở khoé miệng, gã biết, vậy là gã bát đệ cũng bị chưởng thương. Chứng tỏ thân thủ của hai gã sứ giả này nếu có cao thâm thì cũng không hơn hai vị Hộ Hoa của Bạch Y giáo là bao.

Do đang nhìn như vậy, gã không thể không nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của gã bát đệ, lúc gã này nói xong câu bái phục nhị sư huynh gã.

Bởi nhìn thấy nên gã cảm thấy ái ngại khi nghe gã nhị sư huynh hỏi :

- Ngươi và Hứa Vạn Thanh có liên quan thế nào? Sao Hứa Vạn Thanh tin tưởng giao Phong Hỏa lệnh bài cho ngươi?

Gã cố giải thích :

- Chuyện cũng là tình cờ, có lần văn sinh có dịp giải nguy cho Hứa Văn Bình, ái nữ Hứa Vạn Thanh nên lần này...

Gã nhị sư huynh chột khoa tay, lập tức Phong Hỏa lệnh bài đã bị gã thu hồi :

- Ta hiểu rồi. Còn ngươi, tước danh là gì, sư phụ ngươi là ai?

Gã cảm nhận câu chuyện đang dẫn đến chỗ nghi kỵ khó giải :

- Văn sinh là Tư Không Bạch. Còn sư môn... không có.

Gã nhị sư huynh gật đầu :

- Ta cũng nghe bọn Bạch Y giáo bảo ngươi không biết võ công. Nhưng không biết bằng cách nào ngươi giải nguy cho Hứa Văn Bình?

Tư Không Bạch tuy không hề muốn nhưng vẫn cứ háng giọng :

- Cái đó... e hèm... cũng chỉ là ngẫu nhiên. Có lẽ bọn Ngân Bào bang nhầm lẫn văn sinh với một nhân vật võ lâm nào đó, chưa gì bọn chúng đã bỏ chạy.

Gã nhị sư huynh lại gật đầu :

- Bây giờ thì nghe ta hỏi đây, phải chăng ta nghe không lầm, Phi Tuyết Cung Hân lệnh là do ngươi tự đưa đến cho bọn Ngân Bào bang Bạch Y giáo?

Tư Không Bạch lại cảm thấy bản thân đang nuốt nước bọt khan :

- Điều đó thì có. Nhưng...

Gã nhị sư huynh vụt xòe tay :

- Vậy là ta không lầm. Ngươi chỉ giao cho chúng có nửa mảnh. Nửa mảnh còn lại đâu?

Tư Không Bạch chợt hiểu rõ định ý của đối phương :

- Thiên nghi vẫn sinh chỉ là người đưa tin cho Hứa Vạn Thanh. Khi nhận lời Hứa tiền bối vẫn sinh không hề nghĩ bản thân sẽ gặp phải cảnh tra vấn này.

Gã nhị sư huynh cười cợt :

- Vì Phi Tuyết Cung Hàn lệnh, bọn ta đâu chỉ tra hỏi người một đôi câu rồi thôi. Nào, nói đi, nửa mảnh còn lại đang ở đâu? Và thật ra người tìm thấy Phi Tuyết Cung Hàn lệnh ở địa phương nào?

Tư Không Bạch bối rối :

- Huynh dài đằng quá miễn cưỡng, khiến vẫn sinh phải nghĩ rằng Phong Hóa môn thực chất chẳng có gì tốt hơn Bạch Y giáo.

Gã bát đệ ở ngoài nghe đến đây chợt cười sặc sụa :

- Người muốn nghĩ như thế nào cũng được. Vì thật tâm mà nói, bọn ta đâu tự nhận bốn môn tốt hơn Bạch Y giáo? Ha... ha...

Tư Không Bạch giật mình :

- Nếu là vậy, sao Phong Hóa môn hứa lời, giúp Kim Tiền bang báo thù Ngân Bào bang?

Gã bát đệ lại tiếp tục cười :

- Đương nhiên bốn môn phải hứa. Có như thế Hứa Vạn Thanh mới tận tâm tận lực, giúp bốn môn có nguồn ngân lượng dồi dào, đủ để mưu đồ đại sự.

Tư Không Bạch thật sự thất kinh :

- Hóa ra Phong Hóa môn chỉ muốn lợi dụng Kim Tiền bang? Hành vi thật đê tiện!

Gã nhị sư huynh chợt lên tiếng :

- Người muốn thóa mạ bốn môn như thế nào cũng được vì bọn ta nghe đã quen rồi. Hơn nữa, hà... hà... người đâu còn sống được bao lâu.

Tư Không Bạch hoảng hốt :

- Bọn người muốn giết ta? Tại sao?

Gã bát đệ nhăn mặt :

- Thật không ngờ người lại ấu trĩ đến vậy? Chẳng phải bọn ta cần giữ kín chuyện để lộ ra diện mạo thật sao?

Tư Không Bạch thất kinh :

- Là bọn người tự lộ diện nào phải tại ta nài ép?

Gã nhị sư huynh lạnh giọng :

- Người có nói gì thì cũng đã muộn rồi. Hãy ngoan ngoãn giao ra nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh còn lại.

Tư Không Bạch động tâm, vụt kêu lên :

- Nếu bọn người giết ta, kiếp này đừng mong nhìn thấy nửa mảnh đó.

Gã nhị sư huynh vụt chớp động :

- Ta không tin người có thể ngậm miệng mãi. Đờ!

Vù..

Từ khi biết rõ ý đồ của họ, Tư Không Bạch đã đoán thế nào cũng xảy ra chuyện này. Bằng toàn bộ sức lực lẫn ý lực, Tư Không Bạch bất ngờ chuyển dịch qua một bên, dựa theo Thất Bộ Thiên Tinh do Thần Cái chỉ điểm.

Thật may, Tư Không Bạch nhờ đó thoát chiêu chương của gã nhị sư huynh trong gang tấc.

Thoáng giật mình, Gã nhị sư huynh kêu lên :

- Hóa ra người biết võ công? Đờ!

Vù...

Tự biết bản thân với vốn liếng sở học chỉ có vài chiêu Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã, càng di trì lâu chừng nào càng dễ mất mạng chừng ấy, Tư Không Bạch lại đảo người lần thứ hai và nhân đó co chân tháo chạy.

Vù...

Gã bát đệ không hiểu bằng cách nào xuất hiện ngay trước mặt Tư Không Bạch :

- Ngươi chạy được sao? Đờ!

Vù...

Ngay sau tiếng quát của đối phương, Tư Không Bạch cảm thấy toàn thân chợt nóng lên như bị lửa đốt. Thoạt hiểu, đó là Phong Hỏa chương uy lực kinh hồn đang được gã bát đệ quật đến, Tư Không Bạch vừa hốt hoảng lùi lại vừa gào lên thất thanh :

- Ngươi...

Ầm!

Tư Không Bạch ngã xuống và mơ hồ nghe có tiếng quát lớn :

- Dừng tay!

Thần trí dù vánh vất nhưng Tư Không Bạch cũng cảm thấy hả dạ khi nghe gã nhị sư huynh và bát đệ đồng loạt phát ra những âm thanh hoảng sợ :

- Đại ca, huynh...

Vút!

Tư Không Bạch cố nhướng mắt để nhìn người vừa xuất hiện. Nhưng rất tiếc đó chỉ là một bóng nhân ảnh mờ mờ, khiến Tư Không Bạch hiểu nhân vật kia đã che kín chân diện.

Thanh âm của nhân vật đó vang lên :

- Nhị đệ và bát đệ thật to gan, dám để lộ chân diện như thế này ư?

Gã nhị sư huynh rồi rít giải thích :

- Bọn đệ vừa bị người của Bạch Y giáo đả thương, việc thổ tập rất khó khăn, bất đắc dĩ phải bỏ khăn che mặt.

Gã bát đệ cũng giải thích :

- Và lại chỉ có tiểu tử này nhìn thấy. Bọn đệ định tra hỏi xong về Phi Tuyết Cung Hàn lệnh sẽ giết tiểu tử.

Vị đại sư huynh âm ừ :

- Việc tra hỏi đã đến đâu rồi?

Gã bát đệ vội tiến đến gần Tư Không Bạch :

- Nếu đệ đoán không lầm, tiểu tử vẫn còn nửa mảnh và đang cất giữ trong người.

Tư Không Bạch cảm thấy gã bát đệ đang cho tay vào bọc áo và mò tìm khắp thân thể Tư Không Bạch. Và khi gã lấy tay về, những gì gã tìm thấy chỉ là chỗ ngân lượng còn lại ít nhiều đã bị Phong Hỏa chương làm cho méo mó biến dạng. Tư Không Bạch nghe gã bát đệ lẩm bẩm :

- Thảo nào tiểu tử vẫn còn giữ sinh mạng. Nếu không có chỗ ngân lượng này che chắn, tâm mạch y ắt phải bị Phong Hỏa chương thiêu cháy.

Giọng trầm trầm của vị đại sư huynh lại vang lên :

- Phi Tuyết Cung Hàn lệnh đâu?

Gã bát đệ lúng túng :

- Đệ không tìm thấy, có lẽ...

- Vậy đó! Giả như chương vừa rồi lấy đi sinh mạng tiểu tử, chẳng phải bao tâm huyết của sư phụ đã bị bọn ngươi làm hỏng rồi sao?

Gã nhị sư huynh cũng áp ứng :

- Đệ chưa có ý định hạ sát tiểu tử! Chỉ tại bát đệ quá nóng nảy...

Vị đại sư huynh lập tức hạ lệnh :

- Việc bọn người tự ý để lộ chân tướng, ta sẽ phải bẩm báo sư phụ, tùy người xử lý. Còn bây giờ, mau đưa tên tiểu tử hồi sơn. Ta có cách bắt tiểu tử khai ra nơi cất giấu nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh.

Tư Không Bạch không thể không tự cười chua chát, vì rốt cuộc bản thân vẫn lọt vào tay Phong Hỏa môn. Duy có một điều đủ để an ủi Tư Không Bạch, đó là sinh mạng vẫn còn và nơi cất giấu nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh chỉ có một mình Tư Không Bạch biết.

Nghĩ đến đây, do hậu quả của Phong Hỏa chương, Tư Không Bạch dần dần ngất lịm..

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tối độc phụ nhân tâm

Vừa tỉnh lại phát hiện ngay bên cạnh có tiếng thở dài ai oán, Tư Không Bạch bật lên tiếng rên :

- Ở một nơi tăm tối như thế này, nghe tiếng thở dài của cô nương khiến văn sinh hiểu, hình như chúng ta đang ở nơi giam giữ của bọn Phong Hỏa môn?

Tiếng thở dài kia vụt đổi thành tiếng kêu kinh ngạc :

- Thiếu hiệp đã tỉnh rồi sao? Vậy mà ta tưởng thiếu hiệp khó lòng qua khỏi sau khi bị bọn chúng quật cho một kinh Phong Hỏa chương?

Tư Không Bạch định ngồi dậy thì nghe giọng nói của nữ nhân nọ vang lên tiếp nối, với vẻ khẩn trương :

- Thiếu hiệp chớ nên cử động, Phong Hỏa chương tuy chưa lấy mạng thiếu hiệp, nhưng dấu sao vẫn làm cho da thịt ở ngực thiếu hiệp bị bỏng. Ta vừa dùng thuốc kim sang rắc vào vết thương, giúp thiếu hiệp tạm thời đỡ đau. Thiếp hiệp càng cử động càng làm cho vết thương nặng thêm.

Đến lúc này Tư Không Bạch mới cảm thấy phần y phục trước ngực đã bị hở ra, kèm theo đó là cảm giác đau rát ở chỗ vết thương.

Nữ nhân nọ lại lên tiếng :

- Bọn chúng thật ác độc! Với vết thương này, dù sao đó có liền lại cũng tạo thành vết sẹo to tướng.

Tư Không Bạch thở ra :

- Có mạng sẹo cũng không sao. Nếu văn sinh không nhờ lớp ngân lượng khá nhiều che chắn có lẽ đến sinh mạng cũng chẳng còn.

Nữ nhân nọ tỏ ra kinh ngạc :

- Là người hành tẩu trên giang hồ có sao thiếu hiệp lại mang theo nhiều ngân lượng?

Nhờ đã quen dần với bóng tối, cuối cùng Tư Không Bạch cũng lơ mơ nhìn thấy nhân dáng của nữ nhân kia. Do đó, thật dễ hiểu khi Tư Không Bạch buộc miệng hỏi, quên rằng phải đáp lại câu hỏi của nữ nhân :

- Như cô nương cũng là nhân vật võ lâm? Sao lại bị bọn Phong Hỏa môn bắt giữ?

Nữ nhân nọ chột nhienh rằng :

- Nói ra chỉ thêm hổ thẹn. Vì ta phát hiện chúng đã giờ trò trá ngụy, lừa dối toàn bộ người thân của ta, chúng giam ta để hành vi của chúng không bị ta cáo giác.

Tư Không Bạch động tâm :

- Hóa ra chúng chỉ chuyên lừa dối người. Cho hỏi, chúng đã dối lừa cô nương như thế nào?

Nữ nhân nhỏ hỏi ngược lại :

- Thiếu hiệp nói như thế có ý gì? Thiếu hiệp cũng bị chúng lừa dối ư?

Tư Không Bạch cười gượng gạo :

- Văn sinh là người không biết võ công, có gì cho chúng lừa dối. Nhưng văn sinh biết chúng đã cố tình lừa dối nguyên một bang phái.
- Bang phái nào?

Tư Không Bạch đáp :

- Kim Tiền bang!

Nữ nhân tỏ vẻ kinh ngạc :

- Thiếu hiệp cũng biết Kim Tiền bang bị chúng dối gạt?

Tiếng kêu của nữ nhân khiến Tư Không Bạch quan tâm :

- Dường như cô nương cũng đã biết chuyện này?
- Sao ta lại không biết? Ta là Hứa Vân Anh, đại tiểu thư của Kim Tiền Bang, đương nhiên ta phải biết.

Tư Không Bạch giật mình và vì thế cũng bất ngờ ngồi bật dậy :

- Hoá ra cô nương đây là... Ôi chào!

Nghe tiếng Tư Không Bạch kêu đau, lập tức có hai cánh tay mềm mại và êm như tơ lụa đỡ lấy người Tư Không Bạch :

- Sao thiếu hiệp phải cử động? Ta đã nói rồi, làm như thế là không nên. Thiếu hiệp đau lắm sao?

Với giọng nói thật dịu dàng, Hứa Vân Anh vừa thủ thi bên tai vừa nhẹ nhàng đỡ Tư Không Bạch nằm trở lại.

Thật sự cảm kích, Tư Không Bạch bảo :

- Đệ không ngờ trong cảnh ngộ này lại được một người như Hứa đại tỷ quan tâm chăm sóc.

Hứa Vân Anh thoáng sững người :

- Sao thiếu hiệp gọi ta là Hứa đại tỷ?

Tư Không Bạch gượng cười :

- So về niên kỷ, dường như đệ vẫn còn kém lệnh muội là Hứa Vân Bình. Đại tỷ còn là đại tiểu thư của Kim Tiền bang, đệ gọi như vậy e vẫn còn bất kính.
- Thiếu hiệp cũng biết Tam muội ư?

Tư Không Bạch không tiện nói là có quen biết Hứa Vân Bình, đành thuật cho Hứa Vân Anh nghe những gì đã xảy ra.

Chờ Tư Không Bạch thuật xong Hứa Vân Anh phì cười :

- Nếu ta đoán không lầm, nhan sắc của tam muội đã làm thiếu hiệp rung động?

Tư Không Bạch đưa tay lên xoa :

- Không có đâu, đại tỷ chớ hiểu lầm. Bất quá, với lần đầu, vì không biết lượng sức đệ chỉ muốn kết giao với lệnh muội. Còn lần thứ hai, chuyện giải cứu lệnh muội là đệ muốn chuộc lại lỗi lầm phần nào do đệ gây ra cho Kim Tiền bang.

Hứa Vân Anh kinh nghi :

- Thiếu hiệp đã có lỗi gì với bốn bang? Hay việc Kim Tài tiền trang bị đốt cháy có liên quan đến thiếu hiệp?

Tư Không Bạch hạ tay xuống luôn miệng thở dài :

- Không sai! Nguyên nhân là do đệ. Chuyện xảy ra là thế này...

Tư Không Bạch lại nói cho Hứa Vân Anh biết về hai nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh và việc bẻ đôi thành hai mảnh là do Tư Không Bạch tạo ra để...

- Đệ đã dùng một nửa đổi cho Ngân Tài tiền trang để có ngân lượng. Nửa còn lại do bọn họ cứ hỏi, đệ buộc lòng phải nói là đã đổi cho Kim Tài tiền trang. Nào ngờ chúng tưởng thật đã nhẫn tâm thiêu hủy...

Hứa Vân Anh chợt giật mình hỏi :

- Nhưng tại sao thiếu hiệp có Phi Tuyết Cung Hàn lệnh?

Tư Không Bạch đáp bừa :

- Đệ nhất được.

- Ở đâu?

- Đệ đi lang thang khắp nơi, đâu thể nhớ là đã nhất ở đâu? Mà này, dường như đại tỷ cũng biết khá nhiều về Phi Tuyết Cung Hàn lệnh?

Hứa Vân Anh chợt hít vào một hơi rồi mồm một :

- Phạm người giang hồ ai lại không biết đến câu...

Tư Không Bạch cướp lời :

- Là câu ” Tuyết - Hoa - Phong - Nguyệt, Tứ Đại Hùng Trấn Tứ Phương” đệ biết rồi. Nhưng Phi Tuyết Cung Hàn lệnh có gì quý báu, khiến Bạch Y giáo và Phong Hóa môn đều muốn chiếm đoạt?

Hứa Vân Anh nhìn Tư Không Bạch :

- Thiếu hiệp cũng biết câu này, chứng tỏ thiếu hiệp đâu phải người không thuộc giới võ lâm?

Tư Không Bạch phì cười :

- Đại tỷ tin hay không cũng được bất quá đệ chỉ được một lão nhân gọi là Thần Cái chỉ điểm cho một vài chiêu thức võ vẽ mà thôi.

- Thần Cái nào? Có phải là Tróc Long Vân Ảnh Thần Cái, một trong tam thần bấy lâu nay đã ngỡ tuyệt tích?

Tư Không Bạch lại phải một phen giải thích cho Hứa Vân Anh hiểu.

Nghe xong Hứa Vân Anh chép miệng :

- Nếu là vậy, chính xác đó là Thần Cái danh chấn giang hồ. Thật tiếc cho thiếu hiệp đã bỏ lỡ một dịp may hiếm có.

Tư Không Bạch kinh ngạc :

- Tiếc như thế nào, đại tỷ?

- Đâu phải ai cũng được một lần Thần Cái chỉ điểm võ học. Chỉ tại thiếu hiệp kém hiểu biết, nếu không, cứ bắt lão truyền cho tâm pháp nội công thượng thừa là Quy Tức đại pháp, không bao lâu thiếu hiệp sẽ là người có bản lĩnh siêu quần bạt tụy.

Tư Không Bạch tuy chưa hiểu thế nào là nội công tâm pháp thượng thừa, nhưng qua một đôi lần nhìn thấy các loại chương kinh có uy lực kinh thiên động địa, cũng hiểu tại sao Hứa Vân Anh phải tiếc nuối thay. Tư Không Bạch thở ra :

- Bây giờ dù có tiếc cũng quá muộn. Thảo nào Thần Cái luôn bảo, đệ không phải hạng người tham lam.

Hứa Vân Anh vẫn còn tiếc rẻ :

- Chứ còn gì nữa! Đừng nói chỉ đến nội công, chỉ cần thiếu hiệp được lão truyền cho pho chương thành danh của lão cũng đủ sau này ngạo thị giang hồ.

Tư Không Bạch chợt bảo :

- Chuyện đã qua rồi. Đối với đệ, đổi một bữa ăn lấy Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã cũng là quá đủ. Đệ không vì thế mà hối hận.

Không nghe Hứa Vân Anh nói gì, vì muốn Hứa Vân Anh quên đi chuyện đó. Tư Không Bạch lại hỏi về Phi Tuyết Cung Hàn lệnh :

- Đại tỷ vẫn chưa cho đệ biết những bí ẩn của Phi Tuyết Cung Hàn lệnh?

Tư Không Bạch nghĩ đúng, Hứa Vân Anh hóa ra cũng dễ dàng quên những chuyện có liên quan đến Thần Cái :

- Bốn nhân vật Tuyết - Hoa - Phong - Nguyệt đã xuất hiện tính đến nay đã ngoài trăm năm, những gì còn lưu lại e chỉ là truyền thuyết.

Tư Không Bạch kinh ngạc :

- Rõ ràng Bạch Hoa và Phong Hòa vẫn còn tồn tại, sao đại tỷ lại bảo...

Hứa Vân Anh phì cười :

- Đó là ta nói bốn nhân vật đã thật sự tạo ra bốn chữ Tuyết Hoa Phong Nguyệt. Còn như Giáo chủ Bạch Y giáo và Môn chủ Phong Hòa môn hiện giờ họ chỉ là truyền nhân thuộc về đời sau mà thôi.

Tư Không Bạch vỡ lẽ :

- Nói như đại tỷ do Tuyết Nguyệt đã thất tung nên hai nhân vật này kể như không có truyền nhân?

- Không sai! Và đó chính là điều bí ẩn có liên quan đến Phi Tuyết Cung Hàn lệnh.

Tư Không Bạch háo hức :

- Bí ẩn như thế nào đại tỷ?

Hứa Vân Anh giải thích :

- Nói về Phi Tuyết Cung Hàn lệnh thì có nhiều truyền thuyết. Và mọi người, vào lúc này dường như chỉ còn tin vào một truyền thuyết duy nhất.

Nói đến đây, Hứa Vân Anh chợt nhìn chăm chăm vào Tư Không Bạch :

- Thiếu hiệp đã từng có Phi Tuyết Cung Hàn lệnh trên tay, vậy trên vật đó có đặc điểm gì, thiếu hiệp còn nhớ không?

Tư Không Bạch đương nhiên phải biết :

- Đệ nhìn thấy ở mặt sau Phi Tuyết Cung Hàn lệnh có nhiều nét họa tiết không nhận định rõ hình thù. Dường như đó là bức họa đồ được thu nhỏ thì phải.

Hứa Vân Anh chợt chùng giọng :

- Nếu bây giờ cần phải họa lại thiếu hiệp có thể nhớ rõ từng chi tiết không?

Tư Không Bạch phì cười :

- Cần gì phải nhớ, đại tỷ? Đến lúc cần, với nửa mảnh đệ vẫn còn giữ, chẳng phải đệ đã có bức họa đồ đó sao?

Nhịp hô hấp của Hứa Vân Anh thoáng khựng lại :

- Nửa mảnh đó thiếu hiệp hiện giấu ở đâu?

Tư Không Bạch bỗng có hàng vi như muốn ngồi bật dậy :

- Thái độ quá quan tâm của đại tỷ, theo đệ phỏng đoán, dường như đó thực sự là một bức họa đồ?

Đưa tay ngăn, không cho Tư Không Bạch cử động, Hứa Vân Anh gật đầu :

- Đó là điều hiện giờ ai ai cũng tin. Có lẽ ta phải cho thiếu hiệp biết qua về truyền thuyết này. Đầu tiên phải kể đến những tranh chấp liên miên của bốn nhân vật Tuyết Hoa Phong Nguyệt, ai trong họ cũng muốn những người còn lại nhìn nhận họ là thiên hạ đệ nhất nhân. Việc tranh chấp còn chưa ngã ngũ, hai nhân vật Hoa, Phong chợt rúng động khi nghe tin Tuyết, Nguyệt rồi sẽ trở thành đôi phu thê.

Tư Không Bạch kêu lên :

- Đệ hiểu vì sao rồi. Vì nếu Tuyết Nguyệt hợp lại làm một, hai nhân vật còn lại ắt không là đối thủ trừ phi họ cũng phải liên minh.

- Đúng vậy! Rất tiếc hai nhân vật Hoa Phong mãi mãi không bao giờ liên minh, do họ cứ truyền đời luôn là hai nhân vật tử đối đầu.

Tư Không Bạch nôn nóng :

- Kết quả thế nào? Tuyết Nguyệt có trở thành phu thê? Hai nhân vật Hoa Phong phải ứng phó như thế nào?

Hứa Vân Anh không hiểu sao bỗng dưng nhẹ nhõm thở ra :

- Tuyết Nguyệt đã trở thành phu thê và họ xứng được như vậy. Bởi một bên là trai tài, một bên là gái sắc. Nhưng sau đó, không như Hoa Phong lo ngại, họ không việc gì phải nghĩ đến cách ứng phó một khi cả đôi Tuyết Nguyệt chợt thất tung kỳ bí.

- Thất tung? Tại sao? Hay là Tuyết Nguyệt gặp phải đối thủ khác có bản lĩnh cao minh hơn?

Hứa Vân Anh lắc đầu nguầy nguậy :

- Hiện tình trên giang hồ lúc đó còn ai khác có bản lĩnh cao minh hơn Tuyết - Hoa - Phong - Nguyệt Tứ Đại Hùng? Họ thất tung vì một nguyên nhân khác.

- Thật vậy ư?

Hứa Vân Anh mỉm cười :

- Ta chỉ căn cứ theo truyền thuyết mà nói thôi. Đúng hay sai, sau khi nghe xong thiếu hiệp hãy tự đoán. Và theo truyền thuyết này thì Tuyết Nguyệt phản vì muốn tận hưởng cảnh phu thê sum vầy, phần khác có lẽ là do họ muốn hợp nhất những sở học của họ lại làm một, họ cô tình ân cư, xa lánh mọi phiền nhiễu.

Tư Không Bạch mơ hồ đoán ra :

- Vậy bức họa đồ là để điểm chỉ nơi hai nhân vật này ẩn cư?

- Mọi người đều đoán như vậy. Và lại, có như thế mới giải thích được hết chữ nghĩa của năm chữ Phi Tuyết Cung Hàn lệnh.

- Tại sao?

Hứa Vân Anh nghiêm giọng :

- Thiếu hiệp thử đoán xem? Đầu phải ngẫu nhiên sau hai chữ Phi Tuyết lại có thêm Cung Hàn?

Không cần suy nghĩ lâu, Tư Không Bạch cũng đoán ra :

- Cung Hàn, theo nghĩa nào đó cũng là Cung Quảng, Cung Nguyệt. Phải chăng chính vì năm chữ này khiến mọi người suy nghĩ bức họa đồ kia là do hai nhân vật Tuyết Nguyệt cô tình lưu lại cho hậu thế, điểm chỉ nơi họ ẩn cư và cũng là nơi họ lưu lại sở học của chính họ?

- Không sai! Trừ phi thiếu hiệp nghĩ ra cách lý giải nào khác.

Nghĩ cách khác thì ngay lúc này Tư Không Bạch còn có lòng dạ đâu mà nghĩ.

Thay vào đó, Tư Không Bạch bật reo lên :

- Vậy là tốt rồi. Đệ sẽ dựa theo họa đồ tìm ra địa điểm đó. Đệ sẽ tìm thấy di học của hai nhân vật này. Hà... hà... Khi đã có bản lĩnh uyên thâm, đệ sẽ cho Phong Hòa môn ném mùi lợi hại. Cả Ngân Bào bang nữa đệ sẽ giúp Kim Tiền bang báo phục bao oán cừu trước đây, kể cả việc đại tỷ bị Phong Hòa môn giam giữ.

Do quá phấn khích Tư Không Bạch đã ngồi bật dậy.

Và lần này, thật lạ, Hứa Vân Anh không hề ngăn cản Tư Không Bạch, sau đó cũng không giúp Tư Không Bạch ngồi xuống. Trái lại như lấy sự phấn khích của Tư Không Bạch, Hứa Vân Anh hỏi một cách nôn nao :

- Nếu là vậy, với nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh còn lại, thiếu hiệp thật sự có thể tìm thấy nơi cất giấu võ học của Tuyết Nguyệt nhị hùng?

Vừa mỉm cười, Tư Không Bạch vừa lần tay vào lớp xà cạp quần ở ống chân bên hữu :

- Tuy đệ không dám nói chắc nhưng đại tỷ cứ xem thì biết. Với nửa mảnh này...

Hóa ra Tư Không Bạch đã khôn ngoan giấu nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh ở giữa lớp xà cạp, là nơi ít có người ngờ đến.

Và khi Tư Không Bạch vừa lấy nửa mảnh đó ra, với hành vi thật bất ngờ, Hứa Vân Anh chợt vùng tay chớp lấy.

Nghĩ rằng Hứa Vân Anh vì quá nôn nao, chỉ muốn nhanh chóng tận mắt nhìn thấy vật đó Tư Không Bạch còn thần nhiên bảo :

- Đại tỷ cứ từ từ xem. Đệ nghĩ sẽ không ai vào đây đoạt mất vật này của đệ.

Ngoài sức tưởng tượng của Tư Không Bạch, Hứa Vân Anh sau khi xem thoáng qua cứ thần nhiên cất giữ vật đó vào bọc áo, trước ánh mắt ngỡ ngàng của Tư Không Bạch :

- Đại tỷ...

Hứa Vân Anh đứng lên :

- Nghe đây! Nghĩ tình nhờ người bốn môn có được vật chí báu này ta sẽ bắt bảo đến Môn chủ, ban cho người được kéo dài cuộc sống trong kiếp giam cầm. Và lại...

Chợt hiểu Tư Không Bạch cũng đứng bật dậy :

- Người đã lừa ta? Mau trả lại vật đó cho ta.

Tư Không Bạch vung tay chụp vào Hứa Vân Anh.

Và khi Tư Không Bạch nghĩ Hứa Vân Anh sẽ khó thoát cái chụp theo chiều thức của Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã thì ngược lại, một cái hất tay của Hứa Vân Anh làm Tư Không Bạch tỉnh mộng.

- Người ấu trĩ đến thế sao? Hừ!

Vù...

Bùng!

Một chương của Hứa Vân Anh làm cho toàn thân Tư Không Bạch phải bay về phía sau va vào vách đá nhám nhúa ở phía tận cùng ngục thất.

Phẫn nộ, Tư Không Bạch quên bản thân đang bị đau như dằm, cổ quất lên :

- Sao người nhẫn tâm dối lừa ta? Người tận trung với Phong Hóa môn như vậy, người có biết Phong Hóa môn chỉ muốn lợi dụng người và Kim Tiền bang của người không?

Hứa Vân Anh ung dung tiến đến :

- Bốn bang quả nhiên có dối lừa Kim Tiền bang, nhưng đối với ta thì không. Có điều này, ta nghĩ người cần phải biết tuy ta đang mang họ Hứa nhưng thật ra ta không phải cốt nhục của lão Hứa Vạn Thanh. Hay nói đúng hơn, Hứa Vạn Thanh và Kim Tiền bang có kết cục này là do một tay ta gây ra. Người hiểu chưa? Ha... ha...

Tư Không Bạch sững người :

- Vậy người thực sự là ai? Có oán thù gì với Hứa Vạn Thanh tiền bối?

Ả Hứa Vân Anh cứ tiếp tục cười :

- Ta là ai ư? Ha.... ha...! Người có biết cũng vô ích. Thôi nhé! Nếu ta và người sau này có dịp gặp lại, mà điều đó chắc chắn không bao giờ có, ta sẽ cho người biết ta thực sự là ai. Còn bây giờ, ha... ha...

Bằng những cố gắng tốt cùng, Tư Không Bạch bật tung người, lao bừa vào Hứa Vân Anh :

- Ta không dễ buông tha người đâu. Xem này!

Tư Không Bạch liều lĩnh chụp cả hai tay vào ả.

Ả ngưng cười và với cánh tay hữu được chớp động một cách huyền ảo, ả chọc thẳng tay vào giữa hai tay Tư Không Bạch, vỗ một lực đạo vào vết thương cũ của Tư Không Bạch :

- Là người tự chuốc khổ vào thân, chớ trách ta. Đi!

Vù...

Bùng!

Tư Không Bạch lại bị đẩy bật về phía sau. Lần này, ngoài cú va chạm khá mạnh vào vách đá, chỗ vết thương cũ của Tư Không Bạch bị bật máu. Qua đó, cái rât bóng do hậu quả của một chương Phong Hóa trước đó lại xuất hiện khiến Tư Không Bạch phải bật lên tiếng rên :

- Chao ôi...

Một lần nữa Tư Không Bạch lại lịm đi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hỗn Nguyên chân khí

Những suy nghĩ ngổn ngang, những oán hận ngập tràn càng lúc càng xâm chiếm tâm trí Tư Không Bạch.

Có ai ngờ một người hoàn toàn không biết gì như Tư Không Bạch lại do nhiều ngẫu nhiên đã bị cuốn vào vũng xoáy của những thế lực đầy tham vọng.

Không phải thế sao, Tư Không Bạch nghĩ, đầu tiên là sự phát hiện tình cờ của Phi Tuyết Cung Hàn lệnh. Với mảnh đó và với chí muốn lập thân để ba chữ Tư Không Bạch không còn nguyên nghĩa ban đầu, Tư Không Bạch đã tự hào với bước khởi đầu.

Và Tư Không Bạch đã được không ít người kính trọng dưới lốt một công tử hào hoa và còn tự đặt cho bản thân một biệt hiệu là Thiên Tinh công tử.

Thế nhưng, chính từ mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh, tuân tự Tư Không Bạch lâm phải nhiều phen suýt mất mạng để đến bây giờ là kiếp mãi mãi bị Phong Hỏa môn sanh cầm.

Tư Không Bạch càng nghĩ càng hận. Hận bản thân tuy có thân sinh phụ mẫu nhưng cũng như không, hận sự phụ vì quá chấp nê không chịu chi điểm võ học, hận Ngân Bảo bang vì quá tận tụy với Bạch Y giáo, đẩy Tư Không Bạch vào tình thế hiểm nghèo, hận Phong Hỏa môn lòng tham không đáy, chỉ vì muốn chiếm đoạt nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh còn lại, nhẫn tâm dùng mọi thủ đoạn đối phó với một Tư Không Bạch hầu như không biết võ công.

Tư Không Bạch hận tất cả. Và những oán hận này, nếu cách đây không lâu Tư Không Bạch chưa hề có thì chỉ sau một thời gian ngắn, nhưng đã dồn dập đổ vào ngập tràn tâm hồn.

Vậy đó, Tư Không Bạch tự cười mai mỉa, Tư Không Bạch không còn là Tư Không Bạch nữa rồi. Cuối cùng Tư Không Bạch cũng có chút vốn liếng ban đầu để sau này có chí hướng để lập thân.

Phải, với những oán hận này, trừ phi Tư Không Bạch ngay bây giờ bị Phong Hỏa môn lấy mạng, ngược lại, đó sẽ là duyên cớ duy nhất giúp Tư Không Bạch phải quyết chí vượt qua mọi gian nan để tồn tại.

“Ta phải tồn tại! Ta phải sống! Ta phải nghĩ cách báo thù. Ta phải...”.

Xẹt!

Cánh cửa ngăn cửa giữa ngục thất với bên ngoài chợt kêu lên và hé lộ, khiến ý nghĩ của Tư Không Bạch bị cắt ngang.

Một nhân vật chợt bước vào, tay cầm thức ăn, tay kia mang theo một bộ y phục nhàu bẩn.

Nhân vật đó lên tiếng đủ cho Tư Không Bạch biết y là ai :

- Thế nào? Mùi vị của chương Phong Hỏa có đủ làm ngươi thấm thía chưa? Ha... ha...

Nghe gã bát đệ cười cợt, Tư Không Bạch điển tiết :

- Thật uống cho bọn ngươi tự thị là có võ học uyên thâm. Đối với ta là người một chiêu thức phòng thân cũng không có, bọn ngươi chỉ biết dùng thủ đoạn hèn hạ để hại ta thế sao?

Gã bát đệ lại cười :

- Ủa! Sao ngươi bảo ngươi không có lấy một chiêu phòng thân? Chẳng phải ngươi đã được một nhân vật vào hạng cao nhân chỉ điểm võ học đó sao? Hay ngươi nghĩ võ học của Thần Cái quá kém, không thể giúp ngươi chịu nổi một chương Phong Hỏa của ta? Ha... ha...

Tư Không Bạch buộc miệng gầm lên :

- Ngươi cứ chờ đó. Ất sẽ có ngày ta cho ngươi nếm mùi khốn khổ từ chính võ học của Thần Cái.

Gã bát đệ cười sặc sụa :

- Ngươi còn trông mong đến ngày đó ư? Cho ngươi hay, chờ khi bốn môn hoặc chiếm được nửa mảnh thứ nhất ngươi đã giao cho Bạch Y giáo hoặc tự tìm ra địa điểm ẩn giấu sở học của Tuyết Nguyệt nhị hùng dựa vào mảnh thứ hai của ngươi, ta sẽ cho ngươi thấy uy thế của bốn môn là thế nào. Ha... ha...

Tư Không Bạch vụt chớp mắt. Vậy là rõ, bọn Phong Hỏa này nếu chỉ dựa vào nửa mảnh vừa có, chúng vẫn chưa tìm ra địa điểm ẩn cư của Tuyết Nguyệt nhị hùng. Trong khi đó, chúng đâu dễ gì cướp nửa mảnh kia từ tay Bạch Y giáo?

Tư Không Bạch bật cười :

- Người đừng huyền hoặc, tự dối lừa bản thân cho uống công. Ngươi tưởng ta không biết, rồi đây chính Bạch Y giáo sẽ tìm đến Phong Hỏa môn và cả hai sẽ tranh nhau chí chết, chỉ vì nửa mảnh mỗi bên còn thiếu? Ha... ha.....! Cuối cùng thì Phong Hỏa vẫn tiếp tục tranh chấp như trước kia từng tranh chấp.

Tư Không Bạch đã nói đúng vào điểm yếu của Phong Hỏa môn cụ thể là gã bát đệ này.

Gã hất thức ăn qua một bên ném luôn bộ y phục về một phía.

Xoảng...

Gã lao đến Tư Không Bạch :

- Ngươi đắc ý thế nào? Để ta xem, ngươi còn đắc ý được bao lâu nào.

Bùng! Bùng!

Gã tung hết quyền này đến quyền khác vào Tư Không Bạch, khiến Tư Không Bạch vì quá đau không thể mở miệng được nữa.

Chính lúc đó, có một vật từ người Tư Không Bạch rơi ra.

Cạch!

Gã bát đệ dừng tay, nhìn vào vật đó.

Chợt cười thành tràng, gã bát đệ bảo :

- Kim Tiền lệnh của Kim Tiền bang? Ha... ha...! Hứa Vạn Thanh là một lão già ngu xuẩn chưa từng thấy. Cả ngươi nữa cũng vậy, chỉ vài lời ngon ngọt của Hứa Văn Anh, cả hai lập tức rơi vào bẫy. Ha... ha...

Gã dùng chân dẫm mạnh vài lượt vào Kim Tiền lệnh.

Gã dẫm mạnh quá, khiến Kim Tiền lệnh do được đúc bằng vàng là thứ kim loại khá mềm phải bẹp ra và khắc sâu vào nền đá.

Như cảm thấy chưa hả giận, gã bát đệ lùi lại, hăm dọa Tư Không Bạch :

- Đây là lần cuối cùng, ta chỉ muốn cảnh tỉnh ngươi. Nếu ngươi còn cố tình trêu cợt và khích nộ ta, một chương Phong Hỏa như thế này, lần sau sẽ là ngươi hứng chịu.

Xem đây!

Gã hất một kinh Phong Hỏa vào mảnh Kim Tiền lệnh đã bị gã giẫm bẹp.

Ầm!

Đắc ý, gã hất hàm bảo :

- Ngươi hãy xem lại bản thân và cả y phục của ngươi nữa. Chương Phong Hỏa trước kia đã có hậu quả như thế nào. Ha... ha...

Gã bỏ đi đã lâu nhưng Tư Không Bạch vẫn cứ tiếp tục như người mất hồn.

Vì Tư Không Bạch đã được tận mắt mục kích uy lực chương Phong Hỏa của gã.

Đến như mảnh Kim Tiền lệnh kia còn bị sức nóng từ chương Phong Hỏa làm cho tan chảy lớp mặt, nói gì đến tám thân nhục thể của Tư Không Bạch nếu bị gã quét chương Phong Hỏa vào.

Càng nghĩ Tư Không Bạch càng ước ao, phải chi bản thân cũng có bản lĩnh võ học như gã. Và lại, niên kỷ của gã đâu phải nhiều hơn Tư Không Bạch? Gã có bản lĩnh đó, bất quá là do gã có minh sư chỉ dạy. Còn Tư Không Bạch...

Tư Không Bạch thờ dài, không biết đến ngày nào Tư Không Bạch mới gặp minh sư?

Chán nản và hầu như là cam phận Tư Không Bạch đành tự trút bỏ y phục, đúng như gã bát đệ vừa nói, chương Phong Hỏa trước kia của gã ít nhiều cũng làm cho y phục của Tư Không Bạch bị thiêu cháy lam nhám.

Tư Không Bạch vát y phục qua một bên, tiện tay khom người nhặt lấy bộ y phục do gã bát đệ đem đến.

Bất giác, Tư Không Bạch ngẩn người nhìn trừng trừng vào bộ y phục vừa trút bỏ.

Ngỡ mắt bị hoa, Tư Không Bạch phục người ngồi xuống, cầm lại bộ y phục cũ.

Không, Tư Không Bạch không nhìn lầm. Trên bộ y phục cũ quả nhiên có một ít tự dạng đã bị in hằn lên đó.

Tư Không Bạch thờ người ngấm ngấm :

“Đây là tự dạng có từ Kim Tiền lệnh. Cũng như lớp ngân lượng vô tình bị chường Phong Hỏa chạm vào, nếu sức nóng làm cho nhiều ngân lượng bị méo mó biến dạng thì Kim Tiền lệnh cũng chịu chung số phận. Vì thế, do bị y phục áp sát vào, những tự dạng trên Kim Tiền lệnh cũng bị hằn lên y phục. Chỉ tiếc một điều như Hứa Vạn Thanh thổ lộ, khẩu quyết có trên Kim Tiền lệnh chỉ là thứ vô dụng. Nếu không...”

Đang ngấm ngấm, Tư Không Bạch bỗng buột miệng kêu thành tiếng :

- Dường như không phải?

Không phải cái gì, Tư Không Bạch vì chưa biết nên không thể nói tiếp.

Thay vào đó, Tư Không Bạch dí sát phần y phục bị in hằn tự dạng vào tận mắt.

Vì là những tự dạng bị in ngược nên phải mất khá lâu Tư Không Bạch mới có thể minh bạch.

Tư Không Bạch lại thờ người :

“Quả nhiên có hai loại tự dạng khác nhau. Một loại là những tự dạng ta đã nhìn thấy trên bề mặt Kim Tiền lệnh. Còn loại thứ hai, đúng là kiểu chữ Triện, những tự dạng này từ đâu có? Phải chăng ở bên trong Kim Tiền lệnh có điều bí ẩn?”

Mặc vội bộ y phục nhàu bần vào người, Tư Không Bạch đi vội đến chỗ mảnh Kim Tiền lệnh đã bị gã bát đệ giẫm bẹp.

Tư Không Bạch thoáng thất vọng vì lớp mặt của Kim Tiền lệnh đã bị chường Phong Hỏa làm cho tan chảy, những tự dạng dù là sẵn có hay có một cách thần bí cũng bị xóa bỏ hoàn toàn.

Với chút hy vọng mong manh, Tư Không Bạch tìm cách gỡ mảnh Kim Tiền lệnh lên khỏi nền đá.

Cuối cùng Tư Không Bạch cũng lấy được lên.

Cầm trên tay, Tư Không Bạch lật vội mặt sau.

Và suýt nữa, Tư Không Bạch không nhận được phải kêu lên.

Mặt sau của Kim Tiền lệnh không ngờ có đến hai lớp. Lớp ngoài cùng vẫn còn nguyên hai chữ Tư Không, vốn được khắc sẵn. Và lớp thứ hai, có lẽ do gã bát đệ vận lực giẫm mạnh cho nên rất dễ bong ra, như Tư Không Bạch nhìn thấy, có rất nhiều tự dạng nhỏ li ti được khắc theo lối chữ Triện.

Tuy nhiên do đọc mãi vẫn không đọc được, dù chỉ là một chữ, Tư Không Bạch suy nghĩ một lúc mới hiểu.

Hóa ra những tự dạng Tư Không Bạch đang nhìn thấy, phần thì bị gã bát đệ vận lực giẫm vào, phần thì bị sức nóng từ chường Phong Hỏa tác động, đã in ngược từ mặt sau của lớp thứ nhất lên mặt trước của lớp thứ hai. Hít vào một hơi thật chậm. Tư Không Bạch từ từ nhận định hàng chữ.

Sau khi biết đâu là hàng chữ đầu, đâu là những hàng chữ kế tiếp, cho đến hết, Tư Không Bạch nhẫn nại đọc ngược từng chữ một.

Trong ngực thất vốn thiếu ánh sáng hơn nữa có lẽ đã đến lúc đêm về.

Tư Không Bạch dù cố đến mấy cũng chỉ kịp đọc vồn vẹn năm chữ không đủ để tròn nghĩa rồi không đọc được nữa.

Suốt đêm chập chờn với giấc ngủ chất chứa nhiều hoài vọng, khi bắt đầu nhìn thấy có ánh sáng xuất hiện trở lại, Tư Không Bạch vội tiếp tục xăm soi những tự dạng bí ẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Diễn biến bất ngờ

Cứ như thế, có lẽ phải mất mười ngày hoặc hơn, mỗi ngày được một bữa ăn mà Tư Không Bạch không thể nhớ rõ bản thân đã ăn bao nhiêu bữa, cuối cùng Tư Không Bạch mới đọc hết những gì cần đọc.

Và Tư Không Bạch vụt hiểu, chẳng trách bao nhiêu đời Bang chủ Kim Tiền bang vẫn cho những khẩu quyết có trên Kim Tiền lệnh chỉ là thứ không đầu không đuôi.

Đến như Tư Không Bạch dù là người vô tình tìm thấy những tự dạng bí ẩn vẫn phải suy nghĩ một lúc lâu mới thôi tin vào những nhận định của Hứa Vạn

Thanh.

Vì sau khi đã đọc hết những tự dạng bí ẩn, Tư Không Bạch vẫn cảm thấy ý nghĩa của những tự dạng này vừa kỳ quặc vừa khó hiểu, cũng y như những tự dạng không đầu không đuôi ở mặt ngoài Kim Tiền lệnh.

Chỉ sau đó, khi đã tìm ra đủ cách để nối ghép hai phần tự dạng này với nhau, Tư Không Bạch phải hết sức nhẫn nại mới tìm ra điểm mấu chốt.

Hóa ra, nếu ở mặt có những tự dạng bí ẩn gồm bao nhiêu dòng chữ thì ở mặt bên ngoài, Tư Không Bạch đã đối chiếu với những tự dạng đã hằn in lên y phục, những tự dạng này cũng có bấy nhiêu dòng chữ.

Như vậy, khi thì dòng chữ được bắt đầu từ mặt lộ, nối tiếp qua những dòng chữ ở mặt kín giấu, lúc thì dòng chữ có từ mặt bí ẩn kéo sang mặt có tự dạng để lộ. Vì lẽ đó, nếu chỉ đọc riêng mặt ngoài, hoặc đọc riêng những tự dạng bí ẩn bên trong, cả hai phần đều là những câu chữ vô nghĩa, có đầu mất đuôi hoặc có đuôi mất đầu.

Chỉ khi ghép lại với nhau như Tư Không Bạch nghĩ ra và ghép lại, những gì tiền nhân của Tư Không Bạch lưu lại mới hiện lên trọn vẹn.

Tư Không Bạch cứ ngỡ ngợ, không dám tin vào điều may mắn vô tình rơi đúng vào bản thân. Hóa ra đây là toàn bộ kinh văn khẩu quyết của một tâm pháp nội công gọi là Hồn Nguyên chân khí.

Hồn Nguyên mang ý nghĩa gì Tư Không Bạch không biết. Khi được sư phụ giảng về kinh dịch, Tư Không Bạch vẫn nhớ lời sư phụ giải thích :

“Thờ hồng hoang, vũ trụ vốn là một khối nguyên sơ, gọi theo cách khác đó chính là Hồn Nguyên. Sau Hồn Nguyên vũ trụ mới sinh ra nhị cực. Có âm có dương, sự tương sinh tương khắc làm cho nhị cực hóa lưỡng nghi tạo nên Tứ Tượng. Sau Tứ Tượng mới có Ngũ Hành, có Bát Quái, có Cửu Cung, có vạn vật...”

Như vậy, theo như Tư Không Bạch hiểu thì bản thân đang có trong tay một loại tâm pháp nội công có thể xem vào bậc thượng thừa. Cứ theo hai chữ Hồn Nguyên mà hiểu, thì phần nào đúng như vậy.

Và khi khởi sự luyện tâm pháp Hồn Nguyên, Tư Không Bạch không thể không cảm kích Thần Cái. Nhờ sự chỉ điểm trước kia của Thần Cái, bây giờ Tư Không Bạch mới rõ từng bộ vị của các huyết đạo, rất cần cho việc thổ nạp và dẫn lưu chân nguyên đi khắp chân thân, qua các kinh mạch và huyết đạo chính như kinh văn chỉ rõ.

Chỉ có điều, suýt nữa làm cho Tư Không Bạch nản chí và thất vọng là dù đã tận lực khổ luyện đêm ngày nhưng sau thời gian dài Tư Không Bạch vẫn chưa phát hiện ở bản thân có chút chân nguyên nào hiện hữu.

Ngờ là bản thân luyện sai, Tư Không Bạch đã có ít nhất là hai lần dò lại từng chữ của cả hai phần kinh văn.

Và khi đã tin rằng bản thân đã thực hiện đúng từng chữ một, Tư Không Bạch tự an ủi :

“Chẳng phải sư phụ và cả Thần Cái nữa đã từng nói đấy sao, phải chuyên cần và chuyên cần. Hà! Ta cứ kiên trì khổ luyện, không lẽ không có ngày thành tựu?”

Thời gian vẫn cứ thế bình lặng trôi qua. Cho đến một hôm, sự việc bỗng thay đổi.

Gã bát đệ bỗng tìm đến.

Lần này gã che kín chân diện, giọng nói thì hậm hực như chỉ chức hành hạ bất kỳ ai nếu kẻ đó to gan dám khích nộ gã ngay lúc này :

- Đi theo ta!

Tư Không Bạch đâu chờ đợi điều này? Do đó, vội vội vàng vàng, Tư Không Bạch tìm cách che dấu mảnh Kim Tiền đang mang những tự dạng bí ẩn :

- Ngươi... ngươi bảo ta phải đi đâu?

Thái độ của Tư Không Bạch không thể giấu được gã.

Vút!

Gã xuất thủ thật nhanh. Và khi lùi lại nguyên vị, gã đã đoạt mất mảnh Kim Tiền.

Gã trầm giọng :

- Ngươi đừng vọng tưởng sẽ có ngày thoát thân và dùng chỗ Kim Tiền này độ nhật qua ngày.

Trong khi Tư Không Bạch thầm lo sợ, sợ gã phát hiện những tự dạng kia, gã chộp mạnh hai tay vào mảnh Kim Tiền và vò mạnh.

Xèo...

Bằng công phu chân hòa, có lẽ như thế, gã đã làm cho mảnh Kim Tiền tan chảy và biến dạng hoàn toàn.

Gã ném mạnh vật không còn hình thù đó vào vách đá.

Phập!

Xem đó là hành vi đủ để hăm dọa Tư Không Bạch, vì cái ném của gã đã làm cho vật nọ ngập thật sâu vào vách đá, gã hừ lạnh :

- Nếu lúc gặp Môn chủ, ngươi vẫn có thái độ uơon bướng như thế này, ta tin chắc là đầu của ngươi cũng phải bị xuyên thủng như vậy. Đi!

Tư Không Bạch không thể không buộc miệng kêu :

- Ngươi đưa ta đến gặp Môn chủ để làm gì?

Đang đi phía trước, gã đột nhiên quay lại, suýt chạm hắ vào Tư Không Bạch :

- Ngươi nghĩ ngươi có tư cách buộc ta giải thích sao? Khôn hồn thì hãy ngậm miệng lại. Sẽ tốt hơn cho ngươi nếu ngươi vẫn còn nhớ rõ những họa tiết có trên Phi Tuyết Cung Hàn lệnh, hai năm trước ngươi đã từng xem qua.

Một lần nữa, Tư Không Bạch phải bật kêu lên vì giậ mình :

- Cái gì? Hóa ra ta đã bị giam giữ những hai năm rồi sao?

Gã quay người buộc đi :

- Bị giam hai năm còn hơn bây giờ mồ của ngươi phải trải qua hai lần cỏ mọc.

Hừ!

Dần định thần, Tư Không Bạch hiểu điều gì đã và đang xảy đến.

Cuối cùng Phong Hỏa môn vì không chiếm được nửa mảnh của Bạch Y giáo, vẫn chưa tìm ra địa điểm ẩn cư của Tuyết Nguyệt nhị hùng, nên Môn chủ Phong Hỏa môn đang muốn Tư Không Bạch phải dựa theo trí nhớ để khắc họa lại những gì có trên Phi Tuyết Cung Hàn lệnh.

Ngắm ngẫm lo sợ, Tư Không Bạch biết, nếu không thực hiện ý muốn của môn chủ Phong Hỏa môn thì sinh mạng thật khó bảo toàn.

Còn như cố nhớ lại và làm cho Môn chủ Phong Hỏa môn toại nguyện, kết quả đến với Tư Không Bạch vẫn là cái chết. Bởi có ai chịu chia sẻ điều bí mật cho những hai người? Sát nhân diệt khẩu, đó sẽ là hành vi chắc chắn môn chủ Phong Hỏa môn phải thực hiện.

Nhìn vào hậu tâm của gã bát đệ đang hiển hiện trước mắt nếu Tư Không Bạch là người cạm nghĩ và chỉ thích làm liều, có lẽ Tư Không Bạch phải lập tức dùng Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã chộp vào.

Nhưng nghĩ lại, dù có làm thế vẫn không thoát, đó là chưa nói đến bản lĩnh chưa đủ để hạ sát đối phương, Tư Không Bạch đành tự dặn là phải nhẫn nại.

Nhẫn nại? Hai chữ này gọi cho Tư Không Bạch một ý...

Bất chợt có tiếng gã bát đệ vang lên, đúng lúc ý nghĩ đó đến với Tư Không Bạch :

- Nếu ngươi nghĩ ngươi có thể giết được ta là ngươi lầm. Hừ! Ngươi có tin là ta đã được lệnh rất rõ của Môn chủ không? Chỉ cần ngươi mạnh động, việc ngươi thoát đi khiến toàn bộ bức họa đồ sẽ rơi vào tay bất kỳ ai khác, để ngăn chặn điều đó ta được lệnh phải lấy mạng ngươi. Ngươi không tin cứ thử xem?

Tư Không Bạch nào dám thử. Và lại, Tư Không Bạch vừa có thêm một nhận định khác, Môn chủ Phong Hỏa môn sẽ không hề ân hận khi hạ thủ, một khi Tư Không Bạch dám bảo là không nhớ chút gì về bức họa đồ nọ. Nếu Phong Hỏa môn không đắc thủ thì cũng không có ai khác đắc thủ. Tư Không Bạch sẽ chết...

Trú sở của Phong Hỏa môn hoàn toàn không hề tầm tở, chỉ có thạch động là như Tư Không Bạch nghĩ.

Trái lại, do đã trải qua ngoài trăm năm kiến tạo, sừng sững và nguy nga trên một sườn núi, phía chính diện lại có một bức bích thạch, to lớn chắn ngang, Phong Hỏa môn có một địa thế vừa tráng lệ vừa kín đáo, khuất khỏi tầm thị tuyến của bất kỳ ai có manh tâm dò xét.

Phần chính diện của Phong Hỏa môn bài trí lộng lẫy chẳng khác nào chốn cung đình. Qua đó cũng đủ biết, để kiến tạo một nơi lưu ngụ bề thế và vững như bàn thạch này, ngoài nhiều tâm huyết đã đổ ra ắt hẳn Phong Hỏa môn phải tiêu tốn hàng núi ngân lượng. Trong số đó, phần tài vật của Kim Tiền bang đã bị Phong Hỏa môn tận dụng không phải là ít.

Mãi choáng ngợp trước một kiến trúc kỳ vĩ này, Tư Không Bạch không biết đã đến gần Môn chủ Phong Hỏa môn.

Chỉ khi nghe âm thanh cất lên, Tư Không Bạch mới giậ mình ngoảnh lại :

- Người là Tư Không Bạch, kẻ đã tình cờ nhặt được Phi Tuyết Cung Hàn lệnh, sau đó đã ngu xuẩn vất bỏ nửa mảnh cho Bạch Y giáo?

Từ hướng phát thoại, Tư Không Bạch chỉ nhìn thấy một nhân vật được che kín từ đầu đến chân bằng một lượt gấm vóc tuyền một màu đỏ.

Việc Môn chủ Phong Hòa môn cũng phải che kín chân diện khiến Tư Không Bạch chực nhớ đến tiếng gọi miệt thị của hai nhân vật hộ pháp Bạch Y giáo, họ gọi Môn chủ Phong Hòa môn là mụ Phong Hòa Xú Diện.

Do nghĩ như vậy, Tư Không Bạch lập tức minh bạch cách xưng hô khi phải lên tiếng :

- Trước khi đưa văn sinh đến đây, không lẽ lão bà bà không tìm hiểu để biết văn sinh là ai?

Đứng thành hai hàng ở hai bên Tư Không Bạch có đến mười hai nhân vật cũng che kín chân diện. Và nhân vật đứng đầu hàng bên hữu bỗng bật tiếng quát nạt :

- Người không được hờ đồ. Môn chủ bốn môn đường đường là một đấng nam nhi đại trượng phu, ai cho phép người gọi như vậy?

Tư Không Bạch giật mình :

- Không phải văn sinh đã nghe bọn hộ pháp Bạch Y giáo gọi...

Nhân vật nọ lại quát, lần này Tư Không Bạch nhận rõ âm thanh và biết đó là gã nhị sư huynh từng chạm mặt. Gã quát :

- Người không được nói nhăng nói cuội. Nếu còn tái phạm, đừng trách ta...

Môn chủ Phong Hòa môn từ chỗ ngồi chọt lên tiếng :

- Người cứ để ý nói nào, Hòa nhị. Bọn chúng đã gọi bốn Môn chủ như thế nào?

Tư Không Bạch cười thầm, hết chuyện gã nhị sư huynh có tên gọi khá kỳ khôi là Hòa nhị. Và nếu là vậy, Tư Không Bạch nghĩ tiếp, đã có Hòa nhị tất có Hòa tam, Hòa tứ. Không biết chừng, vì hết cách gọi, sẽ có một ít người được gọi là Phong nhất, Phong nhị... cho xem. Vì đây là người của Phong Hòa môn, đã có hòa ắt phải có phong mới đủ.

- Người không nghe bốn Môn chủ hỏi sao?

Bị gặng hỏi, Tư Không Bạch vừa sực tỉnh vừa thâm lo sợ. Vì nếu cứ đà này, hành vi của Tư Không Bạch đương nhiên bị xem là hành vi miệt thị ắt khó thoát cái chết.

Tư Không Bạch mãi lo sợ điều này, quên rằng lời đáp nếu nói ra càng đáng sợ hơn, nên nhanh nhẩu đáp :

- Họ bảo tôn giá là mụ Phong Hòa Xú...

Nói đến đây Tư Không Bạch kịp nhận ra sự nguy hiểm, vội dừng lại.

Tuy vậy vẫn không tránh được phản ứng giận dữ của Môn chủ Phong Hòa môn.

Tư Không Bạch nom nớp lo sợ khi nghe Môn chủ Phong Hòa môn gầm gừ :

- Chúng dám hỗn xược gọi thái sư phụ của ta như vậy ư? Hòa nhị! Chính xác người đã nghe chúng gọi như vậy thật ư?

Vụt thở phào nhẹ nhõm, vậy là con giận dữ của Môn chủ Phong Hòa môn không hề nhắm vào Tư Không Bạch. Chỉ cần gã Hòa nhị thừa nhận là toàn bộ con giận dữ sẽ trút lên đầu Bạch Y giáo.

Nhưng, Tư Không Bạch mới nhẹ nhõm đó, giờ phải đối thành bằng hoàng hoàng sợ. Vì gã Hòa nhị ung dung phủ nhận :

- Môn chủ chó vội tin y, hoặc giả, lúc bọn đệ tử chưa đến nên không thể nghe.

Tư Không Bạch đổi sợ thành giận :

- Người bảo người không nghe. Ta còn nhớ, khi nghe chúng gọi như vậy, người và gã bát đệ của người...

Gã Hòa nhị sừng sộ :

- Câm ngay! Khi Môn chủ chưa hỏi, ai cho phép người tùy tiện nói xen vào.

Môn chủ Phong Hòa môn chọt hừ nhẹ :

- Hòa bát đâu? Người nói xem nào.

Thật đúng như Tư Không Bạch nghĩ, gã bát đệ quả nhiên được gọi là Hỏa bát, nói một cách khá kỳ hoặc.

Gã Hỏa bát cũng tìm cách lấp liếm :

- Đệ tử còn đến muộn hơn nhị sư huynh. Nếu nhị sư huynh còn không nghe, đệ tử...

Lại một tiếng hừ nữa được Môn chủ Phong Hỏa môn cất lên :

- Hai người vì sợ ta phần nộ nên cố tình che giấu? Được! Hãy để tên tiểu tử nói tiếp, hư thực thế nào sẽ rõ.

Gã Hỏa nhị thất kinh :

- Tiểu tử vì hận bát đệ, ắt thế nào cũng nói thêm vào. Xin Môn chủ chớ quá tin tiểu tử.

Một giọng nữ nhân ở hàng người mé tả cất lên phụ họa :

- Nhị sư huynh phòng xa như vậy là đúng! Đệ tử nghĩ, sư phụ nên hỏi ngay về bức họa đồ là hơn.

Vị Môn chủ âm ừ :

- Người nghĩ thế thật sao Phong nhất? Riêng ta, ta nghĩ khác, đằng nào tiểu tử cũng mất mạng, y có muốn hại huynh đệ của người cũng đâu phải dễ.

Tư Không Bạch nằng nặc :

“Hóa ra à Hứa Vân Anh cũng có mặt! À vừa là Phong nhất vừa là đệ tử của lão Môn chủ Phong Hỏa môn. Sao ả cứ cố tình hãm hại ta mãi thế không biết?”

- Người không có gì để nói sao tiểu tử?

Câu hỏi quá nhẹ nhàng khiến Tư Không Bạch có cảm nhận nó đáng sợ hơn nhiều so với câu gặng hỏi trước đó.

Với một ý nghĩ kỳ dị chợt đến Tư Không Bạch tuy đáp nhưng cố tình nói cũng với sự thật chút ít :

- Có thể vẫn sinh vì quá kinh hoàng nên có phần lẫn lộn. Chính xác là vẫn sinh có nghe bọn Bạch Y giáo gọi như vậy. Đồi lại, cũng có người gọi miệt thị Giáo chủ Bạch Y giáo là Bạch Hoa Lão Quân với lũ Hộ Hoa gì đó.

- Là ai gọi? Hỏa nhị hay Hỏa bát?

Tư Không Bạch vờ nhắm mắt cố nhớ :

- Chịu thôi! Lúc đó vẫn sinh thần trí vốn mơ hồ, làm sao biết đích xác là ai gọi?

Gã đại sư huynh, là người đứng đầu của hàng người bên tả bỗng lên tiếng :

- Môn chủ! Lúc đệ tử chạy đến, ở đương trường chỉ còn lại tiểu tử với nhị đệ và bát đệ. Câu nói này nếu không do nhị đệ thì cũng là bát đệ nói.

Vị Môn chủ bật cười :

- Là ai nói cũng được. Theo ta, bọn chúng đáng bị mắng như vậy. Ha... ha...

Nghe đến đây, Tư Không Bạch ngỡ hai gã Hỏa bát, Hỏa nhị thế nào cũng tranh nhau, là chính họ đã mắng bọn Bạch Y giáo như vậy. Thế nhưng, mãi mãi vẫn không nghe hai gã này lên tiếng, Tư Không Bạch đành chịu, không sao đoán ra ý của hai gã này muốn gì.

Lúc này, vì sợ Môn chủ phần nộ cả hai phải vội vàng vàng phủ nhận những gì chính họ đã nghe. Còn bây giờ, chỉ cần họ lên tiếng thừa nhận đã mắng bọn Bạch Y giáo như vậy, nhân lúc lão Môn chủ đang cao hứng, lo gì lão không có trọng thưởng hoặc đãi ngộ? Có sao không ai trong hai gã lên tiếng nhìn nhận?

- Người làm sao vậy, tiểu tử? Đây là lần thứ ba liên tiếp người cố tình không nghe để không đáp lời bọn Môn chủ, người đang để tâm trí ở đâu? Hay người cho thời gian bị giam cầm vừa qua là chưa đủ?

Tư Không Bạch gạt mình và càng thêm ngớ người vì không biết lão Môn chủ hỏi gì.

Đã vậy, thanh âm giọng nói của ả Hứa Vân Anh lại vang lên, cứ như dầu đổ thêm vào lửa đỏ :

- Sư phụ quả anh minh. Sư phụ thử nhìn xem, so với nhiều người từng bị giam cầm, dường như tiểu tử vẫn còn nguyên vẻ hung phần như lúc chưa bị giam cầm.

Vừa hoảng vừa giận Tư Không Bạch liều lĩnh quát :

- Vậy ngươi muốn ta phải ra sao ngươi mới hả dạ? Khuất phục ngươi, quỳ lạy ngươi và phải tạ ngươi vì đã được ngươi sanh cảm ư?

Vị Môn chủ bỗng vậy tay :

- Ngươi muốn bị khuất phục ư? Dễ thôi! Phong nhất! Đánh!

Lệnh đã ban ra, Tư Không Bạch chỉ thấy mắt hoa lên là bản thân đã bị ả Hứa Vân Anh bất ngờ lao tới quật cho một kinh.

Àm!

Tư Không Bạch lao đảo, miệng phải thổ huyết :

- Oẹ!

Vị Môn chủ lại lên tiếng :

- Thế nào, Phong nhất? Ngươi có phát hiện điều gì khả nghi không?

Tư Không Bạch ngờ ngác khi nghe ả Hứa Vân Anh đáp :

- Y không hề có phản kháng, như sư phụ vừa thấy...

Vị Môn chủ quát :

- Vô dụng! Ta đâu hỏi ngươi y có phản kháng hay không?

Đưa mắt nhìn quanh, vị Môn chủ đột ngột hỏi :

- Kê nào biết ta đang nghĩ gì, thử hành động cho ta xem nào.

Gã đại sư huynh tiến ra :

- Xin Môn chủ cho phép đệ tử.

Vị Môn chủ gật đầu :

- Vẫn là ngươi, Hòa nhất, ngươi đoán ra ư?

Gã Hòa nhất nhanh nhẩu tiến lên chỗ Tư Không Bạch.

Còn chưa hiểu ắt giáp gì, Tư Không Bạch thấy gã vung tay điểm loạn vào các huyệt đạo khắp người Tư Không Bạch.

Sau đó, phải cố lắm Tư Không Bạch mới hiểu, khi nghe gã Hòa nhất vừa lùi về vừa bấm báo :

- Trong người y không có sự phản kháng của chân lực, chứng tỏ thực sự không biết gì về võ công.

- Còn gì nữa không?

Gã Hòa nhất ngó người khi nghe vị Môn chủ gặng hỏi như vậy. Gã lắc đầu :

- Không còn gì nữa.

Vị Môn chủ xua tay :

- Lui! Ngươi cũng không khá hơn Phong nhất bao nhiêu. Thật đáng thất vọng!

Gã Hòa nhị chợt tiến ra :

- Đệ tử có ý nghĩ này, mong Môn chủ cho phép.

Và gã tiến đến gần Tư Không Bạch.

Bắt chợt, vị Môn chủ gắt :

- Chậm đã! Đề khỏi phí công, ngươi hãy nói xem ta đang nghĩ gì?

Gã Hỏa nhị đứng đưa trông mắt :

- Theo ngu ý của đệ tử, một là Môn chủ ngờ y có võ công và cố tình chui vào đây để dò xét bốn môn...
- Còn gì nữa không?

Gã Hỏa nhị có phần phẫn khích :

- Vì đại sư huynh đã thăm tra, chứng tỏ không hề có chuyện đó. Vậy chỉ còn điều thứ hai này nữa thôi.
- Là điều gì?

Gã Hỏa nhị hơi đắc ý khi cố tình đảo mắt vào hai hàng người, chính là sư huynh đệ muội của gã :

- Là Môn chủ sợ tiểu tử đã nhìn thấy điều gì đó ở Phi Tuyết Cung Hàn lệnh. Qua đó, Môn chủ nghĩ, trong thời gian bị giam cầm, tiểu tử đã ngấm ngấm luyện võ công, nếu trên Phi Tuyết Cung Hàn lệnh thật sự có ám tàng kinh văn khẩu quyết.

Vị Môn chủ gật đầu, miệng hỏi tiếp :

- Nếu là vậy, ngươi sẽ phải thăm tra như thế nào?

Vậy là gã đáp đúng, mục quang gã ánh lên vẻ tươi tỉnh :

- Đệ tử cần phải dò khắp đại kỳ kinh bát mạch của y, chỉ cần có một phải ứng dù nhỏ cũng đủ nói lên sự thật.
- Được! Thực hiện đi.

Tư Không Bạch kinh hãi.

Tâm cơ của vị Môn chủ quả kinh khiếp. Và như vậy, việc luyện Hồn Nguyên chân khí của Tư Không Bạch thế nào cũng bị phát hiện nếu gã Hỏa nhị bắt ngờ làm theo cách đó và phát giác có phản ứng dù nhỏ ở trong nội thể của Tư Không Bạch.

Gã Hỏa nhị đang thực hiện điều này.

Đến bây giờ, sự mong muốn của Tư Không Bạch hoàn toàn trái ngược với những hy vọng lúc trước. Tư Không Bạch mong sao việc luyện Hồn Nguyên chân khí đừng có dấu hiệu thành tựu. Và nếu có thành tựu thì phải là chuyện sau này, không phải bây giờ.

Sắc mặt nhợt nhạt, cho dù Tư Không Bạch tai đang nghe lời gã Hỏa nhị bẩm báo :

- Vậy là Môn chủ có thể yên tâm. Có lẽ trên Phi Tuyết Cung Hàn lệnh ngoài bức họa đồ không hề có thêm bất kỳ điều gì khác.

Gật đầu, mệnh lệnh của vị Môn chủ khi ban ra, thoát nghe thật là kỳ quái :

- Tốt lắm! Từ lúc này trở đi ngươi có thể gọi ta là sư phụ. Phong nhất và những huynh đệ của ngươi phải tuân theo mọi chủ kiến của ngươi.

Gã Hỏa nhị phục người xuống hành lễ :

- Đệ tử xin tuân lệnh, đa tạ sư phụ đã thành toàn.

Ả Hứa Vân Anh vụt lên tiếng và ả phải thay đổi lối xưng hô :

- Hãy cho đệ tử nói, Môn chủ.

Vị Môn chủ cười lạnh :

- Ngươi không phục ư? Thời gian qua, vì ngươi có công lấy được nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh, ta đã đãi ngộ ngươi, cho ngươi gọi ta là sư phụ, đồng thời cũng chỉ điểm cho ngươi không ít võ công. Khi được như vậy, sao ngươi không nghĩ đại sư huynh của ngươi cũng có phần bất phục?

Ả Hứa Vân Anh vẫn leo lẻo :

- Không phải đệ tử không phục. Chỉ có điều, cách thăm tra của nhị sư huynh như vậy vẫn chưa đủ.

Vị Môn chủ trợn mắt :

- Theo ngươi thì phải làm sao?

Ả đáp :

- Chi bằng cứ phé bỏ một vài kinh mạch của tiểu tử. Làm như thế vừa gọn vừa nhẹ, lại đỡ lo về sau.

Tư Không Bạch không thể không cảm phần. Tại sao ả cứ thiên phương bách kế, cố tình hãm hại Tư Không Bạch? Cứ như ả vốn có mối oán hận sâu cay với Tư Không Bạch vậy?

Và Tư Không Bạch càng thêm cảm phần, đến nỗi cả tứ chi như muốn rụng rời, khi nghe gã Hỏa nhị vừa cười vừa gặng hỏi ả họ Hứa :

- Sao Cửu muội biết ta chưa phé bỏ một phần kinh mạch của tiểu tử? Cần tắc vô ưu mà. Không tin phiền Cửu muội cứ thẩm tra lại.

Gã Hỏa bát được dịp reo lên :

- Tâm cơ của Cửu muội sao so bằng Nhị sư huynh? Khi này rõ ràng ai cũng nhìn thấy Nhị sư huynh đã giở trò trên người tiểu tử. Nếu không, phải giải thích như thế nào về sắc mặt cứ luôn tái nhợt của tiểu tử?

Ả Hứa Vân Anh cúi đầu và lui về chỗ :

- Nếu là vậy, muội thật sự tâm phục khẩu phục Nhị sư huynh.

Vị Môn chủ bật cười :

- Ta cũng không ngờ Hỏa nhị lại còn lo xa hơn cả ta. Khá lắm! Ta hạn cho ngươi ba ngày, phải buộc tiểu tử họa lại cho ta toàn bộ bức họa đồ. Ngươi đừng để ta thất vọng.

Gã Hỏa nhị giật mình :

- Thời gian đã là hai năm, đệ tử chỉ e tiểu tử khó thể nhớ đủ. Sư phụ xin hãy gia hạn thêm cho đệ tử.

Vị Môn chủ đứng lên :

- Ngươi muốn bao lâu?

Hỏa nhị lo sợ :

- Đệ tử biết trong lòng sư phụ chỉ trông chờ mỗi một việc này. Nhưng, dục tốc bất đạt, thiên nghi, sư phụ nên cho đệ tử một tuần trăng.

Gã Hỏa nhất chột xen vào :

- Nếu phải cần đến một tuần trăng, nhị sư đệ cứ giao cho ta. Ta chỉ cần mười ngày là đủ.

Gã Hỏa nhị kinh hoàng :

- Vậy sư phụ hãy cho đệ tử mười ngày. Ít hơn nữa, như sư phụ đã nghe, đến Đại sư huynh cũng tự nhận là không thể.

Vị Môn chủ chột nhìn quanh như để suy nghĩ, làm cho ai ai cũng tránh cái nhìn đầy uy lực đó. Vì rằng họ thừa biết, ai gánh lấy trọng trách này, thành công thì không phải nói, nhờ thất bại, chỉ sau mười ngày ngắn ngủi, một khi Môn chủ đã phần nộ, hậu quả thật khó lường, rất có thể còn phải mất mạng là khác.

Như đọc được ý nghĩ của mười hai đồ đệ, vị Môn chủ vẫy tay :

- Ta chấp thuận! Đi đi!

Miệng thì nói như vậy nhưng ngay lúc đó vị Môn chủ là người bỏ đi trước. Tuần tự về sau, từ gã Hỏa nhất đến những kẻ còn lại đều bỏ đi, chỉ có gã Hỏa bát là cố nấn ná ở lại với gã Hỏa nhị.

Chờ khi tất cả đều đi khỏi, gã Hỏa nhị chột lên tiếng :

- Bát đệ muốn nói gì, chờ đến chỗ của ta hãy nói. Đi!

Chộp lấy Tư Không Bạch gã Hỏa nhị lật đặt rào bước.

Đi theo sau, gã Hỏa bát quả nhiên cứ cầm như hén, có lẽ hai gã đang sợ tai vách mạch rừng?

Tư Không Bạch chịu, không thể hiểu nổi mối quan hệ sư đồ bọn họ. Vì như Tư Không Bạch đoán, tất cả bọn họ đều là đệ tử của vị Môn chủ kia nhưng do lối bố trí khó hiểu, tùy thời và tùy lúc như chỉ có duy nhất một người trong số họ là được gọi vị Môn chủ theo cách gọi ưu ái đặc biệt. Còn tất cả đều phải gọi theo lối Môn chủ thông thường.

Chưa hết, hãy còn một điểm kỳ lạ nữa, Tư Không Bạch vừa nhìn ra, đây là sơn môn của họ, chỉ có những người trong bọn họ sinh sống với nhau, có sao gã Hỏa nhị và Hỏa bát phải có thái độ thận trọng như đang sống trong vòng vây kẻ địch? Lạ quá!

* * * * *

Gã Hỏa nhị lột bỏ khăn che mặt :

- Sao lúc này ngươi cố tình che giấu cho ta và bát đệ?

Tư Không Bạch uất ức :

- Nếu ta biết ngươi sau đó cố tình phế bỏ một phần kinh mạch của ta ắt ta không ngu xuẩn làm một chuyện mà bây giờ ta phải ân hận.

Gã Hỏa bát cũng để lộ chân diện :

- Nhị sư huynh ta đang hỏi ngươi sao ngươi không đáp?

Tư Không trợn mắt :

- Nếu lúc đó là ngươi, không phải Nhị sư huynh ngươi, ta không dễ che giấu đâu.

Gã Hỏa nhị nhăn mặt :

- Ngươi nghe đây, điều ta cần biết lúc này là vì nguyên nhân nào mà ngươi cố tình giúp ta? Được rồi, ta biết ngươi rất oán hận Bát đệ, còn ta, chính ta cũng góp phần gây cho ngươi cảnh ngộ này, không lẽ ngươi không oán hận ta?

Tư Không Bạch bĩu môi :

- Ngươi muốn biết sự thật? Được! Đằng nào ta cũng khó sống, ta không ngại cho ngươi biết. Ta giúp ngươi vì làm như thế ta đã gián tiếp báo hận ả Hứa Vân Anh.

Hỏa nhị kinh nghi :

- Hỏa ra ngươi chỉ muốn trút quyền làm đệ tử được sư phụ ưu ái của Cửu muội?

Tư Không Bạch thần nhiên nói dối :

- Không sai! Ngươi không thấy ả cứ tìm đủ mọi cách để hại ta sao? Không cách này cũng cách khác, ta muốn hại lại ả cho hả giận.

Hỏa bát cười nhạt :

- Ngươi định dối gạt ai vậy? Làm sao ngươi biết ở Phong Hỏa môn có luật lệ, chỉ ai có công đầu mới được Môn chủ ưu ái chỉ điểm võ công mà hại Cửu muội?

Tư Không Bạch đâu dễ bị Hỏa bát bắt gọn :

- Lúc ả dùng kế gạt ta, lấy đi nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hân lệnh, chính ả vì muốn ta tin đã để lộ cho ta biết. Mà thôi! Ta không còn gì để nói. Dù ngươi có muốn vì Nhị sư huynh ngươi đáp tạ ta, ta cũng không màng.

Hỏa nhị chột hạ giọng :

- Có điều này thiết tưởng ngươi cần phải minh bạch, ta không hề phá hủy phần nào kinh mạch của ngươi.

Tư Không Bạch đương nhiên không dễ tin :

- Ngươi nói thật?

Hỏa bát cũng thì thào :

- Đó là sự thật! Vì sợ mọi người phát hiện, đặc quyền làm đệ tử lại tiếp tục rơi vào tay Cửu muội, chính ta cũng đã nói phụ họa theo Nhị sư huynh.

Hỏa nhị gật đầu :

- Phải chi ngươi biết võ công nhất định ngươi sẽ tự phát hiện điều này.

Tư Không Bạch vỡ lẽ :

- Hóa ra chính vì thế, bọn ngươi sợ mọi người lên nghe nên đợi đến lúc này mới nói ra?

Hỏa nhị đặt một ngón tay lên môi :

- Ngươi đừng lớn tiếng. Bằng không, để tránh sự việc bị vỡ lẽ, buộc lòng ta phải phá hủy kinh mạch của ngươi thật.

Định lấy đó làm khó hai gã, nào ngờ nghe Hỏa nhị nói một cách kiên quyết như vậy. Tư Không Bạch thờ dài :

- Ngươi cho ta biết để làm gì, dường như ngươi đang muốn dẫn dụ ta?

Hỏa nhị mỉm cười :

- Dẫn dụ thì không, bắt quá ta chỉ muốn cùng ngươi trao đổi.

- Trao đổi?

Hỏa nhị gật đầu :

- Là trao đổi hay là thương lượng gì cũng được. Nói đúng hơn, đây là điều vừa có lợi cho ngươi vừa có lợi cho ta.

Tư Không Bạch trầm ngâm :

- Nếu ta họa lại toàn bộ bức họa đồ, đổi lại, ta được gì?

Hỏa nhị bật cười :

- Ngươi hiểu nhanh thật đấy. Thế này vậy, nếu ngươi giúp ta, đáp lại ta sẽ nói khéo với sư phụ. Và thay vì giết ngươi, ta sẽ bảo, chỉ cần tiếp tục giam ngươi là đủ. Ở Phong Hỏa môn này, nội bất xuất ngoại bất nhập, nếu có ta đứng ra đảm trách sư phụ ta ắt sẽ không ngại ngươi để lộ bức họa đồ cho người nào khác biết. Thế nào?

Lời nói quá thẳng thắn của Hỏa nhị khiến Tư Không Bạch dù đã đoán trước hậu quả vẫn phải bàng hoàng :

- Nói như ngươi, ta không còn cách lựa chọn nào khác?

Hỏa bát cười khẩy :

- Nhị sư huynh ta nói như thế là rõ lắm rồi. Ngươi nên biết, vào lúc này, chỉ có nhị sư huynh ta với tư cách là người được Môn chủ tin cậy đãi ngộ mới có thể giúp ngươi chỉ trì sinh mạng. Nếu ngươi không đáp ứng, đừng trách sao ta không báo trước, đó là ngươi tự đưa ngươi vào tuyệt lộ.

Tư Không Bạch cười nhạt :

- Vậy giả như ta không thể họa lại bức họa đồ thì sao? Phần ta thì chết chắc, còn ngươi và nhị sư huynh ngươi thì sao? Liệu có thoát sự trừng phạt không?

Hỏa bát long mắt :

- Ngươi dám..

Hỏa nhị xua tay :

- Bát đệ chớ quá nóng vội. Lời y nói không phải sai đâu. Bát đệ đừng quên cái hạn mười ngày, cũng là hạn tử kỳ của ta.

Hỏa bát thật sự nóng giận :

- Thật là bất công. Trong khi Đại sư huynh hoặc Cửu muội, lúc được Môn chủ ưu ái đãi ngộ, nào có ai phải đảm trách phần việc khó khăn như Nhị sư huynh bây giờ. Khi đến lượt Nhị sư huynh, thời hạn được hưởng đặc ân chỉ vỏn vẹn mười ngày, rồi lại còn phải tùy thuộc vào sự uơon bướng hay ngoan ngoãn của tiểu tử này nữa chứ. Hừ! Quả là bất công.

Hỏa nhị thờ ra :

- Chính vì vậy, dù muốn hay không ta vẫn mong Bát đệ hãy bình tâm, ta cần phải thương lượng với tiểu tử... À, với tiểu huynh đệ này.

Hỏa nhị đã thay đổi thái độ với Tư Không Bạch. Dù đó chỉ là sự thay đổi ở ngoài môi miệng nhưng đối với Tư Không Bạch, bấy nhiêu đó cũng đủ cho Tư Không Bạch tận dụng.

Tư Không Bạch lên tiếng :

- Ta không hề nói là ta hoàn toàn quên hết những gì đã nhìn thấy trên Phi Tuyết Cung Hàn lệnh. Nhưng thời gian đã là hai năm trôi qua, ta cũng không dám chắc là ngay một sớm một chiều ta có thể họa lại chuẩn xác.

Chớp lấy câu nói của Tư Không Bạch, Hỏa nhị nhoen miệng cười :

- Đương nhiên ta biết rõ điều đó. Chính vì thế ta mới xin sư phụ gia hạn. Tiểu huynh đệ ngươi chớ quá lo, chúng ta có đến mười ngày kia mà.

Tư Không Bạch cũng cười :

- Nhưng bây giờ ta đang đói...

Hòa bát thật nhanh nhau :

- Ngươi yên tâm! Ở Phong Hỏa môn này có gì thì không biết, vật thực thì có dư dật. Kể từ hôm nay trở đi, ngươi được cung phụng đầy đủ, muốn gì có đó.

Hòa bát quay người bỏ đi khá nhanh, đủ thấy gã vì quan tâm đặc biệt đến Hòa nhị nên mới có thái độ sốt sắng thế này.

Tư Không Bạch chép miệng :

- Bát đệ ngươi quá lo cho ngươi. Đường như mối quan hệ giữa hai người không phải chỉ đơn thuần là sư huynh đệ?

Hòa nhị thoáng lo ngại :

- Ngươi nghĩ như thế thật ư? Liệu ai khác cũng nảy ý nghi ngờ như ngươi vừa nhìn thấy không?

Tư Không Bạch nhìn gã :

- Ngươi quá lo lắng, tại sao? Hay lời nói vô tình của ta vừa rồi có phần nào gợi đúng ẩn tình thâm kín của ngươi?

Hòa nhị chợt lạnh giọng :

- Ngươi thử đoán xem, liệu ta có ẩn tình gì cần che giấu?

Thái độ của Hòa nhị bỗng khác đi, ngả theo chiều hướng xấu, khiến Tư Không Bạch phải rung động tâm can :

- Thái độ của ngươi dường như muốn nói rằng, nếu ta phát giác ẩn tình gì đó của ngươi ắt hẳn ngươi sẽ không ngần ngại hạ sát ta, bất chấp ta thuận hay không thuận họa lại bức họa đồ cho ngươi?

Hòa nhị vẫn lạnh giọng nhưng phát thoại với âm thanh cổ tình làm nhỏ đi :

- Ta hỏi ngươi, ngươi đã đoán biết chuyện gì?

Cảm thấy bóng dáng của thần chết đã lờn vờn đến gần, Tư Không Bạch nói liều :

- Ngươi không nên quá khẩn trương. Có lẽ ngươi cũng nên minh bạch điều này, phạm người ngoài cuộc thì sáng còn người đương cuộc thì quáng. Đâu phải ai thoát nhìn qua cũng phát hiện như ta vừa phát hiện?

Hòa nhị ngẩn người trong một thoáng :

- Ngươi đương cuộc thì quáng? Ý ngươi muốn nói...

Cảm thấy có hiệu quả, Tư Không Bạch nói thêm :

- Không sai! Do bọn ngươi từ lâu ở chung chỗ, tất cả đều quen với những quan tâm đặc biệt giữa ngươi và Bát đệ hoặc ngược lại, sẽ không ai nghi ngờ gì đâu. Còn đối với ta, bất quá vì đây là lần đầu nhìn thấy, đương nhiên ta phải có chút nghi vấn.

Hòa nhị tỏ ra nhẹ nhõm :

- Rốt cuộc ngươi có nghi vấn như thế nào?

Tư Không Bạch cũng nhẹ nhõm :

- Hết rồi! Ta cũng không còn nghi vấn nào nữa! Và nếu có ta cũng không đại cho ngươi biết.

Hòa nhị bỗng xuống giọng nài nỉ :

- Ngươi ngại ta hại ngươi? Ta hứa sau khi ngươi nói xong, dù đúng hay sai, ta vẫn không hại ngươi.

Tư Không Bạch phì cười :

- Lời hứa của ngươi, lượng thứ cho ta không thể tin.

- Bình sinh Đàm Tất Vũ này chưa bao giờ thất hứa với bất kỳ ai.
- Ta vẫn tin, một khi xung quanh ta đâu đâu cũng có những cạm bẫy, những thủ đoạn đã từng hãm hại ta và rồi tiếp tục gây hại cho ta.
- Người có thể hỏi Bát đệ. Đàm Tất Vũ này quyết không gạt người.

Có tiếng Họa bát vang lên :

- Nhị sư huynh nhắc gì đến đệ vậy? Và sao Nhị sư huynh bỗng xưng danh với hân?

Tư Không Bạch lẳng lẳng nhìn gã Họa bát đã quay lại với mâm thức ăn quả là dư dật. Và suýt nữa Tư Không Bạch phải kêu lên do vừa phát hiện ra một điều rất lý thú.

Miệng cười cười Tư Không Bạch dùng tay đón lấy thức ăn đã lâu lắm không được hưởng dụng.

Trong khi Tư Không Bạch cầm cút ăn, Họa nhị và Họa bát luân phiên xăm xì vào tay nhau.

Kết quả, Họa bát tuy có hốt hoảng nhưng cũng nói lên đúng những lời Tư Không Bạch vừa nói :

- Tiểu tử nói không sai đâu. Mọi người đã nhìn quen rồi, sẽ không ai nghi ngờ nếu tiểu tử không cố tình nói lộ ra để hại bọn ta.

Họa nhị đưa mắt nhìn Tư Không Bạch đang chậm rãi thưởng thức những món ăn ngon miệng :

- Đó là điều ta đang lo sợ! Nhờ tiểu tử vẫn tìm cách nói ra thì sao?

Tư Không Bạch bất ngờ lên tiếng :

- Ta sẽ không xuân động nói ra nếu ta biết chắc điều đó sẽ đem đến cho ta mỗi lợi.

Gã Họa bát bước đến gần :

- Người cần yêu sách gì?

Tư Không Bạch nhìn mâm thức ăn hãy còn quá nhiều :

- Thức ăn thì quá nhiều, một mình ta ăn với những hai người dòm miệng, thực sự ta nuốt không trôi.

Họa bát ngờ ngạc :

- Người chỉ muốn ta và Nhị sư huynh ta cùng ăn thôi sao?

Tư Không Bạch xòe tay mời :

- Chỉ là bằng hữu mới có thể ngồi ăn chung mâm. Đó là ý của Tư Không Bạch này.

Họa bát vẫn ngờ ngạc :

- Là bằng hữu? Nghĩa là...

Họa nhị vội bước đến :

- Bát đệ không hiểu ý của hân ư? Hân muốn chúng ta cùng hân kết nghĩa huynh đệ.

Họa bát tròn mắt :

- Kết nghĩa? Đâu có được?

Họa nhị cũng tỏ ra ngần ngại :

- Tình thế giữa bọn người và ta, theo ta...

Tư Không Bạch đẩy mâm thức ăn ra xa và đứng dậy :

- Vậy thì thôi! Trước sau gì ta cũng chết, hoặc sớm hoặc muộn hơn mười ngày, kết quả vẫn không thay đổi. Ta nghĩ, bọn người nên kết liễu ta ngay bây giờ còn hơn. Chưa hết, ta bày cho hai người cách này, đó là sau khi kết liễu ta, hai người nên lập tức cao bay xa chạy nhân lúc mọi người ở đây chưa kịp phát hiện.

Đây chỉ là lời úm hời, nhằm dò xét thái độ của họ, vì thế, Tư Không Bạch càng tăng thêm hy vọng khi nghe gã Hòa bát do không đủ trí suy xét, cứ vội vàng nói ra những gì Tư Không Bạch đang mong đợi. Gã thờ dài :

- Chuyên đầu phải dễ như ngửi ngửi. Hiện nay trên giang hồ, toàn bộ võ lâm hầu như đều chịu sự chi phối của hai thế lực, là Phong Hỏa môn và Bạch Y giáo ta dù tránh được Phong Hỏa môn nhưng đầu thế không dễ tâm đến Bạch Y giáo?

Tư Không Bạch vụt hạ thấp giọng :

- Vậy hai người nghĩ sao nếu ba người bọn ta cùng tìm đến địa điểm ẩn cư của Tuyết Nguyệt nhị hùng?

Hòa nhị trợn mắt :

- Ý của người là...

Hòa bát nhìn Hòa nhị :

- Không được đâu, Nhị sư huynh. Làm thế rất mạo hiểm

Tư Không Bạch cười khẩy :

- Làm thế này không được, làm thế kia cũng không được. Vậy hai người có thử nghĩ đến hậu quả nếu mười ngày nữa vẫn chưa có bức họa đồ giao cho môn chủ?

Hòa nhị thất sắc :

- Người muốn nói người sẽ không họa lại bức họa đồ?

Tư Không Bạch nói ngay, không còn muốn giấu diếm nữa :

- Không phải không họa, mà là ta không thể họa.

- Cái gì? Không thể nghĩa là...

Ngắt lời Hòa bát, Tư Không Bạch bĩu môi :

- Nếu là người liệu người có nhớ không nếu trước đó người không hề biết bức họa đồ đó quan trọng thế nào. Huống chi đã hai năm qua rồi còn gì?

Hòa nhị bỗng đưa đưa hai mắt :

- Người không nhớ? Vậy lời của người có ý gì khi bảo bọn ta cùng người đi tìm địa điểm đó?

Tư Không Bạch thần nhiên :

- Ta có thể nhớ lại đôi chút nếu trong tay ta có nửa mảnh do ả Hứa Vân Anh gạt lấy của ta.

Hòa nhị mơ hồ hiểu :

- Người muốn nói...

Xua tay cắt ngang, Tư Không Bạch nhìn vào mâm thức ăn :

- Ý của ta rất dễ hiểu. Thứ nhất ba người bọn ta sẽ kết nghĩa kim bằng. Đợi khi ăn uống no say, ta sẽ bày cho hai người cách hành động tiếp theo, ắt sẽ có nửa mảnh kia vào tay. Rồi đến việc sau cùng, cả ba người bọn ta cao bay xa chạy, thả sức tìm đến nơi cất giữ di học của Tuyết Nguyệt nhị hùng.

Hòa bát nghi hoặc :

- Người nói rất hay nhưng lại quên mất một điều. Đó là làm theo lời người bọn ta mười phần chỉ nắm chắc có một phần thắng. Ngược lại cứ tuân thủ theo mệnh lệnh Môn chủ, kết quả như thế nào người có thể tự hiểu. Việc gì bọn ta phải nghe theo người?

Tư Không Bạch thờ dài :

- Vậy là hết cách! Ta không còn gì để thuyết phục hai người nữa. Tùy bọn người quyết định vậy.

Hòa nhị nhìn dò xét :

- Trước khi đi đến quyết định, ta cần biết người đã nghi ngờ như thế nào về mối quan hệ giữa ta và Bát đệ?

Tư Không Bạch nghiêm giọng :

- Được! Ta không ngại cho hai người biết. Ngoài mối quan hệ có phần khác thường giữa hai người, ta còn nhận thấy hai người đều thuận tay tả. Dù chúng ta, nhất định hai người phải có mối quan hệ về huyết thống. Một kẻ là bào huynh kẻ còn lại là bào đệ.

Cứ như giữa trời quang bỗng vang lên tiếng sấm, Hỏa nhị, Hỏa bát cùng kêu :

- Sao người đoán chắc điều này?

Cũng là tiếng sấm giữa trời quang, từ ngoài căn tịnh phòng này bỗng vang lên tiếng hô hoán :

- Hai người thật to gan. Dám lừa dối Môn chủ, phạm vào điều cấm kỵ của bốn môn.

Hỏa nhị Hỏa bát cùng tái mếc sắc mặt...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Phong hỏa xú diện

Ngay khi nghe Hỏa nhị khẽ rên lên :

- Là Phong Tam sư muội?

Tư Không Bạch lập tức ứng tiếng :

- Chuyện này nếu bị lộ ra, không phải do ta đâu nha.

Hỏa bát bật rít :

- Nhị sư huynh! Chúng ta chỉ còn duy nhất một cách mà thôi.

Hỏa nhị vội gật đầu :

- Không sai! Chỉ còn cách đó mà thôi. Đi nào bát đệ.

Cả hai lập tức chuyển thân, lao ra ngoài.

Vút! Vút!

Thoáng nôn nao, Tư Không Bạch biết Hỏa nhị Hỏa bát đang toan tính chuyện gì, và như vậy, nếu có sự biến gì xảy ra cho ả Phong Tam nào đó, đương nhiên người đầu tiên có lỗi chính là Tư Không Bạch.

Càng nghĩ Tư Không Bạch càng sợ. Và do sợ nên nghĩ quẩn, Tư Không Bạch chạy vọt chạy ra khỏi tịnh phòng.

Ở bên ngoài hoàn toàn vắng lặng, Tư Không Bạch vì sợ đụng đầu với huynh đệ Hỏa nhị Hỏa bát nên cứ theo lối đã đi từ đó đến đây để chạy như ma đuổi.

Do chạy ngược lại nơi xuất phát không bao lâu Tư Không Bạch phát hiện bản thân đã quay lại chính diện.

Tại đó, Tư Không Bạch nhìn thấy ngay phía sau ngai Môn chủ thấp thoáng có một cánh cửa chỉ được khép hờ. Không cần nghĩ ngợi nhiều, Tư Không Bạch xô cửa và chui bừa vào.

Cũng khép hờ cánh cửa như trước Tư Không Bạch sau đó bước đi với những lần đặt chân nhẹ nhàng rón rén.

Do bước đi không gây tiếng động bất chợt tai Tư Không Bạch bắt gặp nhiều loạt hô hấp dồn dập và gấp gáp.

Kinh nghi và hoảng sợ, Tư Không Bạch sau những suy tính vội vàng, thấy không mạo hiểm không được, đành tiếp tục bước đi với hy vọng sẽ không bị ai phát hiện.

Đến một cánh cửa khác cũng chỉ khép hờ, ngoài những loạt hô hấp dồn dập từ bên trong vang ra, tai Tư Không Bạch còn nghe một tiếng rên kỳ quái, mà âm thanh giọng nói lại là thứ Tư Không Bạch không làm sao quên được. Đó là thanh âm của ả Hứa Vân Anh. ả đang rên :

- A...! Đại sư huynh.

Cũng có tiếng của gã đại sư huynh Hỏa nhất vang lên khe khẽ :

- Cừu muội không hài lòng sao? Ta...

Thoạt đầu khi chưa nghe thanh âm của gã Hỏa nhất, Tư Không Bạch cũng ngỡ ả họ Hỏa kêu lên vì bị ai đó ám toán mưu hại. Nhưng sau đó, bằng giọng nói vừa mẫn nguyện vừa âu yếm của gã Hỏa nhất, Tư Không Bạch mới hiểu không có chuyện người nào hại người nào. Trái lại, ở đây sau cánh cửa khép hờ kia, có một chuyện đang diễn ra và là chuyện không thể để đệ tam nhân nghe thấy, hoặc nói cho ai khác biết. Đồng thời cũng là chuyện diễn ra có sự đồng tình của hai nhân vật đang khe khẽ rên, qua những nhịp thở dồn dập.

Tư Không Bạch chợt đỏ mặt, vội bước nhanh qua khỏi cánh cửa khép hờ nọ.

Bất chợt, Tư Không Bạch dừng lại, mắt nhìn vào khe hở của cánh cửa.

Không phải Tư Không Bạch muốn nhìn cảnh tượng khó coi đang diễn ra bên trong gian thạch thất kín đáo nọ. Trái lại, mục quang của Tư Không Bạch đang chiếu vào những vật được ném bừa cạnh đó.

Sau một sát nhân ảnh ngắn ngủi suy tính, Tư Không Bạch nằm phục xuống, từ từ cho tay lọt qua khe cửa.

Cũng chậm chậm như vậy, Tư Không Bạch lòi qua khe cửa một bộ y phục tuyền đỏ.

Do chỉ là những vật được vất vội vàng, lúc Tư Không Bạch đã lòi ra mới phát hiện nằm chổng chơ trên bộ y phục là một vật có hình thù khá kỳ quái.

Không cần biết đó là vật gì, sau khi khoát bộ y phục đỏ vào người, không quên cài kín mặt bằng một vuông vải cũng đỏ, Tư Không Bạch nhét luôn vật nọ vào bọc áo.

Cứ như thể vừa được một đạo bùa hộ mệnh che chắn, Tư Không Bạch ung dung bước đi, để lại sau lưng là cánh cửa khép hờ với những tiếng kêu rên vẫn tiếp tục vang ra.

Đi được vài trượng, vì cảm thấy bất ổn, Tư Không Bạch dừng lại và cho tay vào bọc áo. Khi lấy vật nọ trở ra thay vì cất vào bọc áo, Tư Không Bạch do thói quen khó bỏ, vội khom người nhét vật đó vào giữa lớp xà cạp quần quanh chân hữu.

Yên tâm với chỗ cất giấu này, Tư Không Bạch ung dung đi tiếp.

Lối đi thoát đầu còn rộng, sau hẹp dần, lộ rõ địa hình chỉ là một hẻm núi với hai vách núi đá sừng sững ở hai bên.

Tư Không Bạch dù có lột một môn nhân Phong Hỏa môn khoác bên ngoài nhưng trước cảnh quang này cũng phải rợn người chùn bước.

Hẻm núi đột ngột chấm dứt, thay vào đó là một vùng đất lộ nhô cây rừng với một bình đài lộ thiên vừa cao vừa nằm ở xa xa.

Nhìn vào bình đài, dù là khoảng cách có đến hai mươi trượng nhưng Tư Không Bạch vẫn thấy có một quái nhân đang ngồi xếp bằng trên đó.

Gọi là quái nhân vì người đó ngoài diện mạo cực kỳ xấu xí còn có tình buông xả những sợi tóc bạc trắng ở quanh đầu. Chưa hết, do bình đài nằm ở trên cao, mỗi khi có luồng gió thổi qua những sợi tóc bạc trắng cứ đung đưa qua lại tạo nên cảnh tượng như có lũ bạch xà vừa đung đưa thân mình vừa cắn chặt miệng quanh đầu quái nhân nọ.

Đến lúc này, Tư Không Bạch vì nhớ đến bốn chữ Phong Hỏa Xú Diện nên mới biết thế nào gọi là kinh tâm táng đóm. Không ngờ trong lúc đi bừa đi ẩu cốt ý là tránh mặt hai gã Hỏa nhị Hỏa bát, Tư Không Bạch lại tự đâm đầu vào tuyệt lộ.

Không phải thế sao, Môn chủ Phong Hỏa môn đã là người có uy phong凛冽, đến bọn đệ tử môn đồ còn phải khiếp run trước mỗi hành vi của lão, và Phong Hỏa Xú Diện lại là nhân vật được lão Môn chủ mỗi khi mở miệng phải gọi là thái sư phụ. Thử hỏi, nếu mụ Xú Diện này phát hiện sự có mặt của Tư Không Bạch sẽ như thế nào?

Quá kinh hoàng, Tư Không Bạch vội len lén quay trở lại.

Không sớm cũng không muộn chính ngay thời khắc này, từ từ phía ở xa xa bỗng từng chập từng chập vang lên những hồi còi rúc.

Toe... toe...

Sợ mụ Xú Diện nghe động và mở mắt nhìn thấy, Tư Không Bạch lập tức nép người qua một bên và nhận ra đó chính là chỗ cuối cùng của vách đá.

Vì là chỗ tận cùng của vách đá lại là nơi có địa hình thật cao, đương nhiên chỗ đặt chân của Tư Không Bạch phải là chỗ bắt đầu của một vực sâu hun hút.

Đang kinh hoàng như vậy, gặp cảnh này Tư Không Bạch càng thêm sợ. Do đó, ngoài việc cố đứng thật vững đừng nhìn và cũng đừng để rơi xuống vực, Tư Không Bạch còn phải nép làm sao, đừng cho mụ Phong Hỏa Xú Diện phát hiện.

Muốn được như thế, Tư Không Bạch vịn tay vào vách đá, chậm chậm ngồi xuống Còn đang loay hoay tìm vị thế ngồi vững nhất, Tư Không Bạch bỗng

nghe tiếng hô hoán :

- Hòa nhị Hòa bát làm phản. Phong Tam sư muội đã bị chúng đả thương nghiêm trọng. Lệnh Môn chủ là phong tỏa toàn bộ lối xuất nhập.

Tư Không Bạch khẽ lắc đầu :

“Phong Hòa môn là nơi long đàm hổ huyệt. Đến bọn Hòa nhị Hòa bát dù là người từng sinh sống ở đây vậy mà mỗi động tĩnh vẫn bị phát hiện. A! Phen này ta nguy mất”.

Còn đang nghĩ, Tư Không Bạch nghe tiếng ả Hứa Vân Anh hung hăng cáo giác :

- Có người lên đến Phong Hóa đài. Đại sư huynh bị người chế trụ tước đoạt mất y phục. Nhất định là do Hòa bát Hòa nhị ra tay, chúng lấy y phục để giúp tiểu tử nọ chạy thoát.

Sau đó là tiếng phân minh của gã Đại sư huynh :

- Mong Môn chủ thứ tội, vì không ngờ bọn chúng tạo phản, đệ tử không kịp trở tay.

Có tiếng vị Môn chủ hạ lệnh

- Ngươi hãy khoan giải thích. Chúng không xuẩn động chạy đến Phong Hóa đài. Còn không mau chạy đến hậu sơn? Phải giết ngay Hòa bát Hòa nhị! Còn tiểu tử kia, nhất định phải đưa y nguyên vẹn về đây.

Gã đại sư huynh vẫn tiếp tục phân minh :

- Còn việc này nữa. “Sâm vương vạn niên” Môn chủ bảo đệ tử cầm đến cho thái sư tổ...

Vị Môn chủ gầm chấn động :

- Sao? Ngươi đã để chúng lấy mất? Hạng vô dụng như ngươi thật đáng chết.

Vù...

Ầm!

Có một thanh âm the thé vang lên :

- Chớ vội thanh lý môn hộ ngay bây giờ. Ngươi thử đưa mắt nhìn qua Đoạn Hồn Tử Vực thì rõ. Xem kẻ nào to gan dám đến đó ẩn nấp.

Tư Không Bạch rụng rời tứ chi. Vậy là rõ, dù Tư Không Bạch đã lẹ chân lẹ tay, còn phải bế hơi nhịn thờ nữa, nhưng vẫn bị mục Phong Hóa Xú Diện thần thông quảng đại phát giác.

Vút!

Có một bóng đỏ thấp thoáng bằng khỏe mắt Tư Không Bạch nhận ra điều này.

Và thế là một tràng cười cuồng ngao được vị Môn chủ phát ra :

- Ngươi là Hòa bát hay Hòa nhị? Còn không mau ra đây chịu tội? Ha...ha...

Tay chân đang lúc rụng rời, tràng cười lồng lộng đó càng làm cho Tư Không Bạch mặt hoa mắt choáng.

Thế là...

Vút...

Tư Không Bạch tuột tay, rơi luôn vào Đoạn Hồn Tử Vực.

Tiếng the thé lạnh lạnh lại vang lên :

- Y không biết võ công? Hãy mau chộp lấy y.

Vị Môn chủ bật gầm vang :

- Là tiểu tử? Quay trở lại nào.

Vù...

Có một hấp lực chột hút lấy Tư Không Bạch.

Không thể hiểu tại sao thân hình lại có thể bay ngược lên, vì sợ sau đó sẽ bị mất mạng. Tư Không Bạch quên mất bản thân đang rơi xuống vực, vừa cố trần người xuống vừa dùng hai tay trì kéo vào những mẩu đá lơ nhô xuất hiện cạnh đó.

Vị Môn chủ lại quát :

- Ngươi muốn rơi xuống vực tan xương nát thịt sao?

Chột nhớ đến mối nguy hiểm đang chờ sẵn dưới đáy vực, Tư Không Bạch thở dài định buông tay khỏi những mẩu đá, để mặc cho lão Môn chủ muốn làm gì thì làm.

Chính lúc đó có tiếng ả Hứa Vân Anh vang lên :

- Ngươi thật to gan, dám lấy y phục của Đại sư huynh ta khoác vào. Vậy còn “Sâm vương vạn niên” ắt cũng do ngươi lấy?

Nghe tiếng ả, nghĩ ả thế nào cũng tìm cách sát hại để ếm nhem hành vi phong lưu phóng túng giữa ả và gã đại sư huynh, Tư Không Bạch lại vùng vẫy trở lại, thà chết chứ không để rơi vào tay ả.

Có tiếng mục Phong Hòa Xú Diện quát mắng :

- Ngươi thật sự vô dụng. Hãy để ta lột tiểu oa nhi lên cho ngươi xem.

Vút!

Đã biết mục Phong Hòa Xú Diện rất thần thông, Tư Không Bạch hiểu, nếu để mục thi triển hấp lực, bản thân thật khó thoát với nhiều tội.

Chột Tư Không Bạch nghe có tiếng người bẩm báo :

- Môn chủ! Hòa nhị Hòa bát tuy bị trọng thương nhưng đã chạy thoát.

Tư Không Bạch nghĩ liền :

“Chúng thoát là tốt! Ta có thể đổ tội cho chúng..”

Còn đang nghĩ, hấp lực quanh người Tư Không Bạch vụt biến mất.

Và Tư Không Bạch hiểu điều gì đang xảy ra khi nghe lão Môn chủ giận dữ :

- Đuổi theo chúng.

Vì giận, vì muốn tự thân đuổi theo Hòa nhị Hòa bát, lão Môn chủ đã thu hồi hấp lực, trước khi mục Phong Hòa Xú Diện lao đến và thay chỗ.

Do đó toàn thân Tư Không Bạch lại rơi xuống.

Ào...

Đến lúc này mới nghe mục Phong Hòa Xú Diện bật thét :

- Lên!

Vù...

Hấp lực lại có. Rất tiếc do Tư Không Bạch đã rơi thêm một quãng đủ xa nên hấp lực này dù uy mãnh đến đâu cũng chỉ làm cho thân hình Tư Không Bạch thoáng dừng lại rồi thôi.

Đến lúc biết sợ, một lần nữa Tư Không Bạch lại bấu tay vào vách đá, lần này là để giúp cho thân hình chi trì đừng rơi xuống nữa.

Lại có tiếng mục Phong Hòa Xú Diện vang lên :

- Khá đấy tiểu oa nhi. Hãy chờ ta đòi hỏi, lần sau ắt sẽ có kết quả.

Không biết tại sao mục phải cần đòi hỏi, Tư Không Bạch thật sự lo ngại khi có cảm nhận hấp lực từ từ biến mất.

Không còn cách nào khác, Tư Không Bạch chỉ biết tỳ người vào hai tay, bấu mạnh vào một mẩu đá, cố giữ yên thân mình.

Cạch.... cạch...

Những tiếng động khô khan bỗng vang lên. Vào lúc như thế này, bất luận tiếng động dù nhỏ nào cũng gây hoang mang và khiếp sợ cho Tư Không Bạch.

Lập tức Tư Không Bạch đưa mắt nhìn về hướng có phát ra tiếng động.

Và khi nhận ra đó là tiếng động do một hòn đá nhỏ đang lăn từ trên xuống, tai của Tư Không Bạch liền nghe tiếng ả Hứa Vân Anh kêu hoảng hốt :

- Nguy tai! Nhìn hòn đá kia. Không khéo nó lăn trúng người mất.

Một chớp sáng liền lóe lên trong tâm trí Tư Không Bạch. Vậy là rõ, hòn đá không phải ngẫu nhiên lăn xuống, đó là nguy kế của ả Hứa Vân Anh. ả thừa biết Tư Không Bạch không hề có võ công và để cho việc xấu xa của ả không bị Tư Không Bạch tiết lộ, ả hiểu rõ, chỉ cần một hòn đá nhỏ như thế lăn xuống cũng đủ gây hậu quả nghiêm trọng cho Tư Không Bạch. Tóm lại ả chỉ muốn Tư Không Bạch vĩnh viễn ngậm miệng, và chỉ có cái chết mới làm cho Tư Không Bạch ngậm miệng.

Có tiếng mục Phong Hỏa Xú Diện bật thét :

- Giữ chặt mỏm đá nép sát người vào trong. Nhanh nào.

Tư Không Bạch cũng đâu muốn chết. Nhưng để vừa nép người vừa giữ chắc mỏm đá, phải chi Tư Không Bạch là người có võ công thì chuyện đó quá dễ dàng. Rất tiếc, Tư Không Bạch lại không biết võ.

Bộp!

Hòn đá khẽ va vào đầu vai, đủ cho Tư Không Bạch bật kêu.

- Ôi chao!

Và...

Rắc...

Mỏm đá Tư Không Bạch đang bầu vào đã chọn thời điểm không đúng lúc để lay động và rời ra.

Cảm thấy đã đến lúc hiểm nghèo Tư Không Bạch gào to :

- Cứu ta với...

Ào...

Cùng với mỏm đá, toàn thân Tư Không Bạch lại bắt đầu rơi.

Có tiếng hét kinh thiên động địa của mục Phong Hỏa Xú Diện vang lên :

- Chớ kinh hoảng! Lên!

Vù...

Hấp lực bỗng tái hiện và là sự xuất hiện muộn màng. Tư Không Bạch vẫn rơi, dù nhờ hấp lực làm cho rơi chậm nhưng sự thật vẫn là rơi.

Ào...

Nhờ rơi chậm, mục quang đang loang loáng của Tư Không Bạch chợt nhìn thấy một huyết khẩu đen ngòm ăn sâu vào vách đá. Động tâm, Tư Không Bạch cố hươ tay, cố nhoài người sao có thể chui vào hoặc chí ít là bầu giữ người vào mép ngoài huyết khẩu nọ.

Soạt!

Tuy Tư Không Bạch không thể chạm đến huyết khẩu nhưng một sự cố bỗng xuất hiện làm tình thế phải chuyển biến bất ngờ.

Đầu tiên, Tư Không Bạch có cảm nhận y phục bị rách rời, sau đó, thân hình Tư Không Bạch bỗng bị đưa vào đúng huyết khẩu. Tiếp đó do y phục bị rách rời hẳn toàn thân Tư Không Bạch bị quăng tuốt vào trong sâu, và luôn vào vách đá ở cuối cùng huyết khẩu.

Bùng!

Một màn đêm đen vĩnh hằng lập tức bao trùm toàn bộ thân xác và tâm trí Tư Không Bạch...

* * * * *

Nằm mãi ngẫm nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao bản thân có thể văng đúng vào huyết khẩu, khiến sinh mạng cho đến giờ vẫn còn, Tư Không Bạch cố chống người ngồi dậy :

- Ôi...

Có cử động mới biết khắp thân vẫn còn đau, chứng tỏ, dù đã ngất đi khá lâu nhưng cú va đập vào vách đá cho đến giờ vẫn làm cho toàn thân đau đớn, lại buồn người nằm xuống.

Không dám cử động mạnh, Tư Không Bạch đành dùng mắt và khê xoay đầu tứ hướng.

Trước hết, Tư Không Bạch minh định, quả nhiên bản thân đang ở trong một huyết động tối om, việc xảy ra là sự thật, không phải Tư Không Bạch vì hoảng loạn nên ngỡ chuyện xảy ra trong mơ.

Kể đó, suýt nữa Tư Không Bạch bật la hoảng, ở mé ngoài huyết khẩu vẫn còn chút ánh sáng lơ mờ, Tư Không Bạch thấy một bóng đỏ cứ phát phơ qua lại.

May thay, do kịp nhận ra đó chỉ là mảnh y phục bị gió thổi tung đưa, Tư Không Bạch không những không hoảng hốt mà còn thập phần vui mừng.

Tư Không Bạch đã hiểu tại sao bản thân bị vắng trống vào huyết khẩu và thoát chết.

Nằm nhắm mắt lại Tư Không Bạch tự mừng tượng cảnh đã xảy ra.

Chuyện xảy ra thật dễ hiểu. Ai khi rơi xuống cũng vậy, y phục thường bị thổi thốc ngược lên trên, huống chi Tư Không Bạch khoác những hai lớp y phục và còn bị mũ Phong Hỏa Xú Diện thi triển hấp lực hút ngược lên nữa, điều đó càng làm cho y phục phải thốc lên. Và trong lúc Tư Không Bạch cố nhào người về phía huyết khẩu, ngẫu nhiên làm y phục của Tư Không Bạch đã vô tình mắc vào những mồm đá lăm nhăm của vách đá. Toàn thân đang rơi, y phục lại mắc khiến thân hình Tư Không Bạch phải đu mạnh vào vách đá, và thật may mắn ở đó lại có sẵn huyết khẩu như Tư Không Bạch nhìn thấy.

Và sau cùng, do y phục bị vướng mắc không chặt, hoặc do y phục bị rách vì không chi trì nổi toàn thân sức nặng của Tư Không Bạch, người của Tư Không Bạch bị vắng vào huyết động, lưu lại một phần y phục vẫn đang bay phát phơ ngoài kia.

Tư Không Bạch lăm nhăm :

- Nhìn không thấy mảnh y phục còn vướng lại, trừ phi bọn chúng biết ở đây có huyết khẩu, nếu không chúng phải nghĩ ta đã rơi xuống vực. A! Á Hứa Vân Anh xem vậy mà tâm địa độc ác. Có lẽ lúc này á đang mần nguyện lăm đây!

Tư Không Bạch nói như thế vì nhớ lại từng thái độ của á từ khi Tư Không Bạch vô phúc biết được á cho đến bây giờ.

Không cần nhắc lại những gì tác tộ á đã gây cho Tư Không Bạch trước kia, chỉ nội việc á tìm đủ cách để làm cho Tư Không Bạch phải rơi xuống vực cũng đủ thấy tâm địa á độc ác đến ngàn nào.

Thoạt đầu, á không hề hô hoán cho dù nhìn thấy Tư Không Bạch buông tay rơi vào vực. Đến khi Môn chủ Phong Hỏa môn dùng hấp lực để giữ Tư Không Bạch lại, á thấy Tư Không Bạch vì không muốn chết nên không những không vùng vẫy mà còn cố bấu chặt vào vách đá, á sợ Tư Không Bạch thoát chết thì việc xấu xa của á sẽ bại lộ, á tìm cách hăm dọa khéo Tư Không Bạch và á lăm như vô tình nhắc đến “Sâm vương vạn niên”.

Á đã thành công, lúc đó Tư Không Bạch sợ thật. Nhưng sau cùng, vì quý trọng sinh mạng, còn “Sâm vương vạn niên” gì đó thì bất quá Tư Không Bạch trả lại cho chúng là hết chuyện, Tư Không Bạch một lần nữa trông chờ vào sự ứng cứu của mũ Phong Hỏa Xú Diện.

Thấy hăm dọa vẫn không có tác dụng, trong khi mũ Phong Hỏa Xú Diện lại sắp sửa ra tay ứng cứu Tư Không Bạch, á cố tình làm cho một hòn đá lăn xuống. Và một lần nữa á thành công.

Nếu như không có chuyện bất ngờ xảy ra đúng lúc, Tư Không Bạch mỉm cười đắc ý, có lẽ giờ này Tư Không Bạch đã là một cái xác vô hồn dưới đáy vực. Nhưng rất tiếc, á nào biết Tư Không Bạch vẫn sống.

Thở ra một hơi khoan khoái, Tư Không Bạch tuy vẫn nằm yên nhưng hai tay thì bắt đầu lần tìm dưới xà cạp.

“Sâm vương vạn niên” gì đó vẫn còn, Tư Không Bạch tay thì mân mê vật có hình thù kỳ dị nọ, tâm trí thì suy nghĩ đủ điều.

Đây là một vật quý như thế nào? Sau khi phát giác bị mất đi, sao gã đại sư huynh phải kinh hoảng đến vậy? Cả lão Môn chủ nữa, khi biết Hòa nhị Hòa bát có ý phản lão đầu giận bằng lúc nghe gã Đại sư huynh bẩm báo rằng “Sâm vương vạn niên” đã mất?

Tại sao? Nếu là vậy mũ Phong Hỏa Xú Diện đâu phải bỗng dưng muốn trở thần lực để cứu Tư Không Bạch? Chắc chắn vì mũ muốn thu hồi vật này nên buộc phải hành động thôi.

Lờ mờ nhìn vào vật nọ, Tư Không Bạch thấy hình thù vật nọ có phần giống hình dạng đứa bé, cũng có đầu cũng có tứ chi. Chưa hết, như Tư Không Bạch đang mân mê, vật này cũng mềm mại như da thịt đứa bé.

“Sâm vương vạn niên”?

Vương là vua, là chúa tể, vậy “Sâm vương vạn niên” là một vật có niên kỷ ước vạn năm, vì thế nên nó được kể là chúa tể của những vật đồng loại. Tư Không Bạch chép miệng :

- Vật quý như vậy chẳng biết có ăn được không? Nếu không thể ăn chẳng lẽ vật này chỉ để dùng ngắm nghía hoặc ngửi?

Đưa lên mũi ngửi, một mùi vừa thơm vừa hăng nồng liền xộc vào mũi Tư Không Bạch.

Đưa vật đó ra xa, Tư Không Bạch khịt mũi :

- Vậy là không phải dùng để ngửi rồi. Mùi như thế này ai mà chịu được?

Miệng thì lẩm bẩm như vậy nhưng có lẽ để thăm tra, Tư Không Bạch lại đưa lên mũi ngửi lần hai.

Lại khịt mũi, nhưng lần này Tư Không Bạch nghĩ khác :

“Dù mùi của nó có khó chịu nhưng xem ra cũng làm cho ta cảm giác lâng lâng sảng khoái”

Re... re...

Tiếng gió rít khe khẽ bỗng vang đến tai Tư Không Bạch. Tiếp theo sau là những tiếng động thật kỳ quái.

Sột!

Soạt!

Lạnh cứng người, Tư Không Bạch nằm chết trân, vô tình vẫn đề “Sâm vương vạn niên” ngay mũi.

Sột!

Những tiếng động vẫn đều đều phát ra, càng về sau càng nhiều càng nhanh. Và khi những tiếng động này vang lên khá nhiều, tiếng gió rít khe khẽ cũng vang lên dồn dập.

Toàn thân Tư Không Bạch càng thêm bất động khi hiểu ra đó là những tiếng động gì.

Tư Không Bạch trầm nghĩ hoảng :

“Đâu phải ít lần ta nhìn thấy những con độc xà vừa bò đi vừa thờ ơ như thế này? Chao ôi! Hóa ra huyết động này là nơi lũ độc xà tụ tập? Nếu ta bị chúng cắn phải...”

Mạch nghĩ của Tư Không Bạch bỗng dừng lại. Thay vào đó Tư Không Bạch trầm kêu lên vui mừng :

“Khoan đã! Dường như lũ độc xà bỏ chạy đi, không phải chạy bỏ về phía ta? Tại sao chứ? Hay là...”

Đến lúc này Tư Không Bạch mới phát hiện vẫn còn đề “Sâm vương vạn niên” ngang mũi. Đưa ra xa, Tư Không Bạch kêu thành tiếng :

- Lại thật đấy! Dường như vật này vừa có tác dụng xua đuổi lũ độc xà vừa làm cho thân thể ta hết đau? Thảo nào bọn chúng lại quý “Sâm vương vạn niên” như vậy. Hà... hà...

Đang bật cười đắc ý, Tư Không Bạch bỗng ngậm cảm vì có một thanh âm khác từ ngoài vọng vào :

- Quả nhiên “Sâm vương vạn niên” cũng là do tiểu tử nguoi đắc thủ. Ta đoán không sai mà.

Tư Không Bạch nhồm người ngồi dậy, lùi nhanh vào trong, miệng kêu lên không thành tiếng :

- Là nguoi? Hứa... Hứa Vân Anh?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Sâm vương vạn niên

Hứa Vân Anh vẫn thản nhiên, tiếp tục khom người chui vào :

- Nguoi không ngờ phải không? Cũng may là ta chưa quá cao niên, đến hai mắt phải mờ nên kịp nhận ra chỉ có một hòn đá, một mòm đá rơi xuống vực cùng với một phần y phục của nguoi. Ta đâu đoán sai? Ất hẳn nguoi vẫn toàn mạng.

Tư Không Bạch hết đất lùi, ở phía sau đã là vách đá chắn ngang. Vừa len lén dùng tay sờ soạng phía sau, Tư Không Bạch vừa rút lên câu hỏi :

- Sao ngươi cứ khăng khăng, tìm đủ cách sát hại ta?

Ả vẫn chậm chạp tiến đến :

- Ngươi đâu cần biết nguyên do, phải không? Hãy ngoan ngoãn nào. Vào lúc đêm tối như thế này, thái sư tổ ta thì ở cách đây ngoài nửa dặm, mọi người ở Phong Hóa môn còn đang tựa ra tìm hai kẻ phản đồ, sẽ không ai lo nghĩ đến ngươi, kẻ mà mọi người đã tưởng là chết.

Tư Không Bạch bỗng rút tay về. Vì lúc đang sờ soạng, vô tình tay Tư Không Bạch chọc phải một khoảng không, rất có thể là chỗ ẩn thân của lũ độc xà vừa chạy loạn.

Cử chỉ của Tư Không Bạch ít nhiều cũng làm Hứa Văn Anh khựng lại :

- Ngươi muốn phản kháng? Đừng quên, ta là người có võ công còn ngươi thì không.

Chính câu nói của ả làm cho Tư Không Bạch động tâm. Ả thị là ả có võ công nhưng sao ả vẫn còn lẩn lữa, chưa xuống tay hạ sát Tư Không Bạch?

Tư Không Bạch hỏi dò :

- Ta xin ngươi! Ta không muốn chết! Hãy nói đi, ta phải làm gì để được ngươi tha mạng?

Ả cười khẩy :

- Ngươi cũng biết mở miệng van xin sao? Ta đang muốn biết, điều gì đã xảy ra cho Hòa nhị Hòa bát? Trước đó chúng đâu dám liều lĩnh như vậy?

Chợt nghĩ lũ độc xà đã bị mùi của “Sâm vương vạn niên” xua đuổi, khoảng trống vừa phát hiện ắt không còn lại con nào, Tư Không Bạch lại len lén đưa tay về phía sau sờ soạng, miệng đáp :

- Chỉ vì ta tình cờ phát hiện bọn chúng có điều bí ẩn đã che dấu Phong Hóa môn.

Ả lưu tâm. Vì thế ả vẫn ở yên chỗ khi tiếp tục hỏi :

- Đó là điều bí ẩn gì?

Tư Không Bạch chợt hỏi :

- Trước khi nói ra, ta muốn biết phải chăng ở Phong Hóa môn nghiêm cấm những mối quan hệ vượt mức bình thường?

Ả bỗng rút lên the the :

-Ngươi còn dám đề cập đến việc giữa ta và đại sư huynh sao?

Tư Không Bạch lập tức lắc đầu :

- Tuy đó là chuyện ta tình cờ phát hiện, nhưng ý ta không phải như ngươi nghĩ.

- Vậy ngươi muốn ám chỉ điều gì?

- Ngươi cứ đáp lời ta đã.

Ả thoáng phân vân, sau đó vừa cười lạnh ả vừa đáp :

- Không sai! Mọi quan hệ thuộc về huyết thống như huynh, đệ, muội, phụ, mẫu, kể cả quan hệ phu phụ đều bị nghiêm cấm ở Phong Hóa môn.

- Tại sao?

- Ngươi đã nghe ta đáp rồi. Còn chờ gì chưa nói rõ ý của ngươi?

Tư Không Bạch thở ra phì phì :

- Vì Hòa nhị Hòa bát quả nhiên có quan hệ huyết thống.

Ả quá kinh ngạc nên không kịp tìm hiểu tại sao chỉ với câu đáp này Tư Không Bạch phải thở phì phì khó nhọc :

- Thật như thế ư? Sao ngươi biết?

Tư Không Bạch lại thở phì phò, đó là lúc Tư Không Bạch cố dùng hai tay để tuần tự lên moi hết mẩu đá này đến mẩu đá khác, chúng làm cho khoảng trống không vừa phát hiện có phần bị nghiền lại, khiến Tư Không Bạch dù muốn chui vào đó chạy trốn cũng không thể chui lọt. Để ả Hứa Văn Anh không phát giác, Tư Không Bạch mau miệng giải thích :

- Vì bọn người đã quen nhìn thấy những mối quan tâm được kể là bình thường giữa Hòa nhị Hòa bát nên không thấy lạ. Riêng ta, thoáng nhìn qua ta đã lấy làm kỳ. Sau đó, à.... à....., ta tình ý nhận ra cả hai cùng thuận tay tả như nhau, với vài câu nói mập mờ, đủ làm cho cả hai lo hoảng, ta đành định họ à bảo huynh bảo đệ.

Ả gật gù :

- Thảo nào chúng tìm cách hạ thủ sư muội Phong Tam. Có lẽ chúng phát hiện mọi việc đã bị Phong Tam sư muội lên nghe?

Tư Không Bạch chợt dừng tay phần vì chỗ nghiền đã được khai thông, phần khác là do tay Tư Không Bạch vô tình chạm phải thân một con rắn.

Cổ trấn tĩnh, Tư Không Bạch đáp :

- Người không có mặt ở đó, nhưng những gì người vừa đoán đều đúng.

Ả hậm hực :

- Người lại tìm cách nói xọ qua chuyện giữa ta và đại sư huynh? Người tưởng ta không thể giết người chắc?

Tư Không Bạch mỉm cười, đây là lần đầu tiên, từ khi có sự xuất hiện của ả Tư Không Bạch mới dám cười :

- Ta lại tưởng người chưa thể giết ta chứ?

Ả bĩu môi xì thành tiếng :

- Điều gì khiến người nghĩ như vậy?

Tay mân mê con rắn, nó đã bất động có lẽ do mùi của “Sâm vương vạn niên” đã làm cho nó sợ đến không thể bò đi, Tư Không Bạch chợt hỏi :

- Người có biết, ngoài lý do sợ bị phát hiện có quan hệ huyết thống, còn điều gì khác khiến Hòa nhị Hòa bát có đủ dóm lược để tạo phản không?

Ả bật kêu :

- Nói sao? Đường như ý của người muốn nói, chúng bỏ chạy là chạy đến chỗ giấu võ hóa của Tuyết Nguyệt nhị hùng?

- Không sai! Thử hỏi, nếu không có chỗ dựa về sau, hai gã này làm sao thoát sự truy đuổi của cùng một lúc những hai nhóm người đều nhắm vào chúng? Chẳng phải là Bạch Y giáo cũng muốn tiêu diệt bất kỳ ai là môn nhân của Phong Hòa môn đó sao?

Ả nghi ngờ :

- Nghĩa là người đã cho chúng bức họa đồ, họa lại nơi cất giấu đó?

Vì Tư Không Bạch muốn ả phải tin nên ung dung thổ lộ :

- Đúng vậy! Và nếu người muốn biết tại sao thì nghe đây, Hòa nhị không hề phá hủy kinh mạch của ta. Không những thế gã còn hứa sau này sẽ thay ta hại cho người thân bại danh liệt.

Ả bật cười :

- Nhưng trước hết, chính người phải giao cho ta hai vật. Sau đó nếu tính mạng người vẫn còn, sau này người mới có hy vọng nhìn thấy gã báo thù thay người.

Tư Không Bạch từ từ lôi con rắn thu vào tay :

- Ta phải giao cho người hai vật gì?

Ả lại tiến đến :

- Bức họa đồ và “Sâm vương vạn niên”.

Tư Không Bạch phì cười :

- Sâm Vương gì đó nữa ư? Phải chăng chính là vật này?

Tuy hỏi như vậy nhưng Tư Không Bạch lại cố tình cho “Sâm vương vạn niên” vào miệng.

Ả hoảng hốt bỏ nhanh đến :

- Nếu ngươi nuốt vào, ta vẫn mở bụng moi ra. Dừng lại!

Sự thật, Tư Không Bạch phải ngậm “Sâm vương vạn niên” vào miệng là để hai tay hoàn toàn rảnh rang. Tiếng kêu của ả, vừa đầy độc ác vừa lo hoảng làm cho Tư Không Bạch phải có một nhận thức dù chưa rõ lắm. Do đó, miệng vẫn ngậm “Sâm vương vạn niên”, hai tay cầm con rắn liền được Tư Không Bạch tung mạnh về phía trước :

-... ề... ông... ộc... ả.... (Đề phòng độc xà)

Phát hiện trên tay Tư Không Bạch đang vung vẩy một con vật vừa dài vừa mềm mại, ả Hứa Vân Anh dù chỉ nghe Tư Không Bạch ngong nghịu nói trong miệng vẫn đủ để đoán ra đó là vật gì. ả kêu thét lên :

- Độc xà?

Tư Không Bạch đoán đúng. Nữ nhân nào mà không sợ rắn?

Đắc ý, Tư Không Bạch vẫn vung vẩy như chỉ chực ném đi, vừa tìm cách chui hai chân vào lỗ trống mới tìm thấy vừa lọng ngong kêu trong miệng :

- Ông... ả!... ộc... ả.... ầy (Không sai! Độc xà đây).

Đang kinh hoàng, đương nhiên ả phải có phản ứng :

- Muốn chết! Đờ!

Vù...

Ầm!

Chưởng của ả không những đủ để hủy hoại toàn bộ con rắn mà còn thừa lực để đập vào người Tư Không Bạch Bị quật đau, Tư Không Bạch há to mồm gào vang :

- A.... ực!

Do há miệng, lại bị dư kinh vẫn cứ xô đến, “Sâm vương vạn niên” lập tức chui luôn qua cổ Tư Không Bạch.

Thấy độc xà đã chết, lại thấy “Sâm vương vạn niên” sắp bị Tư Không Bạch nuốt mất, ả chồm người lao đến :

- Khốn kiếp! “Sâm vương vạn niên” nào phải dành cho ngươi. Đờ!

Vù...

Ầm!

Choáng tai, hoa mắt, toàn thân văng vắt, kinh này của ả Hứa Vân Anh làm cho Tư Không Bạch vừa chuốc lấy những hậu quả này vừa bị đẩy thật mạnh vào chỗ trống vừa mới chui hai chân vào.

Vụt!

Cùng với cảm giác hụt hẫng vừa đến với bản thân, Tư Không Bạch còn cảm thấy thần trí mê muội.

Tư Không Bạch lịm đi, không biết bản thân đang theo đà, rơi mãi vào một khoảng không gian hoàn toàn đen tối vô tận...

Với mục lực tinh tường ả Hứa Vân Anh càng nhìn càng thất sắc. ả không thể nào ngờ phía sau huyết động này vẫn còn có thêm một vực thẳm khác cũng nguy hiểm đâu kém gì vực sâu ở phía trước. Vậy là “Sâm vương vạn niên” và bức họa đồ trên Phi Tuyết Cung Hàn lệnh đã cùng Tư Không Bạch biến mất vĩnh viễn.

Không! Không phải tất cả bị biến mất. ả nhớ lại câu nói lúc nãy của Tư Không Bạch. Hóa nhị Hóa bát đã có bức họa đồ trên tay. Và nếu những gì Tư Không Bạch nói đều là sự thật, khi Hóa nhị Hóa bát vào được nơi ẩn cư bấy lâu nay của Tuyết Nguyệt nhị hùng, vì lời hứa với Tư Không Bạch, sau này ả ắt nguy đến tính mạng một khi Hóa nhị Hóa bát báo thù rửa hận thay cho Tư Không Bạch.

Ả cảm thấy rúng động. Cho dù Hóa nhị Hóa bát không vì lời hứa với Tư Không Bạch, chúng cũng vì những hiểm khích cũng đó kị trước đây giữa chúng và ả, giữa chúng với Phong Hòa môn, chúng cũng hủy diệt ả.

Không được, ả rít thầm, phải ngăn chặn bọn Hóa nhị Hóa bát ngay bây giờ trước khi chúng đến và tìm thấy di học của Tuyết Nguyệt nhị hùng.

Ả bật cười khan với lần cuối cùng nhìn vào khoảng không vô tận, nơi vừa vùi chôn Tư Không Bạch mãi mãi. Như vậy, chuyện thâm kín giữa ả và đại sư

huynh vẫn mãi mãi không bị ai phát hiện. Vì người duy nhất biết chuyện, là Tư Không Bạch đã không còn dịp nào để tố giác được nữa.

Ả quay lui, tiến ra ngoài huyết khẩu. Trên vách đá, nơi ả có buộc sẵn một đoạn dây dài mười trượng vẫn còn đó.

Hít một hơi dài, ả bám vào sợi dây và bật tung người leo lên.

- Vân Anh! Người ở đây, còn tiểu tử ở đâu?

Thanh âm vang lên quá bất ngờ khiến ả rúng động suýt phải buông tay rơi xuống vực.

Ngước mắt nhìn lên, bầu trời dù tối đen nhưng ả vẫn thấy rõ nhân dạng của nhân vật vừa lên tiếng hỏi.

Ánh mắt ả lập tức toát lên vẻ khiếp hãi tột cùng :

- Môn chủ! Đệ tử... đệ tử...

Nhân vật ở bên trên buông từng tiếng :

- Vì ta đến quá bất ngờ nên người sợ, hay do người đang có điều gì đó muốn giấu ta nên phải lo lắng đến khiếp hãi?

Ả vẫn chưa dám leo lên tiếp. Tuy nhiên lời nói của Môn chủ đã mở lối cho ả :

- Môn chủ đã quay lại nhanh thế này, có lẽ hai tên phải đồ đã được Môn chủ phát lạc? Thật lòng mà nói, đệ tử cũng không ngờ Môn chủ lại có thể đắc thủ nhanh đến vậy.

Hầu như là cố tình, Môn chủ Phong Hòa môn vẫn chưa có lệnh cho ả leo lên.

Không những thế, lão còn nhịp nhịp bàn chân, như muốn cho ả thấy sợi dây đang giữ ả được lão cố tình giăng lên trên.

- Ta đắc thủ nhanh, phản ứng của người đúng ra là phải mừng cho ta. Sao người lại có sắc mặt nhợt nhạt thế kia?

Ả càng thêm rúng động. Vì ả vừa phát hiện đầu dây bên trên thay vì được buộc quanh mỏm đá vững chắc, chính tay ả buộc kia mà, nhưng bây giờ đầu dây đã được ném qua bên và đang đang đưa ngay miệng vực. ả hiểu, sở dĩ ả chưa rơi xuống, sở dĩ sợi dây vẫn còn đủ chắc để ả bám vào. Tất cả đều trông cậy vào lực đạo ở bàn chân của Môn chủ đang giăng lên sợi dây.

Và ác nghiệt thay, bàn chân của lão Môn chủ vẫn cứ không ngớt nhịp. Nhỡ như ả pháp phòng lo ngại, nhỡ như Môn chủ quá cao hứng, nhịp bàn chân mạnh hơn, cao hơn sợi dây không còn lực đạo nào giữ lại, cả sợi dây lẫn ả là kẻ đang bám vào sợi dây tất phải rơi xuống vực.

Ả liếm lưỡi quanh mép :

- Đương nhiên đệ tử có mừng. Nhưng, Môn chủ hãy lượng thứ, nhìn Môn chủ giăng vào sợi dây thế kia, đệ tử dù có dõm lược đến đâu vẫn phải khiếp hãi.

Vờ như mới nhìn thấy điều đó, lão Môn chủ à lên một tiếng :

- Hóa ra điều đó làm người sợ? Sao vậy, Vân Anh? Hay người không tin ta? Người cho rằng người có bản lĩnh như ta lại kém đến nỗi không thể giữ nổi một sợi dây sao? Người xem lại người kia, sắc mặt của người càng lúc càng nhợt nhạt rồi đó.

Ả nuốt nước bọt khan :

- Môn chủ võ công vô lượng, đệ tử nào dám không tin Môn chủ. Chỉ có điều, Môn chủ ơi, nếu cứ để đệ tử duy trì mãi tình trạng này, Môn chủ không thương tưởng đệ tử sao?

Lão Môn chủ bật cười :

- Ta đâu bảo người ở mãi dưới đó?

- Nào ai cấm, nhưng chưa có lệnh, đệ tử nào dám tự ý leo lên?

- Tại sao? Hay người có tật giật mình, đã làm điều sai trái, tự biết lỗi nên không dám leo lên?

Ả nghe lạnh khắp người. Lời nói này của Môn chủ có khác nào lời minh thị ám chỉ đã nghe đã biết ả vừa gây ra chuyện gì, ả có muốn che giấu cũng vô ích. Và lại, ả thăm cân nhắc, từ mép vực đến chỗ có huyết khẩu, nơi ả vừa cùng Tư Không Bạch đối thoại, khoảng cách nhiều lắm cũng mười mười hai trượng là cùng. Với khoảng cách này và bản năng sở học của Môn chủ, thánh lực của Môn chủ quá thừa để nghe rõ từng lời đối thoại đã xảy ra.

Ả cố nhớ lại từng câu đối đáp giữa ả và Tư Không Bạch. Và nếu lão Môn chủ ngay từ đầu đã có mặt, đã nghe tất cả, ả thăm kinh hoàng, câu chuyện giữa ả và Tư Không Bạch đâu phải ít lần đề cập dù rất mơ hồ chuyện giữa ả và đại sư huynh? Như vậy, ả tự hỏi, liệu Môn chủ có thể dựa theo những lời nói mơ hồ đó và đoán ra chuyện tột tể giữa ả và đại sư huynh không?

Nếu không thể, ả thăm hy vọng, mọi câu đối đáp còn lại giữa ả và Tư Không Bạch hoàn toàn không có câu nào có thể gây phurong hại cho ả. ả chưa nói câu nào tỏ ý nghịch lại sư môn. ả cũng chưa có câu nào hàm ý miệt thị Môn chủ hoặc bất luận ai khác.

Để biết rõ Môn chủ đã đến từ lúc nào, đã nghe bao nhiêu phần trăm toàn bộ những lời đối đáp giữa ả và Tư Không Bạch, ả cần phải dò ý, phải lựa lời hỏi khéo.

Đầu tiên, ả cố tạo vẻ mặt hối lỗi. Và ả biết rằng Môn chủ với mục lực tinh tường ắt sẽ thấy ả đang thật sự hối lỗi như thế nào. ả lên tiếng :

- Môn chủ quả nhiên rất tinh tường. Đúng là đệ tử cảm thấy có lỗi. Và nếu chưa được Môn chủ tha thứ, đệ tử thật sự không dám leo lên.

Lão Môn chủ vờ kinh ngạc :

- Ngươi đã phạm lỗi gì vậy?

ả đáp ứng :

- Đó là đệ tử tuy có biết Tư Không Bạch tiểu tử chưa chết nhưng do có chủ ý riêng nên đệ tử không nói cho thái sư tỏ rõ.

- Thế ả? Tiểu tử đã rơi xuống vực, vậy mà không chết thật sao?

Môn chủ ả chỉ giả vờ, ả tin chắc như thế. Bằng không, quãng thời gian từ tiếng quát sau cùng của ả cho đến lúc ả quay ra bám vào sợi dây nào phải thời gian dài để Môn chủ ả tuy có thể tháo rời đầu dây buộc vào mỏm đá nhưng lại không thể nghe tiếng ả quát. Chưa hết, một khi đã nghe tiếng quát của ả, ắt thế nào Môn chủ cũng biết ả phải quát với một người khác. Và người đó là ai, lại là người đang nấp mình dưới một phân vực thẳm, nếu không phải Tư Không Bạch là kẻ duy nhất ngày hôm nay đã rơi xuống vực? Môn chủ ả phải biết rõ như vậy. Cũng có nghĩa là Môn chủ ả đã đến đủ lâu và thừa nghe một phần hoặc toàn bộ câu chuyện giữa ả và Tư Không Bạch.

Tóm lại, ả vẫn cần dò xét, xem Môn chủ ả chỉ nghe một phần hay đã nghe không sót một lời.

ả vờ mếu máo :

- Có thể Môn chủ không tin nhưng đệ tử chỉ biết bẩm báo bằng tất cả lòng thành. Đệ tử cũng ngờ tiểu tử rơi luôn xuống tận đáy vực nếu không có một điều khiến đệ tử hoài nghi.

- Điều gì đã xảy ra khiến ngươi nghi ngờ tiểu tử chưa chết?

ả giải thích :

- Đó là nhờ một phần y phục của tiểu tử còn vướng mắc lại ở một mỏm đá. Đệ tử phải nghi ngờ vì thấy mảnh y phục đó tuy có đung đưa nhưng có đôi lúc nó lại đung đưa quá khỏi tầm nhìn của đệ tử. Từ đó đệ tử nghĩ, ắt ở phía dưới phải có chỗ cho tiểu tử gieo mình vào.

- Ngươi có được nhận định này chứng tỏ ngươi rất tinh tế. Sau đó sao ngươi không nói cho thái sư tỏ ngươi biết?

ả trắng trợn bịa chuyện :

- Thoạt đầu đệ tử cũng định nói. Nhưng nghĩ lại, đệ tử biết nếu không có bằng cứ xác thực, đừng nói là thái sư tỏ mà đến cả Môn chủ cũng không tin. Nên đệ tử mới nảy ra một chủ ý.

- Là chủ ý gì?

ả bảo :

- Đệ tử đã từng làm Môn chủ thất vọng. Kế đó, đại sư huynh cũng khiến Môn chủ giận dữ vì để đánh mất “Sâm vương vạn niên”. Đệ tử nghĩ, chỉ bằng tự đệ tử âm thầm dò xét. Và khi có kết quả, vừa thu hồi “Sâm vương vạn niên” dâng cho thái sư tỏ, vừa có bức họa đồ giúp Môn chủ hoàn thành chí nguyện, chắc chắn đệ tử sẽ được Môn chủ ưu ái như ngày nào.

Lão Môn chủ gật gù :

- Ngươi nghĩ như thế cũng phải. Nếu là ta, ta cũng có chủ ý như ngươi. Thái sư tỏ ngươi đang lúc nóng giận vì không còn “Sâm vương vạn niên” để lấy dương nhiệt điều hòa âm khí đang vượng, chắc chắn thái sư tỏ ngươi khó lòng tin vào lời ngươi nói.

ả chớp lấy câu nói đó :

- Đệ tử cũng biết như vậy nên phải giữ kín. Chứ thật tình đệ tử nào dám dối gạt thái sư tỏ.

- Vậy kết quả thế nào? Ất ngươi cũng rõ, một khi thái sư tỏ ngươi lâm cảnh âm thịnh dương suy, con phần nộ của thái sư tỏ ngươi không thể chỉ trong một vài thời khắc mà trấn áp được.

Ả rên lên :

- Nào phải đây là lần đầu đệ tử nghe Môn chủ nhắc nhở điều này. Nhưng Môn chủ ôi, đệ tử quả vô dụng...

- Sao? Ngươi không thu hồi “Sâm vương vạn niên” cho thái sư tổ ngươi?

Ả cố ý van nài :

- Nếu Môn chủ không tin, hãy để đệ tử leo lên. Lúc đó đệ tử cam tâm cho Môn chủ soát xét khắp người. Đệ tử mà thu được, đây là công lao to lớn, nào phải nhỏ, đệ tử đâu dại không nói ra để sau đó được cả thái sư tổ lẫn Môn chủ tin cần ưu ái?

Vừa nói, ả vừa dồn lực định leo lên Môn chủ ả vụt quát :

- Chậm đã!

Ả kinh hoàng :

- Môn chủ vẫn chưa tin đệ tử?

- Hừ! Không phải ta không tin, nhưng có một điều làm ta nghi ngờ. Và sự nghi ngờ này, thay vì đuổi theo để hạ sát hai gã phản đồ, ta phải tức tốc quay lại để hỏi cho ra.

Ả hoang mang :

- Có điều gì khiến Môn chủ nghi ngờ?

Môn chủ ả quát mắt khiến hai tia mắt bắn ra hai luồng tinh quang :

- Nếu ta nhớ không lầm chính ngươi đã hô hoán, đại sư huynh ngươi là do Hỏa bát Hỏa nhị chế trụ?

Ả thật sự lo lắng :

- Đó là do đại sư huynh nói với đệ tử như vậy.

- Hỏa nhất đâu? Ngươi nghe rõ chưa? Vân Anh đề quyết đó là do ngươi nói, sao ngươi bảo ngươi không biết ai chế trụ ngươi?

Có tiếng Hỏa nhất – gã đại sư huynh tráo trở vang lên :

- Cừu muội! Sao cừu muội gán câu nói đó cho ta? Lúc ta bị chế trụ, chỉ có cừu muội ở cạnh ta, ngoài cừu muội còn ai khác biết ta bị kẻ nào chế trụ?

Ả Hứa Vân Anh hoàn toàn bất ngờ, hóa ra Môn chủ ả có thừa thời gian để bố trí tất cả. Và điều làm cho ả bất ngờ nhất chính là đại sư huynh ả như muốn đổ hết tội lỗi lên đầu ả.

Ả bối rối giải thích :

- Ngược lại là khác! Lúc đại sư huynh bị kẻ địch bắt ngờ ra tay, muội nghe đại sư huynh gào to, gọi đó là Hỏa nhị, muội mới chạy đến. Đại sư huynh nghĩ lại đi, chuyện xảy ra đúng như vậy mà.

Có tiếng gã Hỏa nhất áp ứng :

- Lúc đó, ta... ta....

Lão Môn chủ gầm lên :

- Lúc đó thế nào? Rốt cuộc trong hai ngươi kẻ nào muốn qua mặt ta? Nói!

Dường như gã Hỏa nhất đã để lộ thái độ nào đó làm cho lão Môn chủ nghi ngờ.

Hứa Vân Anh nghe Môn chủ quát :

- Ngươi to gan thế ư, Hỏa nhất? Nếu kẻ tấn công chế trụ ngươi là Hỏa nhị, có sao “Sâm vương vạn niên” lọt vào tay tiểu tử?

Đừng nói là Hỏa nhất đến ả Hứa Vân Anh khi nghe Môn chủ nêu nghi vấn này cũng phải giật mình chấn động.

Và trong khi ả nghĩ cách để giải thích, nếu như Môn chủ sau đó đặt câu hỏi này cho ả, sợi dây ả đang nắm giữ trong tay bỗng tụt xuống.

Ả kinh hoàng rú lên :

- Môn chủ..

Chính lúc đó, ở trên miệng vực có tiếng gầm kinh thiên động địa của Môn chủ phát ra, vang dội vào tai ả :

- Hắc... hắc... Hóa ra ngươi cũng có ý phản? Muốn chết!

Ầm!

Thần tình dao động, ả hiểu đại sư huynh ả vừa cả gan tìm cách ám hại Môn chủ ả, thế cho nên mới có tiếng chấn kinh vang lên. Rồi ả nghĩ đến bản thân, vì Môn chủ mãi lo xuất lực hạ thủ Hóa nhất nên vô tình buông lỏng sợi dây, có lẽ ả cũng phải vong mạng nếu bị rơi xuống vực.

Chợt ả có cảm nhận từ bên trên một lực đạo đang ào bay vào ả.

Ả kinh hoàng căng mắt nhìn.

Chính lúc đó, sợi dây đang tụt xuống bỗng run lên và dừng lại. Diễn biến quá đột ngột khiến cho ả dù có võ công hơn người vẫn suýt nữa tuột tay khỏi sợi dây.

Còn đang mừng vì thế là Môn chủ vẫn còn nhớ đến ả, kịp ra tay giữ lại sợi dây, thì lực đạo kia vẫn lao đúng vào ả

Ào...

Do từ nãy vẫn căng mắt nhìn, ả nhận ra đó là nhân dạng của một người và người đó đang rơi từ trên cao xuống, vô phúc sao lại gieo đúng vào vị trí ả đang bám vào sợi dây.

Ả chưa đủ thời gian để nhận ra đó là ai thì người đó bỗng dang rộng đôi tay và vớ đúng vào ả.

Một ý nghĩ chợt đến với ả thật nhanh, một mình ả bám vào sợi dây vị tất đã vững, nếu để người này chộp được vào ả, với sức nặng của một người nữa thêm vào và trong khi tay của ả bám vào sợi dây khá lâu nên đang mỏi, chắc chắn cả ả lẫn người nọ cùng bị rơi xuống vực.

Ả nghĩ thật nhanh và hành động cũng nhanh.

Cố nghiêng rặng để chỉ giữ sợi dây bằng một tay, ả vung tay còn lại vào người nọ cố tình xô người nọ ra xa, không để người nọ chộp vào ả.

Khi đã vung tay ra rồi ả mới nhận ra là ai đang rơi xuống. Đó là nhờ người đó mãi đến bây giờ mới lên tiếng :

- Đừng để ta rơi, cứu muội...

Nhận ra đó là đại sư huynh, tâm thần ả lập tức xáo động. Vì giữa ả và đại sư huynh...

Ả gạt phắt ý nghĩ đó ra khỏi đầu và thật dứt khoát, ả tiếp tục đẩy tay vào đại sư huynh ả.

Bị đẩy ra, hết chỗ bám víu, Hóa nhất vừa vùng vẫy loạn vừa bật phát những lời thóa mạ ả :

- Ngươi nhẫn tâm thế sao? Tiệt nhân... Bên tai ta vẫn còn văng vẳng những lời âu yếm của ngươi, thật không ngờ ngươi lại độc ác còn hơn loài rắn rết. A.... a....

Trong khi vùng vẫy, vô tình Hóa nhất chộp đúng vào phần y phục của ả. Nhờ đó, đà rơi của gã có phần chậm lại, đủ cho gã nói hết những lời thóa mạ. Nhưng sau đó, do sức nặng của gã trĩu kéo, y phục của ả bị rách rời và hậu quả là gã với mảnh y phục của ả trong tay vẫn rơi xuống vực.

Ngoảnh đầu trông theo dù không thấy gì nhưng tiếng gào bi thảm của Hóa nhất vẫn cứ kéo dài làm tâm hồn ả chấn động, khiến ả không thể nào kềm được, phải nhò vài giọt lệ xót xa...

- Vân Anh! Ta đang chờ lời giải thích của ngươi đây. Có sao “Sâm vương vạn niên” lại rơi vào tay Tư Không Bạch?

Giật mình ả vội chộp đủ hai tay vào sợi dây, tiện đó ả gạt nhanh qua mắt, giấu đi những giọt lệ vô tình để lộ :

- Điều đó ư? Đệ tử nghĩ...

Ả cố tình dừng lại cốt sao cho trở lại tâm trạng bình thường sau đó mới nói tiếp :

- Đệ tử nghĩ, có lẽ “Sâm vương vạn niên” được đại sư huynh cất giấu trong y phục. Hóa nhị vì không biết nên khi trao y phục cho tiểu tử, vô tình trao luôn “Sâm vương vạn niên” vào tay tiểu tử.

- Ngươi mới nghĩ ra hay đã nghĩ ra từ trước?

Ả bình tâm trở lại :

- Không phải bây giờ đệ tử mới nghĩ ra. Nhưng phải nói trước đó đệ tử chỉ có ý nghĩ ngờ. Sở dĩ đệ tử lâm vào cảnh này vì đệ tử muốn tự thân tìm và thẩm tra tiểu tử.

Giọng nói của Môn chủ có phần dịu lại :

- Ta tạm thời tin ngươi. Nhưng nếu sau này phát hiện ngươi có nửa lời dối trá, chớ trách ta phải thẳng tay xử trị. Lên đi.

Đến lúc leo lên ả chợt phát hiện thân thể ả khó giữ được kín đáo sau khi bị đại sư huynh làm cho rách một phần. ả ngần ngại, không dám cử thể này chường ra trước mắt Môn chủ.

Hoặc cố tình, hoặc có ý thấy nhưng lại cố tình, Môn chủ ả gắt :

- Ngươi không còn đủ lực để leo lên nữa sao?

Ả chớp mắt ranh mãnh, vờ rên rỉ :

- Phải treo mình lâu như vậy, chân của đệ tử ư... ư...

Không ngờ đó là kế của ả, Môn chủ ả lại gắt :

- Ngươi thật vô dụng, uống công ta giáo huấn ngươi bấy lâu nay. Giữ chắc nào để ta kéo lên.

Sợi dây bị rút mạnh, làm cho toàn thân ả phải bị giật bay lên khỏi miệng vực.

Vút!

Đặt được chân lên nền đất vững, ả vờ lao đảo, phải tỳ người vào Môn chủ.

Địa thế ở bên trên vốn hẹp, ả biết như thế nên thâm đắc ý khi thấy Môn chủ phải vòng tay chộp quanh thân ả.

Với dáng vẻ của người hoàn toàn mệt lã, ả cứ để mặc Môn chủ diu ả đến chỗ có địa hình rộng rãi hơn.

Chờ đến lúc này, ả mới vờ như vừa phát hiện ra bản thân không còn kín đáo. ả dịch người lùi ra xa. Nhưng thật ra lúc bước lùi, ả cố tình làm cho phần y phục không đủ kín đáo quay về phía Môn chủ ả.

Chỉ sau đó, khi phát hiện mục quang của Môn chủ hoàn toàn thay đổi, ả vờ e lệ, dùng tay kéo khép những phần y phục sát vào nhau. Với vẻ biết lỗi, ả đáp ứng :

- Mong Môn chủ thứ lỗi. Đó là do... là do...

Vừa khép nép vừa xoay xoay bước lùi, chân của ả bỗng đạp vào một hòn đá.

Tuy vẫn còn thừa lực để trụ bộ nhưng do ả đang giả vờ làm như người mất lực, ả kêu lên khuyụ xuống :

- Ôi chao!

Thật nhanh, Môn chủ ả lướt tới kịp đón đỡ ả.

Theo phản ứng tự nhiên, ả cũng chụp hai tay vào Môn chủ, vô tình những gì ả vừa dùng hai mép y phục khép lại đều bị lộ ra.

Với mê hồn trận này, vừa do tình thế đưa đẩy vừa do ả cố ý tạo ra, bao nhiêu hùng phong dũng lực của Môn chủ đều bị tan biến.

Ôm chầm lấy ả, Môn chủ ả bộc lộ toàn bộ bản chất có sẵn của đẳng nam nhi :

- Vân Anh... Vân Anh... Ta... ta...

Những động chạm về thể xác này khiến thân thể ả rung động chỉ muốn đáp ứng.

Nhưng với chút lý trí còn tồn tại, ả biết, ả không được đáp ứng. Trái lại không những kẻ của ả bị hỏng mà sinh mạng ả sau đó e cũng chẳng còn.

Ả xô ra, thoát đầu là nhẹ, càng về sau càng kiên quyết hơn :

- Không dám đâu, Môn chủ....! Dừng lại đi, Môn chủ. Môn chủ chớ nên quên cấm lệnh của bổn môn do thái sư tổ đặt ra.

Ả càng kháng cự càng khiến thần trí Môn chủ mê loạn. Đến độ chính miệng Môn chủ phải thốt lên :

- Ta không quên! Nhưng ta bắt phục những cấm lệnh đó. Ta chỉ muốn...

Ả tỉnh đúng.

Một tiếng găm the the chọt vang lên đúng lúc :

- Súc sinh! Phải chăng điều ngươi muốn là làm cho ta tức chết?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thủy trung nhân

Như kẻ đang bị uy bức bỗng được giải thoát bất ngờ, Hứa Vân Anh vừa sụp người xuống vừa khóc òa lên :

- Thái sư tổ!

Cũng rung động không kém, Môn chủ Phong Hỏa môn cũng phục người xuống :

- Thái sư phụ! Đệ tử... đệ tử...

Từ xa lắng không lướt đến, mẹ Phong Hỏa Xú Diện vẫn cứ the the rít lên :

- Ngươi còn muốn biện bạch nữa sao? Ta đã giáo huấn ngươi như thế nào? Sao ngươi cả gan dám phạm vào cấm lệnh của ta? Tại sao chứ?

Run bắn người sau những lần bị mẹ Phong Hỏa Xú Diện quát nạt, Môn chủ luống cuống giải thích :

- Đệ tử nhất thời mê muội. Cũng là do... là do...

Sợ Môn chủ nói lên những lời bất lợi, Hứa Vân Anh vội giương đôi mắt nhào lệ nhìn lên thái sư tổ :

- Mong thái sư tổ minh xét không phải là lỗi của đệ tử...

Mẹ Phong Hỏa Xú Diện nhăn nhó :

- Ngươi cũng câm đi. Trong những cấm lệnh của ta có điều nào cho phép ngươi nhờn nhờ chường mặt thật trước mọi người không? Ngươi còn như thế nữa đừng trách sao ta phải phá hủy diện mạo ngươi.

Ả kinh hoàng, vội cúi mặt nhìn xuống vì biết nếu trái lệnh, thái sư tổ của ả dám nói tát dám thực hiện.

Nhân cơ hội này, Môn chủ vội lên tiếng biện minh :

- Thái sư phụ xin cho đệ tử cơ hội giải bày. Nếu đệ tử không nhận định sai. Đây là kẻ do Vân Anh...

Mẹ Phong Hỏa Xú Diện gắt :

- Ngươi tưởng ta chỉ mới đến thôi sao? Sự việc xảy ra trước sau như thế nào ta đâu đến nỗi không trông thấy? Ngươi nói thật đi, có phải chính ngươi cũng bị sắc đẹp làm mê mẩn thần trí?

Môn chủ vẫn cố biện bạch :

- Nhưng nếu không do ả cố tình bày kế...

Mẹ Phong Hỏa Xú Diện lại nhăn nhó :

- Cho dù đó là kẻ đi nữa, ngươi đã nhận ra sao còn cố ý lao vào? Ngươi và phụ thân ngươi tuy không có lấy một ngày chung sống nhưng không hiểu sao tâm tính lại giống nhau như đúc.

Môn chủ giật mình :

- Phụ thân của đệ tử? Sao thái sư phụ từng nói, không hề biết phụ thân của đệ tử là ai?

Mẹ Phong Hỏa Xú Diện cười lạt :

- Ý là nói không biết mà ngươi còn giống phụ thân ngươi đến vậy, giả như ta nói có biết thì sao?

Môn chủ vội lê hai đầu gối đến gần thái sư phụ :

- Thái sư phụ hãy nói cho đệ tử biết đi. Gia phụ là ai?

Mụ Phong Hỏa Xú Diện bỗng chép miệng :

- Ngươi không cần nài nỉ. Ta cũng đã nghĩ kỹ và không còn muốn giấu ngươi làm gì. Hãy đứng lên và đi theo ta.

Với cảm giác bất an Hứa Vân Anh vẫn cúi mặt nhưng vẫn liếc mắt nhìn lên :

- Thái sư tổ! Còn đệ tử thì sao?

Mụ bỗng thở dài :

- Ta chưa biết phải xử trí ngươi như thế nào đây. Được rồi! Tạm thời ngươi theo ta vậy.

Mùng rở ả ngẩng đầu nhìn lên :

- Đa tạ thái sư tổ...

Tiếng quát của mụ Phong Hỏa Xú Diện lập tức vang lên, khiến ả đang vui mừng cũng phải có sắc mặt sợ hãi :

- Ngươi vẫn dám chường mặt ra ư? Hay ngươi nghĩ ta không thể làm diện mạo ngươi biến thành diện mạo như ta? Hừ! Đến Môn chủ của ngươi dù y chính là nội đệ tử của ta, nhưng từ bây giờ ta cũng đâu cho phép y chường mặt thật?

Trong khi ả khiếp hãi, Môn chủ Phong Hỏa môn lại hoang mang :

- Thái sư phụ bảo sao? Người là...

Ném cho ả Hứa Vân Anh một mảnh lụa, mụ Phong Hỏa Xú Diện bảo cả hai :

- Dùng vật này che mặt lại. Còn chuyện gì muốn hỏi, hai ngươi cứ đi theo ta khắc biết.

Đi ở phía sau Hứa Vân Anh vô tình đi ngang hàng với Môn chủ, ả ngoảnh mặt nhìn qua Môn chủ, vờ như buộc miệng :

- Hóa ra Môn chủ và thái sư tổ có quan hệ huyết thống? Thân thế của Môn chủ hẳn phải rất ly kỳ.

Dưới lớp khăn che mặt, sắc mặt của Môn chủ hoàn toàn được giấu kín. Do đó Hứa Vân Anh không thể đoán gì ngoài một tiếng hừ lạnh nhạt và khô khan được Môn chủ cố tình buông ra với nhiều hàm ý.

Có phần nào lo sợ bản thân, Hứa Vân Anh khẽ khàng lên tiếng :

- Nếu Môn chủ vẫn cho rằng sự việc vừa xảy ra là do đệ tử cố ý, xin Môn chủ nhớ cho đệ tử đâu phải ít lần can gián, ngăn cản Môn chủ? Và lại...

Chợt lên tiếng, vị Môn chủ cố tình ngắt lời Hứa Vân Anh :

- Tâm địa của ngươi bấy lâu nay như thế nào, không lẽ ta không rõ? Ta thừa biết, tất cả đều được ngươi dự tính trước. Và có lẽ ngươi biết thái sư phụ ta cũng xuất hiện, ngươi càng cố tình bày trò.

Hứa Vân Anh chớp mắt :

- Có hai điều này, đệ tử mong Môn chủ chớ quên. Thứ nhất, nếu đệ tử đoán biết thái sư tổ thế nào cũng đến, há lẽ Môn chủ là người nhất mực thông minh không lẽ không tự đoán ra? Thứ hai...

- Hừ! Mồm mép của ngươi khá lắm đấy. Ta thừa nhận đây là lần đầu tiên ta nhất thời ước mê, để ngươi chiếm tiện nghi hơn ta.

Hứa Vân Anh lại chớp mắt :

- Môn chủ chớ quá lời, đệ tử vẫn chưa nói xong. Điều thứ hai đệ tử muốn nhắc Môn chủ sao đến giờ Môn chủ vẫn cứ gọi thái sư tổ theo cách gọi đã không còn phù hợp? Phải gọi là nội tổ mẫu mới đúng.

Môn chủ lập tức bắn xạ hai luồng kinh quang, như thể muốn dùng ánh mắt giết Hứa Vân Anh nếu được.

- Ta hiểu ý tứ của ngươi rồi. Phải chăng ngươi muốn nói vì ta và thái sư tổ có quan hệ huyết thống, kể như ta cũng đã vi phạm chính cấm lệnh của bản môn?

Hứa Vân Anh phì cười :

- Pháp bất vị thân, Môn chủ quả nhiên là người thông minh tuyệt đỉnh, đệ tử không thể không tâm phục khẩu phục.

Môn chủ bật rít :

- Người chó vui mừng vội lần sau...

Từ này giờ có lẽ Mụ Phong Hỏa Xú Diện đã lắng tai nghe rõ tất cả, thanh âm mụ chợt vang lên :

- Sẽ không có lần sau đâu. Cả hai nghe đây từ lúc này trở đi ta chính thức thu nhận Vân Anh làm đệ tử, hai người kể như sư huynh sư muội. Việc tranh cãi như thế này ta không muốn sau này tái diễn. Nếu trái lệnh chó trách ta....

Môn chủ Phong Hỏa môn cả kinh :

- Thái sư phụ....

Riêng Hứa Vân Anh tuy có bất ngờ nhưng do quá vui mừng, vội lên tiếng ngăn Môn chủ lại :

- Đừng gọi như thế nữa. Chắc chắn thái sư phụ đang mong huynh gọi người bằng nội tổ mẫu.

Vị Môn chủ hậm hực nhìn Hứa Vân Anh :

- Ta không thừa nhận người là sư muội của ta. Người chó vội thay đổi lời xưng hô mau như vậy.

Hứa Vân Anh bật cười :

- Đó là mệnh lệnh của thái sư phụ, sư huynh dám làm trái ư?

- Ta...

Mụ Phong Hỏa Xú Diện quay lại :

- Vân Anh nói đúng! Và ta mong người hiểu rằng, phạm việc gì ta làm đều sẵn có chủ trương. Người đừng làm ta thất vọng.

Vị Môn chủ bật kêu :

- Thái sư phụ....

Mụ Phong Hỏa Xú Diện gắt :

- Hãy gọi ta như Vân Anh bảo.

Môn chủ Phong Hỏa môn đành phải lú lú gọi :

- Nội tổ mẫu...

Mụ Phong Hỏa Xú Diện bật cười the thé :

- Hay lắm! Người không biết ta vui mừng đến thế nào đâu. Cùng với việc này, chỉ khi ta đưa hai người đến thánh địa bổn môn, hai người mới hiểu tại sao ta có ý định thay đổi tất cả. Đi nào! Ha..... ha.....

Thánh địa? Hai chữ này vừa thoát nghe nào riêng Hứa Vân Anh giật mình và sửng sốt. Môn chủ Phong Hỏa môn cũng có tâm trạng tương tự.

Hứa Vân Anh biết chắc như vậy khi nhìn thấy ánh mắt vị Môn chủ cứ ngỡ ngàng nhìn quanh. Chứng tỏ nơi Mụ Phong Hỏa Xú Diện đang đưa ả và Môn chủ đi đến, Môn chủ Phong Hỏa môn vẫn chưa một lần đặt chân.

Chủ ý riêng, Hứa Vân Anh vừa đi theo Mụ Phong Hỏa Xú Diện vừa để tâm nhớ đường đi nước bước. Ắt thấy sau một cử chỉ mơ hồ làm cho ở một vách đá bỗng xuất hiện một lối đi bí ẩn, Mụ Phong Hỏa Xú Diện bỗng cất giọng nghiêm trọng bảo :

- Đến thánh địa rồi vào đi.

Khi vách đá khép lại, bọn họ ba người cùng biến mất với những gì bí ẩn đang cất giấu bên trong thánh địa Phong Hỏa môn.....

* * * * *

Ở một cửa sông, nhánh dẫn đến một dòng sông lớn, có hai bóng trắng di chuyển thoạt ẩn thoạt hiện.

Nhìn mặt nước mênh mang, ngăn cách giữa bờ này và một lồi đất liền nhỏ bé ở tít bờ bên kia, một trong hai bóng trắng lên tiếng :

- Đại tỷ nghĩ như thế nào, lão có đến đúng với lời hứa với Giáo chủ không ?

Bóng trắng thứ hai buông tiếng cười mỉa :

- Đã là người, ai ai cũng có điều bí ẩn riêng, lão đâu phải ngoại lệ. Lão nhất định phải đến trừ phi lão muốn mọi bí ẩn của lão bị Giáo chủ phanh phui.

Bóng trắng thứ nhất chột kêu :

- Đại tỷ nói quả không sai. Lão đến rồi.

Cùng với tiếng hô hoán của bóng trắng này, mặt nước ở cách đó mười trượng bỗng bị những tiếng khua nhỏ làm cho xao động, tạo thành những gợn sóng lăn tăn, lan đi tứ phía. Và tâm điểm màn đêm bao phủ che đậy, giờ xuất hiện một con thuyền nhỏ.

Khi còn cách bờ độ năm trượng, con thuyền bỗng dừng lại. Và từ trên thuyền một thanh âm ồm ồm liên vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng của bóng đêm, như mặt nước yên tĩnh vừa bị phá vỡ :

- Nếu lão phu đoán không lầm, hai người thừa lệnh một nhân vật đến ước hội với lão phu?

Trong hai bóng trắng do có một người được gọi là đại tỷ, người này lên tiếng trước :

- Đàm lão tiền bối...

Giọng ồm ồm nóng nảy cắt ngang :

- Câm! Tính danh của ta, hai người không được tùy tiện gọi.

Vị đại tỷ bật nhanh câu hỏi :

- Nếu là vậy bọn tiểu nữ biết phải xưng hô thế nào?

Thanh âm từ mạn thuyền nhỏ đang dập dềnh trên mặt nước, lập tức minh thị :

- Nếu vậy cứ gọi lão phu là Thủy Trung Nhân

- Thủy Trung Nhân? Người sống trong nước?

Thanh âm kia càng đề lộ sự nóng nảy :

- Lão phu không cần bất kỳ ai bình phẩm cách chọn tên gọi của lão phu. Nói mau đi chủ ý của hai người là gì?

Vị đại tỷ nào dám chần chừ, một khi “người ở trong nước” đang có thái độ nóng vội :

- Trước hết, bọn tiểu nữ muốn cho Thủy Trung Nhân tiền bối biết, bọn tiểu nữ chính là hai trong Bát Hộ Hoa Bạch Y giáo. Khi được Giáo chủ sai phái đến đây...

- Nói sao? Bọn người là Bạch Y giáo? Bọn người xem thường lão phu thế sao?

Đại Hộ Hoa giật mình :

- Bọn tiểu nữ nào dám xem thường? Không lẽ tiền bối không tin bọn tiểu nữ là người Bạch Y giáo?

- Ha... ha...! Nếu bọn người là người Bạch Y giáo, vậy nói đi, từ lúc nào bọn người am tường Phong Hòa chương, vốn là tuyệt học của Phong Hòa môn?

Đại Hộ Hoa kinh nghi :

- Điều gì khiến tiền bối nghĩ như vậy? Phong Hòa - Bạch Y cả trăm năm qua luôn ở thế đối đầu, người của Bạch Y dù rất muốn cũng đâu có cách nào am hiểu sở học của Phong Hòa môn?

- Người khẳng định thế sao? Riêng lão phu hiện đang có một bằng chứng nói lên điều ngược lại.

Bóng trắng thứ hai cảm thấy có bốn phận phải nói chen vào :

- Không thể có chuyện này trừ phi tiền bối cho bọn tiểu nữ biết đó là bằng chứng gì.

Con thuyền vẫn dập dềnh đung đưa, không có dấu hiệu nào báo trước, nhưng từ mạn thuyền bỗng xuất phát đi một bóng nhân ảnh.

Vút!

Bằng kinh thân pháp thượng thừa, bóng nhân ảnh nọ sau khi đặt một hình hài bất động nằm lại tại bờ, lập tức xuất phát quay trở lại con thuyền và không hề gây bất kỳ xao động nào khác lạ.

Đến lúc đó Thủy Trung Nhân mới lên tiếng giải thích :

- Nơi ẩn cư của lão phu cho đến nay, nếu tính thêm hai người chỉ có ba người biết. Tiểu tử kia, nhìn vết thương đủ biết là do Phong Hỏa chưởng gây hại. Thử hỏi, nếu không phải do hai người hoặc do nhân vật đã sai phái hai người đến đây gây ra, chẳng lẽ còn có nhiều người khác nữa cũng biết rõ chỗ này?

Hai bóng trắng lập tức nghiêng người, nhìn thật kỹ vào hình hài bất động nọ.

Thủy Trung Nhân gọi hình hài đó bằng hai chữ tiểu tử, đủ minh chứng đó là người có niên kỷ chưa cao, hoàn toàn phù hợp với diện mạo mà hai bóng trắng đang tận mắt nhìn.

Sau khi nhìn qua, ngoài sự phát hiện ở trước ngực hình hài nọ quả nhiên đang có vết chưởng thương vẫn còn bật máu, với nhiều vết cháy bỏng ở xung quanh, đúng là hậu quả của một chưởng Phong Hỏa, một trong hai bóng trắng chợt có thêm phát hiện khác.

Bóng trắng đó kêu lên :

- Sao lại là y?

Đại Hộ Hoa kinh ngạc :

- Bát muội biết y?

Bát Hộ Hoa gật đầu :

- Muội có gặp y một lần. Chính là tiểu tử hai năm trước đã được lệnh Giáo chủ bảo phải truy tìm.

Đại Hộ Hoa giật mình :

- Bát muội muốn nói, chính tiểu tử là kẻ có liên quan đến Phi Tuyết...

Bát Hộ Hoa vội giật vạt cái vào chéo áo Đại Hộ Hoa.

Lối ra dầu của Bát Hộ Hoa tuy kín đáo nhưng tiếc thay vẫn muộn.

Từ con thuyền nọ, Thủy Trung Nhân lại bật người lao nhanh lên bờ.

Vút!

Biết có chuyện không hay sắp xảy ra và đó là do bản thân vừa hớ hênh tiết lộ, Đại Hộ Hoa lập tức tự chuộc tội bằng cách chớp nhanh vào hình hài nọ. Vừa tung người lùi nhanh về phía sau, Đại Hộ Hoa vừa quát :

- Tiền bối muốn gì?

Xuất hiện trên bờ, Thủy Trung Nhân cười lớn :

- Không lẽ bọn người chưa rõ ý lão phu? Tiểu tử đó là do lão phu tìm thấy và vớt từ dưới sông lên. Hai người nên ngoan ngoãn giao trả tiểu tử cho lão phu.

Đại Hộ Hoa dịch người, tiến sát vào Bát Hộ Hoa lúc này cũng đang tìm cách dịch sát lại :

- Như tiền bối vừa nói, tiền bối nghi tiểu tử là do bọn tiểu nữ hạ thủ. Vậy tiền bối nói đi là tiền bối hay bọn tiểu nữ tìm thấy y trước?

Diễn biến vut đảo nghịch. Nếu lúc nãy Thủy Trung Nhân đề quyết hình hài bất động là do hai bóng trắng nọ hạ thủ, cũng vậy hai bóng trắng thì cứ muốn tìm cách phủ nhận điều này, thì bây giờ chính Thủy Trung Nhân lại là người bắt bỏ lời đề quyết lúc nãy và hai bóng trắng kia bắt đầu khẳng khái nhận đó là hành vi của họ.

Thủy Trung Nhân bảo :

- Tiểu tử bị chưởng thương do Phong Hỏa chưởng, hai người là người Bạch Y giáo, đâu có thể am tường tuyệt học này?

Đại Hộ Hoa hòm hòm chân lực vào song thủ :

- Phải hay không chính tiền bối vừa nói đó là do bọn tiểu nữ gây ra. Lời của tiền bối có lý nào tiền hậu bất nhất?

Thủy Trung Nhân bật cười ngạo nghễ :

- Xem ra bọn ngươi quyết không trao tiểu tử cho lão phu. Phải chăng bọn ngươi muốn ném mùi Phong Hỏa chương do chính lão phu xuất thủ?

Đại Hộ Hoa giật mình :

- Tiền bối muốn nói tiền bối cũng là người Phong Hỏa môn?

Thủy Trung Nhân chớp động thân hình :

- Thì ra chuyện bí ẩn của ta vẫn chưa bị bọn ngươi phát hiện. Khốn kiếp! Hãy nạp mạng cho ta.

Vù...

Nhìn quảng chương mang theo nhiệt khí hùng hực. Đại Hộ Hoa và Bát Hộ Hoa cùng kinh hãi :

- Quả nhiên là Phong Hỏa chương!

- Đờ!

Ào...

Bùng!

Thần lực của Thủy Trung Nhân hầu như ngoài dự liệu của hai bóng trắng. Cả hai bị bức lùi, chứng tỏ sự tổ hợp lực của cả hai vẫn không ngăn nổi ngọn kinh quá ư uy mãnh của Thủy Trung Nhân.

Thủy Trung Nhân càng thêm đắc ý :

- Để bí ẩn của ta mãi mãi không bị tiết lộ, hai ngươi phải vĩnh viễn câm lặng thôi! Đờ!

Vù....

Tự lượng sức có chống cự cũng vô ích Đại Hộ Hoa hô hoán :

- Bát muội! Chạy!

Thoát một cái, Thủy Trung Nhân lập tức xuất hiện đón đầu :

- Bằng vào bọn ngươi, muốn thoát đâu phải dễ? Đờ!

Vù...

Bị dồn vào thế cùng, Đại Hộ Hoa bỗng đưa hình hài bất động kia ra trước :

- Đây là người duy nhất biết rõ về Phi Tuyết Cung Hãn lệnh. Nếu lão không ngại cứ tiếp tục xuất thủ.

Bằng một cái đảo tay mơ hồ và biến ảo, ngọn kinh của Thủy Trung Nhân bỗng ngoặt xuống nền đất.

Bùng!

Bờ sông vốn chỉ toàn là cát, cú va chạm từ chương kinh nộ lẽ đương nhiên làm cho cát bay lên mịt mù.

Lợi dụng có lớp bụi mù che chắn, Đại Hộ Hoa hô hoán :

- Chạy nào, Bát muội!

Vút! Vút!

Cũng nhân lúc lớp bụi mù bao phủ, tiếng gầm của Thủy Trung Nhân cũng vang lên :

- Bọn ngươi đâu thể nhanh chân hơn ta. Đờ!

Diễn biến hầu hết xảy ra trong lớp bụi mù, thế cho nên, kết quả như thế nào thật khó đoán biết.

Chỉ nghe từ giữa lớp bụi vọng lên đủ các tiếng hô hoán :

- Ôi chào!

- Hự!

- A... nóng! Nóng quá! Nóng đến chết mất! A...

Và từ giữa lớp bụi mù mịt lập tức có bốn người tua tủa lao ra.

Vút! Vút!

Trong bốn bóng nhân ảnh, có một bóng vì không kịp định hướng, cứ lao bừa boi ra giữa dòng sông.

Bồm!

Còn lại ba bóng kia, do chạy theo hai hướng khác biệt nên chẳng mấy chốc đã tạo ra một khoảng cách xa.

Chợt nhận ra đang chạy không đúng hướng, bóng nhân ảnh đang chạy riêng lẻ bỗng quay lại và vùn vụt đuổi theo hai bóng kia.

Sắp sửa đuổi kịp hai bóng ở phía trước, bóng phía sau bỗng nghe từ phía sông vẫn là những tiếng gào khi nẩy vang lên :

- Ôi chào! Nóng quá! Nóng như thế này e chết mất.

Tiếp đó là tiếng quẫy đạp dưới nước nối tiếp nhau vang lên.

Ùm! Ùm!

Thoáng nghỉ ngơi, bóng nhân ảnh chạy phía sau bỗng ngoảnh đầu nhìn lại.

Và khi nhìn thấy người đang bị bồm quẫy đạp tung tóe dưới sông có vẻ như sắp đập phải mạn thuyền, bóng nhân ảnh buộc phải lao người chạy trở lại miệng rủa sả :

- Khốn kiếp! Nếu con thuyền bị tiểu tử phá hủy, ta đâu còn cách nào quay lại Thủy Ưu đảo! Hừ!

Thân pháp của bóng nhân ảnh này tuy nhanh nhưng ra so ra vẫn chậm với những cú quẫy đạp của người đang ở dưới nước và là những cú đập vào đúng vào mạn thuyền.

Vì thế...

Rắc...

Con thuyền vỡ vụn, cú đập còn làm cho mặt nước nổi sóng, đẩy những mảnh vỡ trôi giạt đi tứ phía.

Mục kích cảnh này, bóng nhân ảnh nọ vừa chạy đến mé nước phải khựng người đứng lại.

Trong khi đó, hai bóng nhân ảnh kia đi càng lúc càng xa, rồi khuất hẳn. Còn người ở dưới nước, tuy miệng vẫn gào nhưng do đang ở chỗ nước khá sâu nên bắt đầu chìm dần xuống.

- Nóng....! Nóng quá...

Toàn thân sau một lúc thoáng bất động, bóng nhân ảnh nọ lập tức tung người lao ra giữa dòng sông. Và bằng một thân thủ hết sức huyền ảo, bóng nhân ảnh đó không những kịp chộp vào người đang ở dưới nước mà còn dư lực để quay trở lại bờ, mang theo người sắp bị làn nước nhấn chìm.

Cứu được rồi, bóng nhân ảnh nọ lẹ tay thăm qua khắp kinh mạch của người vừa được giải cứu.

Sau khi công việc kết thúc, bóng nhân ảnh nọ lại khựng người với những lời lầm bầm bỗng tuột ra khỏi miệng :

- Sao trong người tiểu tử lại có luồng nhiệt khí vừa uy mãnh vừa kỳ lạ thế này? Thảo nào y cứ luôn kêu nóng? Hay đây là thiên ý? Trời đã giúp ta, đã giúp Thủy Trung Nhân này? Ha... ha... ha... ha... ha...

Cười vang, đầy đắc ý, bóng nhân ảnh nọ chính là Thủy Trung Nhân lập tức tung người lao đi, xách heo người nọ giờ đã rõ chính là tiểu tử khi nãy chỉ là một hình hài bất động.

Vút!

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bạch Y giáo chủ

Mở mắt ra, Tư Không Bạch phát hiện bản thân đang ngồi theo thế tọa công. Đồng thời, từ phía sau, xuất phát từ huyệt Linh Đài, như đang có người truyền vào nội thể Tư Không Bạch một luồng nhiệt khí hùng lực nóng.

Cả kinh, Tư Không Bạch chợt nhích động.

Lập tức, ở phía sau có một tiếng nói đề tỉnh Tư Không Bạch :

- Người đừng cử động, hãy ngồi yên. Trong nội thể người đang có nguồn chân khí phát sinh, ta đang giúp người ổn định nguồn chân nguyên đó theo tâm pháp của ta.

Vừa giật mình vừa động tâm, Tư Không Bạch đến lúc này mới phát giác, ngoài luồng nhiệt khí do nhân vật nào đó đang cố truyền vào từ huyệt Linh Đài thì ở Đan Điền huyệt của Tư Không Bạch quả nhiên đang có một nguồn chân lực cứ cuộn cuộn phát sinh, như muốn dâng trào lên.

Nghe rõ hai chữ tâm pháp Tư Không Bạch buột miệng lên tiếng :

- Văn sinh cũng có sẵn một loạt tâm pháp. Hay để văn sinh tự thử xem?

Nhân vật bí ẩn ở phía sau không thể không bảo :

- Hãy bỏ tâm pháp quái quỷ đó đi. Nguồn chân lực đang bộc phát trong nội thể người chính là nguồn chân lực dương cương. Sẽ hoàn toàn phù hợp nếu người được ta truyền loại tâm pháp dương nhiệt của ta.

Thoáng bất bình, Tư Không Bạch tuy không nói ra nhưng vẫn tự làm theo ý. Tâm pháp Hỗn Nguyên liền được Tư Không Bạch vận khởi.

Nguồn chân lực phát sinh từ Đan Điền đang được ngoại lực của nhân vật bí ẩn nọ điều phối và lưu dẫn, tâm pháp Hỗn Nguyên do Tư Không Bạch vận dụng lập tức làm cho nguồn chân lực đó đổi hướng.

Phát giác diễn biến này, nhân vật nọ khẽ gắt :

- Trong lúc ta đang truyền lực hành động cản dõ của người một là hại cho người hai là hại luôn cả ta. Có mau dừng lại không?

Tư Không Bạch đâu cần biết điều đó sẽ đưa đến hậu quả như thế nào. Vẫn bất bình vì cứ bị nhân vật nọ xem thường Hỗn Nguyên tâm pháp, Tư Không Bạch tiếp tục thực hiện theo ý định.

Đúng lúc đó, khi nhân vật bí ẩn nọ định có thái độ quyết liệt để ngăn cản hy vọng vừa quá ương bướng vừa quá liều lĩnh của Tư Không Bạch, chợt có một thanh âm vọng đến khiến nhân vật nọ phải dừng lại :

- Đàm Tất Khả! Người định ẩn trong đó mãi sao? Hai mươi năm không gặp ta nghĩ có lẽ người không quên ta?

Tư Không Bạch hiểu ngay, nhân vật bí ẩn đang ở phía sau chính là người vừa được người ngoài kia gọi là Đàm Tất Khả. Vì thanh âm từ phía sau Tư Không Bạch quả nhiên phải vang ra đáp lại :

- Sao ta không nhận ra Thâm Nguyên người? Thế nào? Sau hai mươi năm vắng bóng phải chăng vì kém thế nên lần này gặp lại, người phải mang theo thủ hạ để đối phó với một mình Đàm Tất Khả ta?

Nhân vật Thâm Nguyên ở bên ngoài vùng cười lớn :

- Ta sợ người? ha... ha! Giữa Bạch Y và Phong Hỏa, suốt trăm năm qua đâu có chuyện bên này sợ bên kia? Người đừng quá tự phụ như vậy. Ha.... ha....

Tư Không Bạch kinh hãi thẳm. Căn cứ theo lời nói lúc nãy của Đàm Tất Khả, lão muốn truyền tâm pháp nhiệt dương cho Tư Không Bạch, chứng tỏ lão chính là người của Phong Hỏa môn.

Ma đưa lối, quỷ dẫn đường như thế nào không biết, rốt cuộc Tư Không Bạch lại rơi vào tay Phong Hỏa môn. Càng nghĩ Tư Không Bạch càng kinh hãi.

Tiếng Đàm Tất Khả tiếp tục vang lên khiến Tư Không Bạch sinh nghi :

- Sao Thâm Nguyên người cứ gán cho ta ba chữ Phong Hỏa môn? Ta tưởng người thừa biết, cũng đã ba mươi năm trôi qua ta đâu còn là người của Phong Hỏa môn nữa?

Thâm Nguyên vẫn cười :

- Nhưng mẫu thân ngươi, Phong Hỏa Xú Diện vẫn cứ xem ngươi là người của Phong Hỏa môn. Bằng chứng chẳng phải lệnh lang hiện đang thay ngươi chấp chương Phong Hỏa môn đó sao?

Tư Không Bạch nghĩ thầm :

“Chuyện gì thế này? Môn chủ Phong Hỏa môn lại là nội đệ của lão mẹ Phong Hỏa Xú Diện? Thảo nào lão Đàm Tất Khả không nhận biết ta, là do lão đã ba mươi năm không lưu lại Phong Hỏa môn. Phải biết trước như vậy, ta cứ để lão truyền cho ta tâm pháp của lão. Rồi sau này, dùng giấy ông đập lưng ông, ta sẽ cho bọn Phong Hỏa môn ném mùi Phong Hỏa chương. Tiếc thật!”

Còn đang ngẫm nghĩ, Tư Không Bạch bỗng giật mình vì cảm thấy có bàn tay chạm vào huyệt đạo.

Cùng với cảm giác toàn thân bỗng bất động, Tư Không Bạch nghe Đàm Tất Khả nói như rót vào tai :

- Ta buộc lòng phải điểm huyệt ngươi. Chờ một lúc nữa, sau khi đã đuổi bọn chúng đi, ta sẽ quay lại, truyền cho ngươi tâm pháp của ta. Nhớ đấy. Chớ gây kinh động. Bằng không bọn Bạch Y giáo ắt sẽ tìm thấy ngươi. Hừ!

Sau tiếng hừ lạnh, Tư Không Bạch chợt nghe có luồng gió thoảng qua.

Liền sau đó, từ phía ngoài, thanh âm của Đàm Tất Khả vang lên, cho Tư Không Bạch biết luồng gió lúc này chính là cách Đàm Tất Khả lao ra ngoài.

Trong thâm tâm tuy rất muốn để Đàm Tất Khả truyền cho tâm pháp Phong Hỏa, nhưng sau khi nghe lão căn dặn với hàm ý ép buộc lẫn khinh miệt tâm pháp Hỗn Nguyên, Tư Không Bạch càng lúc càng bất phục.

Do đó, để ngoài tai những thanh âm huyền ảo cứ vang lên từ phía ngoài, Tư Không Bạch cứ chăm chăm lưu tâm đến những gì xảy ra ngay bên trong nội thể.

Và Tư Không Bạch không thể không phát hiện chân lực từ Đan Điền cứ cuộn cuộn dâng lên, bất chấp có một số kinh mạch đang tắt nghẽn, có lẽ do bị Đàm Tất Khả ra tay điểm huyệt chế ngự.

Không cần tìm hiểu nguồn chân lực đó từ đâu có, Tư Không Bạch vừa nôn nóng vừa thích thú khi biết nguồn chân lực đó đang dồn phá những chỗ tắt nghẽn.

Do từ Đan Điền nguồn chân lực cứ phát sinh liên miên bất tuyệt, chỗ dồn nén càng lúc càng bị ứ tràn, khiến Tư Không Bạch dù thích thú dõi theo đến mấy cũng phải ngấm ngấm lo sợ.

Không sợ sao được khi Tư Không Bạch cảm thấy chỗ chân lực bị dồn nén đang làm cho chân thân đau đớn. Đã thế Tư Không Bạch càng thêm sợ vì nghĩ rằng nếu chỗ dồn nén cứ tiếp tục bị dồn nén, đưa Tư Không Bạch vào chỗ bất đắc kỳ tử.

Chỉ có cách duy nhất để Tư Không Bạch thoát khỏi cảnh này đó là Tư Không Bạch mong sao chỗ tắt nghẽn sớm được khai thông bằng không.....

Phụt!

Trong nội thể Tư Không Bạch như có một vật gì đó vừa bị phá vỡ, tưởng như Tư Không Bạch vừa tận tai nghe tiếng bực vỡ vừa có.

Kinh tâm tán loạn, Tư Không Bạch đành biết nhắm mắt chờ chết.

Thế nhưng, cùng một lúc với tiếng bực vỡ nọ, Tư Không Bạch cảm thấy toàn thân như khoan khoái lạ. Mở mắt a, Tư Không Bạch hiểu rằng bản thân vẫn còn sống. Không những thế, chỗ lúc này tắt nghẽn giờ đã được phép máu nào đó làm cho khai thông.

Nhưng nỗi vui mừng vừa đến vụt tắt ngấm, nguồn chân lực vừa tuôn trào vượt qua chỗ khai thông, bỗng dừng bị một nơi tắt nghẽn khác ngăn lại.

Một dòng nước đang tuôn chảy nếu gặp phải kè đá chặn ngang, nó bị dội ngược về như thế nào thì tình trạng đang xảy đến cho Tư Không Bạch cũng như vậy.

Và nguồn chân lực dội về đâu, nếu không dội về chỗ nó đã xuất phát?

Huyệt Đan Điền vẫn tiếp tục sản sinh lớp lớp những chân lực, gặp phải dòng chân lực đổ ngược về, hiện tượng bị dồn nén lúc này lại diễn ra ngay huyệt Đan Điền.

Điều đó làm cho toàn bộ kinh mạch Tư Không Bạch như những dòng nước nhỏ chảy trên cao cùng một lúc đổ dồn vào một hồ nước vốn đang đầy ắp. Hiện trạng đó khiến cho ngũ tạng lục phủ của Tư Không Bạch như bị ai đó thò tay vào bóp mạnh. Những đợt co thắt đến cuộn ruột cuộn gan lập tức xảy ra, mắt Tư Không Bạch hoa lên và toàn thân thì co quắp lại như người đang lâm cảnh giấy chết.

Cảnh tượng giống đến nỗi Tư Không Bạch nghe một tiếng kêu hải hùng của ai đó chợt xuất hiện thốt lên :

- Tiểu tử đây rồi đại tỷ! Nhưng dường như chúng ta đến quá muộn, y đang giấy chết kia kìa.

Một tiếng nói khản trương khác vang lên :

- Lão Đàm quả độc ác, dùng cách này để tra hỏi y về Phi Tuyết Cung Hàn lệnh. Nhanh lên nào, Bát muội. Mau chế ngự huyết đạo y, đưa nhanh về cho Lão Quân kịp nghĩ cách tạm thời lưu mạng y.

Một bàn tay nhanh nhẩu điểm vào huyết đạo Tư Không Bạch.

Với cái điểm này, dù hậu quả vẫn làm cho Tư Không Bạch bất động nhưng không hiểu sao lại vô tình làm cho nguồn chân lực đang cuộn xoáy tại Đan Điền được phóng xuất, trả về cho các kinh mạch đang rỗng không. Tư Không Bạch đang co quắp bỗng giãn ra.

Phát hiện điều nữa, có tiếng kêu kinh ngạc vang lên :

- Đại tỷ có nhìn thấy không, muội đã điểm huyết sao bỗng dừng tứ chi y động dậy? Hay muội quá vội, đã không dùng đủ lực đạo?

Thanh âm kia hỏi đáp :

- Chính muội nói với ta, y không biết võ công. Dùng lực đạo nhiều hay ít, đó không phải là nguyên nhân đưa đến hiện tượng này. Để ta xem lại sẽ biết.

Lại một bàn tay khác chạm vào người Tư Không Bạch. Vừa chạm vào bàn tay đó vội rút về :

- Không ổn rồi. Tiểu tử đang bị khí huyết nghịch hành. Chúng ta có đưa y về cũng vô ích.

- Khí huyết nghịch hành? Tiểu tử không biết võ công, nguyên nhân nào khiến y có chân khí để nghịch hành?

- Ta không biết và cũng không cần biết. Bây giờ muội hãy mang y theo ta.

- Đại tỷ định đưa y đi đâu? Sao đại tỷ bảo có đưa y về cũng vô ích?

- Vậy mà bát muội cũng không hiểu ư? Trước khi y chết, ta vẫn muốn hỏi y về Phi Tuyết Cung Hàn lệnh. Nhưng không thể hỏi tại đây, vì thế ta và bát muội phải đưa y đến địa điểm khác.

- Đại tỷ nói rất phải. Được rồi!

Cùng với câu nói này, Tư Không Bạch cũng được một người nâng lên.

Từ khi hiểu đây là hai nhân vật Hộ Hoa Bạch Y giáo, Tư Không Bạch đã không ngớt than thở. Sau đó, khi nghe họ bảo vẫn muốn hỏi về Phi Tuyết Cung Hàn lệnh trước lúc Tư Không Bạch uống mạng, tâm trạng của Tư Không Bạch đổi sang phần nộ.

Vì đó là hành vi nếu so ra đâu có kém phần độc ác đối với câu họ vừa chê trách Đàm Tất Khả. Nguồn chân lực bản thể vốn nóng, như Đàm Tất Khả gọi là nguồn chân lực dương cương, lại gặp lúc Tư Không Bạch phần nộ, nguồn chân lực lại càng thêm cuộn cuộn dâng trào.

Chưa hết, khi biết bản thân đang được nâng lên và người nâng lên lại là nữ nhân, sự động chạm nhục thể làm cho khắp người Tư Không Bạch phát nóng nảy, khiến nguồn chân lực càng thêm dịp bộc phát.

Những tưởng đó chỉ là hiện tượng xảy ra riêng trong nội thể, khó có ai phát hiện Tư Không Bạch phải giật mình khi nghe tiếng kêu của Bát Hộ Hoa vang lên :

- Đại tỷ! Toàn thân y đang nóng lắm. Có lý nào Đàm lão dùng Phong Hỏa chân khí trút vào y, khiến y lâm cảnh này?

Đại Hộ Hoa lập tức thử chạm tay vào Tư Không Bạch :

- Không sai! Hóa ra y không bị chân khí nghịch hành. Là do Đàm lão dùng biện pháp này tra khảo y. Càng tốt! Bát muội cố chút nữa, ta đã có cách làm y hồi tỉnh.

- Có phải đại tỷ định dùng chân khí bản thân, giúp y hóa giải chân khí Phong Hỏa?

- Bát muội đoán đúng rồi. Nhưng tạm thời đừng làm ta phân tâm. Cách bố trí trận đồ của Đàm lão không đơn giản như ta nghĩ.

- Lúc đi vào, chẳng phải đại tỷ nói đây chỉ là trận Ngũ Hành bình thường thôi sao?

- Thì đó chính là trận Ngũ Hành. Bằng không ta và bát muội đâu dễ dàng tìm thấy tiểu tử. Nhưng bây giờ thì khác. Dường như không còn là trận Ngũ Hành nữa.

- Đại tỷ đừng đùa nữa. Nếu chúng ta không mau chóng thoát ra, Đàm lão quay lại càng khó.

- Ta không đùa đâu. Nhưng việc lão quay lại, bát muội cứ yên tâm, từ khi biết Thủy Trung Nhân chính là Đàm Tất Khả, cũng là thân phụ của Môn chủ Phong Hỏa môn hiện giờ, Giáo chủ đâu dễ buông tha lão. Lão muốn quay lại cũng phải hao tổn nhiều chân nguyên. Lúc đó, chính lão sợ bọn ta, không phải bọn ta sợ lão.

- Đại tỷ thử nói xem, Giáo chủ định làm gì lão?

- Bát muội không biết thật sao? Giáo chủ định qua lão tìm hiểu những nhược điểm của Phong Hỏa chương. Và giả như Giáo chủ đắc thủ, bắt giữ Đàm lão, có lẽ Giáo chủ buộc lão nói ra khẩu quyết Phong Hỏa công phu.

- Giáo chủ muốn phối hợp hai công phu làm một, âm nhu và dương cương tương hòa, tạo thành thứ công phu cái thế?

- Không sai! Nếu đạt được điều này dù bốn giáo không chiếm được công phu của Tuyết Nguyệt nhị hùng vẫn không sợ ai khác dùng công phu đó đã bại.

- Thế nào rồi, đại tỷ? Vẫn không tìm thấy lối ra à?

- Lạ thật đấy! Lúc đi vào thì là Ngũ Hành trận, nhưng khi quay trở ra lại không phải trận Ngũ Hành? Xem ra ta và bát muội đã bị sa lưới của lão Đàm.

Đến lúc này, nguồn chân lực xuất phát từ Đan Điền sau một lúc lâu dồn nén ở một chỗ tất nghẽn bỗng đột phá mạnh, làm cho chỗ nghẽn được khai thông. Tư Không Bạch với cảm giác sáng khoái giống như lần đầu, chợt thở ra một hơi dài thật dài.

Phi....

Điều này gây kinh nghi cho Bát Hộ Hoa là người đang nâng Tư Không Bạch trên tay :

- Đại tỷ! Toàn thân y lại hết nóng. Sao lạ vậy tỷ?

- Suy! Ta đã bảo đừng làm ta phân tâm, bát muội quên rồi sao?

Cũng giống như lần trước, sau khi khai thông, nguồn chân lực liền cuộn cuộn chảy và lần này vấp phải một chỗ nghẽn khác, khiến hiện tượng chân lực bị trút dồn ngược vào Đan Điền lại xảy ra, toàn thân Tư Không Bạch do đó bỗng từ từ co quắc lại.

Kinh hoảng Bát Hộ Hoa ném Tư Không Bạch khỏi tay :

- Quý quái gì thế này?

Cùng lúc đó, Đại Hộ Hoa cũng kêu :

- Nghĩ ra rồi, lão Đàm cũng quý quái gớm.

Kêu xong, phát hiện điều đang xảy ra cho Tư Không Bạch, Đại Hộ Hoa kinh ngạc :

- Y làm sao rồi bát muội?

Bát Hộ Hoa đáp :

- Hoặc y là cao nhân, đang cố tình bốn cột muội và đại tỷ, hoặc y không bị chân khí nghịch hành, cũng không bị lão Đàm dùng chân khí Phong Hỏa gây hại. Tình thế của y lạ lắm.

Đại Hộ Hoa lập tức thám sát khắp đại huyệt Tư Không Bạch :

- Bát muội định đùa ta đó ư? Đây không phải là hiện tượng chân khí nghịch hành sao?

Bát Hộ Hoa cả kinh, cũng thăm qua các đại huyệt của Tư Không Bạch. Sau đó Bát Hộ Hoa phải kêu :

- Làm thế nào bây giờ đại tỷ? Không khéo y chết mất.

- Cứ mang y theo. Chờ thoát khỏi nơi này hãy liệu cách.

- Đại tỷ đã thấu suốt trận đồ này rồi sao?

- Xong rồi! Cũng chỉ là trận Phán Ngũ Hành. Đàm lão quá tinh khôn, tâm trận lập tức thay đổi khi bát muội nhấc tiểu tử lên và dịch chuyển khỏi vị trí trước đó. Do tâm trận thay đổi nên từ trận Ngũ Hành bình thường phải đổi ra Hồn Ngũ Hành. Đi nào.

Nếu lần trước, lúc tứ chi co quắp, Tư Không Bạch có thể tự đuối ra là do Bát Hộ Hoa điểm huyệt đạo chế ngự, vô tình gây ra tình trạng đó, thì lần này do không còn bị chế ngự huyệt đạo cảnh diễn ra cho Tư Không Bạch phải khác đi.

Sau một lúc chân lực cuộn cuộn xuất phát từ Đan Điền không ngưng sản sinh dần dần trấn áp, cả hai nguồn chân lực này do cùng một loại nên dễ dàng quy tụ với nhau, bắt đầu tuôn chảy đi khắp kinh mạch. Đồng thời trước sau Tư Không Bạch đã có hai chỗ nghẽn được khai thông nguồn chân lực vừa hợp lại gặp phải chỗ nghẽn thứ ba.

Tư Không Bạch nhận biết diễn biến này, đồng thời cũng biết rõ huyệt đạo nào lúc này bị Bát Hộ Hoa điểm vào, vì thế Tư Không Bạch lập tức nhận ra

chỗ nguồn chân lực bị nghiền lại chính là chỗ bị Bát Hộ Hoa điểm

Sau bao lượt bị nghiền rồi được khai thông Tứ Không Bạch chợt hiểu những huyết đạo bị Đàm Tất Khả chế ngự trước đó kể như không còn nữa. Và với chỉ một huyết đạo sau này do Bát Hộ Hoa điểm, Tứ Không Bạch thầm hy vọng, chỉ cần chỗ nghiền này được khai thông, việc bị chế ngự sẽ không còn. Khi đó, do toàn thân dễ dàng cử động chỉ cần có cơ hội lập tức Tứ Không Bạch phải nghĩ cách chạy thoát, không để bọn Hộ Hoa có dịp sanh cầm hoặc tra hỏi.

Vừa nghĩ đến đây, Tứ Không Bạch nghe thanh âm của Đại Hộ Hoa vang lên :

- Vậy là thoát! Y thể nào rồi bát muội?
- Toàn thân y lại nóng. Có lẽ y khó chi trì được lâu.
- Vậy thì càng phải nhanh hơn. Đi theo hướng này.

Vút! Vút!

Tiếng gió thổi ào ào qua tai, cho Tứ Không Bạch biết họ đang chạy rất nhanh chóng, cũng như độ nào Tứ Không Bạch được Thần Cái đưa đi.

Chợt nhớ đến chuyện này, Tứ Không Bạch càng thêm thẩn thía, dù có muốn chạy thoát nhưng vì không thể chạy nhanh như họ nên Tứ Không Bạch hết dám nghĩ đến ý niệm này.

Phụt!

Một tiếng chấn động nhỏ nữa như vang lên từ nội thể Tứ Không Bạch. Chính lúc này, huyết đạo bị Bát Hộ Hoa chế ngự bỗng khai thông, Tứ Không Bạch nghe Bát Hộ Hoa kêu thất thanh :

- Đại tỷ! Tiểu tử như tự giải khai huyết đạo.

Đại Hộ Hoa dừng lại và lập tức nhìn thấy Tứ Không Bạch đã mở to hai mắt :

- Còn chờ gì nữa! Mau xuất thủ chế ngự y.

Bình tĩnh, Tứ Không Bạch lập tức vùng người, thoát khỏi hai tay đang nâng lên của Bát Hộ Hoa.

Vù...

Động tác này làm cho Tứ Không Bạch tự ngỡ xa ngoài hai trượng. Điều đó càng làm cho Đại Hộ Hoa khẩn trương :

- Tiểu tử biết võ công? Chúng ta bị y lừa rồi, Bát muội mau thu thập y.

Cũng câu nói của Đại Hộ Hoa thức tỉnh Tứ Không Bạch. vì thế, thấy Bát Hộ Hoa đến, Tứ Không Bạch cũng vội vàng thi triển Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã.

- Bọn ngươi không được bắt giữ ta. Xem này!

Vù..

Phát hiện cách xuất thủ của Tứ Không Bạch tuy nhẹ nhàng nhưng lại âm tàng một lực đạo khá uy mãnh, Đại Hộ Hoa đề tỉnh :

- Nội lực của y khá thâm hậu. Bát muội mau lùi về, nhượng lại cho ta.

Và Đại Hộ Hoa bắt ngờ tiến lên :

- Không ngờ cả hai người bọn ta đều bị ngươi dùng quỷ kế dối gạt. Chớ trách ta độc ác. Đờ!

Ào...

Toàn là những chuyện ngẫu nhiên, một lần nữa chính câu nói của Đại Hộ Hoa vô tình giúp Tứ Không Bạch không ít.

Hai chữ nội lực gợi nhớ một điều, làm cho Tứ Không Bạch vội vàng vận dụng Hỗn Nguyên chân khí.

Thật là, sau khi chỗ tắc nghẽn cuối cùng được khai thông, theo lời Bát Hộ Hoa nói thì đó là giải khai huyết đạo, Tứ Không Bạch gần như quên đi hoàn toàn sự hiện diện của nguồn chân lực trong nội thể. Giờ đây khi Hỗn Nguyên chân khí được vận dụng, nguồn chân lực đó lập tức cuộn cuộn chạy khắp người, dẫn lưu đi hết các kinh mạch, tạo cho Tứ Không Bạch một dũng lực sung mãn chưa từng có.

Với cảm nhận hoàn toàn mới lạ này, Tứ Không Bạch đương nhiên phải rơi vào tình thế xuất thần.

Chương của Đại Hộ Hoa đâu có chờ Tứ Không Bạch lấy lại nhận thức?

Không những thế, Đại Hộ Hoa còn đắc ý quát lớn :

- Trúng!

Ào...

Tư Không Bạch giật mình quá muộn.

Àm!

Khí huyết toàn thân vọt sôi trào, cho Tư Không Bạch một ý niệm, chưởng của Đại Hộ Hoa nếu mạnh thêm chút nữa có lẽ đã đắc thủ.

Thất kinh, Tư Không Bạch lại vận khởi Hỗn Nguyên chân khí. Nhờ đó, chỗ khí huyết đang sôi trào chợt ổn định trở lại, trả cho Tư Không Bạch sắc diện bình thường.

Đại Hộ Hoa nhìn thấy điều đó, phải kinh tâm kêu lên :

- Úy! Ngươi đã luyện Thiết Bổ Sam hay Kim Chung Chạo? Ngươi chịu nổi một kích của ta thật ư?

Không hề biết điều gì đang làm cho Đại Hộ Hoa kinh hãi, Tư Không Bạch chỉ vì không cam tâm sau khi trúng chưởng nên hăm hở tiến đến :

- Nếu ta chịu không nổi, ai sẽ thay ta cho ngươi biết thế nào là lợi hại? Xem đây!

Một chiêu Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã liền được Tư Không Bạch vận dụng, chộp vào một đại huyết của Đại Hộ Hoa.

Vù...

Bất ngờ, có tiếng thét của Bát Hộ Hoa vang lên từ phía sau :

- Tiểu tử ngông cuồng! Đờ chưởng!

Ào....

Àm!

Do quá bất ngờ, một lần nữa Tư Không Bạch bị trúng một kinh từ phía sau.

Nhân lúc Tư Không Bạch lao đảo, Đại Hộ Hoa chợt dịch bộ qua một bên, hữu thủ lại xuất kinh :

- Nạp mạng!

Ào...

Sau một kích vừa rồi, để ổn định huyết khí đang chực sôi trào, một lần nữa Tư Không Bạch mãi lo vận khởi Hỗn Nguyên chân khí nên không thể phát hiện chưởng kinh của Đại Hộ Hoa đang lao đến.

Àm!

Tư Không Bạch lại lao đảo. Tuy nhiên có điều kỳ lạ đang diễn ra trong nội thể Tư Không Bạch. Một kinh này của Đại Hộ Hoa hoặc không đủ mạnh như kích đầu, hoặc do có sự ngẫu nhiên, kích của Đại Hộ Hoa vô tình giúp Tư Không Bạch dễ dàng trấn áp khí huyết sôi trào sau chưởng của Bát Hộ Hoa.

Vì thế, tuy có nghe Bát Hộ Hoa vẫn ở phía sau quát tháo :

- Đờ chưởng!

Tư Không Bạch gần như cố tình hứng chịu thử chưởng này của Bát Hộ Hoa.

Àm!

Và Tư Không Bạch nhìn thấy Đại Hộ Hoa đang để lộ đôi nhãn quang kinh hãi :

- Không ổn rồi, Bát muội. Tiểu tử đã luyện Kim Cương Bất Hoại! Y không ngại chưởng kinh của ta hoặc của Bát muội.

Với Tư Không Bạch bốn chữ Kim Cương Bất Hoại nghe thật lạ tai. Tuy nhiên, càng biết đối phương kinh hãi, Tư Không Bạch càng tăng cao đờm lược.

Một chiêu Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã ngay tức khắc được Tư Không Bạch triển khai :

- Đã thế, ta muốn biết sắc mặt sợ hãi của ngươi là thế nào. Xem đây!

Vù...

Tư Không Bạch chộp vào vương lụa bạch, vốn luôn che ngang mặt Đại Hộ Hoa.

Phản ứng của Đại Hộ Hoa thật nhanh nhạy, khiến Tư Không Bạch ngỡ người thần phục.

Vút!

Chỉ cần một bước dịch chuyển về mé tả, Đại Hộ Hoa không những thoát khỏi cái chộp của Tư Không Bạch mà còn nhân đó bật nhanh một quyền ra phía trước :

- Vô si! Đỡ!

Bùng!

Chỗ đau rát trước ngực lại xuất hiện đến lúc này Tư Không Bạch mới nhận ra khắp ngực đều có vết sây sát bật máu.

Tuy chưa hiểu tại sao bản thân lại mang nhiều vết thương đến vậy, nhưng cách dịch bộ tránh chiêu, sau đó lại phát chiêu của Đại Hộ Hoa làm cho Tư Không Bạch tỉnh ngộ.

Lập tức Thiên Tinh Thất Bộ được Tư Không Bạch vận dụng.

Vù...

Thật may, Tư Không Bạch vừa đảo bộ thì một ngọn kinh do chính Bát Hộ Hoa quật ra cũng vừa lao sát qua cạnh thân.

Ào....

Vụt hiểu, Bát Hộ Hoa trước sau không biết bao nhiêu lần mà nói cứ thừa dịp tập kích từ phía sau. Tư Không Bạch phần nộ chộp luôn tay tả vào Bát Hộ Hoa vừa trờ đến :

- Đến lượt ta đây này!

Vù...

Bát Hộ Hoa do lỡ đà nên có phần dao động trước cái chộp quá thần tốc của Tư Không Bạch. Hươ nhanh tay lên không, Bát Hộ Hoa bật rít :

- Ngươi quả nhiên có thân thủ không vừa. Đỡ chiêu.

Ào..... Bộp!

Những cánh tay va chạm nhau, đồng thời, do Tư Không Bạch không biết cách biến chiêu linh hoạt như Bát Hộ Hoa nên uyển mạch tay bị đối phương khóa chặt.

Giật mình, Tư Không Bạch vội giật tay về, phản ứng này làm cho Bát Hộ Hoa vừa kinh tâm vừa giận dữ :

- Ta không tin ngươi vẫn còn lực đạo để vùng vẫy. Nằm xuống!

Lập tức Tư Không Bạch cảm thấy uyển mạch tay bị bóp cứng làm cho sức lực toàn thân chợt biến đi. Chính lúc này, hữu thủ của Bát Hộ Hoa cũng giáng vào Đan Điền huyết của Tư Không Bạch.

Vù...

Cả kinh lần đầu tiên Tư Không Bạch cảm thấy cái chết đến thật gần.

Chợt có một tiếng quát vang lên :

- Dừng tay ngay! Cần phải lưu mạng sống cho tiểu tử.

Cùng với tiếng quát Tư Không Bạch cảm thấy tay quyền của Bát Hộ Hoa có dấu hiệu chậm lại, nhưng kinh lực thì vẫn tiếp tục lao đến.

Một lần nữa Tư Không Bạch biết giờ tử đã điểm.

Đúng lúc đó, toàn thân Bát Hộ Hoa vụt chấn động. Và thật nhanh, không hiểu vì sao, Bát Hộ Hoa phải buông tay Tư Không Bạch đồng thời còn bị bật lùi khá mạnh về phía sau.

Chỉ khi nghe từ miệng Bát Hộ Hoa bật lên tiếng kêu.

Hự!

Đồng một lúc bản thân Tư Không Bạch vụt cứng đờ, Tư Không Bạch mới biết chính nhân vật vừa buông tiếng quát ngăn cản đã ra tay đẩy lùi Bát Hộ Hoa và còn kịp thời chế trụ huyết đạo Tư Không Bạch.

Diễn biến xảy ra đúng như vậy. Tư Không Bạch nhìn thấy ở đương trường vừa xuất hiện thêm một nhân vật nữa cũng vận bạch y. Nhân vật này đang gay gắt quát mắng Đại Hộ Hoa và Bát Hộ Hoa hai người.

Bát Hộ Hoa lão đảo tiến lên :

- Giáo chủ xin lượng thứ. Nếu thuộc hạ không nặng tay, với Kim Cương Bát Hoại đã luyện thuộc hạ e khó bề chế ngự tiểu tử.

Dựa theo thanh âm vừa nghe, Tư Không Bạch kinh hãi khi biết nhân vật mới xuất hiện chính là Thẩm Nguyên, Giáo chủ Bạch Y giáo. Và nếu Đàm Tất Khả vốn là thân phụ của Môn chủ Phong Hỏa môn còn bị Thẩm Nguyên đả bại, bản thân Tư Không Bạch đâu có sá gì mà không bị Bạch Y giáo bắt giữ Thẩm Nguyên buông tiếng cười :

- Ngươi bảo tiểu tử đã luyện Kim Cương Bát Hoại? Nhìn lại đi và đừng tìm cách bào chữa, chẳng phải ta vừa khống chế tiểu tử một cách dễ dàng đó sao?

Vụt đổi giọng Thẩm Nguyên hạ lệnh :

- Hoa đại! Vá vào mặt Hoa bát! Giúp y nhớ, chớ bao giờ mở miệng nói những lời ngu xuẩn.

Bát Hộ Hoa vụt quỳ xuống :

- Thuộc hạ biết tội rồi! Xin Giáo chủ rộng lượng dung tha.

Đại Hộ Hoa vẫn tiến hành mệnh lệnh :

- Bát muội! Đã là mệnh lệnh, ta phải thi hành bát muội đừng trách ta.

Chát! Chát!

Chỉ mới bị đánh hai cái, vương lụa bạch che ngang mặt Bát Hộ Hoa lập tức xuất hiện một đốm đỏ, cho thấy Đại Hộ Hoa không hề nương tay và Bát Hộ Hoa phải bị bắt máu thấm ướt vương lụa bạch.

Bất nhãn, Tư Không Bạch giận dữ quát :

- Hành hạ người vô phương phản kháng tâm địa Bạch Y giáo các ngươi thật độc ác.

Đại Hộ Hoa quay lại mắng :

- Câm! Bồn giáo có những quy luật sum nghiêm, ngươi là ngoại nhân biết gì mà xen vào?

Thẩm Nguyên chợt bật cười :

- Hóa ra tiểu tử ngươi cũng biết thương hoa tiếc ngọc. Bồn Giáo chủ thật không ngờ đấy. Ha.... ha....

Tràng cười của Thẩm Nguyên chẳng hiểu vì sao lại làm cho Bát Hộ Hoa kinh hãi.

Vừa phục người xuống lạy như tể sao, Bát Hộ Hoa vừa cất giọng rên rĩ :

- Giáo chủ anh minh xin hãy lượng xét. Giữa thuộc hạ và y không hề có chuyện gì xảy ra. Bất quá vì tuân thủ mệnh lệnh của Giáo chủ, thuộc hạ buộc phải cùng y đối mặt nhưng là trong tư thế đối địch.

Tư Không Bạch chỉ hiểu rõ nguyên nhân khi nghe Thẩm Nguyên buông những tiếng lạnh lùng :

- Ngươi còn tìm cách biện bạch sao? Ngươi có tình ý với y hay không bồn Giáo chủ rồi sẽ xét tường tận. Còn bây giờ Hoa đại đưa Hoa bát về giam giữ. Phần tiểu tử tự tay ta sẽ đưa đến cho lão Quân. Thực hiện đi Hoa đại.

Tức thì Đại Hộ Hoa vội điểm huyết Hoa Bát và nhắc Hoa bát chạy đi.

Cùng lúc đó, Tư Không Bạch cũng bị Giáo chủ Bạch Y giáo đưa đi.

Vút!

Chương 12: Thủ đoạn thâm độc

- Thảm Nguyên! Ta tưởng ngươi tháo chạy, không ngờ đó là kế của ngươi để bắt giữ tiểu tử. Lần này, ngươi đừng hòng chạy thoát.

Đang đưa Tư Không Bạch đi, tiếng quát đuổi của Đàm Tất Khả từ phía sau làm cho Thảm Nguyên phải tăng cước lực.

Vút!

Đàm Tất Khả vẫn theo sát phía sau :

- Ngươi chạy lên trời ta cũng theo lên đến tận trời. Ngươi chui xuống đất ta cũng biến thành Thổ Hành Công đuổi theo ngươi. Nếu có đóm lược hãy đứng lại cùng ta phân tài cao hạ.

Tĩnh không nói một lời, Thảm Nguyên cứ lặng thinh đưa Tư Không Bạch đi.

Vút!

Đang mở mắt trao tráo để nhìn rõ địa hình, Tư Không Bạch phát hiện những bước chạy của Thảm Nguyên quả là nhanh ngoài sức tưởng tượng.

Gió thổi ù ù qua tai, làm rất mất đồng thời như Tư Không Bạch đang nhìn cảnh vật xung quanh cứ loang loáng lùi về phía sau, khiến cho toàn bộ cảnh vật cứ nhòe đi khó thể nhận rõ địa thế.

Và nếu Thảm Nguyên chạy nhanh như vậy, sức đeo bám của Đàm Tất Khả cũng đạt mức quán tuyệt Tư Không Bạch vẫn nghe tiếng Đàm Tất Khả léo nhéo bên tai :

- Kinh thân pháp Hồ Điệp Xuyên Sơn của ngươi có thể sánh với Phong Vân Khấp Thiên của Đàm Tất Khả ta sao? Hãy đứng lại nào.

Cảnh quanh trước mặt Tư Không Bạch vụt thay đổi. Những đỉnh đồi nhấp nhô đã bắt đầu xuất hiện ở phía xa. Và thật nhanh, từng đỉnh đồi lần lượt được Thảm Nguyên chạy vượt qua, sau đó chạy xuôi xuống theo triền đồi.

Vút!

Cứ thế, Tư Không Bạch cảm thấy bản thân thật vô dụng, không biết đến lúc nào mới có thân pháp như Hồ Điệp Xuyên Sơn của Thảm Nguyên hoặc như Phong Vân Khấp Thiên của Đàm Tất Khả đang chạy đuổi phía sau.

Hết lao lên lại lao xuống, sau khi vượt qua khá nhiều đỉnh đồi, Tư Không Bạch có cảm tưởng Thảm Nguyên đã đến lúc phải dừng lại vì phía trước đang có một dãy núi cao chót vót chắn ngang.

Nào ngờ, Thảm Nguyên vẫn nhắm đến dãy núi chạy đến.

Vút!

Đàm Tất Khả từ phía sau cười lớn :

- Ngươi tưởng với địa hình phía trước sẽ giúp ngươi chạy thoát, nhờ sự linh hoạt của kinh thân pháp Hồ Điệp Xuyên Sơn sao? Ta đâu dễ để ngươi toại nguyện. Ha... ha...

Vừa đến dãy núi, Thảm Nguyên bỗng xách Tư Không Bạch bật cao lên và bắt đầu nhảy nhót trên từng gộp đá lớn liền kề nhau.

Đến lúc này, Tư Không Bạch mới hiểu vì sao Thảm Nguyên cố tình chạy nhanh về phía dãy núi. Và có như thế, Tư Không Bạch mới hiểu hết bốn chữ Hồ Điệp Xuyên Sơn.

Hóa ra loại kinh thân pháp này càng thêm linh hoạt, thêm lợi hại mỗi khi gặp phải địa hình gập ghềnh như thế này. Chẳng trách lúc này Đàm Tất Khả bảo Thảm Nguyên định lợi dụng địa hình để chạy thoát.

Như Tư Không Bạch đang tận mắt mục kích, cách di chuyển của Thảm Nguyên bây giờ tuy không còn giữ nguyên tốc độ nhanh như trước nhưng nhờ có những bước chuyển biến ảo và bất ngờ, cứ chập chòn đảo qua ngoặt lại trên từng gộp đá, rốt cuộc Thảm Nguyên vẫn để Đàm Tất Khả đuổi bám ở phía sau một cách vất vả.

Và kinh thân pháp Hồ Điệp Xuyên Sơn lợi hại như thế nào, nhờ nghe Thảm Nguyên bắt đầu mở miệng đối đáp cùng Đàm Tất Khả, Tư Không Bạch

mới hiểu rõ Thẩm Nguyên lên tiếng :

- Đã biết với địa hình này, thân pháp Hồ Điệp Xuyên Sơn của ta càng thêm linh hoạt, Đàm Tất Khả ngươi còn phí công theo đuổi chi vô ích?

Cổ bám sát phía sau Đàm Tất Khả tỏ ra hậm hực :

- Hai mươi năm trước, lần cuối cùng ta gặp ngươi, nếu không có khinh thân pháp này, liệu mạng ngươi còn cho đến ngày nay sao? Vậy mà sau ngần ấy thời gian, ngươi vẫn phải nhờ khinh thân pháp này để mong đào thoát. Ta không ngờ Thẩm Nguyên ngươi lại kém đến vậy.

Thẩm Nguyên càng thêm ung dung :

- Nếu ta thực sự kém như ngươi nói, hà... hà..., vậy sao hai mươi năm qua ta không tìm chỗ trốn chui trốn nhủi như ngươi? Đàm Tất Khả ời! Có sao ngươi cam tâm làm loài rùa rụt cổ suốt hai mươi năm dài như vậy? Tại sao chứ? Ha... ha.....

Thanh âm của Đàm Tất Khả càng lúc càng tỏ ra giận dữ :

- Vì ta không muốn nhìn thấy bản mặt ngươi. Ngươi hài lòng chưa?

Thẩm Nguyên như cố tình khích nộ Đàm Tất Khả :

- Thật sao? Vậy sao bây giờ ngươi vẫn cứ đuổi theo ta, như muốn nhìn mặt ta vậy?

Đàm Tất Khả quát :

- Ai thèm nhìn mặt ngươi? Ta chỉ muốn lấy mạng ngươi thì có.

- Lấy mạng ta? Ngươi nên bỏ ngay ý tưởng đó đi. Muốn lấy mạng ta, trừ phi ngươi phải ẩn cư thêm một thời gian nữa, ở một nơi được ngươi đặt cho tên gọi là Thủy Ưu đảo, phải khổ luyện nhiều hơn nữa mới được.

- Thất phu! Ngươi biết gì về Thủy Ưu đảo của ta mà nói?

- À há! Ta cũng muốn hỏi ngươi như vậy đó. Lại thật, ngươi xuất thân từ Phong Hỏa môn, mẫu thân ngươi là hậu nhân duy nhất của một trong Tứ đại hùng. Vậy mà ngươi, khi tự ý ly khai, lại lấy chữ Thủy làm biệt hiệu, Thủy khác Hỏa, phải chăng đó là chủ ý của ngươi quyết chống đối mẫu thân ngươi Phong Hỏa Xú Diện?

Đàm Tất Khả quát càng lúc càng lớn :

- Ta có chủ ý gì mặc ta. Chẳng như ngươi đến ngần tuổi này vẫn cứ nấp mãi sau bóng dáng to lớn phụ thân ngươi một Bạch Hoa Lão Quân hảo sắc.

Tuy đã khích nộ được Đàm Tất Khả, nhưng chính câu nói của lão Đàm có tác dụng khích nộ ngược lại Thẩm Nguyên.

Thẩm Nguyên cười lạnh :

- Thà ta như vậy vẫn đỡ hơn ngươi. Ta không phải nghiêng ngã chao đảo vì một bóng hồng như ngươi đã vì thế quyết chống lại mệnh lệnh lão thân ngươi.

- Câm ngay! Ta là nam nhi đại trượng phu, có gì dễ tài sắc làm nhục nhuệ khí? Hừ!

Thẩm Nguyên cũng hừ lạnh :

- Ngươi chớ cao ngạo, tự tô vôi trát phấn như vậy. Ngươi đừng quên chính ta là kẻ đầu tiên vô tình phát hiện Thủy Ưu đảo của ngươi. Thử hỏi nếu ngươi không vì sắc mà nhục nhuệ khí, hai mươi năm trước ai cứ mãi theo đuổi thê tử của Thần Kiếm Phụng Hoàng sơn, không phải ngươi sao?

Có tiếng Đàm Tất Khả rít phẫn nộ :

- Thần Kiếm là người đã chết, cũng là bằng hữu tri kỷ của ta. Sao ngươi dám hồ đồ, nói những lời nhục mạ, xúc phạm đến ta và đến người đã chết? Khôn hồn thì đừng để ta bắt được ngươi, bằng không ta quyết băm vằm ngươi thành muôn vạn mảnh vụn

- Ha... ha....! Ngươi cứ bắt được ta rồi hãy nói. Chà... chà! Là bằng hữu tri kỷ với Thần Kiếm? Đây là lần đầu tiên ta được biết chuyện này. Ngươi thử nhìn lại ngươi xem, niên kỷ cỡ ngươi có lẽ khi gặp, Thần Kiếm còn phải gọi ngươi là thúc thúc. Từ lúc nào ngươi xem Thần Kiếm là bằng hữu vậy kia?

- Đã là bằng hữu đâu câu nệ niên kỷ cao thấp? Ngươi không thấy Thần Cái đó sao? Niên kỷ lão đâu kém gì ta, lão vậy là bằng hữu của Thần Kiếm vậy.

- Đương nhiên ta biết rõ chuyện này. Nhưng đó là nhờ Thần Kiếm có một lần giúp Thần Cái ổn định nội tình Cái bang. Vì cảm kích nhưng vô phương báo đáp, Thần Cái phải hạ mình kết làm bằng hữu vong niên với Thần Kiếm. Ngươi được như vậy sao?

- Ta....

- Hừ! Đó là chưa nói có lần Thần Kiếm để lộ ý định sẽ tìm đến tận Phong Hỏa môn để khuyên ngươi và mẫu thân ngươi thôi đừng cùng Bạch Y giáo ta

gây xao động giang hồ. Giữa tình thế nước và lửa đó, ngươi làm sao cùng Thần Kiếm kết giao?

- Ngươi nói không sai! Vì được Thần Kiếm khuyên giải, ta đã thức ngộ, nhưng gia mẫu không thuận, đó là lý do ta phải ly khai Phong Hòa môn, và cũng là nguyên nhân ta cùng Thần Kiếm kết tình bằng hữu.

Lời của Đàm Tất Khả vừa dứt bỗng có tiếng quát to như sấm vang lên :

- Đồ nói dối không biết ngượng mồm. Thứ đoạt thể nhi của người như ngươi Thần Kiếm dù đã chết, Thần Bút ta cũng quyết không tha thứ cho ngươi. Đờ!

Vù....

Tai Tư Không Bạch lập tức nghe Đàm Tất Khả kêu lên sững sờ :

- Thần Bút Tra Gia? Sao ngươi có mặt đúng lúc vậy? Tiếp chiêu.

Ào.....

Ầm!

Nhân cơ hội Đàm Tất Khả và Thần Bút Tra Gia nào đó xuất chiêu gây chiến, Thảm Nguyên ung dung đưa Tư Không Bạch chạy vút đi.

Vút!

Tư Không Bạch vẫn nghe Thần Bút Tra Gia quát lên uy lẫm :

- Để tìm kiếm kẻ đề tiện như ngươi, mười tám năm qua có lúc nào Tra mỗ không lao tâm khổ tứ? Bây giờ tìm được, ta quyết đòi lại mối hận thay cho kẻ đã chết. Đờ!

Bị Thảm Nguyên đưa càng lúc càng xa, Tư Không Bạch chỉ còn nghe văng vẳng tiếng quát trả của Đàm Tất Khả :

- Ta đã hại ai để ngươi thay cho kẻ đó đòi nợ? Hãy xem Phong Hòa chương.

Ầm!

Tiếp theo đó, Tư Không Bạch không còn nghe gì nữa. Dẫu sao, với những gì vừa nghe, cũng đủ cho Tư Không Bạch có thêm chút lịch duyệt giang hồ. Hóa ra, Tam Thần của võ lâm đương đại là Thần Cái, Thần Kiếm. Thần Bút. Và dường như Thần Bút đã đề quyết Thần Kiếm là do Đàm Tất Khả sát hại. Không những thế câu thóa mạ của Thần Bút còn hàm ý chính Đàm Tất Khả đã ra tay sát nhân đoạt thể. Như vậy, cộng với những gì Thảm Nguyên nghi ngờ Đàm Tất Khả thật khó tự hào là nam nhi đại trượng phu. Thay vào đó, lão chính là một ác nhân với những thủ đoạn đề tiện.

Đang suy nghĩ, Tư Không Bạch bỗng nghe Thảm Nguyên tự dưng phát thoại :

- Tuyết Hoa Phong Nguyệt Tứ Đại Hùng, Tuyết tan, Nguyệt Tàn, Phong suy giảm, Hoa khoe sắc.

Câu nói của Thảm Nguyên thoát nghe kẻ cũng đứng. Một khi tuyết đã tan, trăng đã tàn, phong ba bão tố không còn nữa thì hoa quả nhiên là tha hồ khoe sắc. Nhưng khi nghĩ kỹ, câu nói sau nếu kết hợp với câu trước, có ý ám chỉ bốn nhân vật một thời lưu danh, là Tuyết Hoa Phong Nguyệt, đây là lời bộc lộ rõ đã tâm độc bá thiên hạ của nhân vật mang chữ Hoa, chính là Bạch Hoa Lão Quân Bạch Y giáo.

Và câu nói của Thảm Nguyên đâu phải vô cớ phát ra?

Tư Không Bạch nghe ở phía trước có thanh âm thoảng theo gió đưa đến :

- Cung nghinh Giáo chủ đến, lão Quân có lệnh vời Giáo chủ vào ngay.

Bạch Hoa Đình Đưa mắt nhìn, Tư Không Bạch thấy Thảm Nguyên vẫn không lui bước. Chứng tỏ câu nói nầy của Thảm Nguyên chính là ám hiệu, báo cho người phía trước biết ai đang đến và đến để làm gì.

Nhờ có cách báo hiệu thần bí như vậy, tay chân của Thảm Nguyên vẫn không ngừng bước nhưng mệnh lệnh của Bạch Hoa Lão Quân đã kịp phát ra, tạo cơ hội cho Thảm Nguyên nhanh chóng biến mất vào lối xuất nhập bí mật, chỉ mở ra khi thật sự cần thiết.

Tư Không Bạch vừa kịp nhìn thấy đó là một lối đi chỉ xuất hiện khi vách đá chắn phía trước dịch chuyển và hé lộ. Và ngay sau đó, khi vách đá khép lại, Tư Không Bạch được Thảm Nguyên đưa vào một vùng đen tối, không còn nhìn thấy gì.

Những bước chân di chuyển của Thảm Nguyên vẫn nhanh thoăn thoắt. Dễ hiểu vì đây là nơi Thảm Nguyên thường lui tới.

Được một lúc, Tư Không Bạch lại nhìn thấy ánh sáng. Và một khung cảnh hoa lệ vụt hiện ra, cho Tư Không Bạch nhìn thấy một dãy đất rộng mọc đầy hoa, đang độ tỏa hương khoe sắc. Ở xa xa, sừng sững mọc lên một thạch đình, có lẽ được kiến tạo toàn bằng đá trắng, có màu trắng tinh khiết nổi rõ giữa muôn ngàn đóa hoa.

Dừng lại cách Bạch Hoa Đình một khoảng xa, Thẩm Nguyên lên tiếng :

- Hải nhi đến chậm mong phụ thân lượng thứ.

Từ giữa Bạch Hoa Đình một thanh âm vang lên cho thấy người đó có mực lực thật tinh tường :

- Cũng không chậm lắm đâu, đủ thời gian cho ta tọa quan viên mãn. Tiểu tử đó phải chăng là kẻ đã có lần giao cho người của Ngân Bào bang nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh?

Ném Từ Không Bạch xuống, không hiểu Thẩm Nguyên đã giải huyết từ khi nào mà toàn thân Từ Không Bạch lập tức cử động được, Thẩm Nguyên gằn giọng :

- Phụ thân ta, Bạch Hoa Lão Quân đang hỏi ngươi đó. Nếu muốn toàn mạng ngươi chớ để phụ thân ta nổi giận.

Ngay khi cử động được, điều đầu tiên Từ Không Bạch cần làm là lập tức vận khởi Hồn Nguyên chân khí. Do đó, đương nhiên Từ Không Bạch có phần nào chậm lên tiếng.

Thẩm Nguyên hừ lạnh :

- Xem ra tiểu tử chưa thấy quan tài nên chưa biết sợ. Ngươi tưởng ta không có cách bắt ngươi phải nói sao? Xem đây!

Phát hiện Thẩm Nguyên đang vươn tay định chộp vào đầu vai, Từ Không Bạch theo bản năng lập tức dịch bộ lẩn tránh

Vù...

Thẩm Nguyên vươn luôn tay còn lại :

- Thiên Tinh Thất Bộ của Thần Cái vẫn không giúp gì cho ngươi. Nằm xuống!

Ào.....

Lời nói nọ hoàn toàn đúng. Từ Không Bạch có cảm nhận hai mắt hoa lên và một ngọn kinh tức thời và vào người.

Bùng!

Hự!

Tuy Từ Không Bạch phải hự lên một tiếng rõ to nhưng phản ứng của Thẩm Nguyên không vì thế mà mừng rỡ hay đắc ý. Trái lại, Thẩm Nguyên bật lên tiếng kêu kinh ngạc :

- Úy! Ngươi chịu nổi một kích của ta thật ư? Ta đánh giá sai về ngươi rồi. Thử một lần nữa xem nào.

Vù...

Từ Không Bạch chỉ kịp vận khởi Hồn Nguyên chân khí có nửa vòng châu thiên, đã nghe giữa Bạch Hoa Đình vang lên tiếng quát :

- Đủ rồi đấy, Nguyên nhi. Mau đem tiểu tử vào đây.

Đôi thủ pháp thật nhanh, Thẩm Nguyên chộp lấy Từ Không Bạch và chớp động thân hình.

Vút!

Cái chộp của Thẩm Nguyên không phải không hữu ý. Chính vì cái chộp đó, vận khởi Hồn Nguyên chân khí của Từ Không Bạch phải bị gián đoạn. Và Từ Không Bạch hiểu đó cũng là một thuật cầm nã, có phần lợi hại hơn Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã do Thần Cái chỉ điểm.

Hiểu rõ điều này, Từ Không Bạch nào dám có những thái độ phản kháng.

Đón lấy Từ Không Bạch từ tay Thẩm Nguyên, một lão già với đầu bạc trắng đã nhanh tay xem qua khắp kinh mạch của Từ Không Bạch.

Khi thu tay về lão nhân kêu lên :

- Trong người y sao lại tiềm tàng một nguồn chân lực thâm hậu như thế này? Ngươi nghĩ sao, Nguyên nhi? Hay di học của Tuyết - Nguyệt đã bị tiểu tử nhanh tay chiếm hữu?

Từ Không Bạch cả sợ kêu lên :

- Không hề có chuyện đó. Văn sinh hai năm qua bị Phong Hỏa môn bắt giữ, chuyện đó có lý nào xảy ra?

Thẩm Nguyên chợt mở khăn che mặt ra, cho Tư Không Bạch nhìn thấy một diện mạo lạnh như tiền :

- Chuyện xảy ra hai năm trước, ta biết ngươi bị bọn Phong Hỏa môn bắt giữ. Nhưng với nội lực thâm hậu của ngươi hiện giờ, ta làm sao tin hai năm qua ngươi vẫn bị giam giữ tại Phong Hỏa môn?

Tư Không Bạch thực sự ngỡ ngác :

- Diễn biến hai năm qua như thế nào, văn sinh có thể thuật lại tí mĩ. Còn nội lực thâm hậu gì đó tôn giá vừa nói, văn sinh thật sự không hiểu.

Thẩm Nguyên há miệng chực nói, bỗng bị Bạch Hoa Lão Quân xua tay ngăn lại :

- Cứ để y thuật lại. Chuyện hư thực thế nào rồi sẽ rõ.

Không phải là nhất đảm, nhưng Tư Không Bạch vì muốn họ quên đi chuyện Phi Tuyết Cung Hàn lệnh, trước sau gì cũng bắt họa lại, nên buộc lòng kể cho họ nghe tất cả.

Trong khi kể, vì không muốn đề cập đến Hồn Nguyên chân khí tâm pháp, Tư Không Bạch cố tình không nhắc đến.

Chờ nghe xong, Bạch Hoa Lão Quân vùng cười lên :

- Hóa ra mục Phong Hỏa Xú Diện định dùng “Sâm vương vạn niên” để trấn áp âm khí giúp mục khổ luyện thuật Trụ Nhan. Ha... ha...

Thẩm Nguyên cười phụ họa :

- Mục có muốn trường xuân bất lão cũng không thể nào tái hiện diện mạo mỹ miều năm xưa. Mục chỉ phí công vô ích. Ha.... ha.....

Đang cười Thẩm Nguyên phải ngừng phát lại khi thấy Bạch Hoa Lão Quân ngưng cười để hỏi Tư Không Bạch :

- Ngươi đã nuốt “Sâm vương vạn niên”?

Tư Không Bạch thấy chán ngán thay cho Thẩm Nguyên. Lão đầu phải trẻ trung gì, ngoài ngũ tuần là ít. Vậy mà lão nhất nhất mọi cử động đều phải trông theo sắc mặt của Bạch Hoa Lão Quân, phụ thân lão. Chẳng trách Đàm Tất Khả cứ trêu chọc lão, lão bảo cứ mãi nấp dưới bóng phụ thân. Hóa ra Thẩm Nguyên thật là hạng người không chỉ vì chữ hiếu mà là quá bạc nhược nên nhất nhất chuyện gì cũng phải chờ lệnh phụ thân.

Và điều này lại được chứng minh khi Thẩm Nguyên chợt lên tiếng gắt :

- Phụ thân ta đang hỏi, sao ngươi không đáp mà cứ nhìn ta?

Giật mình Tư Không Bạch vội đáp :

- Như văn sinh vừa kể, văn sinh nào ngờ một chương của Hứa Văn Anh làm cho...

Bạch Hoa Lão Quân gật gù :

- Ta hiểu rồi. Chính nhờ diệu dụng của “Sâm vương vạn niên”, không những ngươi vô tình có được nguồn nội lực thâm hậu, mà trước đó, lúc ngươi bị chương của ả họ Hứa hất bay xuống vực, ngươi vẫn toàn mạng và bị một dòng nước ngầm đưa ngươi đến một cửa sông. Đây quả là ý trời.

Tư Không Bạch kinh ngạc :

- Ý trời là thế nào?

Bạch Hoa Lão Quân quắc mắt :

- Ngươi vừa nói ngươi chỉ dối gạt Hòa nhị Hòa bát? Thật ra ngươi không còn nhớ chút gì về bức họa đồ trên Phi Tuyết Cung Hàn lệnh?

Tư Không Bạch thú nhận :

- Lúc nhặt được Phi Tuyết Cung Hàn lệnh, do không biết đó là vật chí bảo, văn sinh tuy có xem qua nhưng không để tâm nên không hề ghi nhớ.

Bạch Hoa Lão Quân gật đầu :

- Ta cũng nghĩ như vậy. Chuyện này có thể bỏ qua để chuyển sang chuyện khác có ích cho ngươi.

Tư Không Bạch hoang mang :

- Lão trượng định nói đến chuyện gì?

- Ta thu người làm đệ tử, người có thích không?

Từ khi biết bị rơi vào tay Bạch Y giáo, đầu phải không ít lần Tư Không Bạch không nghĩ đến đủ mọi hậu quả có thể xảy ra, kể cả hậu quả tồi tệ nhất là mất mạng.

Nhưng được Bạch Hoa Lão Quân ngỏ lời thu nhận làm đệ tử, đây là điều Tư Không Bạch không hề nghĩ đến. Do đó phản ứng tự nhiên của Tư Không Bạch đương nhiên phải là không tin :

- Lão trượng vừa bảo gì?

Nhìn sắc mặt của Tư Không Bạch, một người có niên kỷ xấp xỉ bát tuần như Bạch Hoa Lão Quân có lý nào lại không hiểu điều gì đang diễn ra, Bạch Hoa Lão Quân phì cười :

- Ta muốn thu người làm đệ tử. Thế nào?

Thẩm Nguyên có lý do để sừng sốt :

- Phụ thân sao lại...

Bạch Hoa Lão Quân lừ mắt bấy nhiêu đó cũng đủ cho Thẩm Nguyên ngậm chặt miệng lại

- Đến lượt người cũng không nghe rõ ư?

Nhân lúc Bạch Hoa Lão Quân đưa mắt nhìn đi nơi khác, Tư Không Bạch vội chớp mắt vài lượt để thăm tra lại xem đây là chuyện có thật hay chỉ xảy ra trong mơ. Huống chi có bao giờ Tư Không Bạch dám mơ nghĩ đến chuyện này? Và nếu đây là chuyện có thật, một viễn ảnh tươi sáng bắt đầu mở ra. Tư Không Bạch không những có thể bắt bọn Phong Hỏa môn trả lại tất cả những nỗi hận ngày xưa mà sau này, rất có thể Tư Không Bạch sẽ vang danh thiên hạ. Đó là lúc tha hồ hô phong hoán vũ.

Không còn sợ bất kỳ ai, cho dù là Phong Hỏa môn, Ngân Bào bang hay.....

Một tiếng nói đột nhiên âm thầm đề tỉnh Tư Không Bạch chợt nghĩ đến Ngân Bào bang. Này nhé chỉ vì một lời nói khơi khơi của Tư Không Bạch, chứng cứ chưa hề có, Ngân Bào bang vẫn thần nhiên phóng hỏa và gây chiến với Kim Tiền bang. Mà Ngân Bào bang là nha trảo của ai nếu không là Bạch Y giáo? Chưa hết, nếu Phong Hỏa môn có nhiều thủ đoạn để nhắm đến mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh, vật có ghi rõ địa điểm giấu di họa tuyệt luân của Tuyết Nguyệt nhị hùng, thì ai dám bảo Bạch Y giáo lại không sẵn có nhiều thủ đoạn? Biết đâu, lời đề xuất này của Bạch Hoa Lão Quân cũng là một trong nhiều thủ đoạn đó.

Một lời đề xuất thoát nghe thì rất cao thượng nhưng ngầm nghĩ kỹ thì lại là hành vi đặt Tư Không Bạch vào thế không thể không nói ra một cách danh chính ngôn thuận về những gì Tư Không Bạch đã biết.

Thật vô tình, một câu nói chợt bật ra khỏi miệng Tư Không Bạch :

- Tuyết tan, Nguyệt tàn, Phong suy, Hoa lộ?

Đáp ứng lại, Bạch Hoa Lão Quân chợt cười vang :

- Không sai! Tuyết tan, trăng tàn, gió thổi thổi, hoa khoe sắc. Người cũng biết câu đó ư? Ha... ha...

Vậy là rõ, đó chính là dã tâm của Bạch Y giáo. Và một khi đã có dã tâm, Bạch Y giáo không bao giờ ngần ngại triệt hạ bất kỳ ai vô tình là vật cản, khiến Bạch Y giáo có cơ hội thực hiện dã tâm

Tư Không Bạch chợt nghĩ đến cảnh bản thân từng bị Ngân Bào bang truy tìm và giả sử Bạch Y giáo cũng làm như vậy với những nhân vật khác, thế lực của Bạch Y giáo hùng hậu hơn Ngân Bào bang nhiều lần, cảnh xảy đến cho những nhân vật khác ắt là phải khốn khó nhiều lần hơn

- Hình như người không tán thành đề xuất của ta?

Câu hỏi của Bạch Hoa Lão Quân làm cho Tư Không Bạch trở lại thực tại.

Ngước mắt nhìn luôn, vô tình Tư Không Bạch chạm phải mục quang của Thẩm Nguyên.

Thẩm Nguyên hiện đang có cái nhìn thật kỳ lạ, nửa như đồ kỵ, nửa như bất bình.

Và đầu phải Thẩm Nguyên chỉ dành cái nhìn đó cho riêng Tư Không Bạch? Cũng có lúc lên nhìn Bạch Hoa Lão Quân bằng cái nhìn tương tự.

Vẫn không nghe Tư Không Bạch đáp, Bạch Hoa Lão Quân cười lạnh :

- Ta không nói thừa, có cả trăm người đang ao ước được như người bây giờ. Nhưng không phải ai cũng được ta chọn như thế đâu. Hay người nghĩ bản lĩnh của Bạch Hoa Lão Quân này không sánh bằng một vài chiêu thô thiển của Thần Cái?

Tư Không Bạch bối rối :

- Văn sinh nào dám nghĩ như thế. Chỉ có điều sở dĩ văn sinh có phản ngàn ngại vì lời đề xuất của lão trượng quá bất ngờ.

Bạch Hoa Lão Quân lại cười :

- Chỉ có thể thôi sao? Tốt! Bây giờ ngươi hết bất ngờ chưa? Có thể đáp được chưa?

Tư Không Bạch hít một hơi :

- Văn sinh cần mình bạch một điều này. Dù có xảy ra chuyện gì, thú thật văn sinh không còn nhớ chút gì về bức họa đồ có trên Phi Tuyết Cung Hàn lệnh.

Hai mắt của Bạch Hoa Lão Quân lập tức loang loáng :

- Đây là điều ta đã nói rồi, chuyện đó không cần nhắc đến.

Tư Không Bạch càng thêm bối rối :

- Văn sinh! Ngay lúc này văn sinh chưa thể có quyết định.

- Tại sao?

Đột nhiên nghe Bạch Hoa Lão Quân gầm lên hỏi như thế, Tư Không Bạch đâm hoảng không biết đối đáp thế nào.

Cuối cùng, ý đồ của Bạch Hoa Lão Quân cũng lộ rõ :

- Phải đến lúc nào ngươi mới có quyết định? Nghe đây, ta hạn cho ngươi ba ngày, đồng thời cũng cho ngươi biết hai con đường để lựa chọn. Một là chấp thuận đề xuất của ta. Hai là ba ngày nữa, ta buộc phải ra tay để thu hồi toàn bộ được vật ngươi đang mang trong mình.

Bạch Hoa Lão Quân xua tay :

- Nguyên nhi! Giãm hấn lại! Cứ để hấn có đủ thời gian ngẫm nghĩ.

Sắc mặt của Thẩm Nguyên vụt tươi tỉnh lại. Lão nhanh nhẩu thực hiện mệnh lệnh.

Một lúc sau, Tư Không Bạch mới hiểu thế nào là câu nói: “có đủ thời gian ngẫm nghĩ”.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tận cùng thảm cảnh

Nơi Bạch Y giảo dùng để giam người không chỉ có bốn bức tường đá cẩm lạng vẩy kín tứ bề như ở Phong Hóa môn. Trái lại có rất nhiều người cùng bị giam giữ chung đưng với nhau trong một phạm vi khá rộng.

Ngay khi bị ném vào, ngoài tiếng cười khẩy do Thẩm Nguyên cố tình phát ra, bên tai Tư Không Bạch còn nghe đủ những âm thanh the thé. Đó là những tiếng cười, tiếng gào, tiếng kêu khóc xen lẫn vào nhau

- Ha... ha...

- Hí... hí...

- A... a...

Và trong khi mục quang chưa kịp làm quen với bóng tối mờ mờ, vốn có ở những nơi giam giữ. Tư Không Bạch có cảm nhận đang có nhiều bóng người lao ủa đến.

Cảm nhận đó lập tức biến thành sự thật. Một bàn tay rồi lần lượt nhiều bàn tay chạm vào. Thoạt đầu chỉ là những cái chạm mang tính chất thăm dò, sau đó biến thành những cái cào cào, dịch đẩy mạnh bạo hơn. Sau cùng là những tay, quyền tha hồ loạn đả vào Tư Không Bạch.

Những tiếng gào rú hoặc cười sằng sặc vẫn không ngừng vang lên :

- Ha... ha...

- Lại có thêm một kẻ nữa làm trò đùa cho bọn ta. Đánh! Đánh mạnh vào.

- Hí... hí...

- A... Người không ngờ người cũng có kết cục này sao? Hãy đoán xem ta thưởng cái gì cho người đây? A... a...

Với những diễn biến khá bất ngờ này, Tư Không Bạch lập tức có nhận định. Thứ nhất, đây là nơi giam giữ dành cho nữ nhân, chứng tỏ hoặc đó là mệnh lệnh của Bạch Hoa Lão Quân, hoặc Thẩm Nguyên cố tình gây nhầm lẫn này. Thứ hai, bọn nữ phạm này tuy hung dữ nhưng bằng những hành vi của họ, Tư Không Bạch thấy họ hoặc không biết võ công hoặc võ công rất kém. Bằng chứng ngoài những cái cào cấu có thể làm cho Tư Không Bạch đau, những lượt xô đẩy hoặc đánh đấm của họ cơ hồ không gây hại gì đến thân thể.

Bọn họ vẫn tiếp tục buông lung dã tính, những loạt động chạm vẫn tiếp tục xảy ra. Và có tiếng cười sằng sặc vang lên :

- A ha! Y là nam nhân không phải nữ nhân như bọn ta? Lạ thật đấy! Ha... ha...

Hàng tràng những tiếng cười vang lên phụ họa :

- Rõ rồi. Đây là gã đã có tình ý với ả nọ. Chắc chắn như vậy rồi. Ha..... ha...

- Vậy chúng ta phải trừng trị gã. Cho gã biết một nam nhân như gã phải chịu khổ khổ thế nào. Ha... ha...

- Không sai! Phải trừng trị gã. Ha... ha...

Dù có là đồng cảnh ngộ, dù có cả nể bọn nữ nhân đến đâu, Tư Không Bạch vẫn không thể nhẫn nại được nữa.

Vùng vẫy, hất bọn họ ra, Tư Không Bạch quát :

- Cùng bị chung cảnh giam giữ, chur vị không thể đối xử với tại hạ như vậy. Hãy tránh xa!

Với nội lực uyên thâm như Bạch Hoa Lão Quân nhận định, chỉ mới quát lên thôi, Tư Không Bạch cũng đủ làm cho bọn họ tản ra.

Và Tư Không Bạch nghe có ai đó hô hoán :

- Y vẫn còn võ công? Y không bị phế bỏ, cũng không bị chế ngự võ công như chúng ta?

Tư Không Bạch ngó người.

Vậy là những nữ phạm này trước kia cũng từng có võ công? Trước khi bị giam giữ họ đã bị phế bỏ hoặc bị tước đoạt một phần võ công? Rốt cuộc, Thẩm Nguyên hoặc Bạch Hoa Lão Quân có ẩn ý gì khi cố tình ném Tư Không Bạch vào đây, giữa một bọn nữ nhân không còn năng lực kháng cự ?

Còn chưa suy nghĩ ra, do bọn họ đang hoảng sợ nên đều nín lặng, Tư Không Bạch chợt nghe văng vẳng một tiếng rên vang lên từ góc khuất :

- Ư..... ư...

Câu nói lúc nãy của một người trong bọn họ chợt quay trở lại tâm trí Tư Không Bạch :

“lại thêm một kẻ nữa.....” tiếp đó là câu: “Gã là kẻ có tình ý của ả nọ...” cũng xuất hiện trong tâm trí Tư Không Bạch.

Vụt hiểu, trước lúc bị ném vào đây, có một nữ nhân cũng bị lệnh giam giữ như Tư Không Bạch. Và tiếng kêu rên kia cho Tư Không Bạch biết, nữ nhân đó cũng trải qua cảnh hỗn loạn vừa rồi. Vì không còn võ công, nữ nhân đó đương nhiên không giận nổi, không chống nổi hàng mấy mươi người bâu vào xâu xé hành hung.

Tư Không Bạch phẫn nộ :

- Nếu tại hạ nghe không lầm, có một nhân vật vừa bị chur vị hành hạ? Đúng không?

Trong bọn họ có một người tiến ra. Với mục lực khá tinh tường, Tư Không Bạch nhận ra đó là một phụ nhân đã ngoài tứ tuần là ít.

Phụ nhân lên tiếng :

- Người hỏi để làm gì? Hay người thật sự là ý trung nhân của ả, bị Bạch Hoa Lão Quân bắt gặp nên cả hai phải chịu tống giam?

Tư Không Bạch đỏ mặt :

- Đại nương sao lại hồ đồ? Ngoài nguyên do này lẽ nào không còn nguyên do khác để Bạch Y giáo giam người sao?

Phụ nhân nọ lộ vẻ sùng sốt :

- Nghe khẩu ngữ này, dường như ngươi không là giáo đồ Bạch Y giáo?

Tư Không Bạch lắc đầu :

- Đương nhiên không phải. Còn đại nương, như chư vị đều là người Bạch Y giáo?

Phụ nhân nọ càng thêm hoang mang :

- Không sai! Nhưng đây là nơi biệt giam, dành cho những ai bị Giáo chủ ghép vào tội bất tuân thượng lệnh, sao ngươi cũng bị giam ở đây?

Tiếng rên nọ lại vang lên, khiến Tư Không Bạch thay vì giải thích lại đặt cho phụ nhân nọ câu nghi vấn :

- Cùng là người một giáo, cùng có cảnh ngộ như nhau, có sao chư vị ra tay hành hạ...

Phụ nhân nọ gất gông :

- Ta biết ngươi muốn hỏi gì. Nhưng trước hết, ta muốn phải nói cho mình bạch, tại sao ngươi bị giam và lại bị giam chính nơi này?

Tư Không Bạch thờ dãi :

- Đại nương muốn biết ư? Vậy thì nghe đây.

Tóm tắt qua những gì vừa xảy ra, Tư Không Bạch sau đó phải lắc đầu :

- Tại hạ cũng đang muốn biết vì lẽ gì tại hạ bị giam vào đây? Là một sự nhầm lẫn cố tình hay vô tình?

Tiếng rên lúc này vụt đổi thành tiếng kêu kinh ngạc :

- Là ngươi đó ư? Ngươi hãy đến xem, ta đã vì ai chuốc lấy thảm họa này?

Tư Không Bạch thoáng giật mình :

- Tưởng là ai, một Bát Hộ Hoa như ngươi lại bị Giáo chủ xử trí thế này sao?

Phụ nhân nọ bĩu môi :

- Ở đây có ai không từng là Hộ Hoa mà ngươi bảo phải phân biệt đối xử?

Tư Không Bạch càng thêm giật mình :

- Đại nương nói thật? Tất cả chư vị trước kia cũng từng là Hộ Hoa? Chư vị đã bất tuân thượng lệnh như thế nào, đến nỗi bị giam giữ ở đây?

Phụ nhân nọ chột rít qua đôi hàm răng nghiến chặt :

- Ngươi bắt tất phải quan tâm đến điều đó. Tốt hơn hết, ngươi hãy suy nghĩ đi tại sao Thảm Nguyên cố tình giam ngươi vào đây?

- Đại nương dựa vào đâu, bảo đây là hành vi cố tình?

Phụ nhân nọ đáp :

- Dễ hiểu! Chính Thảm Nguyên là kẻ lần lượt ném bọn ta vào đây, có lý nào y lại nhầm lẫn giam một nam nhân như ngươi vào chỗ chỉ dành cho nữ nhân?

- Cố tình? Lão đã cố tình? Để làm gì chứ?

Thanh âm của Bát Hộ Hoa vang lên sau câu lầm bầm tự hỏi của Tư Không Bạch :

- Nếu ngươi nói thật, ngươi là kẻ được Bạch Hoa Lão Quân chọn làm truyền nhân, theo ta ngươi nên tìm hiểu nguyên do từ khía cạnh đó.

Tư Không Bạch dịch chân tiến lại chỗ Bát Hộ Hoa vừa phát thoại :

- Thương thế cô nương hiện ra sao, tại hạ...

Tiếng Bát Hộ Hoa phát lên giận dữ :

- Ngươi đừng vờ thương hại ta. Ai cần ngươi quan tâm? Nhỡ có ai khác phát hiện, Giáo chủ lại càng thêm tin rằng ta và ngươi vốn có tình ý, Giáo chủ sẽ không buông tha ta.

Tư Không Bạch dừng lại :

- Đó chỉ là cách cho lão trút giận không lẽ cô nương tin là thật?

Phụ nhân nọ chợt cười khẩy :

- Dù hai người có hay không có tình ý, đã gần hai mươi năm qua, ta chưa hề thấy ai bị giam vào đây sau đó toàn mạng ra khỏi chỗ này. Tệ nạn người chó nuôi hy vọng hão.

Bát Hộ Hoa kêu lên :

- Không thể có chuyện đó. Tiểu nữ hoàn toàn không có lỗi gì, Giáo chủ đâu thể giam hãm mãi tiểu nữ ở đây?

Phụ nhân nọ thở hắt ra :

- Được! Vậy thì người cứ đợi. Nhưng nhớ đừng làm gián đoạn câu chuyện của bọn ta nếu không hậu quả như thế nào, ta hy vọng người vẫn chưa quên.

Tư Không Bạch rung động, không ngờ phụ nhân này ngoài việc là người cầm đầu ở đây, dường như phụ nhân còn sẵn sàng hành hạ bất kỳ ai nếu kẻ đó vô phúc phạm sai lầm.

Phụ nhân nọ có vẻ hiểu ý Tư Không Bạch :

- Ta biết, người đang nghĩ ta là hạng người độc ác. Nhưng nếu là người ngay những ngày đầu bị giam giữ cũng bị quá nhiều người đổ xô vào hành hạ, muốn tồn tại một thời gian dài như ta ở đây liệu người có biến thành kẻ độc ác không?

Tư Không Bạch buột miệng :

- Ai đã hành hạ đại nương?

Phụ nhân bật cười :

- Còn ai vào đây nếu không phải là những kẻ chịu nhiều năm giam giữ? Khi uất hận bị dồn nén, bất ngờ có chỗ phát tác, có ai chịu bỏ qua cơ hội? Cứ thế, người bị giam lâu được quyền hành hạ kẻ mới vào. Lâu dần người mới vào biến thành kẻ bị giam lâu, lại hành hạ người mới bị giam giữ khác. Cái đó gọi là thú vui, vui vì có quyền hành hạ kẻ khác, đáp lại lúc bản thân bị mọi người hành hạ. Nếu không có những chuyện tương tự thử hỏi bị giam giữ mà không có thú tiêu khiển, bọn ta trước sau gì không hóa điên?

Tư Không Bạch rung mình :

- Nhưng tại sao chư vị bị giam giữ?

Đang cơn phấn khích phụ nhân nói :

- Tại sao ư? Mỗi người một lý do! Người thì kháng cự những đòi hỏi quá ư đòi hỏi của lão Bạch Hoa vô si, kẻ thì lơ lăm, vô tình để lộ bản thân có tình ý với một gã nam nhân nào đó. Đại loại như vậy đầu thiếu những lý do cho phụ tử nhà họ Thẩm trừng phạt.

Bát Hộ Hoa bật rên :

- Ôi chao! Nói như vậy tiểu nữ sẽ mãi mãi bị giam ở đây?

Tư Không Bạch chợt lo ngại thay cho Bát Hộ Hoa. Vì phụ nhân nọ vừa bảo nếu Bát Hộ Hoa dám làm gián đoạn câu chuyện, hậu quả sẽ là...

Phụ nhân nọ bỗng tỏ ra độ lượng khác thường :

- Nếu người không muốn bị giam giữ, có cách cho người thoát.

Bát Hộ Hoa lộ vẻ vui mừng :

- Là cách gì, đại nương?

Phụ nhân nọ phát nhẹ tay vào không khí :

- Tự sát! Còn như không đủ dũng lược ở đây bọn ta có một nhân vật gọi là Đại Đồ Tể, ả sẽ giúp người.

Bất chợt có một tiếng rú vang lên :

- Ai có chuyện cần nhờ đến Đại Đồ Tể này? Hãy lên tiếng đi.

Nhìn về hướng đó, Tư Không Bạch giật mình vì chưa từng thấy nữ nhân nào có thân hình to lớn như vậy. Và Tư Không Bạch hiểu từ đâu mà nữ nhân to lớn đó gọi là Đại Đồ Tể.

Do hiểu, Tư Không Bạch bật lên tiếng gầm :

- Không ai cần đến đại tỷ, đại tỷ đừng....

Phụ nhân họ cười rũ ra :

- Một khi Đại Đồ Tể đã lên tiếng ở đây, không một ai có thể ngăn cản. Khôn hồn người hãy lùi qua một bên, chờ xem cảnh ngoạn mục. Bằng không chính người phải mất mạng đó.

Đại Đồ Tể đã đứng lên và đang đảo mắt nhìn khắp nơi :

- Ai đang cản ta giải thoát? Lên tiếng đi chứ.

Cũng hiểu như Tư Không Bạch vừa hiểu Bát Hộ Hoa do sợ qua phải lấp bắp kêu lên :

- Ta... ta không cần... không cần...

Đó là dấu hiệu để Đại Đồ Tể tìm ra đối tượng. Bóng dáng to lớn của Đại Đồ Tể liền lừng lững bước đi.

Thịch... thịch...

Có tiếng Bát Hộ Hoa kêu thét :

- Hãy ngăn mụ ta lại. Mụ điên rồi. Ta không cần ai giải thoát. Ngăn mụ ta lại.

Với những gì Tư Không Bạch đang nhìn thấy, hầu hết những ai đang bị giam nơi này như từng biết điều gì sắp xảy ra và cứ theo cách họ đau đầu nhìn, Tư Không Bạch biết họ đang chờ đợi để được mục kích cảnh mà như phụ nhân họ vừa gọi.

Cảnh ngoạn mục tóe tóe và bắt nhãn, Tư Không Bạch lập tức hạ đến miệng gầm thịnh nộ :

- Đã nói không ai cần được giải thoát. Đại Đồ Tể, mụ hãy ngừng lại đi.

Đã có đối tượng, Đại Đồ Tể đang trên đường thực hiện ý định, tiếng gầm của Tư Không Bạch như không được Đại Đồ Tể lưu tâm. Nhờ đó, Tư Không Bạch dễ dàng lao đến phía sau Đại Đồ Tể.

Nhưng tay vừa chạm khẽ vào lưng Đại Đồ Tể, Tư Không Bạch chợt nhận ra có một cánh tay của Đại Đồ Tể tạt xéo về phía sau.

Vù...

Theo bản năng, Tư Không Bạch hất tay ra đỡ.

Bộp!

Hồ khẩu tay đau nhói, Tư Không Bạch có cảm nhận vừa va phải một vật được luyện bằng kim thiết, chứ không phải cánh tay nhục thể bình thường.

Đại Đồ Tể chỉ còn hai bước chân nữa là tiến sát đến Bát Hộ Hoa. Lúc này Bát Hộ Hoa đã nép sát người vào chân một bức tường đá với đôi mắt sợ hãi đến lạc thần.

Tư Không Bạch đánh vận lực, bầu vào y phục của Đại Đồ Tể, vừa lùi ngược lại vừa thét :

- Dừng lại nào! Mụ có dừng lại không nào?

Lại một cánh tay nữa được Đại Đồ Tể quật xéo về phía sau.

Vù...

Vì biết Đại Đồ Tể là người có thần lực thế nào, Tư Không Bạch vội hụp đầu xuống.

Bị hất chiêu, Đại Đồ Tể mất đà, toàn thân cũng chênh choạng quay nghiêng về phía sau. Do Tư Không Bạch vẫn nắm y phục của Đại Đồ Tể, lúc Đại Đồ Tể bị quay nghiêng, Tư Không Bạch lập tức bị bắn theo.

Vù...

Nhận ra có người đang đeo bám và người đó dường như muốn ngăn cản ý định, Đại Đồ Tể bất giác gầm lên :

- Ngươi là ai? Sao dám ngăn ta?

Vóc dáng tuy cao lớn nhưng phản ứng của Đại Đò Tề dẫu sao cũng có mức độ nhanh nhạy, Tư Không Bạch đang bị bắn quay, lúc Đại Đò Tề đã thời chao nghiêng thì cũng là lúc Tư Không Bạch bị quay trở đến phía trước mặt Đại Đò Tề.

Lập tức, Tư Không Bạch có cảm nhận hai cánh tay của Đại Đò Tề vừa đặt lên hai vai Tư Không Bạch. Hai cánh tay to lớn đó liền như hai quái xà trườn nhanh đến cổ Tư Không Bạch. Ngay sau đó, như hai gong kim xiết lại, cổ Tư Không Bạch đã bị Đại Đò Tề bóp chặt.

Thất kinh, Tư Không Bạch hóp nhanh một hơi thanh khí, vận lực hét lên thật to :

- Mụ có thôi không nào. Đừng để ta phải giết mụ. Ặc...

Đang kêu, Tư Không Bạch cảm thấy toàn thân bị nhấc bổng lên, các khớp xương kêu răng rắc vì bị giãn ra.

Hoảng sợ và phẫn nộ, nhờ lần vận lực vừa có, Tư Không Bạch cũng chớp nhanh hai tay vào cổ Đại Đò Tề, Tư Không Bạch cũng xiết mạnh vào.

Và Tư Không Bạch cảm thấy thất kinh. Vòng cổ Đại Đò Tề quá lớn, hai tay của Tư Không Bạch do ôm không hết nên lực đạo tác dụng vào hầu như vô hiệu.

Trong khi đó huyết hầu lộ của Tư Không Bạch thì đang dần dần bị thu nhỏ lại, máu và các thớ thịt như bị dồn cả lên trên khiến phần đầu bị thất nghên.

Càng thêm kinh hoàng, hai tay Tư Không Bạch lần về phía trước và bóp vào huyết Hầu Lộ của mụ Đại Đò Tề.

Bị đau, Đại Đò Tề vừa lúc lắc đầu vừa găm giữ :

- Không ai có thể kháng cự lại ta. Ngươi là ai? Sao ngươi dám phản kháng ta. Hừ... hừ...

Do Đại Đò Tề có nhiều sức mạnh cái lúc lắc đầu của mụ làm cho hai tay Tư Không Bạch vượt ra.

Cảm thấy cơ hội sắp hết, Tư Không Bạch đánh liều dùng Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã xia ngay vào đôi huyết Phụng Nhãn của mụ.

Phập! Phập!

Đại Đò Tề bật rú lên :

- A! Ngươi dám chống cự ta? Ngươi phải chết... phải chết.

Tư Không Bạch bắt đầu thờ thờ ề ề, hai tay vẫn ngoáy sâu vào hai huyết Phụng Nhãn của đối phương làm cho đôi tròng mắt của Đại Đò Tề phải từ từ bật ra và máu bắt đầu tuôn chảy.

Chợt Tư Không Bạch nghe tiếng Bát Hộ Hoa hô hoán :

- Phải cứu giúp y, mọi người hãy cứu y, đừng để y bị Đại Đò Tề sát hại.

Lập tức có tiếng của vị phụ nhân cười :

- Tại sao phải cứu y? Ngươi không biết đây là cảnh ngoạn mục bọn ta chưa từng được dự khán sao? Ngươi cũng chớ nên bỏ qua cơ hội này. Ha.... ha....

Bát Hộ Hoa lại kêu :

- Đại nương đã nghe y nói rồi đó. Ba ngày nữa thế nào Bạch Hoa Lão Quân cũng thu y làm truyền nhân. Nếu để y chết, tất cả chúng ta đây khó tránh tai họa.

Tiếng kêu này làm cho Tư Không Bạch động tâm. Và Tư Không Bạch hiểu tại sao Giáo chủ Thâm Nguyên lại cố tình đưa Tư Không Bạch vào đây. Lão Thâm Nguyên có dụng ý rõ ràng.

Không cam tâm chịu chết, Tư Không Bạch quyết không để Thâm Nguyên hả dạ vì toại nguyện, một lời nói trước kia của Thần Cái chợt đến với tâm tưởng Tư Không Bạch :

“Ta phải chỉ điểm cho ngươi biết từng bộ vị của huyết đạo. Nếu không, nhờ sau này có chuyện gì xảy ra không lẽ ta phải chịu trách nhiệm thay ngươi sao?”

Đôi mắt Đại Đò Tề tuy đã bị phá hủy nhưng nếu muốn sát hại mụ, Tư Không Bạch cần phải tấn công vào đúng tử huyết.

Ở mỗi người có không ít hơn chính tử huyết và ngoại trừ huyết Đan Trung các huyết khác đều ở quá xa tầm với của Tư Không Bạch lúc này.

Tư Không Bạch chưa kịp ra tay thực hiện ý định, vây quanh Đại Đò Tề lúc này nổi lên nhiều tiếng hô hoán :

- Ầ nói không sai! Chúng ta phải cứu tiểu tử.
- Bọn ta tuy bị sanh cầm nhưng ít nhiều mạng sống vẫn còn. Còn sống là còn hy vọng, chúng ta phải cứu y.
- Buông y ra! Đại Đồ Tể! Ta bảo ngươi phải buông y ra.

Cảnh quang nhiều người vây đánh một người liền diễn ra.

Kết quả Đại Đồ Tể bị kích nộ, mụ tướng Tư Không Bạch đã chết vì hai huyết Phụng Nhân của mụ không còn bị áp lực nữa, mụ quăng Tư Không Bạch qua một bên và lập tức trả đũa những người đang vây mụ.

Hai bàn tay hộ pháp của mụ hết bấu vào người này lại bấu vào người khác. Cứ mỗi cái bấu của mụ là có một người bị vỡ huyết Hào Lộ. Mụ ném hết người này đến ném bỏ người khác.

Cảnh náo loạn xảy ra trên cả mức khốc liệt. Vì đây là trận chiến giữa những người hoặc không còn võ công hoặc đã bị phế bỏ một phần võ công.

Đổi lại, Đại Đồ Tể cũng hứng chịu nhiều thiệt hại. Đầu tiên là do mụ không còn đôi mắt, mụ không thể nhìn thấy những chiêu công của quá nhiều người đổ dồn vào một mình mụ.

Mụ chỉ biết phản ứng theo bản năng và chỉ chụp trúng những ai vô phúc nằm đúng tầm tay mụ.

Bọn người kia, như vị phụ nhân từng nói, với nhiều uất hận bị dồn nén giờ có dịp xả ra, họ tha hồ hung hăng phát tiết.

Đối tượng của họ là Đại Đồ Tể nhưng thật ra có ai biết lúc họ ra tay đối tượng của họ lại là một nhân vật nào khác, nhân vật đã làm họ phải uất hận vì bị lâm vào cảnh này?

Tư Không Bạch khi bị ném đi cứ như người đã chết rồi. Phải một lúc khá lâu Tư Không Bạch mới thu hồi nhận thức.

Đưa mắt nhìn Tư Không Bạch chỉ biết thở dài ngao ngán trước cảnh hỗn loạn.

Đồng thời, ngay khi biết đã có nhiều người vô tình bị Đại Đồ Tể sát hại, thi thể họ đang nằm vất vưởng cách đó không xa, Tư Không Bạch càng thêm xót xa bị phần.

Chợt có tiếng Bát Hộ Hoa vang lên ngay bên cạnh :

- Ngươi không sao chứ?

Đây là lần đầu tiên Tư Không Bạch nhìn diện mạo thật của Bát Hộ Hoa, một diện mạo tuy xinh đẹp nhưng giờ đây trông thật tiều tụy. Tư Không Bạch cười gượng :

- Đa tạ cô nương đã cứu mạng.

Bát Hộ Hoa thở dài :

- Chính ngươi đã cứu ta trước. Chỉ cần không sinh lòng oán hận ta là được rồi.

Tư Không Bạch chợt hiểu :

- Cô nương muốn sau này tại hạ tìm cách cứu cô nương thoát khỏi địa ngục này?

Bát Hộ Hoa cười thâm :

- Đúng là ta có nghĩ như vậy. Nhưng sau câu chuyện này theo ta đến ngươi cũng chưa chắc toàn mạng nói gì chuyện cứu ta.

Tư Không Bạch gật đầu :

- Cô nương nói không sai. Lúc ném tại hạ vào đây, Thẩm Nguyên đâu mong tại hạ toàn mạng.

Tư Không Bạch vừa dứt lời, bỗng có một bóng người loạng choạng bước đến :

- Ngươi hiểu như vậy là tốt! Chính đó là dụng ý của Thẩm Nguyên. Lão đầu muốn có người làm vật cản thêm cho lão.

Tư Không Bạch thất kinh :

- Đại nương đã sao rồi? Đại Đồ Tể cũng không nương tay với đại nương ư?

Đó là vị phụ nhân. Buông người ngã ngồi xuống, vị phụ nhân lên tiếng :

- Đại Đồ Tể đã hóa cuồng nhất là sau khi bị người phá hủy đôi mắt. Ta còn sống như thế này đã là may lắm rồi.

Bát Hộ Hoa quàng tay đỡ lấy người vị phụ nhân :

- Đại nương vừa nói gì? Giáo chủ bị ai ngăn cản.

Vị phụ nhân cười nhẹ :

- Theo người, cũng là một trong Bát Hộ Hoa được họ Thẩm tin cậy, Thẩm Nguyên đối với phụ thân hấn thế nào?

Tư Không Bạch cướp lời :

- Đại nương có nói tại hạ mới nhớ. Xem vẻ ngoài dường như Thẩm Nguyên...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lôi Công trụ

Tư Không Bạch vừa nằm yên bất động, vị Dương phu nhân tính rất đúng, từ phía ngoài chỗ giam giữ bỗng vang lên câu hỏi :

- Đã xảy ra chuyện gì? Bọn người lại xô xé lẫn nhau, hãm hại người mới đến ư?

Không ai lên tiếng đáp lại, nhưng như Tư Không Bạch đoán, bọn vừa hỏi có lẽ đã quá quen với cảnh này nên hầu như không cần nghe lời đáp. Trái lại có kẻ hỏi tiếp :

- Lần này có bao nhiêu kẻ xấu số?

Có tiếng mở cửa, liền sau đó là tiếng kêu hoảng :

- Lạ nghe! Lần này không những có nhiều người vô phúc, đến Đại Đồ Tể to lớn như thế cũng uống mạng?

Có một mệnh lệnh ở phía ngoài vọng vào :

- Kiểm xem bao nhiêu người chết?

Ở chỗ giam giữ có tiếng bầm báo :

- Mười hai

- Tiểu tử kia thì sao?

Ở chỗ giam giữ vang lên câu hỏi :

- Tư Không Bạch đâu? Người ngồi ở chỗ nào?

Tư Không Bạch nghe Dương phu nhân giả giọng nam nhân đáp :

- Ta đây. Ta bị thương không nhẹ, bọn người mau...

Người vừa hỏi vụt ló tiếng đáp vọng ra ngoài :

- Tiểu tử đã bị thương, Đại Hộ Hoa định xử lý thế nào?

Người ở phía ngoài hừ lạnh :

- Cứ để mặc y. Bọn người hãy lôi những tử thi kia ra.

Tuân theo mệnh lệnh, Tư Không Bạch nghe tiếng những tử thi bị lôi đi.

Một lúc sau cũng đến lượt Tư Không Bạch bị lôi ra. Cố nín thở, Tư Không Bạch phải làm như một người đã chết thật. Có như thế mới hy vọng thoát, Dương phu nhân đã dặn như thế.

Bất chợt, Tư Không Bạch nghe vị Đại Hộ Hoa kêu hoảng :

- A...! Bát muội của ta cũng phải uống mạng sớm thế này sao?

Tư Không Bạch giật mình. Thì ra cô nàng Bát Hộ Hoa cũng sử dụng mưu kế như vị phụ nhân vừa bày cho Tư Không, Bạch Bát Hộ Hoa cũng vờ làm như một thi thể đã chết. Và Tư Không Bạch hoàn toàn thông hiểu, tại sao Bát Hộ Hoa đang giả làm người chết nhưng khi nghe Đại Hộ Hoa hỏi, nàng ta vẫn lên tiếng đáp lời, vì Đại Hộ Hoa chẳng phải ai khác mà chính là Đại Hộ Hoa, cũng là đại tỷ của Bát Hộ Hoa.

Bát Hộ Hoa bật kêu :

- Đại tỷ hãy nghĩ cách giúp muội. Bị giam ở đây muội sợ lắm.

Tư Không Bạch vẫn không dám nhích động, hãy chờ xem tình thế như thế nào đã.

Tiếng nói xót xa của Đại Hộ Hoa vang lên :

- Sao Bát muội liều lĩnh dùng kế này? Ai đã bày cho Bát muội? Bát muội có biết làm thế này nguy hiểm lắm không?

Bát Hộ Hoa vẫn rên rỉ vật nài :

- Người duy nhất biết muội bị oan chính là đại tỷ. Hãy nghĩ tình tỷ muội, đại tỷ hãy cứu muội với.

Tư Không Bạch thoáng giật mình, suýt nữa mở mắt ra nhìn lúc nghe Đại Hộ Hoa lên tiếng đáp ứng :

- Được! Chúng ta từng là tỷ muội, có lý nào ta không giúp muội.

Bát Hộ Hoa dĩ nhiên phải mừng rỡ :

- Đa tạ đại tỷ. Muội biết thế nào đại tỷ cũng có cách giúp.

Bộp!

Sau tiếng động khô khan, ngỡ như có một quả cây vừa bị ai đó vô tình giẫm nát, Tư Không Bạch nghe tiếng Đại Hộ Hoa phát ra kèm theo hơi thở dài :

- Vĩnh biệt! Mong muội hiểu cho ta, thượng lệnh bất khả kháng.

Lạnh khắp người, Tư Không Bạch không ngờ trên đời này có hạng người vừa lạnh lùng vừa độc ác như vậy. Có lẽ lúc xuống tay hạ thủ Bát Hộ Hoa, sắc mặt của Đại Hộ Hoa cũng không hề biến đổi.

Bằng chứng ngay sau đó có tiếng nói lạnh lùng của Đại Hộ Hoa vang lên :

- Đó là tấm gương cho mọi người noi theo, những ai đang manh nha có ý định qua mặt bốn hộ pháp. Hừ! Đưa chúng đi.

Dù không hề muốn nhưng cơn phần nộ bỗng ập đến với Tư Không Bạch, vì phần nộ nên hơi thở của Tư Không Bạch đang cố nén nhịn lập tức cứ làm cho lồng ngực phập phồng.

Biết đó là điều dẫn đến sự nguy hiểm, Tư Không Bạch càng cố dẫn nén bao nhiêu lồng ngực càng phập phồng bấy nhiêu.

Từ nơi giam giữ chợt có những tiếng gào thét, phản ứng lại hành vi mất hết nhân tính của Đại Hộ Hoa vừa thực hiện :

- Tiện tỳ ác độc! Ngươi có nghĩ hậu quả gì sẽ đến cho ngươi sau này không?

- Tiện nhân thú tha. Bọn ta nhất định sẽ chờ ngươi. Thế nào ngươi cũng phải nếm trải những gì bọn ta đã gánh chịu

- Á dân loạn! Hay ngươi đã khuất thân trước lão quý rồi. Như thế càng tốt! Lại thêm một oan hồn nữa sẽ bị lão vất bỏ như một phế vật.

- Ngươi cút đi! Chớ để bọn ta trông thấy mặt. Cút đi!

Đại Hộ Hoa phần nộ quát lại :

- Bọn ngươi câm ngay! Thái độ hôm nay của bọn ngươi chờ Bạch Hoa Lão Quân quay về ta sẽ bẩm báo để Bạch Hoa Lão Quân tự xử trị. Hừ!

Những kẻ bị giam vẫn gào thét :

- Cút đi! Cút đi!

Nhờ có diễn biến này, Tư Không Bạch dần dần bình tâm.

Đến lượt bị đem đi, Tư Không Bạch vô tình nghe hai gã giáo đồ khảo chuyện :

- Lũ phạm nhân hôm nay lạ thật. Không những có nhiều người bị chết nhưng chúng còn tỏ ra không sợ Lão Quân. Người có thấy như thế không?

Gã thứ hai gạt đi :

- Ta khuyên người chớ nên để tâm đến chuyện đó. Chờ khi Lão Quân và Giáo chủ quay về, nếu vẫn không phát hiện nơi ẩn giấu di học gì đó, lúc Lão Quân phần nộ người tự biết hậu quả sẽ như thế nào. Nên lo phận sự của chúng ta thì hơn.

Nhưng gã thứ nhất tìm cách bắt chuyện :

- Nghĩ cũng lạ, lời của tiểu tử nào phải là đáng tin, chưa gì Lão Quân đã vội vả truy tìm hai gã Hóa bát Hóa nhị.

Tư Không Bạch động tâm.

Lời của Bạch Hoa Lão Quân vậy là rõ, lão bảo lão bỏ qua chuyện Phi Tuyết Cung Hàn lệnh chỉ vì đã có ý đồ khác. Lão vẫn không tin Tư Không Bạch. Lão cho rằng Tư Không Bạch tự cứu bằng cách điểm chỉ rõ nơi ẩn giấu di học của Tuyết Nguyệt nhị hùng cho Hỏa nhị Hỏa bát biết, và bây giờ chỉ cần lão tìm thấy hai gã này, di học kia sẽ lọt vào tay lão. Lão vẫn không bỏ qua di học này cho dù lão vẫn muốn chiếm hữu chỗ được vật từ “Sâm vương vạn niên” đang tiềm ẩn trong người Tư Không Bạch.

Nghĩ đến đây, nếu Tư Không Bạch không nhớ đến lời căn dặn của Dương phụ nhân - Là bị bọn chúng quăng xuống một trũng núi - Có lẽ Tư Không Bạch phải vùng dậy bắt bọn chúng nói ra nơi Lão Quân muốn tìm Hỏa nhị Hỏa bát

- Được rồi! Ném!

Vù...

Phịch!

Bị rơi từ trên cao xuống trong tư thế bất động, Tư Không Bạch tuy đau nhưng vẫn cố nằm yên. Dương phụ nhân đã dặn :

“Trũng nước tuy sâu nhưng từ trên cao nếu chịu căng mắt nhìn thì vẫn thấy từng động tĩnh một. Hãy chờ đến đêm mới có cơ hội thoát đi.”

Phịch!

Một thi thể nào đó vô tình bị bọn giáo đồ Bạch Y giáo vắt trúng lên người Tư Không Bạch. Cú va chạm mạnh khiến Tư Không Bạch chỉ muốn ngất đi.

Phịch!

Lại thêm một thi thể khác rơi trúng đề lên, lần này Tư Không Bạch phải ngất đi thật

* * * * *

- Lão Hứa! Hình như ả này vẫn còn sống?

- Đừng đùa chứ, lão Dương. Cũng gần hai mươi năm rồi còn gì, bọn ta làm gì thấy có người còn sống bị ném xuống đây

- Ta không nói đùa đâu. Lão sờ mũi ả thử xem. ả còn thở đây này.

Tư Không Bạch bị chạm nhột phải bật lên tiếng rên :

- Ôi chao! Đừng!

Nhờ đó, những gì vừa xảy ra ngỡ đâu chỉ có trong mơ tưởng bỗng hoá thành sự thật, Tư Không Bạch nghe rất rõ hai tiếng kêu cùng phát ra :

- Úy! ả chưa chết thật?

- Ái chà! Là một gã, không phải ả.

Tư Không Bạch định ngồi dậy, chợt nhận ra đang bị thi hài mục Đại Đồ Tể nằm đè lên trên, Tư Không Bạch phải kêu xin :

- Mau giúp vãn sinh với. Vãn sinh không tự lên được.

Hai lão nhân quá già lần lượt lên tiếng :

- Quả nhiên là một gã nam tử hán. Nhưng sao gã vận y phục nữ nhân?

- Này, tiểu tử! Ngươi phải nói cho bọn ta biết chuyện gì đã xảy ra. Rồi tùy theo câu chuyện, bọn ta mới quyết định là có giúp ngươi hay không ?

Vừa nằm im để tuân tự vận khởi Hồn Nguyên chân khí, Tư Không Bạch vừa vẫn tất kể lại sự việc :

- Văn sinh vô tình bị bọn Bạch Y giáo giam giữ. Để thoát hiểm, văn sinh đành phải trả tử sau khi đội lột nữ nhân. Chuyện chỉ có vậy thôi

- Ngươi kể ngắn quá, bọn ta khó lòng biết đúng sai. Thế này vậy, tính danh ngươi là gì?

Tư Không Bạch có phần chán ngán :

- Tư Không Bạch

- Sư phụ?

- Không có

- Môn phái?

- Không có sư phụ làm sao có môn phái?

- Vậy mới nói. Hi... hi... Người như ngươi có gì bọn Bạch Hoa Lão Quân bắt giữ?

- Đương nhiên phải có nguyên nhân

- Thế nào?

Tư Không Bạch có phần hồi sức :

- Văn sinh vô tình nhặt được một vật, có liên quan đến hai nhân vật trăm năm trước đã thất tung

- Vật gì? Phải chăng là Phi Tuyết Cung Hàn lệnh?

Tư Không Bạch đã khôi phục sức lực. Hất thi thể Đại Đồ Tể qua một bên, Tư Không Bạch ngồi dậy.

Vù... vù...

Có hai cánh tay cùng chớp động, chớp vào hai tay của Tư Không Bạch.

Khi không lại bị hai lão nhân ra tay chế ngự, Tư Không Bạch có phản ứng cũng khá nhanh.

Vù...

Hất bắn hai cánh tay kia, Tư Không Bạch đứng lên :

- Nhị vị lão tiền bối kể như không có ân gì với văn sinh, những gì nhị vị định hỏi nữa, xin lượng thứ văn sinh không thể hồi đáp. Cáo biệt.

Định bỏ đi, vì lời căn dặn của Dương phụ nhân rõ ràng là vậy, Tư Không Bạch chợt đứng lại :

- Thật thất lễ! Hình như nhị vị lão tiền bối không thể đứng lên được?

Dưới ánh trăng mờ nhạt, hai lão nhân tuy vẫn ngồi xồm nhưng cứ nháy nhó nhìn nhau.

Sau đó một lão lên tiếng :

- Lão nhìn thế nào, lão Dương?

Lão thứ hai gật gù :

- Rất phù hợp! Nếu ưng ý, lão Hứa lên tiếng đi.

Lão thứ nhất nhìn qua Tư Không Bạch :

- Tiểu tử nghe đây. Như bọn ta vừa phát hiện ngươi có nội lực khá thâm hậu. Vì muốn thu ngươi làm môn đồ, bắt đắc dĩ bọn ta có vài câu muốn hỏi rõ ở ngươi. Ngươi nghĩ sao?

Tư Không Bạch cũng giương mắt nhìn chăm chăm hai lão :

- Nghĩ gì ư? Văn sinh cũng có điều cần hỏi rõ nhị vị đây.

Lão thứ nhất lộ về cảnh giác :

- Người muốn hỏi điều gì?

Tư Không Bạch tìm lời hỏi thật khéo :

- Như văn sinh vừa nghe, dường như đại danh của hai vị lão tiền bối là Dương và Hứa?

Lão thứ hai cũng tỏ vẻ khẩn trương :

- Như vậy thì sao?

Tư Không Bạch đột nhiên mỉm cười :

- Không sao cả! Chỉ tại văn sinh tình cờ quen một người có tên là Hứa Vạn Thanh, không biết nhị vị nghĩ sao?

Lão Hứa trầm trầm nét mặt :

- Chỉ có thể thôi sao?

Tư Không Bạch lỡ bộ, chỉ muốn thu nụ cười, nhưng vẫn cố chỉ trì :

- Còn nữa! Gần đây hơn văn sinh cũng biết một người tự nhận có một vị thân huynh tên là Dương Thanh.

Lão Dương như không thể giữ được trầm tĩnh như lão Hứa :

- Đó là Dương Hồng. Sao người quen biết với Dương Hồng?

Lão Dương có một thoáng ấp úng. Và nếu Tư Không Bạch đoán không lầm, ở chỗ ấp úng đó đáng lý lão Dương phải thay hai chữ Dương Hồng bằng chữ tệ nhi (con của lão).

Nhờ có phát hiện này, nụ cười của Tư Không Bạch mới thật sự tươi tỉnh :

- Hóa ra nhị vị mãi ẩn ở đây. Chỉ tội cho hai bang Kim Tiền và Ngân Bào, mười mấy năm qua vì nghi kỵ cứ luôn xung đột, tạo thành mối thù khó mong hòa giải.

Sắc mặt lão Hứa vẫn cứ trầm trầm, không như lão Dương càng lúc càng nôn nao :

- Trước hết ta muốn biết, giữa người và Dương Hồng có quen biết như thế nào?

Sự nhớ thái độ của hai lão nãy giờ, Tư Không Bạch chợt hiểu. Hai lão vẫn nghi kỵ cho Tư Không Bạch là người Bạch Y giáo, giả vờ bị ném xuống đây để dò xét.

Để giải tỏa mối nghi ngờ này, Tư Không Bạch đảo mắt nhìn quanh :

- Trước lúc trả tử, chính Dương Hồng có dặn văn sinh phải mau mau rời khỏi chỗ này. Nhị vị không thể dẫn văn sinh đến chỗ ẩn của nhị vị sao?

Lão Hứa trừng mắt :

- Người bịa chuyện định dối gạt ai vậy?

Chợt hiểu tại sao lão Hứa có thái độ này, Tư Không Bạch dần giọng :

- Nhị vị tin hay không cũng được. Vì muốn truy tìm nhị vị, chính lệnh ái của Dương lão tiền bối đây phải tự dẫn thân vào hổ huyệt. Nhờ đó văn sinh mới có cơ hội thoát hiểm.

Quay qua lão Dương, Tư Không Bạch chợt đọc một đoạn khẩu quyết.

Lão Dương chỉ cần thoáng nghe qua là đủ kêu lên thảng thốt :

- Khẩu quyết này phải là do tệ nhi chỉ điểm cho người?

Tư Không Bạch thờ dãi :

- Nếu chẳng phải lệnh ái, văn sinh làm sao biết được?

Lão Dương quay qua hỏi lão Hứa :

- Tiểu tử nói không sai đâu. Chúng ta cũng đến lúc quay lại rồi. Ở đây lâu càng thêm nguy hiểm.

Mãi đến lúc này lão Hứa mới có giọng phần nào hòa hoãn :

- Cũng được! Quay lại thì quay lại. Đi nào.

Dứt lời, Tư Không Bạch dù đang nhìn vẫn không tin vào những gì đang mục kích, lão Dương và lão Hứa cùng chộp hai tay vào nhau. Sau đó, chính lão Hứa là người đầu tiên dùng tay ném lão Dương ra phía trước.

Vù...

Lão Dương nhờ đó cất mình bay bổng lên. Và như thể đã quen với cung cách này, ở trên không, đến lượt lão Dương dùng tay ném lão Hứa bay đi.

Vù...

Khi thân hình của cả hai đều lơ lửng trên không, lần lượt hết người này đến người khác ném lão bằng hữu của họ bay đi

Nhìn cảnh tượng đó, tay hai lão vẫn nắm chặt, thân hình của hai lão vì bị ném đi nên cứ xoay tít giữa không trung cứ thế họ lao đi, Tư Không Bạch vừa thần phục vừa xúc động đến rơi lệ.

Tư Không Bạch hiểu, vì hai lão đều bị hòng phần hạ thế, dễ dễ di chuyển, hai lão đã nghĩ ra cách này. Như vậy, tình thân giữa hai lão, có thể mới oán thù giữa hai bang Ngân Bào và Kim Tiên chỉ vì ngộ nhận mà ra.

- Người sao không đi?

Tiếng quát hỏi của lão Dương làm cho Tư Không Bạch bừng tỉnh vội chạy theo...

* * * * *

Có ai ngờ người đã cao niên như hai lão Hứa - Dương, họ đã xấp xỉ tuổi thất tuần, nhưng tính khí vẫn sôi nổi, háo thắng và quá ư nóng nảy.

Ngay khi nghe Tư Không Bạch cho biết Dương Hồng đang bị giam giữ, lão Dương vụt hỏi :

- Người vừa nói Bạch Hoa Lão Quân và con lão Thẩm Nguyên hiện không có ở Tổng đàn Bạch Y giáo?

Chưa rõ lão Dương hỏi để làm gì Tư Không Bạch đương nhiên không thể nói khác đi :

- Chính văn sinh nghe bọn giáo đồ Bạch Y giáo nói như vậy.

Lão Dương đưa mắt nhìn lão bằng hữu :

- Hồng nhi chỉ vì tìm ta và lão. Lão nghĩ thế nào, lão Hứa?

Lão Hứa gật nhẹ đầu :

- Dẫu sao hai ta cũng có đôi chút thành tựu, lão hỏi ta nghĩ gì ư? Gần hai mươi năm đã qua, chúng ta cố kéo dài cuộc đời để làm gì?

Lão Dương bật cười :

- Một lần nữa lão và ta lại có ý nghĩ giống nhau. Xem ra đã đến lúc bọn ta đòi món nợ lần trước.

Thoáng hiểu, Tư Không Bạch bật hỏi :

- Nhị vị định nhân cơ hội này giải cứu Dương Hồng đại nương?

Lão Dương trầm giọng :

- Người hiểu như thế là tốt! Bao nhiêu năm qua bọn ta chỉ chờ đợi ngày này. Huống chi đây là cơ hội duy nhất, ta phải cứu Hồng nhi.

Xem đó là quyết định, lão Dương lại nhìn lão Hứa :

- Chúng ta đi được chưa lão Hứa?

Vừa nắm chặt hai tay lão Dương, lão Hứa vừa đáp :

- Đương nhiên! Đi nào.

Vút!

Theo cung cách riêng, cả hai lập tức vừa xoay tít vừa lao đi. Họ đi nhanh đến độ Tư Không Bạch định nói về Hồn Nguyên chân khí trong lệnh bài Kim Tiền cho lão Hứa nghe nhưng vẫn không kịp nói.

Tư Không Bạch vội tắt tả chạy theo :

- Văn sinh cũng muốn đi nữa. Đại ân của Dương đại nương, văn sinh phải báo đáp.

Từ độ cao ngoài một trượng, lão Dương vẫn tiếp tục cùng lão Hứa lao đi và ném lại cho Tư Không Bạch một lời khuyên bảo :

- Ta đã biết bản lĩnh của ngươi rồi. Ngoài nội lực thâm hậu như ngươi không hề có võ công. Ta nghĩ, việc ngươi báo cho ta biết tin của Hồng nhi đã quá đủ đền đáp ân nghĩa. Ngươi chớ nên miên cưỡng, có những hành động vượt quá năng lực.

Tư Không Bạch vẫn cố đuổi theo cho dù khó có thể theo kịp khinh thân pháp kỳ lạ của hai lão :

- Nhưng nhị vị đâu thể biết nơi Dương đại nương bị giam giữ?

Họ đã lao đến trũng núi lúc này. Nhìn thấy Tư Không Bạch thầm hy vọng vì hai lão không có cách nào vượt thẳng lên trên trũng núi, nơi có bốn bề là những vách đá khó thể vượt qua, họ sẽ phải dừng lại và Tư Không Bạch sẽ đuổi kịp.

Nào ngờ vừa đến chân vách đá, lão Hứa bật quát :

- Lên!

Lập tức lão Hứa tay vẫn giữ chặt tay lão Dương nhưng đã ném lão Dương lên cao, chạm thẳng vào vách đá.

Đến lượt lão Dương, khi thân hình sắp chạm vách đá, lão buông một tay ra khỏi tay lão Hứa. Và dùng tay đó bám vào vách đá để trụ vững thân hình, lão Dương tung cánh tay còn lại ném lão Hứa lên trên, cao hơn lão Dương một ít.

Cứ thế, vừa bị quăng lên liền dùng một tay bầu giữ vào vách đá, lão Hứa tiếp tục quăng lão Dương lên. Trong nháy mắt, họ đã vượt cao hơn năm trượng.

Tuy thất thần sợ cho hai lão nhưng Tư Không Bạch tự suy nghĩ cũng biết có lẽ đây là cách hai lão nghiền ngẫm và khổ luyện từ lâu nên hai lão mới không hề ngại ngại khi bắt tay thực hiện.

Tư Không Bạch tự biết bản thân sẽ không tài nào vượt qua như họ vội gào lên :

- Vẫn còn nhiều điều văn sinh chưa kịp nói. Văn sinh sẽ lưu ở đây chờ tin đại thắng của nhị vị.

Lời lão Hứa liền vắng vắng vọng xuống :

- Ngươi không cần phải chờ. Nếu được, ngươi hãy giúp bọn ta thu dọn những gì bọn ta đã lưu lại. Sau đó cứ đến Phụng Hoàng sơn, bọn ta sẽ gặp ngươi ở đó.

Do màn đêm vẫn còn buông phủ chỉ có chút ánh sáng mờ nhạt tỏa ra từ vầng trăng thượng tuần, Tư Không Bạch dù cố căng mắt nhìn vẫn chỉ thấy bóng dáng của hai lão càng lúc càng mờ dần trên cao, chứng tỏ hai lão thể nào cũng vượt qua trũng núi và thực hiện ý định.

Với tâm trạng thất vọng, tự trách bản thân cho đến giờ vẫn cứ là người vô dụng, Tư Không Bạch đành lê bước quay lại nơi trú thân lúc này của hai lão.

Bóng đêm vẫn dày đặc, Tư Không Bạch đâu dễ gì thu dọn hết những vật dụng của hai lão.

Sờ soạng một lúc, Tư Không Bạch mới tìm thấy một ngọn hỏa tập.

Bật ngọn hỏa tập lên, điều đầu tiên Tư Không Bạch nhìn thấy là có khá nhiều những tư trang kèm theo những vật dụng linh kinh khác chỉ có nữ nhân mới dùng.

Chúng nằm rải rác khắp lòng động. Qua đó, Tư Không Bạch hiểu vì muốn kéo dài cuộc sống ở một nơi không phải dễ tìm thực vật, mỗi khi phát hiện có thấy người bị bọn giáo đồ Bạch Y giảo ném xuống, hai lão đã mò ra và sục tìm những gì hai lão có thể tìm thấy. Chú ý của hai lão chỉ là tìm thức ăn. Tiện tay, hai lão cũng thu thập những vật dụng này cho dù là những vật chưa hề cần thiết.

Gom tất cả những vật đó vào một bọc nhỏ, tình cờ Tư Không Bạch lại có một số tư trang nếu đổi ra ngân lượng thì không phải ít.

Kể đó, Tư Không Bạch cũng tìm thấy một thứ khí giới lạ mắt. Hình dạng vật này tuy có ngắn như một ngọn trùy thủ nhưng phần đầu vừa bằng vừa tròn, khó thể xem là khí giới dùng để phòng thân. Tuy nhiên do chỗ cầm có khắc rõ tên của vật này, là Lôi Công trùy, nên Tư Không Bạch biết đó là vật sở hữu của lão Dương. Ngân Bào bang.

Giữ hộ lão Dương Tư Không Bạch nhét vào bọc áo.

Nhưng do Lôi Công truy quá nặng so với hình thù, bọc áo của Tư Không Bạch hóa ra không thể chứa nổi vật này, Tư Không Bạch lại lấy ra và loay hoay nhét luôn vào xà cạp ở ống chân bên hữu.

Khi tường đã thu dọn hết, Tư Không Bạch trong lần đảo mắt nhìn lần cuối chợt phát hiện trên vách động có khắc họa nhiều hình vẽ với những tự dạng nghịch ngoạc.

Ngạc nhiên về điều này, Tư Không Bạch cứ nhìn mãi nhìn mãi vào những gì hình vẽ.

Phải một lúc lâu Tư Không Bạch mới rõ, đây là những gì mình chứng cho lời hai lão nói: hai lão đã có đôi chút thành tựu.

Hóa ra hai lão do được dịp sống chung và cùng có chung kẻ thù, sau thời gian dài tìm hiểu cả hai nhận ra võ công như có chỗ tương đồng.

Với phát giác này, hai lão vừa trao đổi võ học vừa tự nghiền ngẫm thêm những gì vẫn chưa hiểu thấu.

Những hình vẽ cùng những tự dạng chưa rõ những giải thích kia, chính là kết quả sau bao tâm huyết của hai lão.

Không thể dễ dàng thu dọn những gì có khắc ghi trên vách đá, Tư Không Bạch phải tìm một mảnh vải và dùng một mẩu than để họa lại những hình vẽ đó.

Sau cùng, khi đã hoàn tất trước lúc bỏ đi Tư Không Bạch đành phải dùng thanh Lôi Công truy phá hủy những hình vẽ trên vách đá.

Tuy chưa biết hai lão đã bằng cách nào tạo được những đường nét khắc sâu vào vách đá, nhưng để phá hủy Tư Không Bạch phải vận nội lực vào Lôi Công truy chủ ý là để tăng thêm sức mạnh dễ dàng phá bỏ những gì hai lão đã khắc.

Khi đã thực hiện xong, nhìn lại Lôi Công truy trước khi nhét vào xà cạp, Tư Không Bạch phản ngán người vì phát hiện không hiểu tại sao thanh Lôi Công truy bỗng đổi màu từ đen sang đỏ. Không những thế, từ thanh Lôi Công truy lại phát ra hơi nóng hừng hực phả vào mặt.

Tư Không Bạch chép miệng :

- Tại ta dồn nội lực vào đó thôi. Chà! Còn nóng như thế này làm sao ta dám nhét vào xà cạp?

Nếu đợi Lôi Công truy nguội thì phải mất nhiều thời gian, do đó, khi phát hiện bên cạnh có bầu nước, vốn được hai lão dùng để chứa nước cần uống, Tư Không Bạch trút nước vào Lôi Công truy.

Xèo... xèo...

Bị nước làm cho nguội mau, thanh Lôi Công truy chẳng mấy chốc trở lại màu đen cổ hữu, Tư Không Bạch cả mừng nhét lại vào xà cạp.

Nhìn trời đang hừng sáng, Tư Không Bạch vội men theo chân vách đá tìm lối bỏ đi.

Trùng núi không bị cô lập. Nhờ đó đến lúc trời hoàn toàn sáng tỏ, Tư Không Bạch đã vượt thoát và khoan khoái nhìn chân trời mờ rộng bao la.

Đến Phụng Hoàng sơn, Tư Không Bạch tự nhủ như thế, hy vọng sẽ đến kịp lúc với hai lão Hứa - Dương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Hồn Nguyên công phu

Cầm thanh Lôi Công truy trên tay, trong dáng dấp một công tử hào hoa nhưng sắc diện của Tư Không Bạch vẫn luôn là sự nôn nóng.

Đi đi, lại lại Tư Không Bạch nửa muốn trào lên ngọn núi Phụng Hoàng, nửa cứ nán nã trong thái độ lưỡng lự bất quyết.

Nhìn bầu trời càng lúc càng trong vắt báo hiệu rằng hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời, Tư Không Bạch bỗng chép miệng lầm bầm :

- Đã mười ngày chờ đợi, hai lão vẫn biệt vô âm tín. Ta đành phải leo lên núi thử tìm hai lão vậy. Nếu vẫn không tìm thấy, chắc... chắc..., có lẽ ta chỉ phí công chờ đợi vô ích. Hai lão sẽ không đến nữa và không bao giờ còn cơ hội để đến.

Tay vẫn thủ Lôi Công truy, Tư Không Bạch chợt lắc nhẹ hai đầu vai.

Vút!

Thân hình chàng lập tức hóa nên mờ ảo, vùn vụt leo lên núi, cho biết chàng đã luyện kinh thân pháp thượng thượng.

Đến lưng chừng núi, Tư Không Bạch dừng lại.

Đưa mắt nhìn khắp nơi với cái nhìn bao quát, sau đó chàng thở dài :

- Có ai ngờ từ hai vật những tưởng đâu là vô dụng, một vật là Kim Tiền lệnh có ẩn chứa tâm pháp Hỗn Nguyên thượng thừa, vật kia là Lôi Công trụ thi ẩn chứa công phu Lôi Công, cả hai đều là di vật của Hỗn Nguyên Đạo Hóa? Nếu trước kia Kim Tiền và Ngân Bào nhị bang biết rõ điều này, hợp lại làm một uy thế của họ có lẽ sẽ không kém gì Tuyết Hoa Phong Nguyệt Tứ Đại Hùng. Thật tiếc cho nhị lão Hứa - Dương. Phải chi cả hai đừng quá nóng nảy, mọi việc ắt sẽ diễn ra khác. Hà...

Như đã nghỉ ngơi đủ, Tư Không Bạch lại tung mình tiếp tục lao lên đỉnh núi Phụng Hoàng.

Vút!

Bầu trời thật sự quang đãng, từ đỉnh núi chàng phóng tầm mắt nhìn khắp nơi, miệng lẩm bẩm tự hỏi :

- Sao nhị lão hẹn ta ở Phụng Hoàng sơn? Nhị vị muốn tìm gì ở đây? Hay nhị vị lão biết rõ đây là nơi lưu ngụ của Thần Kiếm Phụng Hoàng, nhị lão muốn tìm đến để kết giao?

Đang nhìn, ánh mắt Tư Không Bạch chợt dừng lại vào một điểm chỉ ẩn hiện thấp thoáng sau một chòm cây ở sườn núi phía Tây. Và mỗi khi có gió thổi qua, chòm cây lại lay động, cho Tư Không Bạch minh bạch hơn về điểm mà chàng đang nhìn

- Ở đó có một trang viện. Có thể nào đó là chỗ nhị vị lão hẹn gặp ta?

Không một chút chần chừ, chàng lao xuống sườn núi phía Tây.

Vút!

Chàng đã không lầm, quả nhiên có một ngôi trang viện tọa lạc trên sườn núi thật.

Chàng cất tiếng :

- Văn sinh đã đến. Phải chăng nhị vị lão tiền bối đang chờ văn sinh ở đây?

Không một tiếng hồi đáp.

Điều này dường như phù hợp với dáng vẻ hoang phế của trang viện.

Sau đôi ba lần gọi nữa kết quả vẫn như nhau, Tư Không Bạch quay lưng bỏ đi.

Bất chợt, chàng dừng lại, lưng vẫn quay vào trang viện :

- Tại hạ, Tư Không Bạch. Vì có ước hẹn với nhị vị lão Hứa - Dương ở đây nên phải mạo muội tìm đến. Nếu bằng hữu là người được nhị vị lão sai đến để đưa tin xin cứ xuất hiện chớ nghỉ ngơi.

Lần này quả nhiên có thanh âm đáp lại và thanh âm này đương nhiên phải xuất phát từ hướng Tư Không Bạch đang nhìn :

- Úy! Dường như ngươi là kẻ đã tự nhận là Thiên Tinh công tử?

Chàng không hề chờ đợi âm thanh này cùng với câu hỏi này. Vì thế chàng thật sự ngạc nhiên :

- Là Hứa Văn Bình cô nương?

Vẫn không gì thay đổi, cùng xuất hiện với Hứa Văn Bình lần nào cũng như lần này đều có bốn nam nhân đi kèm. Và Tư Không Bạch chỉ ít cũng nhận ra ba trong bốn nam nhân nọ, vì đó là những kẻ lần đó chàng đã nhìn thấy ở một túp lều. Riêng nhân vật thứ tư lần đó lại không phải nhân vật hiện giờ.

Hứa Văn Bình sau một lúc nhìn dò xét, một lần nữa kêu lên :

- Quả nhiên ngươi chính là Thiên Tinh công tử. Do ngươi hiện nay để lộ bản lĩnh thượng thừa, khiến ta dù ngờ ngợ vẫn không dám lên tiếng nhận.

Tư Không Bạch mỉm cười :

- Hứa cô nương đã quá khen. Nhân cơ hội này, sao cô nương không tạo dịp cho mọi người quen nhau? Huynh đãi đây họ Thạch? Lần đó tại túp lều, tại hạ còn nhớ huynh đãi được gọi là Thạch nhị huynh?

Nhân vật đó nghỉ ngơi, cứ nhìn chàng theo cách dò xét :

- Hóa ra các hạ là chân nhân bất lộ tướng? Lần đó Thạch mã có lời mạo phạm, mong các hạ miễn thứ.

Tư Không Bạch chưa kịp đáp, hai nhân vật khác chàng từng nhìn thấy ở tửu lâu bỗng thay nhau lên tiếng :

- Ta không thể khách khí như Thạch nhị huynh. Cho hỏi, người có ý đồ gì, sao cứ luôn bám theo dò xét bọn ta?

- Còn nữa! Người đừng nghĩ vì mình có công giải cứu Tam tiểu thư lần trước mà cứ tỏ ra trân trọng. Nói đi, ai ước hẹn gì với người ở đây?

Nhân vật thứ tư mà đây là lần đầu tiên Tư Không Bạch thấy mặt cũng lên tiếng, tuy nhiên giọng nói xem ra vẫn phần nào ôn tồn, không hung hăng cũng không quá nghi ngại như ba nhân vật kia :

- Tại hạ thì chỉ muốn hỏi một điều. Nếu tại hạ nghe không lầm, dường như công tử vừa bảo người ước hẹn là nhị lão Hứa - Dương?

Hứa Vân Bình cũng hỏi :

- Ta cũng nghe đúng như vậy. Nay, nhị lão Hứa - Dương mà người vừa đề cập thật ra là hai nhân vật nào?

Chàng bật cười :

- Chư vị mỗi người hỏi một câu, tại hạ đâu thể cùng một lúc trả lời hết? Thế này vậy, sẵn có trang viện này, hay chúng ta cùng vào, trước là thăm thánh, sau đó cũng có chỗ đàm đạo?

Trong khi Hứa Vân Bình, họ Thạch và nhân vật thứ tư chưa có chủ ý gì, hai nhân vật còn lại cùng quát :

- Không cần!

Tư Không Bạch chợt cau mày :

- Vị nào dám nói là không được?

Hai nhân vật nọ lập tức sùng sộ :

- Bọn ta nói thì sao? Người nghĩ người là ai? Có tư cách gì không cho bọn ta nói?

Tư Không Bạch vẫn ngồi yên hỏi tiếp :

- Tại hạ lặp lại vị nào vừa lên tiếng hãy ra mặt xem nào?

Hai nhân vật nọ cùng cười :

- Người không điếc đấy ư?

- Phải đó! Chẳng phải bọn ta đang đứng trước mặt người hay sao? Có gì người còn bảo bọn ta phải ra mặt?

Như không lưu tâm đến thái độ khinh miệt của hai nhân vật này, chàng vụt cười lớn :

- Hóa ra tôn giả đã có mặt sẵn trong trang viện. Nếu đã thế thì được, vì tôn giả là chủ nhân lại vừa tỏ ý không chấp thuận cho bọn tại hạ tìm đến quấy nhiễu, cung kính không bằng tuân lệnh bọn tại hạ xin cáo biệt.

Hứa Vân Bình kinh nghi :

- Người bảo có người đang ẩn trong trang viện?

Và nàng quay sang nhân vật thứ tư, với thái độ nghi ngờ Tư Không Bạch rõ rệt :

- Nhị ca nghĩ thế nào? Liệu có đúng như y vừa phát hiện không?

Nhân vật nọ lên tiếng cười gượng :

- Tam muội sao lại hỏi ngu ca? Võ công của ngu ca bất quá chỉ cao mình hơn tam muội chút ít. Nếu tam muội không phát hiện điều gì khả nghi, ngu ca cũng đâu tài giỏi gì hơn?

Hứa Vân Bình lại nhìn chàng. Và dù thấy chàng đang ngưng thần nghe ngóng, nàng vẫn biểu lộ nghi ngờ :

- Ta biết người tuy bản thân ám tàng tài nghệ nhưng không lẽ người có thể phát hiện những gì ta và nhị ca không thể phát hiện?

Tư Không Bạch bỗng thở ra :

- Có thể đó là sự thật hoặc tại hạ đã nghe nhầm. Rõ ràng tại hạ nghe ở sau khung cửa thứ ba có tiếng động cho biết có người ẩn nấp. Và bây giờ không còn nghe nữa, có thể hiểu đó là nhân vật với bản lĩnh không thể xem thường.

Với dụng ý làm cho Tư Không Bạch bề mặt, một trong hai nhân vật từng có thái độ hung hăng với chàng chột hừ lạnh :

- Loài chuột nhắt nào dám ẩn nấp ở đây? Hãy ra mặt xem nào.

Với kinh thân pháp đột nhiên thi triển, nhân vật đó bật lao tới khung cửa thứ ba, cách mọi người đang đứng những mười trượng.

Vút!

Nhân vật nọ còn cố tình phát chương quạt vào khung cửa.

Vù...

Bắt chột, Hứa Vân Bình bật kêu kinh hãi :

- Tả tứ huynh mau lùi lại. Chao ôi!

Cùng lúc đó, khung cửa nọ bỗng mở ra làm cho ngọn kinh của họ Tả mất đối tượng, lao luôn qua khung cửa hé rộng.

Chưa hết, từ khung cửa đó lại có một ánh bạc lóe lên, kèm theo tiếng quát phẫn nộ :

- Trang viện này đâu để hạng ngông cuồng các ngươi ra tay hủy hoại? Đi!

Vù...

Tư Không Bạch cũng phải bật kêu :

- Là Thần Bút? Tiền bối chính là Thần Bút Tra Gia? Xin tiền bối nhẹ tay cho.

Ầm!

Họ Tả bị chấn lùi và phải lùi đứng về vị trí mới có thể ổn định cước bộ.

Chính lúc đó, ngay khung cửa có một nhân vật uy凛 xuất hiện :

- Nghĩ tình ngươi lần đầu sai phạm, lại có tiểu tử nhất mực lễ độ kia van xin cho, ta tạm tha cho ngươi lần này. Cút đi!

Hứa Vân Bình nhìn thấy ngọn bút sáng ngời ánh thép đang được nhân vật kia cầm trên tay, miệng thì thảo khiếp đảm :

- Hóa ra đây là Thần Bút vang danh thiên hạ, từ lâu đã ẩn tích giang hồ ?

Tư Không Bạch chột nghiêng mình thi lễ, thái độ đầy vẻ tôn kính :

- Nhìn tiền bối xuất hiện ở đây, văn bối có thể đoán tại sao tiền bối không muốn nơi này bị phá hủy. Có một bằng hữu tri âm tri kỷ như tiền bối, văn bối tin chắc chốn cửu tuyền Thần Kiếm ắt phải vui lòng. Đã quấy nhiễu nhiều, mong tiền bối lượng thứ, văn bối xin lui chân.

Chưa kịp bỏ đi, Tư Không Bạch đã nghe Thần Bút gọi :

- Chậm đã! Ta cũng biết biết hai lão Hứa - Dương nào đã ước hẹn ngươi ở đây? Sao họ như cố tình chọn địa điểm này?

Vờ như không nhìn thấy sắc mặt có phần ngỡ ngàng của bọn người họ Tả. Họ ngỡ ngàng vì không ngờ người như Tư Không Bạch lại có bản lĩnh cao thâm, dễ dàng phát hiện nơi ẩn nấp của Thần Bút với khoảng cách những mười mấy trượng. Tư Không Bạch cũng nhân đó giải thích cho tất cả cùng hiểu :

- Tại sao chọn địa điểm hẹn nơi này đó là điều văn bối cũng đang tự hỏi. Còn nhị lão đó có lẽ tiền bối cũng từng biết qua chuyện thất tung kỳ bí của nhị Bang chủ bang Kim Tiền và Ngân Bào mười tám năm về trước?

Thần Bút nheo mắt :

- Ngươi nói chính hai nhân vật đã một thời thất tung đó cáo hẹn với ngươi ở đây?

Hứa Vân Bình bật kêu :

- Không thể nào! Nội tổ của ta có lẽ chết đã lâu, làm sao người có thể sống lại để cùng ngươi hẹn gặp ở đây?

Thần Bút bỗng à lên :

- Nha đầu người gọi Hứa Nhất Vạn là nội tổ? Vậy phụ thân người là Hứa Vạn Thanh?

Hứa Vân Bình hoài nghi :

- Như tiền bối có biết nội tổ và phụ thân tiểu nữ?

Thần Bút gật gù :

- Có biết! Vậy tất cả bọn người đều là người của Kim Tiền bang?

Hứa Vân Bình vội vàng giới thiệu :

- Đây là Hứa Vân Thông, nhị ca của tiểu nữ. Ba người vừa là bang đồ bốn bang vừa là huynh đệ kết nghĩa với tệt nhị ca: Thạch, Kha, Tà.

Thảm Nguyên chợt lùi vào :

- Đã vậy, đều là người quen biết cũ, vào đi. Nhớ đừng làm hư hỏng bất kỳ vật dụng gì ở đây.

Không ngờ có kết quả này, Tư Không Bạch là người đầu tiên bước vào :

- Quả là cơ hội hiếm có. Mọi người nên xem qua cho biết nơi lưu ngụ trước kia của một nhân vật nổi danh là Thần Kiếm Phụng Hoàng.

Thần Bút như không muốn Tư Không Bạch đạt ý nguyện, đã nhanh chóng đưa mọi người đến phía sau, khiến tất cả mắt dịp nhìn bao quát ngôi trang viện.

Có lẽ Thần Bút đã từng lưu ngụ nơi đây khá lâu, nơi lão dẫn mọi người vào được xếp đặt khá chu tất.

Sau khi phân ngôi chủ khách ngồi quanh một bàn dài, lời đầu tiên của Thần Bút là :

- Trước lúc bị Đàm Tất Khả hại ít lâu, ta có nghe Thần Kiếm đệ thổ lộ là sẽ có Hứa Nhất Vạn và Dương Hoài tìm đến để cùng bàn một việc trọng đại. Đó là việc gì tuy Thần Kiếm đệ không nói rõ, nhưng sau đó chính ta đã thay Thần Kiếm đệ chờ đợi ở đây. Tiếc rằng mãi không thấy nhị lão Hứa - Dương tìm đến.

Hứa Vân Thông sùng sốt :

- Quả nhiên tiểu đệ diệt ngờ đúng. Hóa ra lần đó nhị lão bỏ đi là để tìm đến Phụng Hoàng sơn này. Không ngờ sự việc chưa thành, cả hai cùng thất tung.

Riêng Tư Không Bạch thì trầm ngâm :

- Nhị lão bị Bạch Y giáo hãm hại phải cố chi trì cuộc sống cho đến tận bây giờ. Và trong thâm tâm, nhị lão vẫn luôn nhớ lời ước hẹn năm xưa với Thần Kiếm. Vì nhị lão không hề biết Thần Kiếm cũng đã bị hãm hại nên cách đây không lâu có bảo văn bối tìm đến đây sẽ gặp nhị lão.

Thở dài chàng tiếp :

- Đã mười ngày qua, bóng dáng của nhị lão vẫn chưa xuất hiện. Chuyện này e lành ít dữ nhiều.

Hứa Vân Bình hoang mang :

- Làm sao người có thể gặp nhị lão. Người bảo lành ít dữ nhiều là thế nào?

Cố tình không đáp, chàng quay qua Thần Bút :

- Tiền bối đã ở đây thay Thần Kiếm chờ gặp nhị lão. Cho hỏi cuối cùng tiền bối có biết họ gặp nhau để bàn chuyện gì không?

Thảm Nguyên lắc đầu :

- Ta cũng tự hỏi như thế không biết bao nhiêu lần mà nói, kết quả ta chỉ nhớ lại một câu nói mơ hồ. Và câu nói này không phải do Thần Kiếm đệ nói ra mà do Tư Không Huệ, nội tử của Thần Kiếm nói.

Chàng vẫn chờ nghe Thần Bút nói tiếp, tuy nhiên Hứa Vân Bình bỗng xen vào :

- Tư Không Huệ? Đây! Khi này ta nghe người tự xưng là Tư Không Bạch, họ Tư Không là một họ hiếm, ta nghĩ...

Thần Bút giật mình :

- Nói tắt phải! Lúc này ta nghe người xưng danh cũng phần nào ngờ ngợ. Liệu người có thân thích gì với...

Tư Không Bạch xua tay :

- Cũng có một người từng hỏi văn bối tương tự. Rất tiếc, một là văn bối không biết thân sinh phụ mẫu là ai, hai là trừ phi thê tử của Thần Kiếm nếu còn có bào huynh hoặc bào đệ, văn bối mới có hy vọng vào điều đó.

Thần Bút thở dài :

- Như vậy thì không có rồi. Ta được biết, Tư Không Huệ chỉ có một thân một mình, thân sinh phụ mẫu thân đã qua đời từ lúc sớm, không hề có huynh hay đệ.

Hứa Vân Thông lên tiếng :

- Tạm thời hãy gác chuyện đó lại, chỉ mong Thảm Nguyên tiền bối nói cho bọn tiểu đệ biết tiền bối đã nhớ ra câu gì?

Thần Bút gật đầu :

- Đó là câu Tư Không Huệ từng lầm bầm khi biết có ước hẹn này: “Thì ra chuyện Tam Nguyên Tam Hóa là có thật”. Chỉ vậy thôi.

Trong khi mọi người tỏ ra không hiểu gì về câu nói đó, Tư Không Bạch đột nhiên lầm bầm :

- Tam Nguyên Tam Hóa? Có phải là trùng hợp không? Là Tam Nguyên Tam Hóa hay là...

Thảm Nguyên tỏ ra nôn nóng :

- Hay là gì? Như ngươi có biết ẩn ngữ của Tam Nguyên Tam Hóa?

Giật mình, Tư Không Bạch cười gượng :

- Văn bối cũng chỉ tự hỏi thôi, không ngờ lại khiến tiền bối động tâm.

Thảm Nguyên lừ mắt :

- Đương nhiên là phải động tâm. Ngươi có ý gì khi hỏi: có phải là trùng hợp không? Điều gì ngươi cho là trùng hợp?

Tư Không Bạch tỏ ra miễn cưỡng :

- Văn bối có ý nghĩ, nếu thật sự có trùng hợp, thì sự trùng hợp này trừ phi được nhị lão Hứa - Dương xuất hiện và cho phép, văn bối mới dám nói.

Thảm Nguyên trầm giọng :

- Nếu Hứa - Dương nhị lão không đến thì sao?

Hứa Vân Thông cau mày :

- Như Tư Không huynh đệ vừa nói vẫn đang chờ nhị lão nhân gia xuất hiện. Sao chưa gì tiền bối đã đề quyết như vậy?

Tư Không Bạch thở ra :

- Vân Thông huynh không nên trách Tra tiền bối. Nói thật tại hạ cũng nghĩ như vậy.

Hứa Vân Bình nghi ngại :

- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra cho nhị lão nhân gia? Sao đã hẹn ở đây cho đến giờ vẫn chưa thấy đến?

Thần Bút xua tay :

- Không cần nói nhiều! Nếu đến được họ đã đến rồi. Ngược lại, vì lão không đến ta là người thay cho Thần Kiếm đệ đã chờ họ ở đây, ngươi phải cho ta biết điều ngươi cho là trùng hợp?

Lộ vẻ khó khăn, Tư Không Bạch bảo :

- Đây là chuyện liên quan đến ẩn tình của nhị bang Kim Tiền - Ngân Bảo. Phải chỉ ở đây có thêm sự hiện diện của một người họ Dương, rồi được Dương - Hứa hai nhà cùng thuận ý, văn bối mới dám tiết lộ.

Hứa Vân Thông kinh nghi :

- Nghe huynh đệ nói, dường như mối oán thù giữa hai họ Dương - Hứa đáng lý ra không nên có?

Chàng gật đầu :

- Nếu Vân Thông huynh nhìn thấy sự thân thiết giữa nhị lão Dương - Hứa ắt sẽ tự tìm ra câu đáp lời.

Thần Bút chợt đoán :

- Nghe khẩu ngữ của người, dường như ẩn tình đó có liên quan đến chuyện võ học của nhị bang Ngân Bào - Kim Tiền mấy mươi năm trở lại đây bất ngờ suy giảm?

Tư Không Bạch sững sờ :

- Tiền bối đoán đúng rồi! Nhưng tại sao tiền bối đoán được?

Thái độ của Thần Bút có phần kỳ lạ, lão chợt nhìn qua Hứa Vân Thông nhưng khi lên tiếng thì rõ ràng đáp với Tư Không Bạch :

- Dương - Hứa hai nhà, đời trước thì tỏ ra thân thiện, càng về sau càng nảy sinh nhiều mâu thuẫn dẫn đến hiềm thù. Từ đó mà suy đoán ra.

Hứa Vân Thông rời từ hoang mang này sang hoang mang khác, đưa mắt nhìn Tư Không Bạch :

- Hóa ra ẩn tình đó có liên quan đến sở học Hứa gia? Tư Không huynh đệ. Chuyện như thế nào, huynh đệ hãy nói rõ ra xem nào?

Ngẫm nghĩ lại, lời giải thích của Thần Bút rõ ràng có phần gượng ép, nhưng lại đúng với những gì đang xảy ra giữa hai họ Dương - Hứa, Tư Không Bạch tuy vẫn nghi ngờ nhưng do không có cơ sở nên buộc lòng phải đáp ứng sự mong đợi của Hứa Vân Thông.

Chàng đưa cho họ xem thanh Lôi Công trủy :

- Chư vị ở Kim Tiền bang hẳn nhận ra vật này?

Hứa Vân Bình lộ vẻ khinh miệt :

- Ngay từ đầu ta đã nhìn thấy, chẳng phải là Lôi Công trủy, một vật không có công dụng gì của Ngân Bào bang đó sao?

Tư Không Bạch mỉm cười :

- Có lẽ cũng nghĩ như cô nương nên mấy đời qua vị Bang chủ Ngân Bào bang nào cũng xem đây là một phế vật. Có ai ngờ lúc đến tay tại hạ lại biến thành vật chí báu.

Thần Bút động tâm :

- Chí báu như thế nào?

Lần này Tư Không Bạch không thể không sinh nghi, chàng cố ý cầm chắc, chỉ đưa cho mọi người nhìn thấy một hàng chữ nhỏ li ti, nhạt màu hơn so với toàn thân màu đen của thanh Lôi Công trủy :

- Mọi người hãy nhìn, ở đây chẳng phải có bốn chữ Hồn Nguyên Đạo Hóa đó sao? Và do bốn chữ này khi thoát nghe “Tam Nguyên Tam Hóa”, tại hạ mới ngờ ngộ và bảo là có sự trùng hợp. Mọi người rõ rồi chứ?

Trong khi bọn Hứa Vân Thông hãy còn ngỡ ngác, Thần Bút chợt gật đầu vài lượt :

- Tam Nguyên Tam Hóa! Hồn Nguyên Đạo Hóa! Quả là có sự trùng hợp ở hai chữ Hóa và Nguyên. Nhưng nhận ra điều này, người hẳn phải là kẻ tinh tế.

Hứa Vân Bình chợt buộc miệng hỏi :

- Giữa bốn chữ này với sở học của Hứa gia có liên quan ra sao?

Tư Không Bạch giải thích :

- Đương nhiên có liên quan. Còn liên quan như thế nào, đây, cô nương có thể tự xem. Hy vọng cô nương sẽ tự hiểu mà không cần tại hạ giải thích rõ.

Hứa Vân Bình với tâm trạng vẫn còn nặng oán thù với Ngân Bào bang nên tuy có cầm Lôi Công trủy nhưng chỉ là cầm lấy lệ.

Lôi Công trủy vốn nặng hơn nhiều so với đáng vẻ bên ngoài, Hứa Vân Bình do quá hờ hững phải để Lôi Công trủy tuột khỏi tay.

Theo bản năng, cả Hứa Vân Bình lẫn Tư Không Bạch đều vươn tay định chụp lại.

Nhưng,

Vút!

Có người nhanh tay hơn, khiến Lôi Công trùy bị người đó chụp được.

Tư Không Bạch vội lên tiếng :

- Đó là sở học của Dương - Hứa nhị gia, tiền bối là bậc quân tử, tuyệt đối không nên nhìn vào.

Ngờ nói như vậy là đủ cho Thần Bút hoàn lại Lôi Công trùy, nào ngờ tất cả cùng nghe Thần Bút cười sảng sặc :

- Sở học của Hồn Nguyên Đạo Hóa đây rồi. Rốt cuộc ta cũng đạt được điều mà bấy lâu nay ta hằng tìm kiếm! Ha... ha...

Ai dám ngờ đó là lời thốt ra từ miệng một nhân vật nổi ngang hàng với Thần Cái và Thần Kiếm? Tư Không Bạch lập tức vuron người chồm đến :

- Tiền bối muốn đoạt vật ư? Không dễ vậy đâu.

Vù...

Đang ngồi xếp bằng đối diện phía bên kia bàn so với Tư Không Bạch, bằng thân thủ ảo diệu, toàn thân Thần Bút chợt lướt nhanh về phía hậu, hai chân vẫn xếp theo chữ ngũ và tay vẫn khư khư giữ Lôi Công trùy.

Vút!

Đã thế Thần Bút còn cười khẩy :

- Vật đã rơi bàn tay ta, ngươi có muốn ngăn cũng không được.

Tư Không Bạch chống hai tay lên bàn, toàn thân vẫn xếp bằng và với tư thế đó chàng bay qua bàn, lao về phía Thần Bút :

- Hoặc tiền bối thật tâm muốn đoạt vật hoặc chỉ muốn đùa vui, dầu sao cũng phải trao trả lại vật ấy cho vãn bối.

Vút!

Chàng lại vuron tay chụp vào Lôi Công trùy.

Vù...

Thần Bút bắt ngờ chìa Lôi Công trùy ra phía trước, miệng thì kêu :

- Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã? Khá lắm! Xem đây!

Không thể tin là Thần Bút lại dễ dàng chìa ra để trả lại, Tư Không Bạch còn đang bán tín bán nghi thì nghe Hứa Vân Bình hô hoán :

- Lão vốn nổi danh là Thần Bút, ngươi chớ...

Không sai, Lôi Công trùy trên tay Thần Bút đến lúc này mới loang loáng những chiêu tương tự như bút pháp, chiếu loạn vào các huyệt đạo trên cánh tay đang vuron đến của Tư Không Bạch.

Vù...

Vậy là rõ, Tư Không Bạch lập tức phẫn nộ :

- Tại hạ vẫn luôn kính trọng tiền bối. Với hành vi này, tiền bối không cảm thấy hổ thẹn sao? Tiếp chiêu!

Với Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã do Thần Cái chỉ điểm, Tư Không Bạch ngang nhiên hóa giải từng chiêu thức bút của Thần Bút. Không những thế, chàng vẫn không quên mục đích, do đó, hễ có cơ hội, chàng tìm cách đoạt lại Lôi Công trùy.

Vù...

Với diễn biến này dù là người kém nghĩ cũng phải nhận ra đâu là bằng hữu đâu là địch nhân, và cũng hiểu rõ ý đồ của Thần Bút là gì nếu không phải muốn chiếm đoạt sở học có khắc ghi trên thanh Lôi Công trùy.

Năm người thuộc nhóm Hứa Vân bình lập tức đứng lên, tân khai ra, nhanh chóng bao vây tứ phía, quyết không để Thần Bút có thể thoát đi với vật vừa mất dầy mày dạn chiếm đoạt.

Nhân vật họ Tả quát vang :

- Thật uổng danh là một trong Tam Thần. Nếu lão không giao trả, chính chỗ này sẽ là mồ chôn của lão.

Đang cùng Tư Không Bạch chiết chiêu, Thần Bút bỗng dừng tay cười lớn :

- Đủ rồi tiểu tử! Có như thế này ta mới biết, việc khi nãy ngươi phát hiện có ta ẩn nấp không hoàn toàn là ngẫu nhiên. Đường như ta đùa không đúng lúc thì phải? Ha... ha...

Nghe Thần Bút nói, Tư Không Bạch đâm ra ngỡ ngàng. Lão đùa mà chàng tưởng là thật.

Cứ nhìn thì biết, Thần Bút vẫn tỏ ra ung dung khi thân nhiên đứng lên. Không những thế, vừa nhìn vào thanh Lôi Công trụ lão vừa tấm tắc luôn mồm :

- Ngươi nói không sai! Chà... Có ai ngờ trên thân một vật tưởng đâu vô dụng... Chắc.... chắc... lại là toàn bộ di học thượng thừa của Hồn Nguyên Đạo Hóa. Có ai ngờ chứ...

Bọn Hứa Vân Bình cũng đâu phải không ngỡ ngàng. Tất cả chỉ biết ngơ ngác nhìn nhau cho đến khi.

Cạch!

Cùng với âm thanh khô khan này Tư Không Bạch những tưởng hoa mắt khi nhìn thấy Thần Bút bất ngờ vọt người lên cao, chạm luôn tới trần. Chàng hiểu ra thì đã muộn.

Ầm!

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Thoát hiểm

Khi đã biết chắc chắn tất cả đều rơi vào cạm bẫy, giữa bóng tối dày đặc, Tư Không Bạch lên tiếng :

- Chư vị vẫn bình yên? Có ai mang theo hỏa tập không? Hãy bật lên nào.

Xoạch...

Ngọn hỏa tập được nhân vật họ Thạch thắp sáng, đủ cho Tư Không Bạch lướt nhanh mắt nhìn quanh.

Thờ dài, chàng bảo :

- Lão đã bố trí rất chu đáo. Thạch nhị huynh tắt hỏa tập cho. Kéo đến lúc cấp bách chúng ta chẳng còn chút ánh sáng nào.

Vị họ Thạch cũng tỏ ra là người có nhiều lịch duyệt :

- Tiểu huynh đệ nói không sai. Nếu không được lão thả ra, chúng ta thật vô phương thoát.

Ánh hỏa tập đã tắt, tạo cho Hứa Vân Bình nổi hốt hoảng :

- Rốt cuộc, chuyện gì đã xảy ra? Chúng ta đang ở đâu?

Có tiếng Hứa Vân Thông trấn an, giải thích :

- Nơi lão dẫn chúng ta vào đàm đạo có ám tàng cơ quan. Lúc nãy lão lao lên trên là để phát động. Và khi nền nhà chìm xuống, tất cả chúng ta đều bị lão nhốt kín dưới này. Đã có ngu ca và mọi người ở đây, tam muội đừng quá sợ hãi.

Nhưng Hứa Vân Bình vẫn có lý do để sợ :

- Nhị ca bảo muội không sợ sao được? Lão đã trở mặt, đã đoạt mất di học thượng thừa, có gì lão phải giam giữ chúng ta? Trừ phi lão đang muốn diệt khẩu để không ai biết chuyện của lão.

Hứa Vân Thông chép miệng :

- Nếu muốn diệt khẩu lão đâu cần dùng cách này? Với bản lĩnh của lão, mọi người thử nghĩ đi, lão thừa giết tất cả kia mà?

Tư Không Bạch thấy có bốn phen phải lên tiếng :

- Vân Thông huynh nghĩ sai rồi. Đứng là lão muốn sát nhân diệt khẩu. Còn dùng cách này là vì như thế lão đỡ nhọc công, cũng không sợ trong bọn ta có người nhanh chân tẩu thoát.

Vị họ Tả bật cười :

- Người nghĩ sai thì có. Thật ra do phần nộ, khi này bọn ta mới hùng hùng hổ hổ bao vây lão. Giờ nghĩ lại, có làm như thế cũng là lấy trứng chọi đá. Bọn ta làm sao ngăn cản nổi một trong Tam Thần đã từng vang danh trong thiên hạ? Người nghĩ có người chạy thoát được sao? Ha... ha...

Hứa Vân Bình bất ngờ chứng tỏ là người có nhận định tình huống :

- Thôi nào, Tả tứ huynh! Huynh luôn bên vực cho nhị ca của muội, điều đó không hề sai. Nhưng Tả huynh đừng quên ở đây vẫn có người ngang nhiên trao đổi với lão ngoài mười chiêu là ít. Không những thế, tất cả những chiêu đó lại diễn ra chỉ trong một thời gian ngắn. Nghĩ lại, đến phụ thân của muội cũng không có bản lĩnh này.

Người họ Kha lần đầu lên tiếng :

- Tam tiểu thư có nói, Kha Lạc này mới dám nói. Dường như Thần Bút rất ngần ngại nếu phải thật sự giao đấu với Tư Không thiếu hiệp. Tả Danh người cũng đừng quá chấp nê. Bản lĩnh của ai cao minh, đánh phải nhìn nhận là cao minh, người đứng vì định kiến, cố tình nghĩ khác đi.

Họ Thạch phì cười :

- Người chịu rồi phải không, Tả Danh? Người còn nhớ lần người suýt chết, nếu Thần Bút không nương tay vì kiêng dè bản lĩnh của Tư Không thiếu hiệp không? Riêng Thạch Nhân ta lần này thật sự bái phục. Hà... hà....

Có tiếng động, cho biết Hứa Vân Thông đang tìm chỗ ngồi xuống :

- Muốn gì thì muốn, trước hết Hứa mỗ có điều cần được Tư Không huynh đệ chỉ giáo đây.

Mọi người cũng lục tục tìm chỗ ngồi, chờ tất cả đã yên vị, từ chỗ ngồi, Tư Không Bạch lên tiếng :

- Chuyện kể ra khá dài, mong chư vị cứ lắng nghe. Sau đó có hỏi gì thì hỏi.

Câu chuyện của chàng được bắt đầu từ lúc gặp Hứa Vạn Thanh, phụ thân Hứa Vân Anh, Hứa Vân Thông và Hứa Vân Bình. Do đó, vì những người hiện diện ở đây đều là người của Kim Tiền bang, nên tất cả đều dễ dàng bị câu chuyện cuốn hút Tư Không Bạch thuật xong đã lâu, nhưng mãi vẫn không nghe ai lên tiếng hỏi.

Chàng bật cười :

- Chư vị ngủ cả rồi sao? Hay không có gì để hỏi?

Hứa Vân Thông là người đầu tiên lên tiếng :

- Hứa mỗ biết hỏi gì bây giờ, một khi đã rõ vì sao đại tỷ bỗng dưng trở mặt, không những đã bắt giam phụ thân lại còn cố tình hủy diệt toàn bộ Kim Tiền bang?

Tư Không Bạch ngó người :

- Nhưng tại sao Hứa Vân Anh trở mặt. Có thật ả không có chung huyết thống với Vân Thông huynh và Vân Bình cô nương?

Hứa Vân Bình bỗng thở dài :

- Không ngờ ả đã tìm ra lai lịch. Sở dĩ có hậu quả như người nay chỉ vì gia phụ từ tâm không đúng chỗ, khi không lại curu mang con của kẻ thù.

Vỡ lẽ, Tư Không Bạch chợt hỏi qua chuyện khác :

- Vậy còn tâm pháp Hồn Nguyên thì sao? Chư vị không cảm thấy nghi ngại ư?

Vân Bình đáp :

- Kim Tiền lệnh là do gia phụ hứa tặng. Hơn nữa, nếu không phải Tư Không huynh có phúc phận hơn người thì có lẽ cho đến lúc Kim Tiền lệnh bị phá hủy cũng không ai biết ẩn bên trong đó là một tâm pháp thượng thừa. Huynh muội Vân Bình này có tư cách gì để nghi ngại?

Chàng có phần bàng hoàng :

- Dầu sao đó vẫn là di học của Hứa gia.

Vân Thông lên tiếng :

- Cũng như công phu Hỗn Nguyên trên Lôi Công trụ, đối với Ngân Bào Bang bao đời nay, đó cũng chỉ là vật vô dụng. Chỉ sau khi lột đến tay huynh đệ, nó mới biến thành báu vật. Và nếu theo lời căn dặn của nhị lão nhân gia, bảo huynh đệ thu dọn giúp, hiểu theo nghĩa nào đó thì cũng là lời hứa trao tất cả cho huynh đệ. Ta nghĩ, người của Ngân Bào bang cũng không có tư cách gì để đòi lại. Trừ phi...

Kha Lạc bỗng xen vào :

- Phải! Trừ phi nhị lão nhân gia còn sống và quay về. Chỉ có nhị lão nhân gia mới có quyền quyết định.

Thạch Nhân buộc miệng thờ dài :

- Mười tám năm dài chuỗi hận, tính khí của nhị lão nhân gia, nếu kẻ đó không bị nhị lão lấy mạng thì nhị lão không bao giờ nghĩ đến chuyện quay về. Nhưng muốn đối phó với Bạch Y giáo nào phải dễ. Hà...

Tà Danh hậm hực :

- Chỉ tại lão Thần Bút tâm địa xấu xa bỉ ổi này, bằng không, chúng ta cứ lần phen tìm đến Bạch Y giáo, có thể ứng kịp nhị lão nhân gia.

Hứa Vân Bình bỗng than oán :

- Sở dĩ có chuyện này cũng chỉ vì Vân Bình quá sơ tâm, để lão tặc thừa cơ lấy mất Lôi Công trụ. Nếu còn ở tay Tư Không Bạch, lão dù muốn cũng khó lòng.

Tư Không Bạch vội trấn an :

- Cô nương chớ nên tự oán trách. Lão đã cố ý che dấu dã tâm, có lẽ tại hạ vẫn bị lão gạt. Tuy nhiên, dù Lôi Công trụ đang ở trong tay, lão cũng khó lòng luyện hết Hỗn Nguyên công phu.

Hứa Vân Thông bật kêu :

- Huynh đệ nói thật? Sao lão khó thể luyện?

Chàng đáp :

- Trước hết, lão không biết Hỗn Nguyên chân khí.

Hứa Vân Bình xen vào :

- Đúng rồi! Nếu Vân Bình nghĩ đúng thì chỉ có Hỗn Nguyên chân khí mới có thể nung đỏ Lôi Công trụ, làm cho những tự dạng bí ẩn hiện rõ lên.

Tư Không Bạch phì cười :

- Sai rồi. Có nhiều cách để làm cho Lôi Công trụ nóng đỏ. Ý tại hạ muốn nói, để luyện Hỗn Nguyên công phu cần phải biết qua Hỗn Nguyên chân khí, đó là điều tiên quyết. Kể đó, đây mới là sự tình cò, ngay lúc đầu do tại hạ vô tình vận lực làm cho không ít tự dạng bị phai đi. Đến lúc nhận thức ra điều sai trái, may nhờ tại hạ có kinh văn Hỗn Nguyên chân khí, phần nào tại hạ tự bổ khuyết được. Nhưng đối với lão Thần Bút thì không thể.

Tà Danh vỗ tay :

- Cứ để lão luyện bù, thế nào lão cũng bị tẩu hỏa nhập ma. Lão đáng bị như vậy.

Kha Lạc mai mỉa :

- Lão có bị như thế không, chưa biết. Phần chúng ta, kể như chắc chắn bỏ mạng ở đây. Vui gì mà vui.

Mọi người chột chùng lại vì biết đó là sự thật.

Sau đó có tiếng Hứa Vân Bình khẽ hỏi :

- Công phu của Tư Không huynh hiện cao thâm đến mức độ nào?

- Cô nương hỏi để làm gì?

Hứa Vạn Thanh đoán ra :

- Phải đó! Nếu ta đoán không lầm, với bản lĩnh hiện giờ của huynh đệ, không lẽ không phá vỡ thạch thất này?

Tư Không Bạch hiểu ra và chậm rãi nói :

- Có thể nói, toàn bộ công phu Hỗn Nguyên đều được tại hạ thấu triệt. Nhưng bảo để phá thạch thất tại hạ e không thể.

Tà Danh kinh nghị :

- Nếu đã thấu triệt, liệu ngươi có đối phó nổi lão Thần Bút không?

Kha Lạc phụ họa :

- Không sai! Chúng ta đừng quên, rất có thể lão vẫn lưu lại đây. Giả như chúng ta phá hủy thạch thất, lão chịu để yên sao?

Tư Không Bạch lên tiếng :

- Lúc này cùng lão giao chiêu, tuy chưa có cơ hội tận lực nhưng tại hạ tự biết cũng khó thắng lão nếu lão cũng tận lực. Riêng việc lão còn lưu lại, tại hạ không nghĩ như thế.

Kha Lạc kinh ngạc :

- Công tử đoán lão đã bỏ đi?

- Rất có thể. Kha huynh cứ nghĩ đi, lão biết hay không biết chuyện Hỗn Nguyên Đạo Hóa?

- Dường như lão có biết?

- Đúng vậy! Và lão cũng biết thế nào là Tam Nguyên Tam Hóa.

Hứa Vân Bình ngắt lời :

- Khoan đã! Tam Nguyên Tam Hóa là gì? Là tên của công phu hay danh xưng của một nhân vật nào đó?

Tư Không Bạch trầm giọng :

- Câu hỏi của cô nương cũng chính là câu trả lời. Tại hạ tin chắc, đó chính là danh xưng nhưng không phải của một nhân vật.

Hứa Vân Thông à lên :

- Hỗn Nguyên Đạo Hóa rõ ràng là một người, và chưa phải là Tam Nguyên Tam Hóa. Như vậy phải có thêm hai nhân vật nữa, trong danh xưng cũng phải có hai chữ Nguyên - Hóa.

Tư Không Bạch tán đồng :

- Không sai! Và do Thần Bút biết rõ ba nhân vật này, có thể hiểu, Thảm Nguyên hoặc là hậu nhân hoặc là có liên quan đến Hỗn Nguyên Đạo Hóa?

Hứa Vân Bình nói thêm :

- Lão hoàn toàn không biết trên Lôi Công trụ có ẩn chứa võ học Hỗn Nguyên. Cho thấy, lão chỉ có liên quan đến hai nhân vật còn lại.

Một lần nữa chàng tán đồng :

- Cô nương luận việc rất đúng! Tiếp theo, cô nương thử giải thích xem, có gì lão ẩn tích giang hồ? Thần Cái vì cao niên, thích phiêu diêu tự tại cũng là phải, Thần Kiếm đã chết nên không tính. Phần lão, tại sao lão phải ẩn tích?

Hứa Vân Thông kêu lên :

- Lão không muốn ai đó phát giác hành tung?

- Tại sao lão muốn giấu?

- Lão sợ!

- Không sai! Tại sao lão sợ, chúng ta vì không biết nên không cần lưu tâm. Nhưng đang sợ như vậy, thử hỏi, nơi này vừa có sự xuất hiện của chúng ta, liệu có còn kín đáo cho lão không?

Hứa Vân Bình thán phục :

- Tư Không huynh nói rất đúng. Dù chúng ta có thể mất mạng, nhưng do có sự xuất hiện của chúng ta tại đây, thế nào cũng gọi tò mò cho nhiều người khác, lão nào dám lưu ngụ ở một chỗ dễ bị lộ như thế này?

Tà Danh thở phì phì :

- Nói gì thì nói, chúng ta vẫn chưa có cách thoát thân.

Đến lúc này, Tư Không Bạch mới kêu lên :

- Thạch huynh! Lúc này bật hỏa tập, Thạch huynh có nhìn thấy điều gì khác lạ không?

Có tiếng Thạch Nhân đáp :

- Có một nơi để thờ tự. Nếu Thạch mở nhìn không lầm, ở đó cũng có bài vị hắc hoi.

Tư Không Bạch đứng lên :

- Thông thường, ở phía dưới chỗ thờ tự phải có một gian trống để chứa vật dụng, chúng ta cũng nên để mắt đến.

Hứa Vân Bình hoài nghi :

- Sao Tư Không huynh biết chắc điều này?

Tư Không Bạch không thể giải thích. Vì cho đến lúc này, chàng vẫn chưa cho ai biết bản thân chàng đã trải qua mười sáu năm được một đạo nhân vô danh nuôi dưỡng.

Và đã là đạo nhân tất phải giữ đạo Tam thanh. Muốn giữ đạo Tam thanh ắt phải có chỗ thờ tự. Chàng biết rõ là vì thế.

Do không thể giải thích, chàng phì cười :

- Ở nơi nào chẳng vậy? Tự cô nương cũng biết kia mà.

Vẫn chưa có ánh hỏa tập nào bật lên, nhưng Thạch Nhân cũng kêu, tỏ vẻ kinh ngạc :

- Hay quá! Chỗ trống phía dưới ít nhiều cũng làm giảm thể bề dày của phiến đá, chúng ta có thể thoát theo lối này.

Tiếp theo sau Thạch Nhân là nhận định của Kha Lạc :

- Nhị thiếu gia! Vách đá tuy dày nhưng ở nơi này vì gian trống được cõ tình khoét sâu, có lẽ để chứa nhiều vật dụng hơn, nên vách đá chỉ còn dày non nửa. Nhị thiếu gia hãy đến xem.

Tư Không Bạch vẫn đứng yên, dù biết Hứa Vân Thông đang cùng Hứa Vân Bình chạy đến xem xét.

Trong bóng tối, Tư Không Bạch nghe tiếng hô hấp tri tri của mọi người chứng tỏ họ đang cố hợp sức, với mong muốn sẽ phá hủy phần vách đá ở dưới gian trống nơi thờ tự, tạo lối thoát thân.

Được một lúc, Tư Không Bạch nghe Hứa Vân Bình kêu :

- Vách đá đang lay động. Có lẽ nào ở đây nguyên là địa đạo? Và địa đạo chỉ bị phong bế bằng một khối đá?

Chàng lên tiếng :

- Đã có cơ quan phát động khiến chúng ta bị giam giữ, rất có thể để di chuyển khối đá đó cũng cần phải có cơ quan?

Có tiếng Tả Danh kêu :

- Đây rồi! Bài vị này được gắn chặt một cách khác thường. Hy vọng nó chính là mấu chốt điều động cơ quan.

Tuy không nhìn thấy nhưng Tư Không Bạch vẫn dễ dàng tưởng tượng cảnh đang diễn ra: Hứa Vân Bình, Hứa Vân Thông với Thạch Nhân, Kha Lạc có lẽ bốn nhân vật này vẫn đang loay hoay bên dưới nơi thờ tự. Còn Tả Danh thì đứng đó, và do hiếu kỳ Tả Danh mới phát hiện có điều bí ẩn liên quan đến tấm bài vị nọ.

Chàng động tâm :

- Tả huynh chờ vội hành động. Chờ mọi người lùi xa đã.

Tả Danh bật cười :

- Ngươi lo lắng quá thừa Tả Danh này dầu sao cũng từng trải, có lý nào không biết cân nhắc?

Có tiếng động, cho biết mọi người đang lùi xa.

Ngay sau đó, không biết Tả Danh đã làm gì với tấm bài vị, mọi người đều nghe thấy tiếng cơ quan phát động.

Kịch.... kịch...

Thật nhanh, Tư Không Bạch dựa theo hướng xuất phát âm thanh, lập tức lao người vào gian trống dưới chỗ thờ tự.

Vút!

Chàng cố ý đánh động :

- Quả nhiên khối đá đã dịch chuyển. Mọi người hãy đi theo tại hạ, đề phòng lão nấp gần đây ra tay bất ngờ.

Đến lúc đó mọi người mới hiểu vì sao chàng đành đi trước. Chàng chỉ muốn tự thân đương đầu nếu thật sự ở phía trước có nguy hiểm chờ đợi.

Vừa đi, Hứa Vân Thông vừa lầm thầm :

- Trang viện của Thần Kiếm xem ra không được bình thường cho lắm. Chưa biết với phát hiện này là phúc hay họa đang chờ chúng ta.

Hứa Vân Bình chợt tìm cách tiến đến sát phía sau Tư Không Bạch :

- Hình như địa đạo đã lâu không được sử dụng, Tư Không huynh nên cẩn trọng nhiều hơn.

Chàng quay đầu về phía sau :

- Mùi ẩm mốc sực nức thế này, tại hạ chỉ lo có độc vật rình nấp.

Có tiếng bước chân Hứa Vân Bình dịch lùi về phía sau :

- Chà! Nếu có độc vật, trong chúng ta đây nào có ai có năng lực giải độc nếu bị độc vật cắn?

Do Hứa Vân Bình lùi bất ngờ nên có va vào người đi ngay phía sau. Và người đó chính là Tả Danh.

Bộp!

Có tiếng Kha Lạc hỏi :

- Ngươi đánh rơi vật gì vậy?

Tả Danh chép miệng :

- Là tấm bài vị. Tả mỗ cũng không ngờ mỗ vẫn cầm theo vật đó.

Tư Không Bạch động tâm :

- Tả huynh nhặt lại chưa? Rất có thể trên tấm bài vị có gì đáng để bận tâm?

Xoạch!

Thạch Nhân bật hỏa tập :

- Nếu Tư Không huynh đệ đã quan tâm thì ngươi cứ nhặt đi. Kìa kìa nó rơi gần vách đá kia.

Chờ Tả Danh nhặt xong, ngay khi Thạch Nhân tắt ngọn hỏa tập, Kha Lạc kêu :

- Là bài vị của Thần Kiếm? Ta nhìn thấy rõ ba chữ Hồ Thiếu Thu.

Tả Danh lầm bầm, tìm cách trao bài vị cho Tư Không Bạch :

- Đây là trang viện của Thần Kiếm, đương nhiên phải là bài vị của lão rồi. Đây, ngươi cho rằng ở đây có điều bí ẩn thì cứ giữ lấy. Ta không hảo với những vật mang điềm bất thường.

Tiện tay, Tư Không Bạch cất tấm bài vị vào thắt lưng.

Chính lúc đó, tai chàng nghe ở vách đá bên tả có tiếng động trong khi địa đạo vẫn tiếp tục xuyên thông về phía trước.

Định nói cho mọi người nghe về phát hiện này, nhưng nghĩ lại, chỉ sợ mọi người hoang mang nên chàng không nói nữa.

Được một lúc, phát giác địa đạo đang cao dần lên trên, Tư Không Bạch lên tiếng :

- Vân Bình cô nương nói không sai. Chắc chắn địa đạo sẽ dẫn chúng ta đến một chỗ thoát hiểm.

Và khi có một vài ngọn gió từ phía trước thổi lùa vào, Hứa Vân Bình không kiềm được phải bật reo :

- Đến chỗ thoáng rồi. Nhất định chúng ta sẽ thoát.

Bất ngờ, Tư Không Bạch trầm giọng :

- Cô nương chớ mừng vội. Nên nhớ, lúc chúng ta chưa thật sự thoát, nguy hiểm vẫn có thể còn. Đây là lúc chúng ta không được khinh suất.

Chàng vừa dứt lời, có tiếng Tả Danh vang lên :

- Ngươi chỉ khéo lo. Ở phía trước, chàng phải có ánh sáng thấp thoáng sau những tàng lá đỏ sao? Ngươi lo thì hãy để ta đi trước cho.

Vút!

Tả Danh len qua làm cho mọi người cũng phải vội vàng nổi gót.

Ra đến ngoài, mọi người đều sững sờ...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Dồn dập những bất ngờ

Tình hồn sớm nhất, Tả Danh cười vang :

- Tư Không Bạch! Nếu ngươi cho rằng những vị cô nương xinh đẹp này là những mối nguy hiểm chực chờ, một lần nữa ta minh định ngươi là kẻ chỉ lo lắng những chuyện quá thừa. Ha... ha...

Tư Không Bạch thoáng đỏ mặt. Vì nào ai có ngờ sau những gian nan vất vả và không kém phần nguy hiểm vừa qua, chớ sẵn mọi người tại một khoảng đất trống ngay phía sau ngôi trang viện của Thần Kiếm lại là sáu vị cô nương xinh đẹp, tuổi đều đang xuân. Trong đó, ngoài một cô nương có gương mặt tạm gọi là sâu thẳm, năm mỹ nhân còn lại thật đáng gọi là mỹ nhân với những bộ xiêm y màu vàng rực rỡ.

Tràng cười của Tả Danh làm cho một Hoàng Y nữ lang phải cau mặt.

Phát giác sắc mặt của nữ lang này, một Hoàng Y nữ lang khác chợt lên tiếng :

- Cho hỏi, chư vị phải chăng là người từng lưu ngụ tại Thần Kiếm trang viện này?

Cảm thấy thất thố, nếu không muốn nói là có phần lỗ mãng với những giai nhân, Tả Danh vội chỉnh dung chỉnh giọng :

- Chư vị cứ nhìn thì biết. Với cảnh hoang phế đang bày ra trước mắt chư vị, trang viện này làm gì có người từng lưu ngụ? Chẳng hay chư vị muốn tìm ai? Và chư vị có xuất xứ từ đâu? Tả Danh này cũng gần mười năm bôn tẩu giang hồ, nói thật, đừng nói là chưa bao giờ nhìn thấy chư vị, đến việc có phúc phận cùng một lúc gặp nhiều trang giai nhân tuyệt sắc như thế này cũng chưa từng có.

Nữ lang đang phát thoại bỗng có gương mặt lạnh như tiền :

- Các hạ nói nhiều quá. Trong khi chỉ cần trả lời phải hay không phải là đủ.

Bị bề mặt, Tả Danh từ từ đỏ mặt. Như biết Tả Danh thế nào cũng có những phản ứng không lấy gì làm lễ độ, Hứa Vân Thông tiến lên phía trước một bước :

- Mong chư vị miễn thứ. Người như Tả Danh tề tề rất trực tính, thấy chư vị đều có nhan sắc diễm lệ thật khó kiềm nổi những lời nói xuất phát từ đáy lòng. Còn như câu hỏi vừa rồi, sự thật bọn tại hạ không phải người từng lưu ngụ nơi đây.

Nữ lang nọ gạt đầu, hạ cổ ban cho Hứa Vân Thông một nụ cười :

- Lời của các hạ nghe có phần lọt tai, tiện đây xin cho hỏi tiếp, chư vị chỉ mới đến hay đến...

Hứa Vân Bình đột ngột cắt lời :

- Chậm đã! Cô nương không thấy cô nương đã hỏi quá nhiều rồi sao. Trong khi lời hỏi của Tả nhị huynh, cô nương cố tình không để vào tai, vậy đâu là

sự công bằng?

Không ngờ bị Hứa Vân Bình bẻ lại, nữ lang nọ động dung.

Nhưng không để nữ lang nọ có dịp phản bác, sẽ xảy ra chuyện không hề muốn.

Hoàng y nữ lang lúc đầu đang cau mày chột nghiêm giọng gọi :

- Cô nương kia nói rất đúng, Xuân Mai nguoi phải biết phục thiện. Còn không mau đáp lời?

Nữ lang nọ lập tức điểm một nụ cười thái độ thay đổi hẳn :

- Nhờ cô nương nhắc nhở, Xuân Mai mới nhận ra. Được! Đây là lời đáp của Xuân Mai. Xuân Mai và mọi người ở từ một nơi rất xa tìm đến đây. Do đó, dù Xuân Mai có nói ra xuất xứ chỉ e chư vị cũng khó lường tượng đó là nơi nào. Đồng thời, mục đích của Xuân Mai và mọi người khi đi đến đây là để tìm tung tích một người.

Với nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn kia và với âm thanh dịu dàng dễ nghe của Xuân Mai, Tả Danh lập tức cười toe toét :

- Nếu mà người chư vị muốn tìm là Thần Kiếm, thì kia, Thần Kiếm đã tạ thế từ lâu. Bài vị kia là bằng chứng.

Vừa nói Tả Danh vừa đưa tay chỉ vào thất lưng Tư Không Bạch, nơi chàng lúc nãy đã nhét tám bài vị vào và vô tình để mặt chữ quay lộ ra ngoài.

Nhìn theo hướng tay chỉ của Tả Danh, Xuân Mai nhăn mặt :

- Rất tiếc, Xuân Mai và mọi người không định tìm...

Hoàng Y nữ lang kia một lần nữa nghiêm giọng với Xuân Mai :

- Nguoi lại sai rồi. Trước khi vào Trung Nguyên, không phải tất cả chúng ta đã được học qua các tập tục lễ nghi của người Trung Nguyên sao? Và nếu gặp phải tình huống này nguoi phải xử sự như thế nào?

Tò về biết lỗi Xuân Mai lần đầu tiên vòng tay thi lễ và là thi lễ với Tư Không Bạch :

- Nếu không có chủ nhân nhắc, suýt nữa Xuân Mai này lỗi đạo. Công tử mang linh bài bên mình, ắt là hậu nhân của Thần Kiếm? Tệ này, Xuân Mai xin có lời phân ưu trước ai tin của...

Tư Không Bạch đâu phải hạng người có lòng gỗ đá. Nhan sắc của những giai nhân này khiến cho lòng chàng chao đảo. Do đó, mãi ngẩn ngơ, chàng đâu biết Xuân Mai đang nói gì và với ý gì.

May nhờ có Hứa Vân Bình, không hề bị hoang mang dao động như năm nam nhân còn lại, nàng vội lên tiếng, không để Xuân Mai nói hết câu :

- Khoan đã nào...

Xuân Mai ngơ ngác :

- Xuân Mai lại nói gì sai ư?

Nhờ có diễn biến này, Tư Không Bạch mới thôi ngẩn ngơ. Và chàng hoàn toàn hiểu, vì sao Hứa Vân Bình phải lên tiếng giải thích :

- Đến xứ người phải học hỏi những tập tục của người, ở chỗ này cô nương không hề sai. Chỉ sai ở chỗ, gặp Tư Không Bạch huynh và người đã quá cố không có liên quan. Lời phân ưu của cô nương đã sai đối tượng.

Do hiểu, Tư Không Bạch bối rối giải thích rõ thêm :

- Có nhầm lẫn này, lỗi là do tại hạ. Sự thật, do tại hạ thấy tám bài vị của Thần Kiếm, chỉ là tình cờ thôi, tại hạ tiện tay cầm lấy, không ngờ lại gây ngộ nhận cho cô nương.

Xuân Mai vỡ lẽ, cười sáng khoái :

- Vậy mà Xuân Mai nghĩ lại có thêm điều gì sai, may mà... tiện đây Xuân Mai cũng muốn nói, người Trung Nguyên chư vị quả nhiên không ít người háo danh. Chẳng biết công phu võ học như thế nào mà mở miệng ra thì xưng, nào là Tứ Đại Hùng, nào là Tam Thần. Chưa hết còn có đủ loại môn phái như...

Có tiếng hắng giọng :

- Xuân Mai, e hèm. Bảo người nói nhiều nhưng chính nguoi lại là kẻ nói nhiều hơn hết.

Quay mặt về phía Hoàng Y nữ lang đã mấy lần nghiêm giọng, Xuân Mai biến sắc :

- Tỳ nữ biết lỗi, xin chủ nhân lượng thứ.

Không đợi khiển trách, Xuân Mai vội đưa mắt nhìn Tả Danh :

- Ở đây, Xuân Mai thấy chỉ có các hạ là người có tính tình khoáng đạt nhất. Chẳng hay các hạ có biết tung tích của nhân vật họ Tra? Nghe đâu, nhân vật này được gọi là Thần...! Thần gì đó Xuân Mai quên rồi.

Hoàng Y nữ lang kia nhắc :

- Là Thần Bút Tra Gia. Tính danh thật của lão là Tra Khuất.

Tả Danh được Xuân Mai tăng bốc tức chứng tỏ là người khoáng đạt thật :

- Hóa ra chư vị muốn tìm Thần Bút? Thì đây, chính lão là người vừa có thủ đoạn, khiến bọn tại hạ suýt nữa bị lão giam cho đến chết. May nhờ có hoàng thiên thương tưởng, bọn tại hạ tình cờ tìm thấy lối thoát thân. Mới ra đến đây, vừa lúc gặp chư vị.

Sắc mặt của Xuân Mai liền biểu lộ vẻ nửa như miệt thị nửa như vui mừng :

- Chư vị bị lão giam? Thật như thế sao? Vậy hóa ra lão từng lưu ngụ ở đây thật?

Tư Không Bạch chợt chen ra trước :

- Chư vị sao lại tìm Thần Bút? Quan hệ giữa lão và chư vị như thế nào?

Cũng cảm thấy cần phải lên tiếng, Hứa Vân Bình tiến đến sát cạnh Tư Không Bạch :

- Tại sao chư vị vừa ở xa đến, lại biết phải tìm lão ở đây?

Xuân Mai định mở miệng nhưng Hoàng Y nữ lang kia, chủ nhân của Xuân Mai chợt đưa bước tiến ra :

- Tuy không tiện hỏi nhưng Gia Cát Quân này biết giữa công tử và Tra Khuất có mối thù. Sao công tử không chỉ cho Gia Cát Quân biết phải tìm lão ở đâu?

Hứa Vân Bình xấn xỏ đáp lại :

- Tuy cô nương nói không sai, nhưng nếu cô nương không nói rõ mục đích, Vân Bình này e...

Tả Danh nhanh nhẩu một cách quá mức cần thiết :

- Tam tiểu thư hà tất bênh cho lão.

Quay qua Xuân Mai, Tả Danh giải thích :

- Nguyên bọn tại hạ tình cờ có được một vật, gọi là Lôi Công trùy. Do sợ ý để lão thấy, không những vật đó bị lão chiếm đoạt, mà bọn tại hạ còn bị...

Xuân Mai phì cười :

- Chư vị còn bị lão giam giữ suýt chết? Tả huynh này! Vậy Xuân Mai muốn tìm, liệu phải tìm lão ở đâu?

Tả Danh nhún vai :

- Như bọn tại hạ có lăm bàn, chắc chắn lão phải cao bay xa chạy. Bóng chim tăm cá, đất Trung Nguyên lại rộng đâu thiếu chỗ cho lão dung thân.

Thoạt thấy Tả Danh quá nhanh miệng, Tư Không Bạch với chủ ý riêng đã định ngăn lại. Nhưng do nhìn thấy ngoài những gương mặt đang hau háu nghe và có phần nào thất vọng thì trên gương mặt của nữ lang ngay từ đầu đã để lộ vẻ sâu thẳm lại ánh lên nỗi vui mừng, trái ngược hoàn toàn với năm nữ lang kia, chàng động tâm, cố ý để cho Tả Danh muốn nói gì thì nói.

Không như Tư Không Bạch, Hứa Vân Bình có vẻ bức tức :

- Hôm nay, Tả huynh không hiểu vì sao lại quá lăm lòi. Muội nghĩ...

Tả Danh lập tức phân minh :

- Chính lão hãm hại chúng ta. Tam tiểu thư sao lại ngăn không cho mở nói?

Lúc đó, Gia Cát Quân chợt liếc mắt nhìn nữ lang sâu thẳm nọ :

- Lão Tra của ngươi to gan thật đấy. Nhưng cuối cùng, ý của lão như thế nào, cũng may bây giờ ta cũng rõ. Lão đừng mong toại nguyện.

Nữ lang sầu thảm nọ chột thất sắc :

- Công chúa...

Với một cử chỉ thật khéo léo, hai nữ lang luôn đứng hai bên nữ lang sầu thảm nọ cùng mấp máy môi, rít khẽ :

- Câm!

- Ai cho phép ngươi lên tiếng?

- Hự!

Dù đó chỉ là tiếng kêu thật nhỏ, chỉ mơ hồ phát ra từ miệng nữ lang sầu thảm nọ nhưng khi nghe thấy, Tư Không Bạch biết nữ lang đó bị đồng bọn bằng thân thù tuyệt luân khống chế huyết đạo. Mục kích sự việc này, cùng với những gì đã nghi ngờ, Tư Không Bạch bắt đầu có sự cảnh giác với nhóm nữ lang Hoàng Y.

Làm như tình cờ, Gia Cát Quân thoáng nhìn qua chàng, sau đó lướt mắt qua nhóm người Hứa Văn Bình, miệng lẩm bầm những lời không đầu vào đầu :

- Dù là loài cầu lang cũng có con đầu đàn đáng gọi là lợi hại.

Nghe câu nói này, Xuân Mai hơi quét mắt nhìn, sau đó cố tình dừng lại ngay Tả Danh :

- Xuân Mai và mọi người vì không quen phong thổ Trung Nguyên, chẳng hay Tả huynh và chư vị có vui lòng đưa Xuân Mai đi tìm Thần Bút không?

Tả Danh, Kha Lạc, Thạch Nhân cùng nhanh miệng đáp ứng :

- Chuyện đó thì...

Hứa Văn Bình xằng giọng :

- Không được! Chư vị đừng quên bốn bang Kim Tiền đang có những trọng trách.

Xuân Mai kêu lên thán phục :

- Hóa ra chư vị đây đều là người của bang Kim Tiền? Xuân Mai cũng có nghe qua.

Hứa Văn Thông lên tiếng mất thì nhìn Văn Bình :

- Chẳng phải chúng ta có ý định khôi phục Kim Tiền bang sao? Nếu vậy, chúng ta phải tìm người. Và đây là cơ hội tốt cho chúng ta thực hiện điều đó.

Tả Danh reo lên :

- Nhị thiếu gia nói đúng lắm! Cũng chỉ là chuyện nhất cử lưỡng tiện.

Không thể phân bác, Hứa Văn Bình quay qua Tư Không Bạch :

- Tư Không huynh thấy thế nào?

Tư Không Bạch lắc đầu :

- Chuyện của quý bang, tại hạ làm sao tiện xen vào?

Tả Danh gằn giọng :

- Ngươi biết thế là tốt. Bốn bang cũng chưa đến nỗi cần ngươi góp sức.

Gia Cát Quân kinh ngạc :

- Hóa ra Tư Không công tử chẳng phải là người Kim Tiền bang?

Tư Không Bạch lắc đầu với Gia Cát Quân nhưng không một lời giải thích. Chàng chỉ quay qua Hứa Văn Bình :

- Đến lúc cần, tại hạ không bao giờ tiếc sức. Còn lúc này, cô nương cũng không nên lưu lại làm gì. Tại hạ có việc phải đi trước, xin cáo biệt.

Chàng thi lễ với Hứa Văn Thông có ý dặn :

- Vân Thông huynh hãy bảo trọng.

Quay người chàng lững thững tìm lối đi ra phía trước trang viện.

Một lúc lâu sau đó, khi đã ngưng thần nghe ngóng, biết tất cả đã rời đi, chàng vận dụng khinh thân pháp, di chuyển vừa nhanh vừa nhẹ về phía sau trang viện.

Đến lối vào địa đạo, chàng như con gió thoảng chui nhanh vào.

Vút!

Cũng nhanh như vậy, chàng tiến đến chỗ mà trước đó chàng tình cờ phát hiện có những tiếng động khả nghi, nhưng cố tình không nói cho bọn Tả Danh biết.

Đứng như chàng nghỉ ngơi, ở vách đá đó có một chỗ rất đáng để tâm.

Dụng lực đẩy nhẹ phiến đá vốn lấp hờ ở vách đá qua một bên, chàng phát hiện một địa đạo khác.

Lách người qua, chàng lại vận lực, lặn phiến đá về nguyên vị, che kín địa đạo vừa tìm thấy.

Thật thận trọng, chàng đi sâu vào với những bước dịch chuyển nhẹ nhàng.

Đây là địa đạo khá hẹp, như càng lúc càng dẫn sâu vào lòng núi. Không như địa đạo ở ngoài kia vì dẫn đến phía hậu viện nên thật thông thoáng.

Hai bên vách địa đạo, thi thoảng để lộ những mỏm đá lô nhô và nếu Tư Không Bạch không cẩn trọng trong lúc dịch chuyển, có thể phải bị va vào rất nhiều lần.

Và ở lần sau cùng, do tưởng vật đang nhô ra chỉ là một mỏm đá suýt nữa Tư Không Bạch phải mất mạng.

Vật đó đang nguyên vị bỗng chớp động, kèm theo một tiếng quát khê :

- Ngươi muốn chết!

Vù..

Với Tiểu Thiên Tinh Cẩm Nã chàng nhờ nhanh tay chớp kịp vào vật đó.

Do hình thù vật nọ, vừa bị chàng chớp vào chàng hốt hoảng gọi nhanh :

- Tra tiền bối. Là tại hạ, Tư Không Bạch đây.

Vật nọ bỗng vượt khỏi tay chàng, do bị một lực đạo kéo mạnh về, chàng nghe tiếng quát kẻ tiếp vang lên :

- Là ngươi cũng vậy! Đỡ!

Vù..

Không thể ngờ nhân vật đó, như chàng vừa gọi thì chính là Thần Bút Tra Khuất, lại tỏ vẻ quyết liệt đến vậy, theo bản năng cầu sinh, Tư Không Bạch vận lực nhà kinh :

- Dừng tay!

Ầm!

Bị chấn lui, Tra Khuất lùi nhanh về phía sau.

Vút!

Được dịp Tư Không Bạch xoạc chân đuối tới.

Vút!

Chân vừa lọt vào một lòng động khá rộng. Tư Không Bạch mới biết tại sao Thần Bút Tra Khuất lúc này phải nhượng bộ lùi bước.

Lão đang quát :

- Với địa hình như chỗ này, ngươi đừng mong thoát khỏi Thần Bút của ta. Xem chiêu.

Vù...

Lâm phải tỉnh thể chẳng đứng đưng, Tư Không Bạch buộc phải tung hết sở học :

- Tiền bối không muốn nghe những chuyện thực sự cần thiết sao? Hãy đỡ!

Ào...

Àm!

Với bút pháp đã đưa Tra Khuất đến chỗ xung thân, lão càng lúc càng muốn dồn Tư Không Bạch vào tử địa :

- Ngươi không cần phải nói. Sự xuất hiện của ngươi đủ lắm rồi. Tiếp chiêu.

Vù...

Lòng động này tuy có phảng phất chút ánh sáng nhưng bấy nhiêu đó đương nhiên không đủ cho Tư Không Bạch nhìn thấy những gì Thần Bút đang thi triển. Bất quá chàng chỉ thấy ảnh bút loang loáng, như một lớp kính mờ ảo chỉ chực chờ đưa chàng vào Quỷ môn quan.

Phần nộ vì thấy lão như không muốn biết về thành ý khi chàng cố tình tìm lão, hữu chương của chàng lập tức hất ra một kinh với toàn bộ chân lực :

- Đã thế, lão cũng cần phải biết thế nào là lợi hại của Hồn Nguyên công phu. Đỡ!

Vù...

Àm!

Thần Bút hốt hoảng hô hoán :

- Ngươi đã kịp luyện di học của Hồn Nguyên Đạo Hóa? Ta...! Đỡ!

Vù...

Lão vẫn cố chấp. Tư Không Bạch đã biết khó thắng vẫn phải cố gắng kèm hãm con phần nộ để tránh những ngộ nhận đáng tiếc về sau :

- Có một tốp nữ nhân vật vận Hoàng Y muốn tìm lão. Tại hạ tin chắc, lão chỉ vì bất đắc dĩ mới đoạt Lôi Công trụ của tại hạ. Sao lão không cho tại hạ biết, lão đang gặp khó khăn gì? Dừng tay!

Vù...

Àm!

Lần này Thần Bút bị chấn lùi thật. Lão quắc mắt nhìn chàng :

- Ta khổ công bấy lâu chỉ muốn tìm vật này, ngươi đừng vọng tưởng, bằng những lời nói vu vơ đó ta sẽ tin ngươi, trao trả cho ngươi

- Y không hề nói vu vơ đâu. Tra Khuất! Hãy nhìn xem ta là ai?

Không chỉ riêng Tra Khuất giật mình, Tư Không Bạch cũng giật mình không kém vì nhận ra nhân vật vừa lên tiếng chính là Hoàng Y nữ lang Gia Cát Quân.

Chàng nghe Tra Khuất rung động :

- Gia Cát công chúa? Ta...

Gia Cát Quân chỉ xuất hiện một mình. Nàng từ từ bước đến :

- Ngươi tưởng với di học Hồn Nguyên Đạo Hóa có thể giúp ngươi thực hiện ý đồ sao? Đã vậy ta sẽ cho lão thất vọng. Mau đưa Lôi Công trụ đây.

Tra Khuất bật quát cực lớn :

- Ngươi muốn lấy ư? Đây! Đỡ!

Vù...

Có một vật khá lớn giống Lôi Công trụ được lão vận lực ném vào Gia Cát Quân.

Với nỗi lo sợ mơ hồ, nếu để Gia Cát Quân lấy được Lôi Công trụ, Tư Không Bạch lập tức vươn tay chop vào vật đó :

- Không được! Vật này là của ta, ai có thể...

Gia Cát Quân cũng ra tay :

- Thật đáng tiếc! Bồn Công chúa cũng muốn có vật này.

Vù...

Gia Cát Quân dùng đủ hai tay, một chop tranh vật nọ với Tư Không Bạch, một còn lại xuất thủ đánh vào chàng.

Không ngờ ngay lần đầu xuất thủ Gia Cát Quân lại cố tình không lưu chút hòa khí nào, Tư Không Bạch cũng dùng tả thủ phát chiêu đối chọi.

Vù...

Ầm!

Do ra tay chậm hơn, Tư Không Bạch tuy đỡ được chiêu tấn công của Gia Cát Quân nhưng lại để Gia Cát Quân đắc thủ được vật nọ.

Chàng cả giận :

- Hãy trao lại đây!

Vù...

Gia Cát Quân bật rít :

- Ngươi dám! Đờ!

Vù...

Vừa phát kinh, Gia Cát Quân vừa tìm cách lách qua khỏi người Tư Không Bạch.

Đến lúc đó chàng mới biết vật mà Gia Cát Quân vừa đạt được chỉ là cây bút, khí giới thành danh của Thần Bút. Vì thế, tiếng quát mới vừa rồi của nàng là dành cho Tra Khuất, có ý giận vì Tra Khuất dám dùng kế lừa gạt nàng.

Ầm!

Bị chấn kinh làm chậm bước chân Gia Cát Quân giận dữ quay qua Tư Không Bạch :

- Sao ngươi dám ngăn ta, để lão chạy thoát? Đờ!

Vù...

Bằng khỏe mắt Tư Không Bạch quả nhiên nhìn thấy Tra Khuất vừa kịp lách người chui qua một khe đá hẹp. Sau đó khe đá hẹp cũng biến mất như chưa hề tồn tại.

Không ngờ Tra Khuất lại thủ sẵn lối thoát, Tư Không Bạch đành quát lớn cố tránh việc động thủ :

- Dừng lại đi! Trừ phi cô nương không muốn truy tìm lão.

Nhưng, Gia Cát Quân vẫn quát lạnh lùng :

- Lão thoát thì đã thoát rồi. Và ngươi phải chịu trách nhiệm. Đờ!

Vù...

Tư Không Bạch tái mặt, hóa ra thân thủ của Gia Cát Quân không hề kém Thần Bút nếu không muốn nói điều ngược lại :

- Mọi việc nào phải do ý tại hạ? Xin thất lễ!

Vù...

Ầm!

Tư Không Bạch chưa nhận định chuẩn xác về bản lĩnh của Gia Cát Quân, chàng bị bật lùi và Gia Cát Quân vẫn tiếp tục lao đến trút giận :

- Nếu không có người ngăn cản, lão đâu thoát khỏi tay ta? Xem chiêu!

Vù...

Bị Gia Cát Quân mãi đòi tội, Tư Không Bạch còn có thể chịu đựng được, nhưng bị dồn ép đến mức quá đáng như thế này

- Nếu cô nương không dùng tay, đừng trách tại hạ. Đờ chường!

Vù...

Gia Cát Quân bật kêu, không rõ là vì kinh ngạc hay vì hoảng sợ :

- Hồn Nguyên công phu?

Ầm!

Bóng nhân ảnh vụt nhòe đi, Gia Cát Quân biến mất, chỉ để lại tiếng gầm thị uy :

- Chính ngươi mới không thể trách ta! Nằm xuống!

Vù...

Giờ Tư Không Bạch mới biết thân thù quá ư lợi hại của Gia Cát Quân. Và vì không tài nào nhận ra phương vị nhưng lại lo sợ Gia Cát Quân lợi dụng dịp này để ra tay bất ngờ, Tư Không Bạch vọt thân người theo Thất Bộ Thiên Tinh để tránh.

Vút!

Tiếng quát của Gia Cát Quân vẫn cứ như âm hồn bất tán :

- Ngươi đâu dễ thoát chiêu! Trúng.

Vù...

Xem ra Thất Bộ Thiên Tinh chỉ là trò trẻ so với cách dịch chuyển thần diệu của Gia Cát Quân. Tư Không Bạch tung thế đánh vung bừa một chiêu :

- Vị tất như cô nương nghĩ. Tại hạ...

Vù...

Ầm!

Người phát chiêu không mục đích đương nhiên không thể ngăn cản ý định của người có mục đích. Tư Không Bạch bị chấn kinh hất mạnh vào vách đá phía hậu.

Đến lúc này Gia Cát Quân đỉnh đạt hiện thân :

- Ngươi tưởng công phu võ học Hồn Nguyên có thể giúp ngươi muốn xem thường ai cũng được ư? Nói thật ra ngươi có quan hệ thế nào với lão Tra Khuất?

Với chút ít hy vọng, Tư Không Bạch nhân cơ hội này vận khởi Hồn Nguyên chân khí, mong kịp khôi phục chân lực.

Phát hiện rõ ý đồ của chàng qua việc chàng không chịu mở miệng, Gia Cát Quân cười lạnh :

- Ngươi chẳng có cơ hội nào đâu, trừ phi ngươi chịu nói cho ta biết nơi lão Tra định đến. Đờ!

Vù...

Chân nguyên chưa mấy khôi phục, một kích nhanh như chớp của nàng làm cho Tư Không Bạch buộc phải nhào người qua một bên.

Ầm!

Mất đối tượng, chưởng của Gia Cát Quân lập tức đập vỡ vách đá.

Có lẽ ở vị trí đó, vách đá có độ dày mỏng mảnh nhất, ánh sáng khá tỏ từ bên ngoài chỗ trống vừa có liền ứa vào.

Theo lẽ thường, ngay khi phát hiện đã có lối thoát đi, nếu Gia Cát Quân thật sự nôn nóng truy tìm Tra Khuất nàng phải nhân đó lao đi mới đúng. Đằng này, việc Tư Không Bạch tránh kịp một kích vừa rồi dường như tạo cho Gia Cát Quân một tâm trạng vừa là bề mặt vừa ẩn chứa sự tức tối. Nàng lững thững tiến về phía Tư Không Bạch đang lom khom tìm cách đứng lên :

- Trước uy quyền của ta, chưa một ai dám có thái độ như ngươi vừa có. Vậy là ngươi tự chuốc họa vào thân rồi.

Đang lom khom, bất đồ Tư Không Bạch nhìn thấy ngọn bút của Tra Khuất, không biết Gia Cát Quân đã vứt bỏ từ lúc nào.

Chàng chop lấy và nhân đó đứng lên, hướng mặt về phía Gia Cát Quân, tay thủ ngọn bút :

- Thái độ của tại hạ như thế nào? Cô nương được tự do phát tác, không lẽ không cho tại hạ chống trả?

Vừa lên tiếng chàng vừa lùi về phía sau. Dụng ý của chàng là để suy nghĩ xem nên dùng ngọn bút này như thế nào nếu Gia Cát Quân vẫn cứ tiếp tục ra tay. Vì mãi nghĩ, chàng đã lùi đến sát vách đá phía hậu mà không hề hay biết.

Riêng Gia Cát Quân thì biết rõ điều đó, nàng bật cười khi thấy chàng đã hết đất lùi :

- Thật ra ta nào muốn giết ngươi? Vì dấu sao ngươi cũng là kẻ có thân thủ vào loại khá kẻ từ lúc ta vào Trung Nguyên này. Nhưng bây giờ thì khác, để tránh hậu họa, ta... ha.... ha....

Vừa cười, Gia Cát Quân vừa vẩy xạ hữu kinh, quật một chiêu đầy biến ảo vào Tư Không Bạch.

Vù..

Chính lúc đó, mắt của chàng vụt chớp lóe lên tia nhìn kỳ lạ. Theo đó ngọn bút trên tay chàng cũng được xuất phát, ánh lên một tia tinh quang chói ngời :

- Chớ vội đắc ý! Đờ!

Véo...

Như sợ chiêu đó chưa đủ ngăn đỡ chiêu công quá ảo của Gia Cát Quân, cả kinh cũng được chàng quật ra.

Vù..

Dường như phản ứng của Tư Không Bạch có phần nào làm cho Gia Cát Quân lo ngại. Tay vẫn giữ nguyên chuông kinh miệng nàng chọt lăm bắm :

- Một đạo kiếm Hồn Nguyên? Không lẽ nào!

Àm!

Àm!

Chưa hề có tiếng va chạm nào kinh thể hải tặc như lần này. Và trong khi tiếng chấn kinh còn đầy dư âm, Tư Không Bạch bỗng khuy xuống với một nhận thức cuối cùng :

- Thân thủ của Gia Cát Quân lợi hại trên mức chàng tưởng...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Diễn biến khó lường

Tĩnh lại, thoát tiên Tư Không Bạch phải kêu kinh hoàng :

- Sao ta ở đây? Lại là lão cổ tình giam ta?

Dưới ánh hòa quang mờ ảo phát ra từ một ngọn bạch lập, một dáng người lơ mơ xuất hiện khiến chàng yên tâm. Hướng chỉ người đó đang lên tiếng trấn an chàng :

- Tư Không huynh cuối cùng cũng tỉnh lại? Huynh yên tâm! Chính muội đã đưa huynh quay lại đây.

Tư Không Bạch ngồi nhổm dậy và chọt nhận ra việc tự ngồi dậy không phải là điều dễ. Chàng thở dài :

- Làm cách nào Hứa cô nương mang được tại hạ vào đây? Và vì sao cô nương chọn chỗ này?

Hứa Vân Bình ngồi xuống cạnh chàng :

- Tìm được huynh mới là điều khó. Nếu không biết trước và không mang sẵn nhiều ngọn bạch lập, muội đâu dám nghĩ sẽ tìm được huynh ở một địa đạo trước đó chúng ta đã phát hiện?

Tư Không Bạch như còn văng vát sau những gì vừa xảy ra, chàng hỏi cho có hỏi :

- Cô nương ở đây, còn mọi người đâu?

Như câu hỏi chạm đến nỗi lòng thâm kín, mắt Hứa Vân Bình chớp buồn :

- Thật không ngờ nhị ca và mọi người dễ bị nhan sắc lung lạc. Nếu muội không đủ kiên định cứ đi theo họ thì muội đâu dễ gì phát hiện hành vi kỳ bí của Gia Cát Quân?

Chàng quan tâm :

- Hành vi như thế nào?

Hứa Vân Bình chợt nhìn chàng với ánh mắt oán trách :

- Dường như ả chỉ để ý một mình huynh. Sau khi đi được một đoạn xa, ả lên quay trở lại. Muội định tâm sẽ không can dự vào chuyện này, nhưng sau đó thấy ả quay lại với dáng vẻ hăm hực. Vì lo cho huynh muội tìm cách kín đáo quay lại.

Tư Không Bạch giật mình :

- Chỉ vì thế cô nương mới mang tại hạ vào đây, nơi lúc đầu lão Thần Bút đã giam bọn ta?

Hứa Vân Bình gạt đầu :

- Phát hiện huynh bị thương nghiêm trọng, mười phần đủ mười là do ả gây ra, muội đành phải chọn chỗ này vì biết đây là nơi an toàn nhất với cơ quan chỉ phát động từ phía trong.

Đến lúc này, Tư Không Bạch mới nhìn thấy tám bài vị của Thần Kiếm đã trở lại nguyên vị, đang chênh vênh trên chỗ thờ tự. Chứng tỏ sau khi đưa chàng vào thạch thất này, nơi lần trước Thần Bút dùng để giam mọi người, Hứa Vân Bình đã dùng tám bài vị của Thần Kiếm để phát động cơ quan, đưa tất cả trở lại vị trí lúc đầu.

Chàng thần thờ lên tiếng :

- Đúng là ả đã ra tay. Thật không ngờ một mỹ nhân như ả vừa có bản lĩnh quá cao mình vừa có tính hung dữ đáng sợ.

Hứa Vân Bình kinh ngạc :

- Việc này có liên quan gì đến Thần Bút? Sao vừa tỉnh lại, huynh đã nghĩ ngay đến lão, cho rằng chính lão đã giam huynh vào đây?

Chàng cười gượng :

- Phải lâm vào cảnh ngộ như tại hạ, cô nương mới hiểu. Mà thôi! Hãy để tại hạ có dịp sắp xếp lại những ý nghĩ, sau đó sẽ giải thích cho cô nương am tường.

Bảo là sắp xếp lại ý nghĩ nhưng chỉ một lúc sau, chàng đã rơi vào vô thức do đang nhập định tọa công, tự chữa thương thể...

Mở mắt ra, thấy Hứa Vân Bình đang ngồi cạnh ngọn bạch lập và cứ sẫm soi mãi ngọn thần bút, chàng lên tiếng :

- Cô nương có phát hiện điều gì khác lạ không?

Giật mình, Hứa Vân Bình để ngọn bút rơi xuống nền đá.

Coong...

Vừa nhật lại Hứa Vân Bình vừa trách :

- Sao huynh không lên tiếng, báo cho muội biết huynh đã hoàn tỉnh?

Biết lỗi, chàng vội nói cho nàng nghe chàng nghĩ gì về Thần Bút và Gia Cát Quân :

- Tại hạ sắp xếp xong, và bây giờ đã có những khái niệm khá rõ về xuất xứ của những mỹ nhân Hoàng Y. Giữa họ và Thần Bút quả nhiên có liên quan và...

Hứa Vân Bình chợt quay mặt đi :

- Muội không muốn nghe nữa. Nhất là khi huynh gọi họ, lũ người mặt dày mày dạn, lòng dạ nham hiểm là mỹ nhân.

Tư Không Bạch thoáng ngán người :

- Cô nương không thừa nhận ai trong bọn họ cũng có sắc đẹp khuynh thành?

Hứa Vân Bình phụng phịu :

- Bọn chúng không xứng! Có chăng, chúng chỉ là lũ người ngoại tộc, diện mạo phần nào khác người Trung Nguyên chúng ta. Diện mạo đó chỉ có thể cho là lạ, gọi là đẹp là quá đáng!

Tư Không Bạch chau mày :

- Phải rồi! Cô nương có nói tại hạ mới nhận ra. Quả nhiên, họ tuy thanh tú hơn nhưng càng nhìn càng thấy không được thuận mắt cho lắm.

Hứa Vân Bình quay lại với nét mặt hớn hờ :

- Huynh cũng thấy không thuận mắt à?

Chợt phát hiện tâm trạng hớn hờ có phần lạ kỳ của Hứa Vân Bình, chàng động tâm :

- Cô nương có vẻ vui tại sao?

Tự trách bản thân đã để lộ tâm trạng không đúng lúc, Hứa Vân Bình vội chống chế, tìm lời giải thích :

- Nói là vui, sự thật muội đang lo. Chỉ sợ nhị ca và bọn Thách vì không nhận ra điều này sẽ bị sắc đẹp kiều kỳ làm chao đảo, không còn nhớ gì đến trọng trách phục bang.

Lời giải thích khá xuôi tai khiến Tư Không Bạch tin là thật. Chàng gật gù :

- Để rồi tại hạ sẽ tìm gặp và giải thích cho lệnh ca hiểu. Như tại hạ đoán không lầm, bọn Hoàng Y này ắt có liên quan đến Tam Nguyên Tam Hóa.

Cũng cách nói như thế này, nếu lúc này Hứa Vân Bình không chịu nghe thì lần này nàng rất quan tâm. Với nét mặt thực sự kinh ngạc, nàng hỏi :

- Sao huynh biết?

Được dịp, Tư Không Bạch nói tất cả :

- Như chúng ta từng bàn luận Thần Bút vì có biết về Tam Nguyên Tam Hóa nên khi biết trên thanh Lôi Công trụ có ghi sở học của Hồn Nguyên Đạo Hóa, lão đã trở mặt. Cũng vậy, vừa nhìn thấy tại hạ giao chiêu, Gia Cát Quân liền biết rõ xuất xứ võ học.

Hứa Vân Bình bàng hoàng :

- À biết? Vậy bản lĩnh à thế nào?

Tư Không Bạch thoáng rùng mình :

- Không nhắc đến thì thôi, vừa nghe nhắc, tại hạ vẫn còn khiếp đảm. Chắc chắn, à chính là hậu nhân của một trong ba nhân vật được gọi chung là Tam Nguyên Tam Hóa, và do công phu đã luyện đến mức đại thành, bản lĩnh ngay từ đầu Thần Bút phải sợ và chỉ lo tìm đường tẩu thoát. Riêng tại hạ...

Hứa Vân Bình bật kêu, như không thể tin vào điều vừa nghe thấy :

- Lão Thần Bút vẫn lưu lại nơi này?

Chàng cười cười :

- Vì biết chắc lão vẫn lưu lại đây, tại hạ thay vì đi theo mọi người đã cố tình giả biệt nhưng thật ra là để xuống đây tìm lão.

Hứa Vân Bình sợ hãi :

- Vậy là huynh đã cùng lão giao đấu? Nhân đó à Gia Cát Quân hãm hại huynh?

Tư Không Bạch lắc đầu :

- Tại hạ tìm là để hỏi lão về bọn Hoàng Y, hy vọng sẽ minh bạch lại lịch của họ. Nào ngờ, chuyện chưa có diễn tiến gì, Gia Cát Quân không biết đã lên theo lúc nào bỗng xuất hiện.

Thở dài chàng tiếp :

- Vừa thấy ả, Thần Bút lập tức tháo chạy. Còn tại hạ, vì thấy ả cũng có ý cướp đoạt Lôi Công trụ, tại hạ phải ra tay ngăn cản

- Kết quả thế nào? Lôi Công trụ đã bị ả cướp?

Chàng cười gượng :

- Điều đó thì chưa, lúc bỏ chạy Thần Bút đã mang theo nhưng theo ngữ khí của ả, trước sau gì ả cũng tìm, vừa để diệt trừ Thần Bút vừa chiếm đoạt Lôi Công trụ.

Hứa Vân Bình phản nộ :

- Đây là đất Trung Nguyên, vật kia cũng của người Trung Nguyên, được không để lọt vào tay ả.

Chàng gật đầu quả quyết :

- Cô nương nói không sai! Tuy chưa biết hai nhân vật còn lại trong Tam Nguyên Tam Hóa là người có xuất xứ từ đâu nhưng tại hạ có thể cả quyết Hồn Nguyên Đạo Hóa là người Trung Nguyên và di học cũng được lưu lại tại Trung Nguyên này.

Hứa Vân Bình cũng gật đầu phụ họa :

- Chứ còn gì nữa! Chẳng phải những di học đó tình cờ lọt vào tay Ngân Bào và Kim Tiền nhị bang đó sao?

Chàng cười bí ẩn :

- Nào chỉ có hai bang này, theo tại hạ vừa biết, một phần di học nữa của Hồn Nguyên Đạo Hóa cũng đã lọt vào tay một nhân vật đã một thời danh chấn võ lâm.

- Có chuyện đó sao? Là ai?

Chàng đứng lên :

- Chính là Thần Kiếm. Cô nương cứ theo tại hạ khắc biết.

Tay cầm theo ngọn bạch lập, Tư Không Bạch phát động cơ quan bằng cách vừa xoay vừa nhấc tám bài vị của Thần Kiếm lên khỏi nơi thờ tự.

Chờ cơ quan phát động xong, Tư Không Bạch đưa Hứa Vân Bình đi qua hai lần địa đạo, đến động thất đã từng xảy ra giao chiến giữa chàng và Gia Cát Quân.

Lần này nhờ có ánh sáng từ ngọn bạch lập, Tư Không Bạch mới có thể chỉ cho Hứa Vân Bình nhìn thấy những gì cần nhìn.

Chàng giải thích :

- Lúc tối hậu, khi tại hạ sắp bị Gia Cát Quân lấy mạng, nhờ có ánh sáng kịp thời chiếu vào, tại hạ chợt phát hiện trên vách đá này có những vật ngang dọc tựa như một chiêu kiếm. Sẵn trên tay đang cầm ngọn bút của lão Tra, tại hạ đành mạo hiểm vận dụng theo. Và kết quả thế nào cô nương thử đoán xem?

Hứa Vân Bình cũng đã nhìn thấy có nhiều vết ngang dọc khắc sâu vào vách đá như Tư Không Bạch vừa chỉ. Tuy chưa tin lắm đó là những chiêu thức kiếm thuật nhưng qua tâm trạng phấn khích của chàng, Hứa Vân Bình đoán bừa :

- Huynh đã làm ả khiếp đảm bỏ chạy?

Chàng nhăn nhó :

- Nếu ả bỏ chạy tại hạ đâu đến nỗi trọng thương, phải chờ đến lúc cô nương tìm thấy và giải cứu? Sai rồi.

Nàng cũng nhăn nhó :

- Vậy ý huynh là gì? Ngoài việc bị trọng thương, không lẽ còn có kết quả khả quan nào khác?

- Có đấy!

Mim cười chàng thổ lộ :

- Thấy tại hạ xuất chiêu ả đã ngạc nhiên bật kêu lên: “là một đạo kiếm Hồn Nguyên”.

Hứa Vân Bình cũng kêu :

- Nói sao? Đạo kiếm Hồn Nguyên? Lời này hàm ý gì?

Vội trao ngọn bạch lập đang cháy sáng cho Hứa Vân Bình, tiện tay chàng cầm lại ngọn bút. Tiếp đó chàng bảo :

- Lúc đó tại hạ đã cầm ngọn bút như thế này. Dựa vào các vết ngang dọc vừa nhìn thấy, tại hạ cứ theo linh cơ máy động, xuất phát thành chiêu thức. Và thế là ả kêu lên như vậy.

Hứa Vân Bình đưa ngọn nến đến gần vách đá :

- Huynh muốn nói những vết khắc này là đồ hình để luyện kiếm Hồn Nguyên?

Thật khó tin đây là những chiêu kiếm, vì nào có ai dùng cách này để lưu lại kiếm pháp bao giờ? Có chăng...

Sau mấy lượt nêu nghi vấn nhưng tịnh không nghe Tư Không Bạch lên tiếng, Hứa Vân Bình vội quay lại vì ngỡ chàng đã xảy ra chuyện gì.

Tuy không hề có chuyện gì xảy ra, nhưng với những gì đang nhìn thấy Hứa Vân Bình phải nghi ngại nhiều hơn là sợ.

Vì lúc đó, Tư Không Bạch cứ đứng yên bất động, còn mục quang thì cứ chăm chăm nhìn vào ngọn bút chàng vừa cầm trên tay, thần thái thật kỳ dị.

Dù không muốn gây kinh động nhưng Hứa Vân Bình buộc phải lên tiếng :

- Tư Không huynh!

Tư Không Bạch giật mình :

- Có chuyện gì ư?

Nàng lo lắng :

- Là huynh đang có chuyện gì thì đúng hơn. Huynh đang nhìn gì trên thân bút?

Chàng à lên một tiếng :

- À... Là thế này! Theo cô nương ngọn bút này có phải nhẹ hơn nếu so với hình thù của nó không?

Nàng mỉm cười :

- Tưởng thế nào! Muội cũng từng nghĩ như vậy! Vì thế, trong lúc chờ huynh tỉnh lại, muội có xem xét qua. Đáng tiếc, muội không phát hiện có gì khả nghi.

Hứa Vân Bình vừa dứt lời chợt hỏi tiếp :

- Xem thần sắc của huynh, dường như đã có phát hiện?

Đó là lúc chàng đang hấp háy mắt nhìn nàng. Vì thế, không ngờ để nàng nôn nao, Tư Không Bạch giải thích ngay :

- Gọi là phát hiện thì quá sớm nhưng ở nơi này, cô nương thử nhìn xem, phải chăng có điều khác lạ?

Tiến lại gần, Hứa Vân Bình không thể không nhìn thấy một vòng tròn thật nhỏ được vẽ thật khéo trên thân bút, gần kề với phần được dùng để cầm.

Nàng chớp vào ngọn bút. Vừa cầm trên tay để xem lại, Hứa Vân Bình vừa kêu khẽ :

- Muội đã nhìn rất kỹ sao trước đây không hề phát hiện?

Phát hiện nàng như sắp chạm vào điểm đó, chàng lập tức kêu ngăn lại :

- Chớ vội! Đề phòng đó là...

Quá muộn!

Hứa Vân Bình đã chạm vào và dường như nàng chạm khá mạnh tay.

Từ đầu ngọn bút liền lóe lên tia lửa nhỏ, kèm theo một luồng khói nhạt cũng nghi ngút phóng ra.

Tư Không Bạch vội quát :

- Mau bế khí! Hãy ném đi. Ném ngay đi.

Bùng!

Không biết Hứa Vân Bình có kịp ném hay không, Tư Không Bạch chỉ biết đã có một tiếng nổ vang lên làm cho toàn thân chàng chấn động mạnh. Cũng lúc đó tiếng chấn động cũng làm cho ngọn nến tắt phụt, đúng lúc Tư Không Bạch sau cơn choáng váng phải ngất đi...

* * * * *

Điều trước tiên Tư Không Bạch phải thực hiện ngay khi tỉnh lại là lên tiếng gọi :

- Hứa cô nương! Hứa cô nương...

Càng không nghe tiếng Hứa Vân Bình hỏi đáp Tư Không Bạch càng lo.

Chàng nhô dậy, bắt đầu dùng tay mò tìm xung quanh.

Giữa bóng tối dày đặc, khi hai tay chỉ chạm vào nền đá lạnh cùng với một vài hòn đá không biết đã rơi xuống từ lúc nào, Tư Không Bạch thêm thất kinh :

- Hứa cô nương. Cô nương đang ở đâu? Hãy lên tiếng đi.

Vừa gào tiếp tục tìm, một sự thật hiển nhiên đến với tâm tưởng Tư Không Bạch.

Không những chàng không tìm thấy Vân Bình, dù chỉ là một thi thể đã giá lạnh, chàng còn nhận ra lối quay lại địa đạo đã bị nhiều hòn đá lăn xuống phong tỏa.

Như vậy chàng tuyệt vọng đoán, một là Hứa Vân Bình bị đá lăn xuống đê phải, hai là nàng tuy kịp tháo chạy nhưng do địa đạo bị chấn động, nàng đang bị kẹt cứng không thể thoát thân.

Trong lòng động hoàn toàn tối đen, Tư Không Bạch vì không nhìn thấy gì nên cũng vô phương nhận định ra hướng nào hừng có địa đạo. Do đó, muốn kịp thời ứng cứu cho Hứa Vân Bình, hề phát hiện nơi nào có đá lăn xuống nằm chổng chơ.

Tư Không Bạch lập tức không tiếc sức, lăn nó qua một bên.

Cứ thế, lăn hết hòn đá nhỏ này đến cổ gắng đẩy bật tảng đá lớn khác qua một bên sau cùng chàng nhận ra dường như chàng đã lăn đi lăn lại cũng những hòn đá đó không biết bao nhiêu lần mà nói. Và kết quả lẽ đương nhiên vẫn là chàng không hề tìm thấy địa đạo.

Với nhận thức quá rõ ràng, chàng hiểu đến lượt chàng cũng phải lâm nguy nếu không sớm tìm ra lối thoát.

Cùng tắc biến, biến tắc thông, Tư Không Bạch với tâm thần dần trấn định lập tức ngồi xuống tọa công dưỡng thần. Chỉ khi khí lực sung mãn, tâm trạng hoàn toàn bình ổn, chàng biết đó mới là lúc chàng có thể nghĩ ra giải pháp vẹn toàn...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bách Hoa tuyệt kỹ

Dư Hoàng càng lúc càng kinh hãi. Với đối phương chỉ có hai người nhưng đệ tử Cái bang gần ba mươi người cơ hồ đã đến lúc vong mạng.

Bật quát phẫn nộ, gậy Đả Cầu trên tay Dư Hoàng cũng loang loáng cuộn vào một bóng trắng :

- Giữa chúng ta vô oán vô thù, cơ sao Bạch Y giáo bỗng dưng tìm đến sát hại người bốn bang? Xem chiêu!

Vù...

Bóng trắng nọ vẫn ngang nhiên tiếp tục chộp vào một đệ tử khát cái, đồng thời bình thân ngoặc tay hữu về phía sau, chọc vào giữa bóng gậy chập chùng của Dư Hoàng :

- Bốn Hộ pháp cũng đâu nói là có oán có thù? Dư Hoàng ngươi chỉ nên xem đây là lời nhắc nhở đừng vì cao hứng nhất thời mà xen vào công việc của bốn giáo. Cút!

Ầm!

Dư Hoàng bị chấn lùi. Nhưng kết quả không phải chỉ có bấy nhiêu. Tả trào của Hộ pháp Bạch Y giáo vẫn ung dung bóp vỡ đầu vai hữu của đệ tử Cái bang vừa bị uy hiếp. Đệ tử Cái bang đó phải kêu lên đau đớn :

- Ôi chào!

Dur Hoàng thêm phần nộ :

- Bạch Y giáo quả nhiên càng lúc càng xem thường bản bang. Dur mặc dù phải chết cũng quyết đòi lại món nợ này. Đờ!

Vù...

Bạch Y hộ pháp hầu như không xem bằng pháp của Dur Hoàng ra gì, vẫn cung cách cũ, Bạch Y hộ pháp phân khai hai tay, một để hóa giải chiêu bằng của họ Dur, một còn lại nhắm vào đệ tử Cái bang khác, miệng thì buông lời khinh miệt :

- Muốn đòi nợ, ngươi không đủ tư cách! Lui lại nào!

Vù...

Dur Hoàng thừa biết sau chiêu này có lẽ cũng có kết quả không kém gì chiêu trước. Sinh ý liễu, Dur Hoàng vụt buông gậy, chộp đủ hai tay vào bóng trắng nợ :

- Chớ quá đắc ý! Trúng!

Ào...

Bạch Y hộ pháp có chút bất ngờ :

- Chà! Lại là Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã của lão Thần Cái hữu danh vô thực. Được! Là ngươi muốn chết!

Vù...

Chân lực được nhấn thêm, hữu kinh của Bạch Y hộ pháp lập tức đặt Dur Hoàng vào tình thế như trúng đề đầu đẳng.

Chợt có một tiếng gầm kịp thời vang lên :

- Nếu Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã là hữu danh vô thực, còn chiêu này thì sao hở ả lang cẩu ngạo mạn.

Bung!

Trận giao chiến thoáng dừng lại, kịp cho Dur Hoàng kêu :

- Bang chủ sư phụ?

Cũng nhận ra vị khất cái trung niên mới xuất hiện, Bạch Y hộ pháp cười nhẹ :

- Hừ! Rốt cuộc Tôn bang chủ cũng phải xuất đầu lộ diện. Thay mặt Giáo chủ, bản Hộ pháp có điều này muốn gửi đến Bang chủ. Hãy đờ!

Vù...

Một cái vẩy tay nhẹ nhàng liền được Bạch Y hộ pháp đưa ra. Và khi lực đạo xuất hiện thì lại không nhẹ nhàng chút nào, khiến vị khất cái trung niên phải thất sắc :

- Bạch Hoa công phu? Giáo chủ của ngươi muốn gì? Đờ!

Ầm!

Chờ cho Bang chủ Cái bang đã ổn định cước bộ sau khi bị kích lùi, Bạch Y hộ pháp mới xạ mắt nhìn từ hai lỗ hồng trên khăn che mặt :

- Đây là lệnh tối hậu gởi cho Bang chủ: thứ nhất, triệt thoái toàn bộ đệ tử quý bang ra khỏi Quát Thương sơn, nếu trái lệnh hậu quả sẽ khó lường. Thứ hai: nhấn đến quý hữu Thiên Nam bảo...

Một tràng cười từ xa vọng lại :

- Ha... ha...! Bất tất phải nhấn gửi, bản Bào chủ đã đến đây.

Vút!

Dur Hoàng bật reo vui mừng :

- Nhậm bảo chủ cũng đến ư? Lần này chỉ mong là thật, đừng có giả vờ như lần trước.

Nháy mắt với Dư Hoàng, nhân vật mới xuất hiện chợt đưa tay ve vút chòm râu chỉ dài lưng lừng ở dưới cằm và nói với Bạch Y hộ pháp :

- Trước hết, bốn Bảo chủ mong được chỉ giáo, phải gọi cô nương như thế nào mới đúng? Là Hộ Hoa hay Hộ pháp đây?

Ánh mắt của Bạch Y hộ pháp như tóe lửa :

- Nếu không có huấn lệnh của Giáo chủ, nhất định sau câu nói đó Nhậm các hạ sẽ gặp điều không hay. Hừ!

Bảo chủ Thiên Nam bảo cười ung dung :

- Liệu cô nương có thực hiện được không? Nên nhớ, với những gì cô nương và đồng bọn vừa gây ra cho Cái bang, chỉ cần Tôn bang chủ ngỏ lời, bốn Giáo chủ e ngại vị khó lòng toàn mạng.

Một tiếng cười khẩy liền vang lên, sau có tiếng Bạch Y hộ pháp này gọi lớn :

- Dừng tay được rồi Bát muội! Thiết nghĩ, đã đến lúc chúng ta có chuyện cần giải quyết với Thiên Nam bảo chủ.

Nghe gọi, bóng trắng thứ hai lập tức quay lại :

- Đại tỷ muốn bảo chúng ta đã gặp người cần tìm?

Không đáp lời, Đại hộ pháp đưa tay chỉ khắp một lượt :

- Gần hai mươi người bị thương. Món nợ nần nếu Tôn bang chủ muốn đòi lại ngay lúc này, bốn Hộ Pháp nguyện xả thân tiếp nhận.

Bang chủ Cái bang quát mắt :

- Bằng vào thái độ mực hạ vô nhân này, đủ cho bốn Bang chủ xin thỉnh giáo một vài cao chiêu. Chuẩn bị đi.

Không nôn nóng như Tôn bang chủ Đại hộ pháp xua tay :

- Hãy chờ đã! Bốn hộ pháp thừa biết quý bang sẽ khó lòng tâm phục khẩu phục, sau đó phải tuân thủ đúng như mệnh lệnh vừa truyền. Vì thế bốn Hộ pháp có một đề xuất. Nếu Bang chủ qua được một chiêu của tỳ Bát muội mà không hề hấn gì, mệnh lệnh lúc nãy kể như không có.

Bang chủ Cái bang cười phẫn nộ :

- Được! Được! Bạch Y giáo càng lúc càng tỏ ra cao ngạo, không lẽ một Bang chủ một đại bang như Tôn Quý này lại chịu kém. Nha đầu kia nếu có mệnh hệ gì, đừng bảo Tôn Quý ta ý lớn hiệp nhỏ.

Bát hộ pháp lộ vẻ nóng nảy :

- Tôn giá đâu cần phải lắm lời? Động thủ đi, nãy giờ tiểu nữ cảm thấy ngứa ngứa tay chân lắm rồi.

Tôn Quý càng thêm phẫn uất :

- Ngươi thật sự muốn chết nhanh thế sao? Càng tốt! Muốn thế nào được thế ấy.

Đờ!

Vù...

Dư Hoàng thật sự nghi ngại. Vì theo khẩu khí của Đại hộ pháp dường như thân thủ của Bát hộ pháp rất cao minh, không như nãy giờ chỉ thấy Bát hộ pháp Bạch Y giáo phải khó khăn lắm mới không bị bang đồ Cái bang vây hãm.

Đúng như Dư Hoàng nghĩ, để đối phó với cường gần như tận lực của Bang chủ, Bát hộ pháp vẫn bình thản khoa nhẹ hữu thủ thành vòng.

Vậy mà khi lực đạo xuất hiện, chính Bảo chủ Thiên Nam bảo phải thần thờ kêu lên :

- Tuyệt kỹ Bách Hoa? Ngươi thật rồi!

Bùng!

Tôn Quý bị chấn lùi ngoài ba bước với sắc diện hoàn toàn nhợt nhạt.

Dư Hoàng cũng tái mặt khi nghe chính miệng Bang chủ đang thốt lên :

- Hông hết rồi. Đừng nói là bốn bang chỉ phải triệt thoái khỏi Quát Thương sơn, e rằng còn phải triệt thoái vĩnh viễn khỏi giang hồ.

Nhậm bảo chủ bắt chọt xua tay :

- Đừng vội bi quan sớm như vậy. Bồn Bảo chủ vẫn còn ở đây kia mà?

Đưa mắt nhìn Đại hộ pháp, Bảo chủ Thiên Nam bảo lại vuốt ve chòm râu :

- Nếu Nhậm mỗ đoán không lầm, Giáo chủ quý giáo cũng có yêu sách dành riêng cho Nhậm mỗ?

Đại hộ pháp gật đầu :

- Không sai! Và là yêu sách tuyệt đối vô hại cho Bảo chủ.

Nhậm bảo chủ nhướng mắt :

- Như vậy là có lợi? Lạ thật đấy! Nói thử nghe nào.

Đại hộ pháp cũng lại nhìn Bát hộ pháp :

- Nếu cần, Bát muội cũng sẽ tiếp Bảo chủ một chương. Nhưng thiết nghĩ sẽ không cần nếu Bảo chủ ngay lập tức chấp thuận về làm Phó giáo chủ bồn giáo.

Nhậm bảo chủ thoáng giật mình :

- Đó là yêu sách của quý giáo?

Cười thành tiếng, Đại hộ pháp nói với thái độ tự tin :

- Ngọc dù vào bùn vẫn là ngọc. Có vẻ như song phượng không cần phải đổi chiều nữa rồi.

Chọt nhãn mặt, Nhậm bảo chủ ra dấu ngăn lại :

- Đối với việc đó, bồn Bảo chủ cần phải nghĩ lại. Nhưng ngay trước mắt, như lời vừa hứa, bồn Bảo chủ phải đòi nợ thay cho Cái bang. Hãy chờ bồn Bảo chủ tiếp thử một chiêu đã...

Đại hộ pháp lạnh giọng :

- Nếu đó là ý của Bảo chủ. Được, nhưng một chiêu này phải bao gồm luôn hai vấn đề.

Nhậm bảo chủ phì cười :

- Sao cô nương cứ muốn miễn cưỡng ta? Mà thôi! Như vậy cũng được bồn Bảo chủ chấp nhận.

Lập tức quay qua Bát hộ pháp, Đại hộ pháp dặn :

- Bát muội đừng quá nặng tay nhưng cũng chớ khinh thường Nhậm bảo chủ. Hiểu chưa?

Bát hộ pháp tỏ ra bức rức :

- Muội hiểu từ lâu rồi. Bây giờ muội ra tay được chưa?

Với sắc mặt cẩn trọng, Nhậm bảo chủ tiến đến :

- Nhậm mỗ cũng không muốn chậm. Cô nương có thể xuất thủ được rồi

- Khoan đã!

- Chậm đã!

Cùng một lúc có đến hai tiếng quát đồng loạt vang lên khiến mọi người giật mình.

Nhìn lại mọi người tuy có nhìn thấy ở sau một cột cây cách đó khá xa đang có một nhân vật từ từ tiến đến nhưng một là nhân vật đó đã che kín chân diện sau một lần vài màu đen, hai là nhân vật thần bí đó có cách đi không nói lên điều gì đáng quan tâm và nhân vật này chỉ là một trong hai người vừa lên tiếng ngăn lại, thế cho nên mọi người đều bỏ qua, chỉ chú mục vào nhân vật thứ hai cũng đã lên tiếng ngăn trận so tài.

Tuy vậy, nhân vật thứ hai vừa ngăn lại không phải ai khác ngoài vị Đại hộ pháp Bạch Y. Nếu mọi người tỏ vẻ khinh thường nhân vật vừa xuất hiện thì Đại hộ pháp lại có thái độ hoàn toàn khác hẳn.

Chính vì lẽ đó, cho dù Nhậm bảo chủ đang hỏi, vị Đại hộ pháp vẫn tỏ ý không nghe :

- Cô nương có điều gì chưa nói hay không muốn tiến hành việc đổi chương?

Đại hộ pháp vẫn lặng im chờ cho nhân vật thứ hai đến gần mới cất tiếng hỏi :

- Các hạ là ai? Chuyện này có liên quan gì đến các hạ, khiến các hạ phải lên tiếng gọi ngăn lại?

Nhân vật nọ thừng thẳng lên tiếng và khi nghe thanh âm giọng nói của nhân vật này, một thanh âm quá ư bình thường khiến mọi người càng thêm thất vọng, cho là chẳng đáng quan tâm.

- Chính cô nương cũng ngăn họ lại đầu riêng gì tại hạ. Còn bây giờ đang có người chờ cô nương đáp lời, đừng để người đó chờ quá lâu, e khiếm khuyết lễ nghi.

Dứt lời, nhân vật thần bí này từ từ lùi lại, như không muốn tiếp tục gây phiền nhiễu cho những ai đang nôn nóng?

Đại hộ pháp bỗng quát :

- Đứng lại! Trừ các hạ phải nói rõ ý định, nếu không đừng mong bỏ đi.

Nhân vật nọ tỏ vẻ miễn cưỡng khi phải dừng lại :

- Sao? Cô nương cũng muốn tại hạ phải cùng lệnh muội đổi chương nữa sao? Xin miễn cho, tại hạ không hề có hứng thú tranh chấp chức vị Phó giáo chủ.

Nhậm bảo chủ lúc lắc thân mình :

- Nếu cũng không có ngay quyết định, ta sẽ xem lệnh buộc Cái bang triệt thoái kẻ như đã bị cô nương hủy bỏ.

Nhân vật nọ lại tiếp tục bước lùi miệng hô to :

- Nói rất hay! Nếu cô nương cứ khẳng khẳng bảo tại hạ phải nói rõ ý định thì đó cũng chính là ý của tại hạ.

Đại hộ pháp kêu lên ngạc nhiên :

- Hóa ra các hạ xuất hiện chỉ vì Cái bang?

- Không sai! Còn nguyên nhân thế nào chờ sau khi lượt đổi chương thứ hai đã diễn ra, nếu đến Thiên Nam bảo chủ cũng phải thất thủ buộc tại hạ phải vì Cái bang mà đương đầu, tại hạ sẽ tự giải thích rõ nguyên nhân.

Đại hộ pháp lạnh giọng :

- Hóa ra ngươi ẩn đã lâu, đã nhìn thấy hết tất cả và ngươi cho rằng bản lĩnh của ngươi còn cao mình hơn Bang chủ Cái bang hoặc Thiên Nam bảo chủ?

Đã lùi xa ngoài ba trượng nhân vật nọ tự động dừng lại :

- Tại hạ biết tự lượng sức cũng như cô nương vậy. Dường như cô nương không còn đủ tự tin, cho rằng lệnh Bát muội khó mong thủ thắng Nhậm bảo chủ chỉ sau một chương nên cô nương đã kêu họ dừng lại?

Đại hộ pháp thoáng rúng động nhưng kịp trấn tĩnh :

- Ngươi! Hừ! Đã thế, bản hộ pháp phải cho ngươi biết thế nào là lợi hại.

Cũng lùi lại, Đại hộ pháp rít :

- Bát muội! Đánh!

Bát hộ pháp như chỉ chờ có thể lập tức phát chiêu cũng với thân thủ khoa thành vòng :

- Tiểu nữ đắc tội. Đờ!

Vù...

Mọi sự thành bại đều đặt cả vào một chiêu này, mọi người cùng nhìn thấy Nhậm bảo chủ như đang vận dụng toàn lực vào tiếng quát :

- Hay lắm! Đờ!

Vù...

Àm!

Bát hộ pháp lùi lại một bước điều đó làm cho một vài bang đồ Cái bang bật reo :

- Nhậm bảo chủ thắng rồi!

Trong khi đó, Đại hộ pháp lại lạnh lùng buông một câu :

- Đa tạ Bảo chủ đã nhân nhượng khiến bốn giáo có thêm một nhân vật kiệt xuất.

Tự nhìn lại, thấy bản thân phải lùi đến bước rưỡi, Bảo chủ Thiên Nam bảo cười gượng gạo với Tôn Quý, Bang chủ Cái bang :

- Nhậm Thiên Hành thật vô dụng, đã tạo thất vọng cho Bang chủ. Ôi...

Như không biết phải giải thích thế nào cho phù hợp, Bảo chủ Thiên Nam bảo từ từ cúi đầu xuống, dịch chuyển lần lần về phía hai Hộ pháp Bạch Y, tỏ ý do lời đã hứa nên từ lúc này trở đi phải tự xem là người Bạch Y giáo.

Mục kích một Bảo chủ vang danh thiên hạ phải chịu khuất phục như thế này, không gian như trầm xuống.

Những điều đó ngay lập tức bị nhân vật bí ẩn kia phá vỡ bằng một câu tán dương :

- Bách Hoa công phu quả danh bất hư truyền. Tại hạ, như đã nói vì muốn xả thân cho Cái bang cũng xin được lĩnh giáo.

Tôn Quý hoang mang :

- Các hạ là ai? Sao lại quá quan tâm đến tị bang?

Vì đã biết đó là điều trước sau cũng phải giải thích, nhân vật nọ từ tốn bảo :

- Thọ ân người một, phải đền đáp lại mười. Đó chính là lý do, khiến tại hạ có thái độ này.

Đại hộ pháp chợt chớp mắt để lộ những tia nhìn hoài nghi :

- Các hạ thật sự muốn vì Cái bang?

Nhân vật nọ gật đầu, nói rõ hơn định ý :

- Và để tránh tiếng thị phi, sẽ bị mọi người cho là dùng xa luân chiến, tại hạ xin được đích thân Đại hộ pháp chỉ giáo.

Nghe câu này, nếu nói là tất cả thì không đúng, nhưng chỉ ít có một số người phải thở dài thất vọng. Họ thất vọng vì hai nguyên nhân, thứ nhất, ai ai cũng biết người có thứ bậc càng cao phải có bản lĩnh càng lợi hại, Bát hộ pháp nếu bản lĩnh đã vậy, thử hỏi bản lĩnh của Đại hộ pháp sẽ còn cao đến mức nào? Thứ hai, họ vô tình đã hiểu, nhân vật nọ hóa ra chỉ là một kẻ ngông cuồng, hoặc đang muốn tìm cái chết hoặc đang liều lĩnh, muốn lợi dụng dịp này để được vang danh thiên hạ.

Tuy nhiên, sự thể có vẻ khác đi khi mọi người nghe Đại hộ pháp kêu lên :

- Các hạ chọn đích danh ta? Tại sao?

Nhân vật nọ từ từ bước đến, vẫn bằng những bước chân không nói lên điều gì ngoại trừ một điều: nhân vật nọ không phải loại người ẩn tàng tuyệt học. Thế nhưng, khi lên tiếng phát thoại, nhân vật nọ lại để lộ thái độ cực kỳ ngông cuồng khiến mọi người sững sờ :

- Đề danh chánh ngôn thuận tại hạ không muốn sau đó cô nương bắt bẻ bảo rằng tại hạ thắng là nhờ may, khiến cô nương lại tìm cách phủ nhận kết quả.

Đại hộ pháp cũng từ từ tiến lên :

- Bình sinh ta chưa hề thấy ai ngông cuồng như các hạ. Được! Chờ khi đã hóa kiếp xong, ta sẽ biết các hạ là hạng người như thế nào! Đã chuẩn bị xong chưa?

Nhân vật nọ từ từ bước đến, cho dù khoảng cách song phương chưa đầy một trượng :

- Một chiêu thôi ư?

Đại hộ pháp đưa ra hữu thủ, một hữu thủ đang toát màu trắng như ngọc :

- Ngươi còn vọng tưởng sẽ qua được một chiêu sao?

Nhân vật nọ vẫn chưa có dấu hiệu nào chứng tỏ đã chuẩn bị :

- Hãy nói rõ xem nào. Một chiêu hay bao nhiêu chiêu?

Đại hộ pháp bị khích nộ, bật quát :

- Một là đủ rồi. Nạp mạng!

Bóng trắng lao vọt đến, hữu thủ trắng ngần cũng phát xạ.

Vù...

Đến lúc này nhân vật nọ mới để lộ chân tài thực học qua tiếng quát tràn đầy nội lực :

- Tốt lắm! Lui!

Vù...

Ầm!

Đại hộ pháp bị bức thoái gần một trượng, kết quả quá bất ngờ cho những ai đang trông chờ điều ngược lại.

Chính Đại hộ pháp cũng đầu lờng trước điều này, vì thế, ả lạnh lạnh quát :

- Bát muội! Mau...

Nhân vật nọ bật lên tiếng gầm thịnh nộ :

- Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy. Ngươi dám bác bỏ những gì đã nói ư ?

Cùng lúc này, có nhiều tràng cười bỗng vang lên từ một phía :

- Kè nào dám nuốt lời? Ha... ha....

- Bạch Y giáo dám bội tín ư? Ha... ha...

- A di đà Phật! Ngươi nghĩ là điều không nên làm

- Ngươi thử ra tay xem, thất đại phái liệu có buông tha ngươi không? Ha... ha...

Vút! Vút!

Tiếng là thất đại phái nhưng khi kiểm lại số người vừa xuất hiện thì có đến tám nhân vật không phải chỉ có bảy.

Dư Hoàng vì quá vui mừng, một lần nữa bật reo ầm lên :

- Thần Cái lão nhân gia. Thất chương môn thất đại phái sao cùng xuất hiện đúng lúc như thế này?

Có cảm nhận bất an, Đại hộ pháp bỗng vẩy tay làm hiệu :

- Lui!

Vút! Vút! Vút!

Nhìn thấy Nhậm Thiên Hành cũng phải bỏ đi một lượt với Đại hộ pháp, Bát hộ pháp Bạch Y, Tôn Quý thở dài :

- Vì chuyện Cái bang, vô tình để lộ cho Thiên Nam bảo chủ, Tôn Quý này thật vô dụng.

Trong tám nhân vật xuất hiện cùng một lúc, có một lão khất cái vừa già nua vừa nhor bần và lão bỗng lên tiếng :

- Bây giờ chưa phải lúc để kết luận ngươi vô dụng hay không vô dụng. Tôn Quý! Không lẽ ngươi đợi ta nhắc mới có lời đáp vị tiểu bằng hữu kia vừa giúp bốn bang thoát nạn?

Tôn Quý sực tỉnh, quay qua nhân vật bí ẩn nọ. Cũng lúc đó, nhân vật bí ẩn chợt lột bỏ manh vải màu đen che kín mặt, mắt thì nhìn đăm đăm vào lão cái già nua.

- Hai năm trước, chính lão tiền bối đã có ân thành toàn cho văn sinh. Việc làm ngày nay của văn sinh chưa thể đền đáp trong muôn một.

Nhìn sững vào nhân vật nọ, Dư Hoàng một lần nữa kêu lên :

- Là công tử đó sao? Hai năm không gặp, hóa ra công tử từ lâu đã là chân nhân bất lộ tướng thân thù phi phạm?

Lão khát cái già nua cũng nhấp nháy mắt :

- Nếu lão hóa từ ta nhớ không lầm, ngươi là kẻ đã gặp ta hai năm trước trong một bãi tha ma? Khi đó, ngươi không có võ công kia mà?

Nhân vật nọ mỉm cười, hết nhìn Dur Hoàng lại nhìn lão khát cái :

- Thật may, cả Dur huynh lẫn lão tiền bối vẫn còn nhớ rõ Tư Không Bạch này. Chứng tỏ, việc văn bối giúp Cái bang cũng không có gì quá đáng.

Lão khát cái vỗ tay vào trán, tự trách :

- Uống cho ta khi mang danh Thần Cái, đã không biết ngươi là người có thân hoài tuyệt học lại còn trăn tráo đem Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã truyền cho ngươi. Quả là càng già càng vô dụng.

Tư Không Bạch nghiêm mặt :

- Lão tiền bối không hề vô dụng. Vì hai năm trước văn bối làm gì biết võ công và có thân thù như bây giờ, thú thật văn bối mãi sau này mới có chút thành tựu.

Thần Cái nhìn chàng với ý dò xét và khi nhận ra chàng hoàn toàn thật tâm, Thần Cái bỗng gật đầu :

- Có lẽ ngươi nói đúng! Và nếu là vậy trước sau gì ta cũng nợ ngươi.

Như không muốn chàng nói gì thêm, Thần Cái bỗng quay qua Tôn Quý :

- Ở Quát Thương sơn, ngươi đã dò xét được những gì? Rồi trong những điều dò xét đó, theo ngươi, điều gì khiến cho Bạch Y giáo nghi ngại, muốn bốn bang phải triệt thoái?

Tôn Quý tuy thân danh là Bang chủ Cái bang nhưng đối với Thần Cái vẫn nhất mực tôn kính :

- Tiểu diệt cũng đang tự hỏi điều này. Vì thật ra, ngoài việc phát hiện có nhiều nhân vật cùng kéo đến Quát Thương sơn, bốn bang đâu tìm hiểu được gì thêm.

Thần Cái nhún mày :

- Nhưng nhân vật đó thuộc lộ số nào? Phải chăng chỉ có Phong Hóa môn và Bạch Y giáo?

Tôn Quý thừa nhận :

- Định xác chỉ có hai nhóm này.

Thần Cái gật gù :

- Thất đại phái cũng bắt được tin này không riêng gì bốn bang. Như vậy thì thật lạ, sao họ chỉ nhắm bốn bang, kiên quyết buộc bốn bang phải triệt thoái?

Một vị đạo trưởng đứng cạnh đó chợt lên tiếng :

- Vô lượng thọ Phật! Điều này nào có gì khó hiểu. Trong khi thất đại phái chỉ ngấm ngầm dò xét, Tôn bang chủ lại ngang nhiên ra mặt và còn lệnh cho chúng đệ tử phải ráo riết tra xét tình hình. Hành động này đương nhiên phải làm cho Bạch Y - Phong Hóa quan tâm, dẫn đến thái độ như hôm nay.

Thần Cái vẫn nhìn Tôn Quý :

- Thiên Quan đạo trưởng nói như vậy, ngươi có gì giải thích không?

Tôn Quý phải ngắt ngứ một lúc mới giải thích được :

- Cũng là do Nhậm Thiên Hành, Bảo chủ Thiên Nam báo đề xuất. Theo lão Nhậm, Phong Hóa - Bạch Y mấy mươi năm trở lại đây phần thì không ra mặt, phần thì luôn đối đầu. Bỗng dưng cả hai đều kéo đến Quát Thương sơn nhất định phải có chuyện gì hệ trọng.

Thần Cái cười lạt :

- Vì thế, ngươi dùng quyền Bang chủ, cho đệ tử bốn bang ra mặt, bất chấp hậu quả thế nào?

Tôn Quý bối rối :

- Tiểu diệt chỉ cho lệnh dò xét. Ngoài ra còn nghiêm cấm việc công khai đối đầu với Phong Hóa - Bạch Y.

Thần Cái bật cười :

- Ngươi không thấy đó là mệnh lệnh thừa sao? Bồn bang có tư cách gì và liệu có đủ lực để đối đầu với Phong Hỏa - Bạch Y?

Tư Không Bạch thấy không thể để chuyện này kéo dài thêm nên vọt miệng lên tiếng :

- Văn bối nghĩ lão tiền bối chớ trách Tôn bang chủ. Vì trước sau gì, để giữ kín hành tung và ý định khi tìm đến Quát Thương sơn, dù là cũng hay bất luận đại phái nào cũng bị Bạch Y - Phong Hỏa dùng áp lực buộc phải triệt thoái.

Thần Cái sững người :

- Nói như vậy, vô hình chung Phong Hỏa - Bạch Y không muốn ai xen vào việc của họ ở Quát Thương sơn? Tại sao?

Chàng nhẹ lắc đầu :

- Văn bối tuy phần nào đoán ra nhưng do chưa có bằng cứ xác thực nên không thể đoán bừa.

Một nhân vật trong thất đại phái lên tiếng phản bác :

- Thiếu hiệp muốn nói thế nào cũng được, phần ta, ta không tin Bạch Y - Phong Hỏa dám có hành vi như vậy đối với bốn phái Hoa Sơn, kể cả thất đại phái.

Tư Không Bạch chỉ mỉm cười lặng im. Tuy nhiên, chàng đâu biết thái độ đó của chàng làm nhiều người bất phục. Và thật dễ hiểu, khi có một nhân vật khác lên tiếng :

- Ta thấy dường như thiếu hiệp không muốn tin vào những gì mà Chương môn phái Hoa Sơn phái vừa nói. Và thực lực thất đại phái đủ để đối đầu hoặc Bạch Y hoặc Phong Hỏa?

Do thiếu lịch duyệt nên Tư Không Bạch chưa biết thế nào là nhẫn nại cần thiết.

Chàng thẳng thừng đặt câu hỏi :

- Vậy giả như hành vi của thất đại phái vô hình chung cản trở dụng ý của Bạch Y lẫn Phong Hỏa, khiến họ cùng một lúc đối đầu với thất đại phái thì sao?

Nhân vật vừa lên tiếng chợt bùng bùng lửa giận :

- Không thể có chuyện này. Nhất là mục đích của thất đại phái chỉ muốn dò xét mà thôi.

Chàng phì cười :

- Nhưng đó là dò xét nội tình bí ẩn của họ. Tôn giá tướng họ dễ bỏ qua à?

Thần Cái chợt xen vào :

- Tất cả hãy bình tâm nào!... Có thể đúng như tiểu tử Tư Không Bạch vừa nói và cũng có thể Bạch Y - Phong Hỏa sẽ không làm như vậy nếu biết rõ thất đại phái vì có nghi ngờ nên chỉ dò xét cho biết thôi. Hay hơn hết là chúng ta cần phải biết ý đồ của Bạch Y - Phong Hỏa. Và nếu là Nhậm Thiên Hành cô tình xui Cái bang lộ diện, chắc chắn họ Nhậm đã biết Bạch Y - Phong Hỏa có ý đồ gì.

Những tưởng Thần Cái đã bỏ qua cho Tôn Quý, nào ngờ xoay đi xoay lại Thần Cái vẫn trở lại vấn đề này.

Tôn Quý thấy ai cũng lặng thinh hình như chờ một lời giải thích. Tôn Quý đành phải lên tiếng :

- Bấy lâu nay Thiên Nam bảo luôn giữ hòa khí với Cái bang. Trong chuyện này, tiểu diệt nghĩ, họ Nhậm cũng như thất đại phái, chỉ muốn mau chóng biết rõ ý đồ của Bạch Y - Phong Hỏa. Muốn biết họ đến Quát Thương sơn để làm gì? Tại sao họ cứ muốn giữ kín hành tung? Và....

Thần Cái xua tay :

- Ta không phủ nhận những gì ngươi vừa nói. Chỉ có điều, sao họ Nhậm không cho Thiên Nam bảo ra mặt, lại dùng bồn bang như bức bình phong?

Tôn Quý nhăn nhó :

- Họ Nhậm có nói, để dò xét thì không bang phái nào có lực lượng đông và mẫn cán như Cái bang. Thế cho nên...

Thần Cái khinh bỉ không tiếc lời :

- Thế cho nên, vì ngươi chỉ ưa những lời phỉnh nịnh, ngươi dễ mắc họ Nhậm tha hồ thao túng bồn bang? Ngươi đừng tưởng lúc này họ Nhậm thật sự vì bồn bang nên mới ra mặt đối chòng với Bát hộ pháp. Ta đã lên theo dõi, ngoài mặt thì họ Nhậm tỏ ra như vậy nhưng thâm tâm y thì sẵn sàng bán rẻ tình

bằng hữu nếu điều đó có lợi cho y.

Tôn Quý há miệng chực nói nhưng bị Thần Cái xua tay ngăn lại :

- Ta chưa nói hết. Người có biết vì sao thời gian qua ta luôn có hành tung bất định không? Chỉ vì ta có ý nghi ngờ họ Nhậm. Và bây giờ, chấy nhà mới lòi ra mặt chuột, vì họ Nhậm vẫn muốn dò xét ý đồ của Bạch Y - Phong Hỏa, nếu y trở thành Phó giáo chủ, y càng thuận lợi hơn trong việc dò xét. Nói thật, y đã có ý đó, một chương vừa rồi dù y có thừa năng lực đối phó, y vẫn vờ thất thủ. Y được lợi cho y, Cái bang có như thế nào y đâu cần biết đến.

Tôn Quý bất phục :

- Nhậm Thiên Hành nhất định không phải hạng người này, là Bang chủ một bang, Tôn Quý này không lẽ không biết cân nhắc, không biết phân biệt đâu là hạng người nên tin và đâu là hạng người không thể tin?

Thần Cái biến sắc :

- Người vẫn cố chấp? Đã vậy, ta sẽ không hỏi đến chuyện Cái bang nữa. Ta để tùy người vậy. Hừ!

Tôn Quý đường hoàng quay qua Tư Không Bạch :

- Hành vi của thiếu hiệp vừa rồi, toàn thể Cái bang từ trên chí dưới đều ghi tâm khắc cốt, nhất định sẽ có ngày đền đáp. Còn bây giờ, cáo biệt...

Quay qua lệnh cho Dư Hoàng, Tôn Quý bảo :

- Hãy truyền lệnh của bản tọa, việc dò xét vẫn tiếp tục nhưng phải thật kín đáo. Tất cả, đi!

Tôn Quý đi rồi, bảy nhân vật thất đại phái sau những lần nhìn nhau hội ý cũng lặng lẽ bỏ đi, chỉ lưu lại một mình Thần Cái và Tư Không Bạch.

Không nỡ để Thần Cái một mình trong sào muện, chàng lên tiếng :

- Lão tiền bối...

Cũng chính lúc đó, do có chủ ý riêng, Thần Cái cũng vừa vận lên tiếng :

- Tiểu tử, người...

Do cùng nói nên khi dừng lại để lắng nghe, vô tình cả hai cùng ngừng lời.

Thoáng ngắn người nhìn nhau sau đó cả hai cùng bật cười...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Quát Thương sơn máu nhuộm

Lão Bang chủ!

Một tiếng kêu tuy khẩn trương nhưng đầy cẩn trọng chọt vang lên, khiến hai bóng người đang lặng lẽ lao đi phải dừng lại.

Từ góc khuất, Dư Hoàng nhanh nhẹn xuất hiện, miệng vẫn gọi :

- Lão Bang chủ...

Lần này thì Thần Cái xua tay :

- Ta đã thoái vị từ lâu, Dư Hoàng người đừng bao giờ gọi ta như vậy nữa.

Rồi không để Dư Hoàng kịp giải thích gì thêm, Thần Cái hỏi ngay :

- Người gọi ta như có điều gì cần bẩm báo? Vậy nói nhanh đi, ta và Tư Không Bạch đang có việc khẩn, không thể chờ lâu.

Dư Hoàng liếc mắt nhìn Tư Không Bạch miệng chọt hỏi Thần Cái :

- Lão nhân gia và Tư Không thiếu hiệp cũng muốn tiến vào Quát Thương sơn để dò xét?

Thần Cái lạnh giọng :

- Nếu đó là điều ngươi cần biết để bẩm báo đến Tôn Quý, thì đây đúng như vậy! Đã đủ chưa?

Dur Hoàng tỏ vẻ sợ hãi :

- Lão nhân gia hiểu không rõ ý tiểu nhân rồi. Ý của tiểu nhân là...

Thần Cái xua tay :

- Nếu ngươi không còn gì để nói, ta...

Thấy không thể kéo dài mãi tình trạng này, Tư Không Bạch lên tiếng :

- Lão tiên bối chậm đã nào. Dường như ý của Dur huynh không như tiên bối nghĩ. Có phải thế không Dur huynh?

Dur Hoàng phải kinh ngạc, Thần Cái là người có tính khí thế nào Dur Hoàng biết. Do đó, việc Thần Cái dễ dàng nghe theo lời khuyên ngăn của Tư Không Bạch quả là điều chưa hề xảy ra, hỏi làm sao Dur Hoàng không kinh ngạc?

Do vậy, không bỏ lỡ cơ hội, Dur Hoàng đáp ngay :

- Đúng vậy! Và tiểu nhân có điều này, thiết nghĩ cần phải cho lão nhân gia và Tư Không thiếu hiệp biết.

Tư Không Bạch mỉm cười khích lệ :

- Chắc chắn phải là điều quan trọng rồi. Vậy chờ gì nữa Dur huynh không chịu nói ngay cho?

Dur Hoàng ngấm ngấm nề phục Tư Không Bạch. Vì một lần nữa Dur Hoàng thấy Thần Cái không biểu lộ thái độ gì để ngăn cản :

- Chuyện là thế này, dường như trong số những người tìm đến Quát Thương sơn lần này, dù là Phong Hỏa môn hay Bạch Y giáo, tất cả đều chủ tâm tìm hai nhân vật Phong Hỏa môn khác.

Thần Cái lập tức bắn xạ cái nhìn kỳ lạ về phía Tư Không Bạch :

- Vậy là ngươi đoán đúng rồi.

Quay qua Dur Hoàng, Thần Cái chợt trầm giọng :

- Ngươi có bẩm báo tin này cho Tôn Quý chưa?

Dur Hoàng lắc đầu :

- Tiểu nhân chưa có cơ hội. Vả lại...

Tư Không Bạch ngắt lời một cách nôn nóng :

- Hai nhân vật đó, theo Dur huynh đã đi về hướng nào?

Dur Hoàng lộ vẻ thần bí :

- Vì đây là chuyện kỳ lạ nhất nên Dur mỗ vừa giữ kín vừa chỉ dám ngấm ngấm dò xét. Đến bây giờ mới để lộ ra cho lão nhân gia và...

Thần Cái lạnh giọng :

- Điều đó thì rõ rồi, ngươi bắt tất phải dài dòng. Hãy đáp ngay câu hỏi của Tư Không Bạch thì hơn. Thế nào?

Dur Hoàng vậy là mất dịp kể công, đành phải làm theo ý Thần Cái :

- Hai nhân vật này dường như biết có nhiều người bám theo nên đã nhanh chóng tiến lên núi bằng con đường phía Bắc.

Thần Cái lập tức đưa mắt nhìn vào quả núi Quát Thương :

- Trời cũng sắp chiều. Chúng ta phải đi ngay mới kịp.

Thấy Thần Cái chỉ muốn bỏ đi ngay, Tư Không Bạch một lần nữa ngăn lại :

- Văn bối có ý này, rất có thể tiên bối phải quan tâm

Với thái độ tỏ ra rất trân trọng mọi lời Tư Không Bạch, Thần Cái gật đầu :

- Gần đây, mọi việc người đoán đều đúng. Người có ý gì cứ nói.

Tư Không Bạch vừa trầm ngâm vừa trình bày :

- Tình thế càng lúc càng tỏ ra nghiêm trọng. Giữa Bạch Y và Phong Hỏa thế nào cũng xảy ra một trận đụng độ long trời lở đất. Nếu để thất đại phái và Cái bang vô tình xen vào, tổn thất dĩ nhiên thật khó lường. Văn bối nghĩ, hay là lão tiền bối dùng quyền một lão Bang chủ...

Thần Cái thờ dài :

- Ta hiểu ý người! Nhưng muốn cảnh tỉnh Tôn Quý không phải là chuyện dễ, còn nói gì đến thất đại phái. Ta e không ai chịu nghe ta.

Tư Không Bạch dịu giọng :

- Họ không nghe nhưng đâu phải ta không có cách?

Thần Cái ngơ ngác :

- Người có cách gì?

Chàng mỉm cười :

- Làm giảm thiểu đến mức thấp nhất của tổn thất. Muốn đạt điều này, dễ dàng nhất là chúng ta cần phải nhờ Dư huynh đây.

Thần Cái tỏ ra ngờ ngợ :

- Ý người là...

Dư Hoàng lại hiểu quá mau :

- Phải chăng thiếu hiệp muốn Dư mỗ tung tin giả, dẫn dụ quần hùng tránh xa chỗ Bạch Y - Phong Hỏa sắp xô sát?

Chàng phì cười :

- Đúng vậy! Nhưng không biết Dư huynh có thực hiện được không?

Thần Cái gật gù :

- Tuy đây là điều có thể gọi là bất minh nhưng nếu đạt được mục đích tối hậu, giảm thiểu tổn thất, ta đành phải thực hiện vậy. Người làm được không, Dư Hoàng?

Dư Hoàng nhấp nháy mắt :

- Nếu đó là chủ kiến của lão nhân gia, tiểu nhân nguyện gắng sức.

Thần Cái chợt quay qua Tư Không Bạch :

- Theo người dự đoán, đâu là địa điểm sẽ xảy ra xô sát?

Tư Không Bạch tỏ vẻ bất quyết :

- Thông thường, họ phải bám theo hai nhân vật nọ, và địa điểm phải ở đâu đó trên đỉnh núi. Nhưng nếu xét đến mục đích sau cùng của họ, hiện tại vẫn bối chưa thể biết chắc vật đó được giấu ở đâu. Thật khó nói chính xác địa điểm cần tránh.

Dư Hoàng kinh nghi :

- Có vật gì được giấu ở đây sao?

Thần Cái lừ mắt :

- Người chỉ nên nghe, không nên hỏi. Vì chỉ bằng những lời hỏi vu vơ có thể người sẽ bị mất mạng.

Thấy Dư Hoàng cứ chộn rộn không yên, Tư Không Bạch sinh nghi :

- Hay Dư huynh đã phát hiện điều gì khả nghi?

Thần Cái gạt đi :

- Chuyện này, đến ta mãi bây giờ mới biết. Ngươi hỏi y chỉ bằng thừa.

Trái ngược với lời nói của Thần Cái, Dư Hoàng bỗng thổ lộ :

- Từ khi được lệnh phải dò xét, tiểu nhân phát hiện có một cốc núi rất khả nghi.

Tư Không Bạch động tâm :

- Cốc núi đó nằm ở đâu? Điều gì khiến Dư huynh cho là khả nghi?

Dư Hoàng tuy đáp nhưng mắt vẫn dõi nhìn Thần Cái, như sợ Thần Cái vì không muốn nghe nên không cho y nói :

- Trước hết, cốc núi đó như đã lâu ngày không người đặt chân đến. Kế đó, trong cốc núi, mỗi khi có ánh dương quang xuất hiện, lập tức có một lớp vân vụ mờ ảo che phủ. Sau cùng là..

Người ngắt lời Dư Hoàng chính là Tư Không Bạch :

- Rõ rồi! Đó chính là địa điểm cần phải tránh xa, kể cả phần đỉnh núi. Dư huynh hãy giúp cho.

Dư Hoàng gật đầu đáp với vẻ ưu tư :

- Mỗ sẽ tận lực nếu thiếu hiệp tin chắc như vậy.

Chàng nhoèn cười :

- Tại hạ có tin chắc hay không, một phần do công của Dư huynh. Thế này vậy, tại hạ đành mạn phép cho Dư huynh biết ít sự thật. Có thể cốc núi đó là nơi ẩn giấu di học của Tuyết Nguyệt nhị hùng. Giờ Dư huynh đã rõ vì sao Bạch Y, Phong Hòa không muốn có thêm ai khác xen vào việc của họ rồi chứ?

Dư Hoàng giật nảy người. Và khi biết đó là sự thật, qua sắc mặt có phần khó chịu của Thần Cái, lại biết chính vì tin tưởng nên Tư Không Bạch mới tiết lộ cho hay, Dư Hoàng thật sự cảm kích :

- Tư Không thiếu hiệp cứ yên tâm. Một là mỗ sẽ không hé môi cho ai biết chuyện này, hai là mỗ sẽ nghĩ cách đưa quần hùng tránh xa hai điểm đó. Cáo biệt!

Vút!

Nhìn theo, Thần Cái lẩm bẩm :

- Không khéo chính vì sự tiết lộ này càng làm cho quần hùng đâm đầu vào chỗ hiểm.

Tư Không Bạch lắc đầu :

- Văn bối rất tin Dư Hoàng. Và nếu điều lão tiền bối vừa tiên đoán có thể xảy ra, chắc chắn không phải do Dư Hoàng để lộ. Vì nếu Dư Hoàng đã phát hiện sự khả nghi của cốc núi, đâu thể nỡ nhường ai khác cũng phát hiện?

Thần Cái nhìn chàng :

- Ngươi rất thành thật và đầy thiện ý. Rất tiếc cho đến bây giờ ta vẫn chưa biết lai lịch sư thừa của ngươi.

Chàng cười nhẹ :

- Không phải văn bối muốn giấu. Nhưng vì sự an nguy của võ lâm Trung Nguyên, tạm thời đành phải để lão tiền bối thất vọng vậy. Thôi chúng ta đi nào.

Và chàng lao người đi trước, theo hướng Bắc để tiến lên núi.

Vút!

Cố tình chạy ở phía sau một lúc lâu sau đó Thần Cái vượt lên, chạy ngang hàng với chàng :

- Ta thử nhìn qua khinh thân pháp của ngươi. Thú thật, ta vẫn không sao nhận ra đó là loại thân pháp gì.

Chàng chỉ cười cười không đáp. Thay vào đó chàng đột ngột tăng cước lực, như muốn cho Thần Cái biết màn đêm sắp buông xuống rồi, nếu không nhanh chân ắt không kịp.

Thấy vậy Thần Cái cũng lẳng lặng chạy theo.

Vút! Vút!

Màn đêm buông xuống thật nhanh, khiến cả hai dù tận lực vẫn không thể nào đến kịp đỉnh núi.

Chàng chậm lại :

- Nếu bọn họ đều lần lượt tìm chỗ trú qua đêm, chúng ta có muốn tìm cũng vô ích.

Thần Cái chợt hạ thấp giọng :

- Chúng ở chỗ tối, ta ở ngoài sáng. Theo ta đây không chỉ là hành động vô ích và rất nguy hiểm.

Chàng dừng lại, đảo mắt tìm kiếm :

- Nếu vậy, chúng ta cũng nên tìm chỗ trú qua đêm?

Thần Cái do có nhiều lịch duyệt hơn nên chỉ thoạt nhìn qua đã kêu :

- Kìa rồi! Động khẩu đó có vẻ thích hợp.

Và Thần Cái nhanh chóng tiến đến nơi vừa phát hiện.

Cũng đi theo, nhưng lúc sắp đến gần, chàng bỗng kéo Thần Cái lại, miệng khê quát :

- Nhân vật nào đang ẩn trong động khẩu?

Thần Cái giật mình, lập tức ngưng thần nghe ngóng. Sau đó lão thì thào :

- Người nói đúng! Quả nhiên là có người vào đó, chiếm chỗ trước bọn ta. Chúng ta tìm nơi khác thì hơn.

Chàng lẳng lặng gật đầu. Và không hiểu nghĩ sao, chàng lại lên tiếng hướng vào động khẩu :

- Tư Không Bạch này hoàn toàn không có ý mạo phạm. Mong các hạ miễn thứ cho.

Lập tức, từ trong động khẩu có tiếng kêu khê :

- Người, Tư Không Bạch đó sao?

Chàng kinh hãi gọi lại :

- Hòa nhị huynh? Là Hòa nhị huynh đó sao? Còn Hòa bát đâu?

Trong động khẩu bỗng bật lên tiếng nước nỏ :

- Hòa bát! Đệ đệ ta đã...

Chàng kinh tâm vội nói :

- Tại hạ cũng đang tìm chư vị. Hòa bát đã thế nào? Có thể cho tại hạ vào nhìn qua không, Hòa nhị huynh?

- Không được! Trừ phi người nói rõ ý đồ của người và nhân vật nào đang đồng hành cùng người?

Thần Cái lại thì thào :

- Là hai nhân vật người đã nói?

Chàng gật đầu và khi lên tiếng vẫn nói với Hòa nhị :

- Đồng hành với tại hạ là Thần Cái lão tiền bối. Còn ý của tại hạ thì cũng như huynh, chỉ muốn tìm di học của Tuyết Nguyệt...

Hòa nhị ngắt lời :

- Nếu là vậy, sao người lên đỉnh núi? Phi Tuyết Cung Hàn lệnh từng ở trong tay người, không lẽ người không biết vật đó không hề được cất giấu ở trên này sao?

Chàng cố hết sức hòa dịu :

- Thứ nhất, tại hạ vẫn nhớ những gì cần nói, tại hạ chỉ muốn cùng nhị vị kết nghĩa. Thứ hai, đừng nói là tại hạ chưa biết gì về nơi ẩn giấu di học, có biết đi

nữ, hiện giờ quanh chân núi đều là người của Phong Hỏa - Bạch Y. Tại hạ cần sự hiệp lực của nhị vị.

- Thân thủ của ngươi bây giờ rất lợi hại, như ta vừa thấy. Lấy gì làm bằng, ngươi tìm ta là có thiện ý?

Chàng đáp :

- Có thiện ý hay không, tự nhị vị hiểu. Bằng không, tại hạ cần gì phí lời với nhị vị là những người vừa chưa tìm ra vật cần tìm vừa bị người của Bạch Y - Phong Hỏa săn đuổi?

Sau một lúc im lặng, Hỏa nhị thở dài :

- Ta tin ngươi. Vào đi.

Chàng cân trọng :

- Thần Cái lão tiên bối cũng cần chỗ nghỉ chân?

Hỏa nhị bảo :

- Ngươi đã vào được thì dù có hay không có thêm Thần Cái, ta còn gì nữa để e dè?

Được sự ưng thuận chàng và Thần Cái liền tiến vào Với mục lực tinh tường, chàng thất kinh :

- Hình như Hỏa bát đã...

Không thể giấu nổi cảm xúc, Hỏa nhị bật khóc :

- Đệ đệ ta đã... chết rồi!

Cố giữ thái độ trang trọng, Tư Không Bạch từ từ ngồi xuống, cạnh một hình hài bất động mà khi bước vào chàng đã thấy :

- Là ai hạ thủ? Phong Hỏa hay Bạch Y?

Do Hỏa nhị đang lúc đau lòng không thể đáp, Tư Không Bạch khẽ chạm vào thi thể Hỏa bát, hy vọng sẽ biết kẻ hạ thủ là ai. Nào ngờ, chàng vội rút tay về :

- Sao thế này? Lệnh đệ chết đã bao lâu rồi?

Thần Cái cũng thử chạm vào :

- Chà! Lạnh thế này, có lẽ cái chết ít lắm là hơn một ngày. Sao ngươi giữ mãi, không lo an táng cho đệ đệ ngươi?

Hỏa nhị cố nuốt lệ để có thể đáp :

- Đệ đệ ta chỉ chết chưa đầy hai canh giờ. Còn tại sao thi thể y quá giá lạnh, ta đợi ngươi vào là để hỏi ngươi đây.

Chàng giật mình :

- Nếu là vậy, lệnh đệ chết không phải do Phong Hỏa hoặc Bạch Y? Nhưng ngoài họ, còn ai đủ bản lĩnh hạ thủ? Chuyện xảy ra thế nào?

Hỏa nhị cứ nghiêng răng ken két :

- Bọn ta phải phân khai, vừa tìm vật thực vừa để tìm chỗ ẩn. Mãi một lúc lâu không thấy bát đệ ta quay lại, ta đã theo dấu vết và tìm đến đây. Vừa kịp lúc nhìn thấy một bóng người từ trong này lao ra. Khi ta bước vào thấy đệ đệ đã toàn thân giá lạnh như thế này, đủ để biết, bóng người bí ẩn đó đã hạ thủ đệ đệ ta bằng một thứ công phu chưa bao giờ nghe nói đến, có lẽ y chỉ muốn kiểm tìm Phi Tuyết Cung Hàn lệnh.

Tư Không Bạch lâm bầm :

- Có một loại công phu vừa dùng để lấy mạng người vừa làm cho toàn thân kẻ vừa chết phải giá lạnh như thế này sao?

Bỗng có tiếng Thần Cái vang lên :

- Có lẽ ngươi đã xem qua khắp người lệnh đệ, có phát hiện điều gì không?

Hỏa nhị bật rít :

- Toàn thân không một dấu tích...

Thần Cái lại hỏi :

- Ngươi có xem qua phần đầu chưa? Ở quanh huyết Hậu Châm chẳng hạn?

Hỏa nhị giật mình :

- Lão có ý gì chẳng?

Thần Cái chép miệng :

- Đã lâu lắm rồi ta có nghe loáng thoáng đến một loại công phu, tuy công phu này đã thất truyền nhưng biết đâu...

Xoạch!

Có tiếng Hỏa nhị bật hỏa tập.

Và dưới ánh sáng leo lét, Hỏa nhị lật thi thể Hỏa bát nằm úp xuống Thần Cái bật kêu :

- Nhìn kia! Năm đầu ngón tay chụm lại như hình đóa hoa tuyết. Đúng là công phu Tuyết Hoa Lãnh Trảo.

Hỏa nhị chột nghiêng rặng :

- Là công phu của Phi Tuyết Tiên Tử?

Thần Cái xua tay loạn xạ :

- Sai rồi đó là công phu có xuất xứ từ Bắc Băng cung. Còn Phi Tuyết Tiên Tử đã thất tung ngoài trăm năm, di học của Tiên Tử vẫn chưa một ai tìm thấy.

Tư Không Bạch chột lăm bầm :

- Tuyết Hoa Lãnh Trảo? Dù thế nào đi nữa, nhất định không thể do Phi Tuyết Tiên Tử gây ra. A...! Bắc Băng cung... Bắc Băng cung. Hóa ra bọn này đã đi vào Trung Nguyên từ lâu và đây không phải là lần đầu chúng ra tay sát thủ?

Thần Cái sinh nghi :

- Ngươi vừa nói gì? Nghe khẩu khí của ngươi như đã biết khá rõ về Bắc Băng cung?

Tư Không Bạch vội tìm cách che giấu những suy nghĩ vừa đến với chàng. Chẳng qua với cái chết của Hỏa bát vì quá giống cái chết chàng đã từng thấy nên chàng phải mất đi tự chủ, chàng lắc đầu :

- À không! Đây là lần đầu tiên văn bối được nghe biết về Bắc Băng cung. Sao lão tiến bối vừa bảo công phu này từ lâu đã thất truyền?

Thần Cái đâu dễ gì quên lời phân biệt vừa rồi của Tư Không Bạch. Thế nhưng ngay khi chàng vừa dứt lời, đến lượt Hỏa nhị cũng lên tiếng :

- Đúng vậy! Ngoài Tuyết Hoa Phong Nguyệt, đây cũng là lần đầu Đàm Tất Vũ này nghe nói đến ba chữ Bắc Băng cung. Một bang phái đã từ lâu thoái ẩn giang hồ chẳng?

Bị cả hai cùng hỏi, phần nào đó hàm ý không tin trên đời này lại có danh xưng này, Thần Cái đành ngưng ý định tra hỏi Tư Không Bạch về những lời chàng vừa lăm bầm.

Thần Cái giải thích :

- Ta cũng chưa từng gặp nhân vật nào tự cho là người có xuất xứ từ Bắc Băng cung. Nhưng đâu sao ta có nghe một người đề cập đến danh xưng này một lần.

Tư Không Bạch hỏi cho có hỏi, tạo cơ cho Thần Cái nói tiếp :

- Ai?

Thần Cái buông nhẹ hai từ vốn vẹn :

- Thần Kiếm!

Tuy chỉ có hai từ đủ cho Tư Không Bạch giật nảy người :

- Là Thần Kiếm Hồ Thiếu Thu? Thần Kiếm đề cập như thế nào?

Thần Cái cũng giật mình không kém :

- Ngươi cũng biết Thần Kiếm? Chà! Xem ra đối với ta, ở ngươi càng lúc càng có nhiều bí ẩn.

Chàng cười gượng :

- Danh xưng Tam thần khắp võ lâm ai cũng biết, đâu chỉ riêng văn bối?

Thần Cái lừ mắt :

- Thần Kiếm chỉ xuất hiện trên giang hồ tính đi tính lại chưa đầy ba năm. Và trong khoảng thời gian bốn tẩu này, có thể nói, ngoài ta ra không còn ai biết rõ về tính danh của Thần Kiếm như ngươi vừa nói.

Chàng định tìm lời chống chế thêm, bất ngờ có Hòa nhị lên tiếng thúc giục :

- Bất luận là ai hay là Thần Kiếm gì gì đó đề cập đến Bắc Băng cung, Đàm mỗ chỉ mong lão hãy nói ngay cho, người đó đề cập như thế nào?

Thần Cái kể như hai phen bị Hòa nhị ngăn cản việc truy hỏi, lão giận dữ :

- Tại sao ta phải cho ngươi biết? Hạng người không có lễ độ như ngươi, được ta hạ cố cho ngồi ngang hàng như thế này là quá lắm rồi, ngươi còn đòi hỏi gì thêm nữa?

Hòa nhị cũng đâu chịu kém, vạch lại Thần Cái :

- Ta cũng không cần loại hữu danh vô thực như lão ngồi ngang hàng. Đừng tưởng hai chữ Thần Cái kia muốn đem lừa ai cũng được.

Thần Cái bật quát :

- Ta không cần lừa. Lợi hại gì thứ công phu Phong Hỏa mà ngươi lên mặt?

Hòa nhị chợt đưa tay chỉ ra ngoài :

- Muốn biết lợi hại hay không lão cứ ra ngoài chuẩn bị sẵn ta sẽ cho lão biết Phong Hỏa công phu lợi hại như thế nào.

Tình thế bỗng có chuyển biến ngoài ý tưởng, Tư Không Bạch ngăn cả hai lại :

- Xung quanh thì đầy rẫy bọn Phong Hỏa, Bạch Y, nhị vị to tiếng như thế này không cảm thấy bất lợi sao?

Thần Cái nuốt giận :

- Nếu không như Tư Không Bạch nói, ta không bỏ qua dễ như thế này đâu. Hừ!

Hòa nhị cười nhạt :

- Đàm Tất Vũ này cũng vậy, trước sau gì cũng..

Tư Không Bạch lại phải lên tiếng :

- Nếu huynh còn tiếp tục thế này, khiến lão tiền bối đây nổi giận không cho huynh biết gì về Bắc Băng cung, liệu huynh làm sao báo thù cho lệnh đệ? Hãy nghe tại hạ bình tâm lại nào.

Chờ khi cả hai đã thật sự lắng dịu, để Thần Cái tạm thời thỏa mãn những gì đang hồ nghi, Tư Không Bạch chợt mỉm cười :

- Thật ra văn bối biết tính danh của Thần Kiếm cũng là điều dễ hiểu. Cách đây không lâu, văn bối có lạc bước đến Phụng Hoàng sơn, vô tình tìm thấy trang viện độ nào Thần Kiếm có lưu ngụ.

Thần Cái vỗ lè :

- Thảo nào! Vậy là ngươi có tìm thấy tâm linh vị của Thần Kiếm do thế từ Thần Kiếm tự tay lập?

Nếu không phải lúc đang khẩn trương có lẽ chàng còn lấy tâm linh vị đó ra cho Thần Cái xem. Nhưng do không phải lúc, chàng đành gật đầu :

- Văn bối có thấy! Bây giờ gác chuyện đó lại, hãy nói về..

Thần Cái chợt kêu :

- Chưa đâu! Chưa thể gác lại. Hợm đã, ngươi bảo ngươi có tính danh là Tư Không Bạch?

Chàng hiểu vì sao Thần Cái phải kêu lên như vậy :

- Có phải lão tiền bối định hỏi vấn đề có quan hệ gì với Tư Không Huệ, Thần Kiếm phu nhân? Rất tiếc là không có chuyện đó.

Lão trợn mắt :

- Người cũng biết rõ như vậy ư? Ai cho người biết Thần Kiếm phu nhân có tính danh là Tư Không Huệ?

Chàng nhăn mặt :

- Xem kia, lão tiền bối. Chúng ta đang nói về Bắc Băng cung mà?

Thở hắt ra một hơi dài Thần Cái làm cho Tư Không Bạch và Hòa nhị vô cùng thất vọng :

- Ta chỉ nghe Thần Kiếm đề cập qua như vậy thôi, nào biết gì thêm về Bắc Băng cung để nói?

Người thất vọng nhiều nhất chính là Hòa nhị :

- Vậy lấy gì làm chắc chắn ta là do người Bắc Băng cung hạ sát?

Thần Cái lắc đầu ngầy ngậy :

- Chính Thần Kiếm nói như vậy công phu Tuyết Hoa Lãnh Trảo là của Bắc Băng cung.

Tư Không Bạch cũng phải nôn nóng :

- Nhưng tại sao Thần Kiếm biết đó là công phu của Bắc Băng cung?

Thần Cái làm như biết lỗi là làm cho mọi người thất vọng, lão buông nhẹ một câu :

- Ta không biết!

Hòa nhị nổi giận :

- Lão không biết thì ai biết?

Thái độ của Hòa nhị rất dễ tạo nên xung đột, và Thần Cái quả nhiên đang sùng sộ định đáp lời.

Nào ngờ, ở ngoài động khẩu giữa màn đêm đen bao la, có một thanh âm đưa vào :

- Lão không biết thì còn có ta biết.

Hòa nhị và Thần Cái cùng quát :

- Ai?

- Kè nào?

Riêng Tư Không Bạch thì cả tiếng kêu :

- Đàm Tất Khả? Lão cũng đến ư?

Vút! Vút! Vút!

Cả ba người cùng lao ra và đương nhiên đều nhìn thấy sùng sùng ở trên núi phía trên một nhân vật với phong thái uy凛.

Nhân vật đó xạ mắt nhìn chàng :

- Là người? Tiểu tử độ nào đã bị Bạch Y giáo bắt giữ?

Hòa nhị đột ngột lên tiếng :

- Nếu ta nghe không lầm, lão họ Đàm tên Tất Khả?

Đàm Tất Khả cười lạnh :

- Thần Cái bảo người kém lễ độ quả không sai. Môn chủ của người còn phải gọi ta là phụ thân, người cho người là ai để dám gọi thẳng tính danh của ta?

Hòa nhị giật thót người. Nhưng không phải vì sợ như lẽ thường phải là vậy, trái lại Hòa nhị vừa bước giật lùi vừa lăm bầm luôn mồm :

- Lão là phụ thân của Môn chủ Phong Hỏa môn? Đàm Tất Khả cũng là lão? Ta không nghe nhầm chứ? Đàm Tất Khả lại là phụ thân của Môn chủ Phong Hỏa môn? A...

Đàm Tất Khả bưng bưng lửa giận :

- Ta không ngờ ta chỉ xa lìa Phong Hỏa môn ngần ấy năm, Phong Hỏa môn càng lúc càng mất đi những quy luật sum nghiêm vốn có. Người có biết thươ ta còn là Môn chủ, một phản đồ như ngươi, một kẻ dám có những lời lẽ trịnh thượng như ngươi, ta sẽ xử trị ngươi như thế nào không?

Thần Cái vụt hoảng, lùi tay Tư Không Bạch lại gần :

- Vậy đây là Môn chủ Phong Hỏa môn độ nào? Sao ngươi cũng biết ý?

Quá hiểu tại sao Thần Cái hỏi như vậy, vì công tâm mà nói, đối với võ lâm thì hai chữ Tam thần khả dĩ còn có chỗ để dương oai, chứ đối với Phong Hỏa - Bạch Y, bản lĩnh của Tam thần bất quá chỉ ngang bằng hàng đệ tử chữ Hỏa hoặc chữ Phong của Phong Hỏa môn là cùng. Bây giờ bất ngờ chạm phải nhân vật từng là Môn chủ Phong Hỏa môn và hiện là phụ thân của Môn chủ đương nhiệm, hỏi sao Thần Cái không thảm kinh hoảng?

Chàng định gạt đầu, tiện đó trấn an lão thì nghe Hỏa nhị gầm vang :

- Lão muốn xử trị ta chứ gì? Được! Đệ đệ ta đã chết, vật mà huynh đệ ta bỏ công bấy lâu nay đi tìm kẻ như cũng không còn, ta cũng không thiết sống nữa. Lão muốn giết thì cứ ra tay. Hãy giết ta đi.

Không ngờ một kẻ phản đồ lại có thái độ dám thách đồ như vậy, Đàm Tất Khả bật rít :

- Ngươi tưởng ta không dám sao? Nạp mạng!

Vù...

Hỏa nhị không có phản ứng nào chống lại chỉ biết ngửa mặt cười dài :

- Ha... ha...

Động tâm, Tư Không Bạch vội lách người ra, vừa quát vừa phát ra một luồng kinh ngăn lại :

- Chậm đã!

Vù...

Ầm!

Đàm Tất Khả lão đảo, và lão thất kinh khi phát hiện Tư Không Bạch cũng chỉ lão đảo như lão, không hề bị thêm bất kỳ một tổn hại nào.

Đàm Tất Khả động nộ :

- Giỏi cho tiểu tử! Ngươi thật to gan mới dám ngăn ta. Ta phải giết ngươi! Đờ!

Vù...

Dù kinh hãi trước thân thủ quá cao minh của Đàm Tất Khả, nhưng do ý đã quyết, Tư Không Bạch đành phải vận dụng toàn lực, kháng cự :

- Ta bảo lão dừng lại kia mà? Đờ!

Vù...

Ầm!

Song phương lại bình thủ, điều này làm cho Hỏa nhị kinh ngạc phải ngưng cười.

Kẻ cái Thần Cái cũng để lộ sắc mặt vừa hoan hỉ vừa lấy làm lạ.

Phát hiện Đàm Tất Khả vẫn cứ muốn tiếp tục giao chiến, Tư Không Bạch lập tức di hình hoán vị và gọi to :

- Nếu lão vẫn động thủ, cứ chờ nghe ta nói một lời đã.

Vút!

Thần Cái bật reo :

- A ha! Xem ra công phu Thất Bộ Thiên Tinh nếu do ta vận dụng cũng không linh hoạt bằng người. Tiểu tử khá thật đấy.

Đàm Tất Khả quắc mắt nhìn Thần Cái :

- Nếu lão không kịp thời ngậm miệng, hừ!

Không lẽ để cho họ Đàm xem thường, Thần Cái định phát tác.

Nào ngờ, Tư Không Bạch đã xuất hiện cạnh lão, miệng nói luôn những gì cần nói :

- Thật ra ta không muốn can dự vào việc này nhưng vì không nỡ nhìn thảm cảnh xảy ra, buộc lòng ta phải nói.

Đàm Tất Khả sa sầm nét mặt :

- Ta cũng đâu mượn người xen vào. Đừng nghĩ...

Đàm Tất Khả buộc phải ngưng ngang lời nói, do có Hỏa nhị giận dữ nói chen vào :

- Tư Không Bạch! Người có biết gì thì cứ giữ cho người, ta không cần nghe người nói hộ ta.

Chàng quay nhanh về phía Hỏa nhị :

- Sao? Người không muốn nhìn phụ thân người thì mặc người, nhưng không lẽ người cũng muốn tước đoạt quyền nhìn nhận đó của phụ thân người, cũng như của đệ đệ người chỉ vừa mới đây vẫn còn sống và còn mong muốn đó? Ai cho người quyền tự quyết như vậy?

Đàm Tất Khả kinh nghi :

- Người nói những nói cuối gì thế, tiểu tử? Không lẽ người muốn nói tên phản đồ kia cũng là cốt nhục của ta sinh ra?

Hỏa nhị gào vang :

- Ta không phải cốt nhục của lão. Ta làm gì có phụ thân như lão. Người im đi. Ta không muốn nghe người nói nữa.

Vừa gào, Hỏa nhị dùng hai tay bịt kín hai tai. Sau đó, y bỏ chạy trở lại động khẩu như người đang bị quỷ ám.

Chàng bấu môi, nhìn Đàm Tất Khả :

- Đúng sai thế nào, ta nghĩ, lão nên tự biết lấy, chỉ có điều, ta biết y cũng ở họ Đàm, tính danh là Tất Vũ. Không biết ba chữ này có gọi gì cho lão không?

Đàm Tất Khả bần rùn tứ chi :

- Đàm Tất Vũ? Tên của y là Tất Vũ?

Vút!

Nhanh như chớp Đàm Tất Khả cũng lao vào động khẩu, để lại ngơ ngàng cho Tư Không Bạch và Thần Cái Tuy trong động khẩu vẫn cứ yên tĩnh một cách lạ kỳ, nhưng Tư Không Bạch vẫn nhẹ nhàng lúi tay Thần Cái :

- Ở đây không có việc của chúng ta. Đi nào!

Vút! Vút!

Cả hai lao xuống triền núi, bất chấp màn đêm vẫn còn buông dày đặc

* * * * *

- Đứng lại!

Một tiếng quát quen thuộc bỗng vang lên khiến Tư Không Bạch cũng phải ít nhiều kinh hãi :

- Hứa Vân Anh? Là người sao?

Thần Cái cũng phải dừng lại, lo lắng nhìn hai bóng đỏ trước mặt dưới ánh sáng mờ mờ của buổi sớm tinh mơ :

- Hứa Vân Anh nào? Có phải đại tiểu thư của Kim Tiền bang? Sao bỗng dưng hóa thành người của Phong Hỏa môn?

Một trong hai bóng đỏ lên tiếng :

- Vân Anh! Như ngươi càng lúc càng được nhiều người biết đến, ta cũng không bằng.

Bóng đỏ thứ hai phát ra tròng cười lạnh lóe :

- Sư huynh lo gì? Sau lần ở Quát Thương sơn này, dù kết quả thế nào đi nữa, sư huynh cũng sẽ vang danh thiên hạ.

Tư Không Bạch ngấm ngấm kinh hãi, không dám để lộ cho Thần Cái biết bóng đỏ thứ nhất kia là ai. Chàng chỉ dám thăm thì, phụ nữ Thần Cái :

- Tình thế bất ổn rồi. Nếu nghe văn bối hô hoán, hai người chúng ta lập tức ly khai ngay. Lão tiền bối chớ quên.

Phát giác thái độ của chàng. Hứa Vân Anh bật cười :

- Ngươi đừng quá ý trọng vào hai chữ Thần Cái. Tốt hơn hết, ngươi nên ngoan ngoãn tuân thủ mệnh lệnh của ta. Bằng không đến sinh mạng của sư phụ ngươi e cũng chẳng còn.

Nghe Hứa Vân Anh đề quyết Thần Cái chính là sư phụ, Tư Không Bạch chỉ mỉm cười không một lời cãi chính Trái lại, Thần Cái vụt quát :

- Nha đầu chó hồ đồ! Đến phụ thân ngươi Hứa Vạn Thanh, hoặc nội tổ ngươi Hứa Nhất Vạn bề gì cũng phải bầy phần kiêng nể ta. Còn lời nào trong tự chớ trách ta.

Hứa Vân Anh chợt chớp động :

- Nếu có lão làm gì được ta? Hãy xem đây!

Vù..

Tư Không Bạch lập tức bật tung người lao ra :

- Đúng lúc rồi! Đờ!

Vù....

Nhớ không sót những gì Tư Không Bạch căn dặn, Thần Cái động thân lao đi miệng hậm hực ném lại một câu :

- Lần này ta tạm bỏ qua cho ngươi. Nếu còn lần sau..

Bóng đỏ thứ nhất tức tốc đuổi theo Thần Cái :

- Lão còn nghĩ đến chuyện lần sau nữa sao? Đờ!

Vù....

Lúc này, một kinh của Hứa Vân Anh bị chuông của Tư Không Bạch cản lại.

Ầm!

Chàng nương theo chấn kinh, lao bèn gót bóng đỏ kia :

- Sao Môn chủ vội bỏ chạy? Hãy tiếp thử một chuông của tại hạ xem nào.

Vù..

Không thể ngờ một Tư Không Bạch ngày nào không biết võ công giờ đây ngoài việc vẫn toàn mạng sau lần cùng Hứa Vân Anh đối chưởng, chàng còn nhanh như chớp bám sát theo với một chuông tập kích ẩn ứot nhiều uy lực, bóng đỏ kia buộc phải quay lại đối đầu Vù..

Ầm!

Riêng Thần Cái nghe Tư Không Bạch gọi bóng đỏ nọ là Môn chủ, do nghĩ trước sau gì chàng cũng có cách ly khai, lão càng thêm cật lực chạy đi.

Vút!

Sau tiếng chạm kinh, ngay khi Tư Không Bạch bị chấn kinh làm cho thân pháp có phần khựng lại, Hứa Vân Anh từ sau lao đến :

- Tiểu tử đã đắc thủ toàn bộ “Sâm vương vạn niên”. Vậy chớ trách ta độc ác. Đờ!

Vù..

Khó thể lao đi nếu vẫn bị Hứa Vân Anh đeo bám, Tư Không Bạch gầm vang :

- Ngươi cũng đâu thể trách ta vì tất cả là do ngươi. Xem chiêu!

Vù...

Ầm!

Phát hiện Hứa Vân Anh cứ lùi mãi không thôi, Môn chủ Phong Hỏa môn bật cười lạnh :

- Không ngờ tiểu tử ngươi gặp liên tiếp nhiều kỳ tích. Đừng nói với ta đây là sở học do Tuyết Nguyệt nhị hùng lưu lại nha.

Lời nói của Môn chủ Phong Hỏa môn vừa dứt, từ xa có một tràng cười ngạo mạn vang đến :

- Xem ra Phong Hỏa môn đã bị tiểu tử làm cho kinh tâm tán đờm rồi. Vậy thì mau lui đi, nhường tiểu tử cho ta. Ha... ha...

Vút! Vút!

Năm bóng trắng xuất hiện, đủ tạo sự chênh lệch về thế lực cho Hứa Vân Anh kinh hoàng phải kêu lên :

- Giáo chủ Bạch Y giáo?

Vút!

Và bóng trắng đó ngang nhiên lao đến, đối mặt với Môn chủ Phong Hỏa môn.

Thấy vậy, bốn bóng trắng còn lại cũng tàn khai, một lao về phía Hứa Vân Anh, một thì hướng đến Tư Không Bạch, hai bóng còn lại thì dừng hờn sẵn ở bên ngoài.

Môn chủ Phong Hỏa môn đến lúc này mới để lộ uy phong凛冽 của nhân vật nhất môn chỉ chủ qua giọng nói vẫn trầm tĩnh :

- Nếu muốn phỏng tay trên tiểu tử này của bốn môn, dường như Thẩm giáo chủ quên mất một điều.

Giáo chủ Bạch Y giáo không thể không nghi ngại khi thấy đối phương do có thế lực kém hơn vẫn tỏ ra trầm tĩnh :

- Đàm Tất Hạ ngươi định nhắc ta điều gì.

Hóa ra Môn chủ Phong Hỏa môn có tính danh Đàm Tất Hạ. Biết như thế Tư Không Bạch chợt lên tiếng :

- Điều mà Giáo chủ quên là cần phải hỏi lại xem Tư Không Bạch này có dễ bị uy hiếp không đã.

Dứt lời, chàng dịch chuyển bộ vị bỏ qua bóng trắng đang án ngữ trước mặt, để bất ngờ lao đến bóng trắng khác vẫn đang chờ đợi động tĩnh từ phía Hứa Vân Anh :

- Ngươi là Đại hộ pháp? Ta đâu dễ quên ngươi! Đờ!

Vù...

Thấy cung cách xuất thủ của chàng, à Đại hộ pháp bật hô hoán :

- Chính là y, Giáo chủ. Y là kẻ đã giúp Cái bang.

Nhưng khi tiếng kêu của Đại hộ pháp hoàn toàn không có thanh âm nào hồi đáp, vì khi Tư Không Bạch đột ngột có phản ứng, Hứa Vân Anh cũng lập tức lao đến gần Môn chủ. Từ đó, Hứa Vân Anh và Môn chủ Phong Hỏa môn cùng hiệp lực, đặt Giáo chủ Bạch Y giáo vào tình thế một phải chống đỡ hai.

Phát hiện ý định của hai bóng đỏ, ba bóng trắng còn lại lập tức lao đến bên Giáo chủ.

Vút! Vút! Vút!

Đại hộ pháp tuy chỉ có một mình nhưng do quá phần nộ cũng ào ào lao vào Tư Không Bạch :

- Chỉ tại ngươi suýt nữa ta bị Lão Quân lấy mạng. Sau cái chết của hai lão thất phu Hứa - Dương, ngươi là kẻ thứ ba ta lập thế là phải lấy mạng. Đờ!

Vù...

Tư Không Bạch chợt đỏ bừng bừng lửa giận :

- Đó là ngươi tự nói ra. Chớ trách ta sao phảo giết ngươi để báo thù cho Hứa - Dương nhị lão. Trước hết, đây là công phu Kim Tiền bang! Đờ!

Vù...

Ầm!

Mảnh lục bạch che ngang mặt Đại hộ pháp liền bị con xoáy kinh vừa rồi thổi bay, để lại một gương mặt nhợt nhạt vì quá kinh hoàng.

Tư Không Bạch bật tiếng gào văng động :

- Còn đây là công phu Ngân Bảo bang, gọi là báo thù thay cho Dương Hồng và Dương Hoài lão tiền bối.

Vù...

Ầm!

Toàn thân Đại hộ pháp chấn động, huyết đồ bật tuôn trào khắp miệng.

Vẫn cảm thấy chưa đủ, Tư Không Bạch cười chất ngất phẫn nộ :

- Ngươi còn chưa nạp mạng ư? Hãy xem đây! Ha... ha...

Vù...

Bất ngờ, từ ba bóng trắng đang cùng hiệp lực với Giáo chủ Bạch Y, bỗng có một bóng lao tách ra.

Vút!

Với thân pháp thần tốc, bóng trắng này kịp ngăn đỡ kinh của Tư Không Bạch với tiếng quát lạnh lùng :

- Dừng tay!

Ầm!

Tư Không Bạch phải chao đảo một lúc lâu, đủ cho bóng trắng nọ quay người chớp vào ả Đại hộ pháp :

- Đại tỷ! Những gì tiểu tử kia vừa nói đều là sự thật? Cô cô và nội tổ của muội đều do chính tay đại tỷ sát hại?

Vỡ lẽ, Tư Không Bạch dừng tay chờ xem diễn biến Đại hộ pháp bật run cầm cập :

- Ta... ta...! Bát muội... Bát muội...

Bóng trắng nọ bỗng lột bỏ vuông lụa bạch che mặt :

- Hãy nhìn đây! Và hãy nghe Dương Liễu Liễu này hỏi một lần nữa, có phải...

- Liễu Liễu không được hồ đồ.

Tiếng quát từ xa đến. Nghe rõ thanh âm này, Tư Không Bạch thất kinh phải nhanh miệng hô hoán :

- Bạch Hoa Lão Quân đã đến! Nếu Dương cô nương muốn tự tay báo thù đừng để quá muộn.

Bộp!

Oa!

Chỉ với một cái vẩy tay, Dương Liễu Liễu đã đánh vỡ Thiên Linh Cái của ả Đại hộ pháp.

Vừa vụn lúc đó, Bạch Hoa Lão Quân xuất hiện.

Vút!

Lão Bạch Hoa găm lên kinh thiên động địa :

- Liễu Liễu! Ngươi muốn chết?

Chợt có tràng cười ngạo mạn vang lên, và là do Môn chủ Phong Hỏa môn phát ra :

- Thảm Nguyên? Ngươi không ngờ phải không? Ha... ha....

Liên tiếp đó là tiếng gào cực kỳ bối rối của Giáo chủ Bạch Y giáo :

- Phụ thân! Chúng đã luyện được... a.... a...

Bóng nhân ảnh vô thượng của Bạch Hoa Lão Quân đang lao về phía Dương Liễu Liễu, cũng là lúc Tư Không Bạch động thân lao đến tiếp ứng cho cô nương họ Dương, tiếng gào của Thẩm Nguyên - Giáo chủ Bạch Y giáo ngay lập tức làm cho Bạch Hoa Lão Quân đổi hướng.

Lão cuộn người, bật tung đến trận chiến giữa Phong Hỏa và Bạch Y với tiếng gầm thịnh nộ :

- Giỏi cho công phu Phong Hỏa Hợp Bích! Hãy xem đây!

Vút!

Vù...

Một luồng kinh mang theo lực đạo nặng như núi Thái lập tức đổ dồn vào Đàm Tất Hạ và Hứa Vân Anh, khiến hai nhân vật này phải kinh hồn bạt vía kêu lên :

- Lão đã luyện Bách Hoa Hội Nguyên Âm?

Trước diễn biến này, thế là Tư Không Bạch hiểu, không phải vô cớ mà Hứa Vân Anh gọi Môn chủ Phong Hỏa môn là sư huynh, ả đã thay đổi lối xưng hô, trước kia ả từng gọi Môn chủ là Môn chủ, là sư phụ, giờ thì danh xưng đó đã không còn. Vì ả và Đàm Tất Hạ đã cùng hiệp lực chung luyện một loại công phu gọi là Phong Hỏa Hợp Bích. Và như vậy, Phong Hỏa môn vẫn có một tuyệt kỹ đủ để đối phó với công phu bá đạo của Bạch Y giáo, là Bách Hoa Hội Nguyên Âm.

Với cảnh trạng hiện giờ, vô hình chung Bạch Y và Phong Hỏa mãi lo đương đầu với nhau, tạo cơ hội ngàn năm một thuở cho Tư Không Bạch.

Chàng tiến đến gần Dương Liễu Liễu :

- Hóa ra cô nương đây là...

Nhanh như chớp, Dương Liễu Liễu bỗng vươn tay. Và với thủ pháp hết sức huyền ảo, Dương Liễu Liễu dễ dàng khóa chặt huyết đạo, đứng vào lúc chàng không thể nào ngờ.

Chưa hết, những diễn biến bất ngờ vẫn tiếp tục xảy ra. Ngay khi Tư Không Bạch bị Dương Liễu Liễu khống chế, từ giữa rừng không chợt có một thanh âm the thé đến rợn người vang vọng xuống giữa đương trường :

- Lão Quân thất phu. Lão khinh thường Phong Hỏa môn thế sao? Xem chừng!

Vù...

Tư Không Bạch lạnh người, vậy là mụ Phong Hỏa Xú Diện cũng đến. Và cùng xuất hiện với mụ, nào ai biết có bao nhiêu bóng đỏ, là môn nhân đệ tử Phong Hỏa môn.

Chỉ trong nháy mắt, cục diện lại có chuyển biến. Có ba bóng đỏ vừa hung hăng vừa lao đến vây chặt Dương Liễu Liễu. Ba bóng đỏ này hô hoán như thể đã nắm chắc phần thắng :

- Ắ Bạch Y kia. Nếu không giao ngay tiểu tử Tư Không cho bốn môn, ngày này năm sau sẽ là người gõ đầu của ngươi. Đánh!

Vù...

Đến lúc này tiếng chạm kinh vang dội từ tứ phía, khó có thể biết là ai đang chạm với ai và phần thắng đang nghiêng về phía nào.

Ầm! Ầm!

Riêng Tư Không Bạch thì thần hồn bất định do sinh mạng chàng giờ đây hoàn toàn tùy thuộc vào định ý của Dương Liễu Liễu.

Bằng công phu tuyệt kỹ Bách Hoa như Tư Không Bạch từng thấy Dương Liễu Liễu đã bại Tôn Quý và Nhậm Thiên Hành, ngọc thủ của Dương Liễu Liễu cứ từ tốn đẩy ra, trái ngược hoàn toàn với tiếng rít biểu lộ tâm trạng khẩn trương đang được chàng phát ra :

- Bọn ngươi đủ tư cách để thực hiện điều đó sao? Lui!

Vù...

Ầm!

Ba bóng đỏ, môn nhân Phong Hỏa môn lập tức bị chấn lùi.

Như đã có chủ định, Dương Liễu Liễu nhắc Tư Không Bạch lên, tung người ly khai khỏi cục diện đang cảnh hỗn loạn.

Vút!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Vô nguyên bắc hóa

Nhận ra phương hướng Dương Liễu Liễu đang nhắm đến, Tư Không Bạch chép miệng, cố ý nói cho nàng ta nghe :

- Rốt cuộc cô nương muốn gì ở tại hạ? Cô nương đừng ngộ nhận, nghĩ tại hạ biết rõ nơi ẩn giấu di học của Tuyệt Nguyệt nhị hùng.

Dương Liễu Liễu vẫn mãi miết đưa Tư Không Bạch đi và hướng chạy đến của nàng quả nhiên là một cốc núi bí ẩn, như Tư Không Bạch đã nghe Dư Hoàng điểm chỉ.

Vút!

Nhưng khi sắp sửa lao vào cốc núi, từ giữa lớp vân vụ mờ mờ làm thị tuyến bị che khuất, bỗng có hai bóng trắng lẹ lẹ bước ra.

Thoạt nhìn thấy, Tư Không Bạch ngỡ thế là do Dương Liễu Liễu khó lòng thực hiện ý đồ do luôn bị Bạch Y giáo giám sát.

Nào hay, hai bóng trắng đó vừa nhìn thấy Liễu Liễu, cả hai lần lượt gạt đầu và phát thoại bằng những âm thanh trầm trầm. Một bóng trắng hỏi :

- Y chính là Tư Không Bạch?

Đội Dương Liễu Liễu gạt đầu xác nhận bóng trắng thứ hai lên tiếng :

- Khá lắm! Vào ngay đi, đừng chậm trễ.

Chỉ vồn vện có hai câu như thế tuy không thể giúp gì cho Tư Không Bạch để nhận ra hai bóng trắng nọ là ai nhưng dấu sao cũng tạo cho chàng một nhận định chuẩn xác.

Đó là, Dương Liễu Liễu không phải đơn độc trong mưu đồ phản lại Bạch Y giáo. Và như vậy, dù có hay không có chuyện Đại hộ pháp đã sát hại Dương Hồng và Dương Hoài, là cô cô và là nội tổ của nàng, trước đó trong Bạch Y giáo đã có một nhóm người định sẵn chuyện mưu phản. Tất cả chỉ vì di học do Tuyệt Nguyệt nhị hùng lưu lại.

Tư Không Bạch ngấm ngấm thất vọng vậy là mảnh Phi Tuyệt Cung Hàn lệnh hai năm trước chàng tình cờ phát hiện trên di thể đạo nhân sư phụ chàng, giờ đây hầu như những ai có tham vọng chiếm đoạt di học của Tuyệt - Nguyệt đều nhắm vào chàng, cho chàng là người duy nhất có thể giúp họ chiếm đoạt được di học đó. Đã có Bạch Y giáo và Phong Hỏa môn cùng có ý này. Và hiện tại lại còn có thêm một nhóm nhỏ Bạch Y giáo muốn phồng tay trên của chính Bạch Hoa Lão Quân và Phong Hỏa Xú Điện, hậu nhân của Hoa - Phong nhị hùng.

Ba bóng trắng vẫn thoăn thoắt di chuyển một cách thảm lặng giữa lớp vân vụ mịt mờ của cốc núi bí ẩn.

Được một lúc, dù chưa nhìn rõ cảnh quang, một bóng trắng bỗng lên tiếng với một cánh tay đưa cao :

- Tạm thời hãy dừng lại đây!

Dương Liễu Liễu buông Tư Không Bạch ra, tiện tay giải huyệt luôn cho chàng.

Nàng bảo :

- Vào cảnh trạng của ngươi bây giờ nếu là ta, ta không đại gì mạnh động. Vì có điều này, ta muốn cho ngươi biết, dù ngươi đã luyện được công phu Hỗn Nguyên, một mình ngươi vẫn không thể đối phó và thoát khỏi tay ba người chúng ta.

Tư Không Bạch gạt mình. Chàng không hề chờ nghe Dương Liễu Liễu nói câu này. Nhưng do Dương Liễu Liễu đã nói, chàng hiểu, mọi động tĩnh bấy lâu nay của chàng nếu có giấu được mọi người, nếu có giấu được Phong Hỏa - Bạch Y thì cũng không thể giấu được Dương Liễu Liễu. Nàng ta là ai? Sao lại biết rõ về chàng như nhìn trong lòng bàn tay?

Đó là nghi vấn chàng đang thuận miệng nói bật ra :

- Cô nương là ai?

Dương Liễu Liễu cười lạt :

- Chẳng phải ngươi biết ta là Dương Liễu Liễu đó sao?

Vậy là hết, chẳng không thể hỏi được gì một khi Dương Liễu Liễu cố tình tỏ ra thần bí, không chịu hé môi tiết lộ. Chẳng tỏ ra :

- Biết rõ tại hạ đã luyện công phu Hồn Nguyên, và còn dám nói chắc tại hạ không là đối thủ, xem ra cô nương và nhị vị đây đã liệu tính tất cả?

Hai bóng trắng kia vẫn bằng giọng nói cố ý làm cho trầm đi chột gật đầu :

- Ngươi tự mình bạch như thế là tốt. Và sẽ dễ hơn nếu ngươi ngoan ngoãn hợp tác với bọn ta.

Chàng hoang mang :

- Hợp tác? Sao tôn giá không dùng hai chữ bắt buộc cho dễ nghe hơn?

Bóng trắng nọ âm ừ :

- Ngươi nghĩ thế nào tùy ngươi. Nhưng ngươi đừng nghĩ bọn ta vì muốn chiếm đoạt di học của Tuyết Nguyệt nhị hùng mà có hành động này. Lầm rồi đấy!

Chàng thật sự ngỡ ngác :

- Chư vị không vì di học? Vậy thì vì điều gì?

- Ngươi sẽ biết sau khi đưa bọn ta lọt vào Biệt điện Nguyệt Hàn. Và khi ta bảo đây là sự hợp tác có nghĩa là sau khi thành sự võ học của Nguyệt cung sẽ thuộc về ngươi, nếu ngươi thích.

Không nghe chàng đáp, bóng trắng nọ vụt hỏi :

- Ngươi không thích hay ngươi nghĩ như vậy là ít quá?

Bọn họ không thể biết chàng đang nghĩ gì. Kể cả chàng cũng vậy, chàng cũng không biết chàng đang nghĩ gì. Chàng chỉ biết có một điều, đó là toàn thân chàng như hóa thành băng, cả tâm trí chàng cũng đang như hóa đá.

Chột tỏ ra một hơi dài, thật chậm chàng lên tiếng :

- Được! Tại hạ sẽ đưa chư vị đi, dù chưa hề biết nơi cần đến lại được gọi là Biệt điện Nguyệt Hàn.

Bóng trắng thứ hai tỏ ý nghi ngờ :

- Hóa ra ngươi vẫn nhớ toàn bộ bức họa đồ có khắc ghi trên Phi Tuyết Cung Hàn lệnh?

Chàng bấu môi :

- Không phải chính chư vị vẫn đang nghĩ như thế sao?

Bóng trắng đó bật cười lạnh :

- Ngươi đừng nghĩ có thể lừa được bọn ta. Chớ có xuẩn động. Hay hơn hết, ngươi nên nhìn qua vật này đã.

Như có chuẩn bị sẵn, bóng trắng đó vụt xòe ra cho chàng nhìn thấy một mảnh hoa tiên, và đương nhiên trên mảnh hoa tiên đã được ai đó vẽ ra một phần của bức họa đồ.

Vừa nhìn qua, chàng làm như vô tình làm bầm :

- Thì ra Ngân Bào bang trước khi gia nhập Bạch Y giáo đã có sẵn mưu đồ.

Bóng trắng nọ thoáng giật mình :

- Có sao bỗng dưng đề cập đến Ngân Bào bang?

Chàng cũng vờ giật mình :

- Tại hạ có đề cập đến thật sao? Mà cũng phải, đây là nửa bức họa đồ có trên nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh trước kia tại hạ có giao cho Ngân Bào bang. Đương nhiên đó là lý do khiến tại hạ thoát nhìn phải nghĩ ngay đến Ngân Bào bang.

Dương Liễu Liễu và hai bóng trắng nọ lập tức đưa mắt nhìn nhau. Sau cùng, chính Dương Liễu Liễu là người phát thoại :

- Theo ta thấy, càng lúc càng không thể xem thường ngươi. Vì ngươi đã biết, được, ta nghĩ, không cần phải giấu ngươi. Không sai, bức họa đồ kia là do phụ thân ta họa lại, trước khi giao nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh cho Giáo chủ Bạch Y giáo. Vậy đã đủ cho ngươi thấy sự thật tâm của ta chưa?

Chàng cười nhẹ :

- Ngược lại thì có, tại hạ cảm thấy càng lúc càng không thể xem thường lệnh tôn. Dám hy sinh Ngân Bào bang, dám hủy hoại tâm huyết của lệnh tổ Dương Hoài để mưu đồ đại sự, người như lệnh tôn quả đáng mặt hào kiệt.

Và chàng đưa mắt nhìn bóng trắng đang cầm mảnh hoa tiên :

- Tại hạ nói như vậy có gì quá đáng không Dương bang chủ?

Bóng trắng đó lại thoáng giật mình :

- Sao ngươi đoán ra ta là Dương Thanh, Bang chủ Ngân Bào bang?

Chàng không đáp, trái lại vừa bật cười thích thú, chàng vừa bảo :

- Đã đến lúc rồi. Nếu chư vị muốn đi đến Biệt điện Nguyệt Hàn, xin mời. Ha... ha...

Thần nhiên, chàng ung dung khoa chân bước vào lớp vân vụ mờ ảo, khiến bọn họ phải vội theo chân.

Chàng đi thoăn thoắt, đủ làm cho ba nhân vật đi phía sau phải hiểu rằng chàng vẫn nhớ như in toàn bộ bức họa đồ, đến nỗi, họ đi theo chàng sẽ không bao giờ bị lạc bước.

Trong khi đó, Tư Không Bạch vừa đi vừa đảo mắt nhìn quanh. Không những thế, toàn bộ tâm trí chàng cũng được dồn cả vào ngũ quan lục giác. Chàng hy vọng, không những có thể dẫn họ đến Biệt điện Nguyệt Hàn mà còn có thể giúp chàng thực hiện được ý đồ.

Tai nghe, mắt nhìn, miệng mấp máy nhẩm tính, đó là ngũ quan được chàng vận dụng, thính giác, thị giác, khứu giác, xúc giác, vị giác và cả cảm giác nữa, đó là lục giác cũng được chàng vận dụng.

Nhờ đó chàng bắt đầu cảm thấy hơi lạnh đang thấm vào lòng bàn chân, mũi chàng bắt đầu ngửi được khí lạnh len vào từng hốc mũi, tai nghe tiếng những giọt li ti cũng đã bắt đầu tan chảy khi chúng tình cờ rơi ngay vào đầu lưỡi chàng.

Biệt điện Nguyệt Hàn nội danh xưng này thôi cũng đủ cho biết đó phải là nơi cực lạnh.

Do đó, chàng cần gì phải biết về bức họa đồ, hướng chi chàng không hề biết, chỉ cần dựa theo lục giác ngũ quan cũng đủ đưa chàng tìm đến tận nơi.

Hơi lạnh bắt đầu thấm nhập. Chàng đặc ý khi nghe bóng trắng duy nhất cho đến giờ vẫn chưa biết là ai lên tiếng :

- Mau vận công hộ tâm. Sắp đến nơi rồi.

Họ vận công để chống giá lạnh, Tư Không Bạch cũng vận công.

Chân vẫn bước đi và tai chàng cũng nghe tiếng những bước chân nặng nề của ba nhân vật đồng hành bất đắc dĩ.

Chàng không nghĩ họ đủ sức chống chọi sự giá lạnh. Trái lại nếu những gì chàng vừa đoán đều đúng, họ phải có phương cách riêng để thừa sức chịu đựng cảnh lạnh giá này.

Chàng chợt dừng lại quay người về phía sau và lần lượt nhìn họ.

Đúng như chàng nghĩ, bao quanh thân thể họ lúc này dường như có cả một lớp băng mỏng.

Thấy chàng dừng lại bóng trắng vẫn chưa biết lai lịch kia chợt hỏi :

- Chưa đến nơi mà? Sao ngươi dừng lại?

Chàng vẫn nhìn họ, mặt như được phủ một lớp băng, cho dù chàng không thể có công phu tạo ra một lớp băng che kín quanh thân như họ. Mặt chàng lạnh vì chàng đang cố kìm nén những phản nộ đang đến với chàng.

Không nghe chàng đáp hoặc giải thích, Dương Liễu Liễu nghi hoặc :

- Sao ngươi nhìn bọn ta như vậy? Có gì không ổn chăng?

Chàng trầm giọng, buông từng tiếng :

- Tại hạ cần minh bạch một điều, ai trong chư vị đã từng luyện qua công phu Tuyết Hoa Lãnh Trào?

Dương Liễu Liễu cau mặt :

- Tuyết Hoa Lãnh Trào?

Đôi mắt chàng lập tức chiếu xạ ngay vào nhân vật cho đến giờ vẫn chưa rõ lai lịch :

- Vậy là các hạ? Chính các hạ là người có xuất xứ từ Bắc Băng cung và gần đây dùng công phu đó sát hại một người?

Nhân vật đó vẫn tỏ ra bình thản :

- Ngươi muốn nói Hỏa bát, kẻ chỉ mới hôm qua bị ta lấy mạng?

Chàng gật gù :

- Hóa ra tại hạ đoán không sai? Vậy các hạ có thể nói rõ thêm, ngoài Hỏa bát, độ vài ba năm trở lại đây, còn ai nữa cũng bị các hạ dùng công phu Tuyết Hoa Lãnh Trào sát hại?

Nhân vật đó lập tức mất đi bình tĩnh :

- Ngươi cần biết để làm gì?

Đối với Tư Không Bạch, câu quát hỏi của nhân vật đó vậy là đủ.

Chàng có một thoáng lặng người. Sau đó, từ từ quay trở lại như cũ, chàng buông nhẹ một câu :

- Có một đạo nhân từng cứu mạng tại hạ mười sáu năm, đạo nhân đó cũng có cái chết giống như Hỏa bát...

Từ phía sau chàng chợt có tiếng gầm :

- Hóa ra lão quỷ đó đã tiết lộ cho ngươi biết tất cả về ta? Ngươi phải chết!

Vù...

Đã lường trước tình huống này, chàng bất ngờ thi triển khinh thân pháp, lao mất hút vào giữa lớp vân vụ.

Vút!

Rồi từ giữa lớp vân vụ có tiếng Dương Thanh và Dương Liễu Liễu kêu hoảng :

- Cung chủ mau dừng lại!

- Cung chủ đừng làm quỷ kế của tiểu tử.

Và cũng từ giữa lớp vân vụ mờ ảo, tiếng gầm của Tư Không Bạch lập tức vang lên :

- Ngươi là kẻ thí sư đoạt vị. Ta không thể tha cho ngươi. Đờ!

Vù...

Tiếng quát của nhân vật kia cũng vang ầm lên :

- Lão quỷ dám tiết lộ bí ẩn bốn cung. Ngươi là kẻ được lão quỷ tiết lộ, ngươi phải chịu chung số phận như lão. Đờ!

Vù...

Ầm!

Lớp vân vụ bị chấn kinh làm cho tan loãng ra, ngay sau đó những lớp vân vụ khác lại ủa vào thế chỗ, che kín những gì đang diễn ra trong đó. Chỉ có những tiếng chạm kinh và những tiếng quát tháo thì thoảng vang lên, cho biết phần nào diễn tiến sự việc :

Ầm! Ầm!

- Hãy xem Lôi Công chương.

Ầm!

- Hồn Nguyên công phu chỉ có thể thôi sao? Đờ!

Àm! Âm!

Theo khẩu khí của lời quát này thì đó là do Cung chủ Bắc Băng cung phát ra, hàm ý khinh miệt công phu Hồn Nguyên của Tư Không Bạch.

Và đó là sự thật, vì Tư Không Bạch phải vừa giao đấu với công phu Bắc Băng cung vừa lo vận lực ngăn ngừa lãnh khí xâm nhập. Chứng tỏ chàng đã có những toan tính sai lầm.

Chàng đâu ngờ Hồn Nguyên chân khí vẫn không đủ giúp chàng chống chọi cái lạnh hiện diện quá nhiều ở đây. Hơn nữa, chàng cũng đâu ngờ công phu Bắc Băng cung vẫn giữ nguyên mức độ lợi hại, bất chấp đối phương cũng phải vận lực chống chọi giá lạnh như chàng.

Chàng bị kém thế rõ rệt.

Biết rõ điều đó, tiếng gầm của Cung chủ Bắc Băng cung lại vang lên :

- Đã đến lúc ngươi phải biết thế nào là công phu lợi hại của Vô Nguyên Bắc Hóa.

Nạp mạng!

Vù!

Bốn chữ Vô Nguyên Bắc Hóa làm cho Tư Không Bạch giật mình. Vậy là trong Tam Nguyên Tam Hóa, trước sau đã có hai Hóa hai Nguyên xuất đầu lộ diện.

Và như thế, trận thế giao đấu này còn mang ý nghĩa của trận địa giữa Hồn Nguyên Đạo Hóa và Vô Nguyên Bắc Hóa.

Vì thanh danh của bốn chữ Hồn Nguyên Đạo Hóa, Tư Không Bạch lập tức vận dụng toàn bộ chân lực :

- Hãy chờ!

Vù...

Àm!

Tiếng chấn kinh long trời lở đất vang lên và đó là âm thanh cuối cùng Tư Không Bạch còn nghe thấy trước khi bị một bóng đen to lớn chợt xuất hiện phủ kín nhận thức...

* * * * *

Cơ thể dần ấm lên, trả lại nhận thức cho Tư Không Bạch. Và mục quang chàng lần lượt nhìn thấy nét mặt lo lắng của Dur Hoàng, Thần Cái, thấy nét mặt có phần vui mừng của Hòa nhị Đàm Tất Vũ và sau cùng là nét mặt cứ lăm lăm lý lý của Đàm Tất Khả, phụ thân của Môn chủ Phong Hỏa môn hiện giờ.

Thấy chàng đã tỉnh lại, Đàm Tất Khả là người đầu tiên lên tiếng :

- Ta đã tận lực lắm rồi. Nếu trong vòng mười ngày, y không bị ai đã thương và y có phúc phận gặp được người có chân lực chí dương chí cương giúp đã thông kinh mạch, y sẽ sống.

Phát hiện ở chàng có dấu hiệu như không hiểu gì, Hòa nhị Đàm Tất Vũ lên tiếng :

- Vì cảm kích ngươi giúp phụ tử ta tương phùng, gia phụ đã cố hết sức vẫn chỉ tạm thời chi trì sinh mạng cho ngươi. Sau mười ngày nữa ngươi sẽ ra sao, đó là tùy vào vận số của ngươi.

Chàng hoang mang, nhìn Đàm Tất Khả :

- Hóa ra những lời vừa rồi tiên bối muốn ám chỉ tại hạ?

Đàm Tất Khả cười nhạt :

- Đương nhiên! Vì ở đây, ngoài ngươi ra còn có ai đáng để ta phải một phen hao tổn nguyên lực? Nhưng ngươi cũng đừng cảm kích ta về điều đó. Ta đâu phải giúp ngươi không điều kiện? Muốn biết rõ, ngươi cứ hỏi lão Thần Cái kia.

Chàng gượng ngồi dậy, cười buồn với Thần Cái.

- Lão tiên bối đã chịu điều kiện gì để cứu vãn bối?

Thần Cái cố tình phớt lờ. Thay vào đó lão hỏi :

- Trước hết! Ta muốn biết ngươi bị ai đã thương? Và tại sao khắp người như bị một lớp băng bao phủ?

Một lần nữa chàng thêm cảm phục Thần Cái. Lão đúng là một người quân tử: “Thi ân bất cầu báo”. Chàng đáp và cứ đưa mắt nhìn Hòa nhị Đàm Tất Vũ :

- Văn bối bị chính Cung chủ Bắc Băng cung đã thương.

Đúng như chàng nghĩ, Đàm Tất Vũ vụt sa sầm nét mặt :

- Hiện Cung chủ Bắc Băng cung đang ở đâu?

Chàng nhìn Dư Hoàng :

- Tại hạ chỉ có thể nói rõ nếu được biết mọi người phát hiện tại hạ ở đâu?

Một lần nữa chàng đoán đúng, Dư Hoàng nhanh nhẩu trả lời :

- Là do ta phát hiện. Y theo kế của thiếu hiệp, sau khi đã dẫn dụ quần hùng đi về phía khác, do chưa tin lắm vào kết quả ta có đi quanh quần cốc núi nọ vài vòng. Và ở lần sau cùng, ta nhìn thấy thiếu hiệp nằm bất động ở chân một vách đá, cách cốc núi một khoảng khá xa.

Chàng dùng tay vạch xuống nền đất hình cánh cung :

- Đây là toàn bộ địa hình của cốc núi, Dư huynh tìm thấy tại hạ từ phía nào?

Dư Hoàng đưa tay chỉ vào mạn bắc của hình cánh cung :

- Ở đây!

Chàng gật đầu và quay nhìn Đàm Tất Vũ :

- Như vậy Cung chủ Bắc Băng cung vẫn còn ở trong cốc núi. Bắc Băng cung đang muốn thu hồi võ học của Phi Tuyết Tiên Tử mà tại hạ đoán, trước khi thành danh Phi Tuyết Tiên Tử cũng là người Bắc Băng cung.

Đàm Tất Khả giật mình đến độ sửng sờ :

- Ngươi nói sao? Phi Tuyết Tiên Tử là người Bắc Băng cung? Chính Cung chủ Bắc Băng cung nói như thế sao?

Chàng lắc đầu thuật cho họ nghe tất cả những gì đã xảy đến cho chàng. Cuối cùng chàng giải thích :

- Từ khi tại hạ biết sở học của Phi Tuyết Tiên Tử có phần giống với sở học Bắc Băng cung tại hạ đã có ý nghi ngờ. Và sau đó, khi biết Cung chủ Bắc Băng cung không chú ý gì đến di học của Nguyệt cung, tại hạ lập tức minh định, sở dĩ Cung chủ Bắc Băng cung phải mạo hiểm là muốn thu hồi võ học nguyên là của Bắc Băng cung.

Đàm Tất Khả tỏ ra bần loạn :

- Nếu Phi Tuyết Tiên Tử đúng là người của Bắc Băng cung, hóa ra từ lâu người của Bắc Băng cung đã có dã tâm độc bá võ lâm Trung Nguyên? Thật không ngờ, mọi người vì mãi lo tranh chấp, bị bốn chữ Tuyết Hoa Phong Nguyệt làm cho tham vọng chế ngự, quên đi mối họa có từ thời Tam Nguyên Tam Hóa?

Tư Không Bạch cũng sùng sốt không kém, vì nếu chàng nhớ không lầm thì trong câu chuyện chàng kể chưa có lần nào đề cập đến bốn chữ Tam Nguyên Tam Hóa hoặc Vô Nguyên Bắc Hóa chính là xuất xứ của Bắc Băng cung! Vậy tại sao lão họ Đàm biết mà đề cập đến?

Chính đó là nghi vấn đang được Hòa nhị Đàm Tất Vũ đưa ra :

- Phụ thân! Tam Nguyên Tam Hóa là gì?

Đàm Tất Khả khinh khinh nhìn Thần Cái :

- Ở đây lão là người cao niên nhất lão có biết gì về bốn chữ này không?

Thần Cái đáp thẳng thừng, không hề tỏ ra hổ thẹn :

- Theo ta, ở đây chắc chắn chỉ có mình Đàm Tất Khả nguoi biết. Ta cũng đang rửa tai chờ nghe đây.

Đàm Tất Khả bật cười ngạo mạn :

- Thật uổng cho lão từng là bá huynh của Thần Kiếm Hồ Thiếu Thu. Ta thật không hiểu tại sao Hồ Thiếu Thu cho ta biết về Tam Nguyên Tam Hóa, riêng lão là bá huynh của y, lão lại không được y thổ lộ? Ha... ha...

Thần Cái vẫn tỏ ra bình thản :

- Hồ Thiếu Thu là một nhân vật kiệt xuất trăm năm mới có một. Thiếu Thu cho người biết, có lẽ phải có dụng tâm. Và nếu ta đoán không lầm, có lẽ vì lo cho mối họa Tam Nguyên Tam Hóa gì đó vừa nói, Thiếu Thu đương nhiên có lời cảnh tỉnh những ai có trách nhiệm, như người và Bạch Y giáo chẳng hạn?

Đàm Tất Khả bĩu môi :

- Kể ra thì lão cũng có đôi chút hiểu biết. Không sai, Hồ Thiếu Thu cho ta biết vì muốn cảnh tỉnh Phong Hòa - Bạch Y. Nhưng thật ra, ngay khi nghe Hồ Thiếu Thu nói, ta cũng không hề nghĩ trên đời lại có những nhân vật tối thượng đến vậy. Cho đến khi, hừ, bọn Bắc Băng cung thật sự xuất hiện.

Đàm Tất Vũ tỏ ra nôn nóng :

- Rốt cuộc, Tam Nguyên Tam Hóa là những ai, phụ thân?

Đàm Tất Khả vẫn căng căng nét mặt :

- Vì nghĩ, đây là đại họa cho toàn thể võ lâm Trung Nguyên, bất kỳ bang môn phái nào, được, ta cũng cố giải thích một lần cho tất cả cùng hiểu. Theo Hồ Thiếu Thu nói, Tam Nguyên Tam Hóa gồm ba nhân vật. Một ở mãi phía Nam, thuộc nước Đại Lý gọi là Thượng Nguyên Vương Hóa. Nhân vật thứ hai ở tận phía Bắc...

Do không chịu nổi thái độ ngạo mạn quá đáng của Đàm Tất Khả, Tư Không Bạch nói bằng giọng đều đều của người chưa thể khôi phục chân lực :

- Đó là Vô Nguyên Bắc Hóa ở Bắc Băng cung.

Đàm Tất Khả quắc mắt nhìn chàng :

- Là Cung chủ Bắc Băng cung thổ lộ cho người biết? Vậy người nói xem, nhân vật thứ ba là gì?

Chàng mỉm cười :

- Là người có liên quan đến Thần Kiếm. Được gọi là Hồn Nguyên Đạo Hóa?

Đàm Tất Khả giật mình :

- Sao người biết? Trừ phi chính Thần Kiếm sống lại nói cho người biết y đã tiếp nhận di học của Hồn Nguyên Đạo Hóa?

Chàng nhìn ngay vào mắt lão :

- Lão có ý gì khi bảo: Trừ phi chính Thần Kiếm sống lại? Phải chăng những gì Thẩm Nguyên trước kia nói với lão đều là sự thật?

Đàm Tất Khả lập tức bối rối :

- Thẩm Nguyên đã nói những gì? Là lão nói với người ư?

Không muốn khích nộ Đàm Tất Khả vì sẽ bất lợi, Tư Không Bạch chỉ mỉm cười không đáp.

Bực tức, Đàm Tất Khả đứng lên :

- Nếu người đã biết tất cả về Tam Nguyên Tam Hóa, ta có nói thêm cũng là thừa. Vũ nhi! Chúng ta đi! Hừ!

Thái độ của Đàm Tất Khả làm cho Thần Cái phải sinh nghi.

Do đó, chờ khi phụ tử Đàm Tất Khả đã đi khuất, Thần Cái liền hỏi chàng :

- Chuyện gì đã xảy ra giữa Thần Kiếm và Đàm Tất Khả?

Chàng đảo mắt nhìn quanh và thật bất ngờ chàng bảo :

- Nếu lão tiên bối có hứng thú hãy đi với văn bối một chuyến.

Thần Cái nhìn sững chàng :

- Người muốn đi đâu? Hay người đã nghĩ ra một nhân vật nào đó có thể giúp người trị thương?

Chàng lắc đầu :

- Có chuyện khác quan trọng hơn. Văn bói đầu dám xem nhẹ đại cục võ lâm chỉ lo cho bản thân? Lão tiên bói đi được không?

Biết chàng có dụng ý, Thần Cái liếc nhìn Dư Hoàng :

- Chỉ có ta và ngươi hay cần thêm Dư Hoàng?

Chàng gật đầu :

- Có thêm Dư huynh càng tốt! Chỉ e Bang chủ Cái bang không hài lòng.

Dư Hoàng xua tay :

- Không hề gì! Ta chỉ để lại tin báo, thế là xong.

Chàng mỉm cười :

- Vậy Dư huynh báo đi, nhớ nói chúng ta đi về phía Bắc.

Thần Cái nghi ngại :

- Phía Bắc? Ngươi muốn bắt ngờ tìm đến Bắc Băng cung?

Chàng vừa lắc đầu thì Dư Hoàng kêu lên :

- Ta hiểu rồi. Chỉ là kẻ hư trương thanh thế, thật sự chúng ta sẽ đi về phía Nam?

Tư Không Bạch lại mỉm cười...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Biến loạn Phong Hỏa môn

Đang đưa Tư Không Bạch đi, Thần Cái bỗng dừng lại, trầm giọng gọi Dư Hoàng :

- Theo ngươi nói, ngươi đã tung tin giả để dẫn dụ thất đại môn phái đi về phía khác, đó là phía nào?

Tư Không Bạch buộc miệng :

- Lão tiên bói vừa phát hiện điều gì khả nghi sao?

Dư Hoàng đảo mắt nhìn quanh :

- Tuy tiểu nhân có dẫn dụ họ chạy về phía này nhưng có lý nào họ chạy xa mãi đến đây?

Thần Cái nhíu mày :

- Ở phía trước có tiếng huyên náo, chắc chắn họ đã phát hiện ra điều gì đó nên kéo đến đây.

Dư Hoàng lo lắng :

- Lão nhân gia muốn tiểu nhân đến thám thính qua?

Thần Cái chột thờ ra :

- Không cần! Cứ làm như chúng ta thấy động nên tìm đến. Hy vọng họ sẽ không đoán ra mục đích của chúng ta.

Tư Không Bạch tán thành :

- Chúng ta cứ từ từ đi đừng tỏ ra đang vội, đi thôi.

Đặt những bước chân khoan thai, Tư Không Bạch cùng Thần Cái và Dư Hoàng bước đi như những người nhàn tản.

Thính lực của Thần Cái quả không nghe lắm. Ngay chỗ ngoặt cuối cùng chuyển từ vùng đồi núi Quát Thương đến một khoảng lư bằng tiếp giáp quả nhiên đang có nhiều nhân vật thất đại phái đứng thành từng nhóm. Và cũng đúng như Thần Cái vừa đoán, vì phát hiện những sự kiện lạ, họ kéo đến đây là để thỏa mãn hiếu kỳ.

Cũng nhìn theo hướng họ đang nhìn, Tư Không Bạch chỉ thấy một quang lửa chói lòa đang vây kín một người vào giữa. Và nhân vật này thay vì phải kêu gào, chứng tỏ đang đau đớn khi bị lửa thiêu đốt thì trái ngược lại, từ quang lửa chỉ phát ra những tràng cười phấn khích. Quả là một sự kiện lạ lùng chưa từng có bao giờ.

Tuy vẫn nhìn nhưng sự xuất hiện của Thần Cái và Tư Không Bạch cũng bị họ phát hiện.

Những tưởng họ sẽ quên câu chuyện đã xảy ra, hoặc sẽ không lý gì đến Thần Cái hoặc sẽ có những phản ứng bất lợi cho Tư Không Bạch, nào ngờ, họ luân phiên nhau nói ra những gì họ đã mục kích, dẫn đến sự kiện lạ lùng đang xảy ra trước mắt họ.

Đầu tiên Thiên Quang đạo nhân lên tiếng :

- Vô lượng thọ Phật! Thần Cái tiền bối sao giờ này mới đến? Hóa ra Phong Hỏa - Bạch Y đến Quát Thương son là có mưu đồ.

Thần Cái lo ngại :

- Chư vị Chương môn đã phát hiện điều gì?

Vị Chương môn họ La ở Hoa Sơn phái như Tư Không Bạch vẫn nhớ mặt vội đáp :

- Dường như ở Quát Thương son có ẩn chứa báu vật. Phong Hỏa và Bạch Y vì tranh nhau đã gây ra trận chiến thảm khốc.

Thần Cái âm ừ theo câu chuyện :

- Thì lão hóa tử ta cũng đã đoán như thế rồi, kết quả thế nào?

Một nhân vật khác được dịp lên tiếng :

- Cứ như tình thế trước mắt mà nói, dường như Phong Hỏa môn đã đắc thủ báu vật đó, tranh mất tiên cơ của Bạch Y.

Thần Cái hất hàm :

- Như Hà chương môn vừa nói nhân vật kia đang phô diễn công phu Phong Hỏa thượng thừa?

Vẫn chú mục nhìn vào quang lửa phát ra độ sáng chói lòa, một vị tăng nhân lên tiếng :

- Thần Cái lão thí chủ cũng nhận ra đó là công phu Phong Hỏa ư? Thật không hiểu tại sao nhân vật này không tìm chỗ kín đáo để luyện công, lại cứ vừa chạy vừa luyện, đến nơi này vẫn vừa luyện vừa cười? Một cung cách thật lạ lùng.

Không thể kềm nén được nữa Tư Không Bạch nói xen vào :

- Đại sư xin cho hỏi. Nhân vật này có diện mạo thế nào? Đại sư có biết tính danh của nhân vật này không?

Vị đại sư chưa kịp đáp, chợt có tiếng Thần Cái hô hoán :

- Có người của Phong Hỏa môn đến. Tất cả nên cẩn trọng.

Và Thần Cái cố tình dịch chân tiến đến thật gần Tư Không Bạch.

Đúng như Thần Cái hô hoán, từ khu rừng trước mặt, ở đầu kia khoảng lư bằng quả nhiên có hai bóng đỏ lao ra, một trước một sau.

Nhìn hình thân pháp của hai bóng đỏ này, Tư Không Bạch tái mặt, phải kêu thành tiếng :

- Là Môn chủ Phong Hỏa môn và à sư muội Hứa Vân Anh.

Thần Cái phát hoảng, định nhắc Tư Không Bạch lên để lo tháo chạy. Nhưng chưa kịp thực hiện ý định, Thần Cái và mọi người cùng nghe từ bóng đỏ phía sau bỗng vang lên tiếng quát phẫn nộ :

- Tiện tỳ! Hóa ra ngươi có mưu đồ từ lâu nên đã ngầm ngầm hại nội tổ của ta. Ngươi chạy đâu cho thoát. Đờ!

Vù...

Bóng đỏ phía trước vẫn tiếp tục thi triển kinh công, như tin chắc làm như thế sẽ khiến cho chương của bóng đỏ đuổi theo phía sau phải rơi vào khoảng không.

Vút!

Và sự thật xảy ra đúng như vậy bóng đỏ phía trước vẫn bình ổn lao đi. Không những thế, bóng đỏ này còn phát ra tràng cười đắc ý :

- Sao sư huynh lại đồ tội tày đình đó lên đầu muội? Chẳng phải lệnh tổ vì quá tham lam nên tự chuốc họa vào thân đó sao? Ha...ha....

Miệng thì nói như vậy nhưng khi lao đến chỗ có nhân vật được một quãng lửa bao quanh, bóng đỏ này cố tình quật vào một kinh :

- Nếu sư huynh không nỡ nhìn lệnh tổ đau đớn, muội sẽ thay sư huynh hóa kiếp cho lệnh tổ vậy. Ha... ha...

Vù...

Ầm!

Bóng đỏ phía sau càng gào lớn hơn :

- Tiệt tỳ ác độc. Ta quyết phân thân xẻ thịt ngươi. Đờ!

Vù...

Do phải chậm lại một sát na để phát kinh quật vào người đang bị quãng lửa bao bọc, diện mạo của bóng đỏ đó bấy giờ đã lộ rõ là Hứa Vân Anh, do ả không cần gì phải che kín chân diện. Cũng vì Hứa Vân Anh cố phần chậm lại nên ngọn kinh của bóng đỏ đuổi phía sau mới có cơ hội lao sát vào ả.

Hứa Vân Anh không hề hoảng sợ, cứ ung dung quay lại phát kinh :

- Đàm Tất Hạ, ngươi muốn giết Hứa Vân Anh này ư? Muộn rồi! Ta đã đạt ý nguyện. Võ công ta hiện giờ nào kém gì ngươi. Xem đây!

Vù...

Ầm!

Bây giờ mọi người mới rõ, nhất là Tư Không Bạch, chàng càng hiểu rõ hơn nhân vật đang bị quãng lửa bao bọc không phải ai khác chính là Phong Hỏa Xú Diện nội tổ mẫu của Đàm Tất Hạ. Vậy Phong Hỏa Xú Diện chẳng phải đang luyện công phu thượng thừa như mọi người vừa báo, trái lại, theo sự phản nộ của Đàm Tất Hạ bây giờ, mẹ Phong Hỏa Xú Diện đang lâm vào cảnh này là do Hứa Vân Anh ngấm ngầm hãm hại.

Khi hiểu rõ nguyên ủy, chính chàng cũng lấy làm lạ về mưu đồ dụng ý của Hứa Vân Anh. Có lý nào ả cũng như Dương Liễu Liễu, khi đầu nhập vào Phong Hỏa môn đều có sẵn chủ ý, như Dương Liễu Liễu lúc gia nhập Bạch Y giáo cũng có mưu đồ.

Hơn nữa, tại sao mẹ Phong Hỏa Xú Diện tuy đang lâm hiểm cảnh, nhất là vừa bị Hứa Vân Anh quật vào một kinh, mẹ vẫn chẳng hề kêu la, trái lại cứ thi thoảng phát lên một tràng cười tỏ ra đang phần khích?

Mãi ngẫm nghĩ, Tư Không Bạch không lưu tâm đến thực tại. Chàng chỉ sực tỉnh khi nghe tiếng quát của Đàm Tất Hạ bên tai :

- Lũ người vô dụng này có gì đáng nhìn chứ, kẻ nào làm vướng chân ta, kẻ đó phải chết.

Vù...

Tư Không Bạch kinh tâm khi kịp thời nhận ra do Hứa Vân Anh cố tình chạm vào giữa mọi người nên Đàm Tất Hạ vì đang phần nộ, cố tình quật chưởng Phong Hỏa tán loạn.

Có tiếng Hứa Vân Anh cười khanh khách :

- Bọn họ là lũ tự xưng là thất đại phái. Nếu sư huynh đang cao hứng, để muội tiếp tay, cho họ biết chưởng Phong Hỏa lợi hại như thế nào? Ha... ha....

Vù...

Vô hình chung quần hùng thất đại phái bị lâm vào cảnh dở khóc dở cười. Nhất là lúc nghe Hứa Vân Anh nói lời khinh miệt, xem việc động thủ vào thất đại phái chỉ là trò đùa nhân lúc cao hứng của ả.

Quần hùng phần nộ, lập tức hiệp nhau chia ra hai nhóm để đối phó với hai nhân vật thượng đỉnh của Phong Hỏa môn :

- A di đà Phật! Phong Hỏa môn sao lại xem thường công phu và tính mạng của thất đại phái? Bàn tăng cam thất lễ.

Vù...

Cùng với chưởng của vị đại sư, hai nhân vật nữa cũng lẹ tay phát kinh.

Vù...

Ầm! Ầm! Ầm!

Cảnh hỗn loạn xảy đến, nhanh không thể tả, khiến Thần Cái vì quá lo cho Tư Không Bạch đã tự cáo giác sự hiện diện của chàng.

Lão nhắc Tư Không Bạch lên, tìm cách đưa chàng thoát khỏi cảnh hỗn loạn.

Vút!

Lập tức, hành vi của lão bị Hứa Văn Anh phát hiện :

- Tư Không Bạch? Ngươi cũng ở đây sao? Càng tốt! Đờ!

Vù...

Thần Cái giật thót người, vung mạnh hữu thủ :

- Nha đầu ngươi cũng phải đờ ta một chương.

Vù...

Ầm!

Thần Cái chao đảo ngã nghiêng chỉ suýt nữa phải buông rơi Tư Không Bạch.

Một tiếng quát khác còn kinh khiếp hơn bội phần bỗng vang lên ngay phía sau Thần Cái :

- Là ngươi? Nếu không phải ngươi lấy đi “Sâm vương vạn niên”, nội tổ ta đâu lâm thảm họa này. Chết!

Vù...

Hồn phi phách tán, Thần Cái chỉ còn biết dịch bộ, mang theo Tư Không Bạch, hy vọng kịp đưa chàng thoát tử cảnh.

Vút!

Nhưng chương Phong Hỏa do chính Môn chủ Phong Hỏa môn thi triển thì đâu dễ để Thần Cái và Tư Không Bạch cùng thoát.

Ầm!

Chấn kinh làm cho Thần Cái và Tư Không Bạch phân khai mỗi người mỗi hướng.

Tư Không Bạch kém may mắn nhất. Không bị hất văng vào đâu, chàng lại bị hất đúng vào quãng lửa.

Vù...

Lo lắng cho sinh mạng nội tổ, Đàm Tất Hạ bật lao theo chàng :

- Ngươi cũng muốn hại nội tổ của ta sao? Đáng chết!

Vù...

Ầm!

Đàm Tất Hạ dù nhanh tay phát kinh chặn lại nhưng kết quả càng làm cho Tư Không Bạch lọt vào quãng lửa càng nhanh hơn.

Quãng lửa như phát sáng nhiều hơn khi ở trong đó vừa có thêm một người nữa.

Lần lượt bị hai kinh làm cho chấn động, toàn bộ kinh mạch của Tư Không Bạch như bị đứt thành muôn đoạn, tạo cho chàng một cảm giác đau đớn chưa từng có.

Đã thế, quãng lửa ngay khi phủ chụp lấy chàng, những lớp sóng nhiệt được dịp phát tán sự lợi hại, như bắt đầu thiêu cháy chàng thành tro bụi.

Ngay khi chàng nghĩ chàng sẽ chết, nếu không chết vì kinh mạch đứt đoạn thì cũng chết vì bị lửa thiêu, một bàn tay xương xẩu bỗng vồ lấy chàng.

Tư Không Bạch nghe tràng cười the thé phát lên ngay bên tai :

- Ha... ha...

Chàng hiểu, mẹ Phong Hóa Xứ Diện vì muốn tự luyện công phu Phong Hóa Hợp Bích, mẹ quá tham như Hứa Văn Anh vừa nói, mẹ đang lâm cảnh khí huyết nghịch hành nên mẹ đã phát cuồng.

Bị mẹ chộp phải, Tư Không Bạch biết thế là hết, cái chết sẽ đến với chàng mau hơn nếu mẹ bất ngờ hạ thủ trong cơn phản kích tưởng tượng của mẹ.

Đúng lúc đó, từ phía ngoài quảng lửa Tư Không Bạch nghe tiếng Đàm Tất Hạ gào thét :

- Hứa Văn Anh ngươi dám...

Chưa kịp hiểu Đàm Tất Hạ ý muốn bảo Hứa Văn Anh dám có hành động gì, Tư Không Bạch bỗng nghe quanh chàng có một tiếng chấn động lớn vang lên.

Àm!

Cùng lúc đó, thân hình chàng bị xô ập vào mẹ Phong Hóa Xứ Diện khiến tay của mẹ vừa vỗ vào chàng phải trượt đi, vỗ luôn vào huyết Linh Đài của chàng.

Hự!

Không tự chủ, chàng phải học lên một tiếng đau đớn. Và tâm trí chàng giờ đây còn lại hai ý niệm: Thứ nhất, diễn biến vừa xảy ra chứng tỏ Hứa Văn Anh vừa thừa cơ hội quật thêm một kinh nữa vào mẹ Phong Hóa Xứ Diện để giết mẹ. Thứ hai dù là không cố tình nhưng nếu chàng phải chết thì chính bàn tay mẹ khi vỗ vào huyết Linh Đài của chàng đã hại mạng chàng. Thần trí chàng ngay sau đó mờ đi, chìm vào vô thức...

* * * * *

Vậy là hai lần liên tiếp, vừa tỉnh lại sau cơn hôn mê, người đầu tiên chàng nhìn thấy vẫn là Thần Cái.

Lão đang lo lắng nhìn chàng :

- Ngươi cảm thấy thế nào? Cứ như Thần Bút Tra Khuất vừa nói ngươi vừa họa trung đắc phúc, có thể ngươi sẽ mau chóng khôi phục võ công.

Chàng kinh hãi :

- Thần Bút? Lão đâu?

Khuôn mặt trầm nặng đầy những ưu tư của Thần Bút Tra Khuất liền xuất hiện.

- Ta đây! Tại sao ngươi phải ra nông nỗi này? Ta vốn nghĩ, đừng nói là Phong Hóa - Bạch Y, khắp võ lâm Trung Nguyên hiện nay làm gì có nhân vật nào có năng lực đã bại ngươi? Sao có chuyện này?

Chàng ngồi dậy, kịp nhận ra bản thân công lực đã khôi phục năm phần.

Chàng quắc mắt nhìn Tra Khuất :

- Lão đến đây làm gì? Hay lão muốn hại ta thêm một lần nữa?

Thần Cái nhăn nhó :

- Ngươi không được hồ đồ. Nếu không có Thần Bút kịp xuất hiện, đừng nói riêng ngươi, thất đại phái và ta e khó toàn mạng. Đó là lời đáp tạ của ngươi đó sao.

Chàng đảo mắt nhìn quanh hóa ra chàng vẫn đang hiện diện tại lư bằng, nơi vừa xảy ra cảnh hỗn loạn khiến chàng suýt mất mạng.

Không những thế, những nhân vật thất đại phái vẫn hiện diện đầy đủ. Và họ đang nhìn chàng bằng những ánh mắt không có thiện ý, do chàng vừa có lời xúc phạm đến Thần Bút, là ân nhân cứu giúp họ cũng là cứu giúp chàng.

Chàng cười nhạt, vừa đứng lên vừa định lên tiếng mắng nhiếc Thần Bút.

Nào ngờ, Thần Bút bỗng đưa tay ngăn lại, mắt lướt nhìn mọi người hiện diện :

- Mọi người xin chớ trách y. Đúng là Tra mỗ đã đôi ba phen chỉ muốn làm hại y.

Thần Cái kinh ngạc :

- Tra lão đệ nói gì lạ vậy? Sao Tra lão đệ lại có hiềm khích với y, một tiểu tử chưa bôn tẩu bao lâu?

Thần Bút cười gượng :

- Là nguyên nhân gì, Tra mỗ thật ngượng miệng nếu tự nói ra. Mọi người cứ đợi Tư Không Bạch để hải tội Tra mỗ, ắt sẽ rõ.

Thái độ của Tra Khuất hoàn toàn thay đổi, không còn chút nào hung dữ hoặc đầy hào khí như trước đây Tư Không Bạch đã biết.

Và chàng lập tức hiểu tại sao.

Chàng hỏi lão Tra :

- Lôi Công truy đâu?

Thần Cái và mọi người cùng hoang mang khi thấy Tra Khuất ngoan ngoãn trao cho Tư Không Bạch một vật mà ai ai cũng biết đó là vật sở hữu của Ngân Bào bang.

Chưa hết, khi đã nhận lại Lôi Công truy rồi, chàng chậm chậm hỏi lão :

- Trong khí giới của lão nguyên thủy có ám tàng cơ quan? Sao lão cứ quyết hại Tư Không Bạch ta vậy?

Với câu cật vấn này, lần đầu tiên Tra Khuất xuất hiện vẻ bàng hoàng :

- Ngươi nói sao? Hỏa khí đó đã hại ngươi, không hại được Gia Cát Quân à?

Chàng nhắm chặt hai mắt, sau đó vừa mở ra vừa thở dài :

- Ta nhớ lại rồi. Là lão chỉ định tâm hại Gia Cát Quân? Thôi được! Chuyện đó bỏ qua, chỉ nên xem là ta luôn gặp vận rủi.

Và đột nhiên chàng nhìn lão mai mỉa :

- Vậy là lão cố tình xuất hiện để ứng cứu Tư Không Bạch này?

Tra Khuất lắc đầu :

- Không phải! Lúc ta đến ngươi đã rơi vào vòng cương hỏa chân muội của mộ Phong Hỏa Xú Điện. Ta chỉ giúp mọi người chống đỡ Phong Hỏa chương cho đến khi chúng tự bỏ đi.

Chàng gắt đầu :

- Vậy là giữa ta và lão không hề có món nợ ân tình nào?

Thần Cái chợt giận dữ, tuôn ra hàng tràng những lời lẽ gay gắt :

- Không nợ ân tình thì sao? Tư Không Bạch! Thái độ của ngươi càng lúc càng khiến ta thất vọng. Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi cố tình tra vấn mạt sát người cố tình đến cứu ngươi? Ngươi tưởng Tra Khuất không có ân gì đối với ngươi à? Cho ngươi hay, nếu Tra lão đệ không kịp thời xuất hiện, cho dù ngươi vẫn toàn mạng sau khi lọt vào vòng cương hỏa chân muội đầy lợi hại kia, thử hỏi, chỉ với một kích nữa thôi hoặc của ả họ Hứa hoặc của môn chủ Phong Hỏa môn, liệu bây giờ ngươi còn sống không? Ngươi... ngươi không phải hạng người như ta nghĩ. Chỉ uống công ta đã mấy phen lo lắng cho ngươi.

Tư Không Bạch càng nghe càng động dung vì ngấm lại mọi lời Thần Cái trách đều đúng. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, chàng đâu thể quên những gì Thần Bút Tra Khuất đã gây ra cho chàng và cho cả Hứa Văn Bình nữa.

Chao ôi, chàng thấm đau xót, nếu Tra Khuất nói đúng, trong ngọn bút của lão có ám tàng hỏa khí thì động thất kia còn bị phá vỡ, nói gì đến Hứa Văn Bình chỉ là người phàm xác thịt bản lĩnh chưa đủ để phòng thân, năng làm sao thoát khỏi tai họa?

Vẫn dõi nhìn sắc mặt của chàng, Thần Cái vụt quát :

- Ngươi bắt phục vì cho những lời ta nói là miễn cưỡng ngươi?

Chàng lại nhắm mắt hít vào một hơi thật sâu.

Đến khi chàng mở mắt, may thay một lần nữa Tra Khuất với thái độ hời hợt lên tiếng phân minh thay cho chàng :

- Tiền bối chớ trách y. Sự việc không như tiền bối và mọi người nghĩ. Thật ra Tra Khuất này có lỗi nhiều đối với y. Chỉ tiếc bây giờ chưa phải lúc Tra mỗ lấy cái chết để bồi tội. Bằng không...

Bỏ dờ lời nói, Tra Khuất nhìn chàng gần như nài nỉ :

- Nếu ngươi tạm thời bỏ qua cho ta, hãy nghe đây ta sẽ tận tâm tận lực với ngươi, giúp võ lâm Trung Nguyên vượt qua đại họa thể nào cũng xảy đến.

Chàng động tâm, nhìn lão đầy kinh nghi :

- Vượt qua đại họa? Ý lão nói, hậu nhân của Thượng Nguyên Vương Hóa lần này đến Trung Nguyên là có dã tâm?

Thần Cái giật nảy người :

- Chậm đã Thượng Nguyên Vương Hóa nào? Chúng cũng đã đến Trung Nguyên rồi sao?

Thần Bút lập tức đảo mắt nhìn mọi người, hàm ý lời lão sắp giải bày rất hệ trọng.

Quả nhiên qua thái độ đó, Thần Bút đã khiến mọi người chú tâm để lắng nghe :

- Bấy lâu nay chư vị chỉ biết Phong Hóa - Bạch Y là một môn phái và một giáo phái có thế lực tuyệt đỉnh. Và chỉ vừa rồi đây, chư vị cũng chỉ thấy một Phong Hóa môn ý vào công phu thượng thừa khinh miệt và xem thất đại phái là những người vô dụng. Nhưng sẽ như thế nào nếu...

Thần Cái xua tay ngăn lại :

- Ta cũng vừa nghe nói về Tam Nguyên Tam Hóa. Vô Nguyên Bắc Hóa Bắc - Băng cung đã đến, ta cũng vừa biết. Nhưng còn Thượng Nguyên Vương Hóa không lẽ...

Thần Bút với phản ứng thất thường chợt quay nhìn Tư Không Bạch :

- Vô Nguyên Bắc Hóa cũng đến sao? Chính chúng đã thương ngươi? Tại sao?

Tuy phát hiện quần hùng đang hoang mang, chứng tỏ đây là lần đầu tiên họ cũng mới nghe về Tam Nguyên Tam Hóa, nhưng vì chưa thể giải thích, vì không thể đề cập chuyện gián đoạn, Thần Cái thần nhiên bật cười :

- Chẳng phải Tra lão đệ vừa nói, hàm ý cho rằng võ học của Tam Nguyên Tam Hóa là thượng thừa, trên bậc Bạch Y - Phong Hóa đó sao? Tiểu tử Tư Không Bạch dù đột nhiên có được bản lĩnh cao minh nhưng khi gặp Cung chủ Bắc Băng cung, bản lĩnh như y làm sao đối phó nổi?

Thiên Quan đạo trưởng với thần sắc vừa ngỡ ngàng vừa bàng hoàng, chợt tiến đến gần :

- Tiền bối vừa đề cập đến Bắc Băng cung, chẳng phải đã lâu lắm rồi, mọi người đều nghĩ Bắc Băng cung chỉ là danh xưng được tưởng tượng ra, không hề có thật? Đã có Thượng Nguyên, Vô Nguyên vậy một Nguyên nữa là gì cho đủ Tam Nguyên Tam Hóa?

Thần Cái chưa kịp đáp, Thẩm Nguyên chợt kinh nghi nhìn mọi người rồi dừng ánh mắt ở Tư Không Bạch :

- Xem ra mọi người chưa biết gì? Tại sao ngươi không cho mọi người biết ngươi đang là người kế thừa di học duy nhất của Hồn Nguyên Đạo Hóa?

Thần Cái thấy khắp người chấn động :

- Nói sao? Tiểu tử Tư Không Bạch này chính là...

Tư Không Bạch biết không thể giấu được nữa, nhất là khi mọi người đang nhìn chàng như một quái kiệt vượt trên sự tưởng tượng của họ. Chàng thở ra một hơi dài :

- Không sai! Từ những ngẫu nhiên hết sức kỳ lạ, văn bối vô tình được kể như người thừa kế di học của một trong ba Tam Nguyên Tam Hóa. Và cũng do ngẫu nhiên, lần lượt văn bối chạm trán hết Thượng Nguyên Vương Hóa lại đến Vô Nguyên Bắc Hóa. Cho đến lúc này, giữa Tam Nguyên Tam Hóa trước kia xảy ra chuyện gì văn bối vẫn chưa biết. Nhưng qua quá nhiều việc tuần tự xảy ra, Thượng Nguyên, Vô Nguyên đều du nhập Trung Nguyên, văn bối mơ hồ hiểu, chuyện giữa Tam Nguyên Tam Hóa ắt có nhiều ẩn tình phức tạp.

Ngay từ khi Tư Không Bạch tỏ lộ và thừa nhận chàng là người tiếp nhận di học của Hồn Nguyên Đạo Hóa, quần hùng thất đại phái đều xôn xao. Họ xôn xao hơn cả lúc được biết về Tam Nguyên Tam Hóa. Có thể nói họ không ngờ trên đời này còn có những nhân vật mà danh xưng và bản lĩnh đều vượt trội hơn Tuyết Hoa Phong Nguyệt Tứ Đại Hùng. Và họ càng thêm bất ngờ khi biết Tư Không Bạch, một tiểu tử chẳng có bao nhiêu niên kỷ lại chính là một trong những nhân vật có bản lĩnh vượt trội hơn đó.

Bởi thế, ngay khi chàng dứt lời, lập tức có nhiều phản ứng trái ngược nhau xuất hiện, cho thấy trong hàng ngũ thất đại phái đang có phân hóa.

Ngoài đôi ba người có cùng tâm trạng với Thần Cái, đang tỏ ra khâm phục ngưỡng mộ Tư Không Bạch.

Số còn lại thì bất phục, từ bất phục họ sinh ra bất bình và từ bất bình họ chuyển qua bất mãn không mấy chốc họ xầm xì rõ to :

- Nếu là vậy, với công phu di học của Hồn Nguyên Đạo Hóa tiểu tử còn phải chết đi sống lại một đôi lần, Thượng Nguyên hoặc Vô Nguyên gì đó xem ra đâu có gì đáng kể?

Tư Không Bạch không thể không nghe thấy những lời xì xầm này, chàng thất kinh kêu lên :

- Tuy tại hạ vẫn chưa biết dã tâm của bọn chúng là gì nhưng xin chư vị tuyệt đối chớ xem thường thế lực của chúng.

Thần Bút cũng đâm ra hốt hoảng :

- Mọi người xin đừng ngộ nhận. Kẻo khi kiếp nạn thật sự xảy ra...

Chợt có tràng cười lạnh lạnh vọng đến :

- Giỏi cho Tra Khuất. Người tưởng làm như thế có thể khiến võ lâm Trung Nguyên đổi đầu với bốn Công chúa, vô tình bảo vệ sinh mạng cho người ư? Người lầm rồi. Ha... ha...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Kỳ tích cứu mạng

Nhìn những nhân vật mới xuất hiện, ngoại trừ năm nữ lang Hoàng Y có nhan sắc tuyệt trần, không có dấu hiệu nào cho thấy bản lĩnh lợi hại, còn có thêm bốn nam nhân mà diện mạo có thể nói là không lạ gì đối với quần hùng, mọi người thấy khó chấp nhận khi nghe Tư Không Bạch và Thần Bút Tra Khuất cùng lêu lêu thất thanh :

- Thượng Nguyên Vương Hóa, Gia Cát Quân?

- Ngụy tai! Sao ả cũng đến đây?

Thần Cái nghi hoặc, thì thảo hỏi Tư Không Bạch :

- Người bảo ai trong họ là hậu nhân của Thượng Nguyên Vương Hóa? Là Hứa Vân Thông, Kim Tiền bang hay những cô nương mồm mồm kia?

Gia Cát Quân khoan thai đi đến trước đứng đưa nhìn quần hùng :

- Những gì lão Tra Khuất vừa nói mong chư vị tiền bối chớ tin. Tiểu nữ thừa nhận bọn tiểu nữ là người có xuất xứ võ học từ Thượng Nguyên Vương Hóa tổ phụ nhưng tiểu nữ chưa hề có ý định dùng võ học đó đổi đầu với võ lâm Trung Nguyên. Nói thật ngắn gọn, chỉ vì phải tuân theo nghiêm lệnh do gia tổ phụ lưu lại, tiểu nữ lần này đến Trung Nguyên là để bắt giữ phản đồ, thanh lý môn hộ.

Với nhan sắc tuyệt trần, dáng điệu ôn nhu và lời lẽ đầy thành ý, ngay khi Gia Cát Quân dứt lời, trong những nhân vật thất đại phái có không ít người biểu lộ sự đồng tình :

- Xem ra họ vẫn không dám xem thường võ học Trung Nguyên, nhất là của thất đại phái chúng ta.

- Đương nhiên rồi! Bằng không chúng ta đâu được nghe những lời lẽ đầy chân tình này?

- Chuyện thanh lý môn hộ là chuyện của họ. Đâu can dự gì đến bọn ta để phải có chuyện đổi đầu?

- Chà! Không biết ai là phản đồ của bọn họ? Có lý nào là Tra Khuất?

Gia Cát Quân nhoen cười :

- Tiểu nữ rất hài lòng khi biết chư vị tiền bối đều tán đồng chuyện thanh lý môn hộ của tiểu nữ. Không sai! Chính Tra Khuất là phản đồ. Lão đã trốn chạy vào tận Trung Nguyên. Do chư vị tiền bối không biết nên bấy lâu nay cứ tôn kính gọi lão là Thần Bút.

Thần Bút tái mặt, vừa giận vừa lo sợ :

- Gia Cát Quân! Sao người không nói luôn cho mọi người biết vì sao Tra Khuất này phải bị người truy đuổi đến tận đây? Sao người gán cho ta hai chữ phản đồ, đáng lý phải dành cho người?

Gia Cát Quân chậm chậm lắc đầu, miệng nói lên những điều như muốn biện minh cho quần hùng thất đại phái nghe :

- Tiểu nữ đã quá nhân từ, chỉ mong lão vì biết tội tự nhận tội sẽ được tiểu nữ liệu bề châm chước. Nhưng do lão vẫn cố chấp, chư vị tiền bối miễn thứ cho. Xuân Mai, cho phép người được bắt giữ tội đồ.

Nhanh như chớp, Xuân Mai vụt hóa thành một bóng nhân ảnh sắc vàng, lao nhanh đến Thần Bút.

Vút!

Tư Không Bạch hoang mang, không biết có nên giúp Thần Bút hay không. Vì chàng vẫn chưa rõ ý đồ của bọn Thượng Nguyên Vương Hóa. Và nếu

giúp thì liệu chàng trong đang lúc võ công chưa khôi phục, chàng có giúp được hay không, hay chỉ là hành vi tự chuốc họa?

Có lẽ chính Thần Cái cũng đang hỏi như thế.

Do đó, Tư Không Bạch và Thần Cái cùng giật mình và cùng có phản ứng khi nghe Thần Bút bất ngờ kêu lên :

- Tra Khuất này dù chết, quyết không thẹn làm người Trung Nguyên. Xem chiêu!

Vù..

Xuân Mai cũng nhanh chóng phát kinh, miệng quát lạnh lạnh :

- Lão dám kháng lệnh thật ư? Đáng chết!

Vù..

Ầm!

Thân thủ của Xuân Mai, một nhân vật chắc chắn phải có thân phận thấp hơn Gia Cát Quân như quần hùng thoạt nhìn cũng đoán ra, là một thân thủ lợi hại khiến quần hùng ngỡ ngàng.

Bởi vốn vang danh là Thần Bút một trong Tam thần, từng được quần hùng kính ngưỡng, nhưng chỉ sau một kinh của Xuân Mai, chính Tra Khuất là người bị chấn lùi. Và như vậy, đủ biết bản lĩnh của Gia Cát Quân phải cao mình hơn. Hay nói cách khác, quần hùng giờ đã thức ngộ bản lĩnh của Tam Nguyên Tam Hóa quả không thể xem thường.

Tư Không Bạch chợt chao người đảo về phía Thần Bút :

- Thiết Bút đã không còn, tiền bối mau dùng tạm Lôi Công trụ thay cho khí giới.

Thần Bút không những không nhận lấy, lão còn hoảng hốt bảo Tư Không Bạch :

- Ngươi đừng để mất Lôi Công trụ. Hãy giữ lấy và mau chạy đi. Nếu không sau này sẽ không ai ngăn cản nổi dã tâm của bọn chúng.

Chợt có tiếng Thần Cái thét vang :

- Dừng tay! Dầu sao Tra Khuất cũng là người Trung Nguyên. Khi sự việc chưa minh bạch, không ai được gây phương hại cho Tra Khuất.

Tư Không Bạch đảo mắt nhìn phát hiện Thần Cái đang phát hiệu ngăn cản Xuân Mai. Chàng lo sợ vội hô hoán :

- Lão tiền bối chớ khinh suất. Hãy lùi mau.

Nhưng Xuân Mai cũng đã phát chiêu :

- Kẻ nào dám ngăn ta, kẻ đó phải chết!

Vù..

Ầm!

Thần Cái bị chấn lùi và xem ra Thần Cái còn bị bức lùi xa hơn Thần Bút lúc nãy, chứng tỏ hoặc do Thần Cái chưa tận lực hoặc sở học của Thần Cái có phần kém thua Thần Bút.

Xuân Mai đã nhanh chóng đảo người, lao đến Thần Bút :

- Lão Tra mau nạp mạng!

Vù..

Mơ hồ đoán ra hãy còn nhiều ẩn tình mà Thần Bút chưa có cơ hội phơi bày nhất định có liên quan đến kiếp vận Trung Nguyên, Tư Không Bạch trong lúc chưa có chủ định, chỉ vì muốn tạm thời giải vây cho Thần Bút, Lôi Công trụ liền được chàng khoa mạnh lên :

- Cô nương không nghe gì sao? Sự việc chưa minh bạch, cô nương vội gì lấy mạng Tra tiền bối? Tại hạ xin thất lễ.

Vù..

Bùm... bùm..

Thật lạ, Tư Không Bạch vì tiện tay cầm Lôi Công trụ nên không thể không đánh ra một thức kiếm mà trước kia chàng tình cờ nhìn thấy ở vách động.

Và thức kiếm này, theo chàng từng nghĩ, đó chỉ là một trong nhiều chiêu kiếm Hồn Nguyên – Như trước kia Gia Cát Quân từng kêu vì nhận ra – Và cũng là những chiêu kiếm đã làm cho Hồ Thiếu Thu vang danh Thần Kiếm.

Nhưng giờ đây, khi chiêu kiếm đó được chàng thi triển bằng Lôi Công trùy, thật bất ngờ khi từ chiêu kiếm đó bỗng phát ra những âm thanh ầm ì như tiếng sấm dậy.

Và những tiếng sấm dậy này lập tức tạo ra một kết quả bất ngờ.

Gia Cát Quân vừa bật lao đến vừa hét hoảng gọi Xuân Mai :

- Lui lại Xuân Mai! Đừng để Hồn Nguyên Lôi Công kiếm hại đến ngươi. Mau nhượng cho ta. Đỡ!

Vù...

Ầm!

Tiếng chạm kinh cũng bức lùi Tư Không Bạch, không khác gì Thần Bút và Thần Cái lúc nãy.

Gia Cát Quân vẫn lăng lẹ lao đến :

- Giờ ta mới biết tại sao đã mấy đời Gia Cát đều nghiêm cấm hậu nhân không được lai vãng Trung Nguyên? Hóa ra là vì Hồn Nguyên Lôi Công kiếm làm cho toàn gia Gia Cát khiếp sợ. Tư Không Bạch! Đây là ngươi tự chuốc họa. Chớ có trách ta! Đỡ!

Vù...

Thần Bút kinh hoàng hô hoán :

- Đó là Thượng Nguyên Tiên Thiên chương! Tiểu tử lui lại mau.

Nhưng với một cảm nhận lạ lùng vừa đến với bản thân công lực, Tư Không Bạch không những không lùi mà còn hăm hở tiến chiêu :

- Nếu đã biết Hồn Nguyên Lôi Công kiếm lợi hại sao ngươi vẫn còn hung hăng? Xem chiêu!

Vù...

Vừa kinh hoàng vừa lo lắng, Thần Bút cũng phát chiêu tiếp ứng :

- Gia Cát Quân! Sao ngươi không tuân thủ huấn lệnh của tiên nhân? Hay ngươi muốn chuyện hai trăm năm trước tái diễn? Hãy đỡ!

Vù...

Xuân Mai vừa hồi hộp, thấy Thần Bút muốn hiệp lực với Tư Không Bạch, ả giận dữ lao tới :

- Lão Tra muốn chết?

Vù...

Thần Cái cũng đoán ra điều gì khiến Tra Khuất phải bị gán hai chữ phản đồ. Lão cười ha hả và tiến đến :

- Nếu muốn, tiểu cô nương hãy cứ trút giận lên lão hóa tử này! Đỡ!

Vù...

Ầm! Ầm! Ầm!

Gia Cát Quân tức giận vì vẫn chưa gặt hái kết quả. ả lại xuất chiêu :

- Bọn Trung Nguyên các ngươi thật vô sỉ. Muốn dùng số đông để uy hiếp bọn Công chúa ư? Đáng chết!

Vù...

Cùng lúc đó, khi Tư Không Bạch định tiếp tục dùng Lôi Công trùy để triển khai Hồn Nguyên Lôi Công kiếm, chợt có tiếng Hứa Vân Thông quát lên :

- Tư Không Bạch! Lôi Công trùy là vật truyền gia của Hứa – Dương hai nhà. Sao ngươi không mau hoàn Lôi Công trùy cho bọn thiếu gia?

Tư Không Bạch hoang mang. Ngay từ đầu khi thấy Hứa Vân Thông cùng Tả Danh, Kha Lạc, Thạch Nhân, xuất hiện lúc với năm nữ lang Hoàng Y, chàng cứ ngỡ họ chỉ vì một lúc nhất thời mê muội trước nhan sắc đa phần diễm lệ của năm nữ lang kia nên khó thể dòi xa. Nào ngờ, với lời này của Hứa Vân Thông, Tư Không Bạch mới hiểu bọn Hứa Vân Thông đã bị bọn Gia Cát Quân khuất phục. Việc Hứa Vân Thông bất ngờ đòi chàng phải giao Lôi

Công trứ đã tự nói lên tất cả.

Chỉ có một thoáng phân thân, hậu quả lập tức xảy đến.

Thần Bút gào vang :

- Người làm sao rồi, Tư Không Bạch? Lùi mau!

Vừa gào, Thần Cái vừa phát kinh đồ bừa vào chướng Tiên Thiên Thượng Nguyên được Gia Cát Quân cuộn đến.

Vù...

Tư Không Bạch có lấy lại nhận thức cũng là muộn.

Ầm!

Tư Không Bạch tuy cùng bị chấn lùi như Thần Bút nhưng hậu quả đến với chàng có phần nghiêm trọng hơn.

Sau tiếng học bất ngờ phát ra, Tư Không Bạch lại thêm kinh tâm táng đờm vì nhìn thấy bóng vàng của Gia Cát Quân đang cuộn đến nhanh như tia chớp :

- Nạp mạng!

Vù...

Và cũng bất ngờ không kém vì chàng vừa phát hiện Thần Cái và Thần Bút đang từ hai phía lao vào. Họ phát kinh mong giúp chàng thoát chết và họ đồng lòng hô hoán :

- Người hãy chạy đi, Tư Không Bạch!

- Hãy lấy đại cục làm trọng, chạy nhanh đi.

Vù...

Vù...

Bằng toàn bộ chân lực chỉ vừa tạm khôi phục, Tư Không Bạch cũng vùng tay phát kinh :

- Muốn chạy, cả ba cùng chạy. Đánh!

Vù...

Ầm! Ầm! Ầm!

Do bị hiệp lực của những ba người ngăn cản, Gia Cát Quân phải lao đảo khựng lại.

Cầm phần, Gia Cát Quân vẫy tay :

- Tất cả tiến lên! Kẻ nào ngăn cản, giết!

Bọn Xuân Mai gồm bốn nữ lang Hoàng Y đồng loạt lao lên :

Vút! Vút!

Cả kinh, Thần Cái, Thần Bút mỗi người chộp vào một bên tay Tư Không Bạch và cùng thi triển khinh công lao thật nhanh.

Vút! Vút!

Gia Cát Quân giận dữ đuổi theo :

- Hãy để mạng lại! Đờ!

Vút!

Đang lúc biết khó chạy thoát, Thần Cái càng thêm kinh hoàng vì chợt nhìn thấy ngay trước mặt có một vài bóng đỏ thấp thoáng. Thần Cái kêu lên :

- Phong Hòa môn?

Thần Bút cũng nhìn như vậy, có hai bóng đỏ đang vùn vụt lao ngược đến và có lẽ vẫn là Hứa Vân Anh và Đàm Tất Hạ.

Thần Bút nhanh mắt vội kéo Tư Không Bạch và Thần Cái lạng người qua mé tả :

- Chạy lối này!

Vút!

Đang đà chạy đến, đúng là Hứa Vân Anh vẫn bị Đàm Tất Hạ truy đuổi, cả hai lao luôn vào ngọn kinh vừa được Gia Cát Quân quật đi.

Hứa Vân Anh phải quát lên giận dữ :

- Tiện tỳ muốn chết! Đờ!

Vù...

Đắc ý vì đã vô tình tạo thế đối đầu cho Phong Hòa và Gia Cát Quân, Thần Bút càng khấn trương lôi Tư Không Bạch và Thần Cái tiếp tục tháo chạy.

Tư Không Bạch dù đang choáng váng cũng nghe tiếng Hứa Vân Thông quát phẫn nộ :

- Chính là ả, kẻ đã hủy hoại Kim Tiền bang của Hứa mẫu. Công chúa hãy giúp mẫu trừng trị ả.

Àm! Âm!

Sau vài ba lần ngoặt chuyển một cách bất ngờ, Thần Bút lôi tuột cả hai cùng chui vào một thạch động âm u mát hút.

* * * * *

Càng nhìn Tư Không Bạch tọa công Thần Cái và Thần Bút càng tỏ ra hoang mang vì không thể hiểu.

Do đó, ngay khi chàng công thành viên mãn, Thần Cái buộc lòng phải hỏi :

- Tất cả thế này là thế nào đây tiểu tử? Ngươi đã bị Cung chủ Bắc Băng Cung thương, sinh mạng chỉ còn tính từng ngày, có sao bây giờ dường như ngươi đã tai qua nạn khỏi?

Tư Không Bạch lắc đầu thờ dãi :

- Chính văn bối cũng tự hỏi như vậy. Và nếu cần, có lẽ văn bối cũng chỉ đoán được một phần.

Thần Bút nghiêm giọng :

- Ta có nghe chuyện xảy ra với ngươi và ta cũng biết Đàm Tất Khả đã tiên đoán về ngươi như thế nào. Nhưng sau lần ngươi lọt vào vòng cương hỏa chân muội của muội Phong Hòa Xú Diện, công lực ngươi phần nào khôi phục, phải chăng có chuyện gì xảy ra cho ngươi ở trong cương hỏa đó?

Chàng có đáng trầm tư :

- Đúng như tiền bối nghĩ. Văn bối cũng đoán như vậy. Theo Đàm Tất Khả khẳng định, văn bối chỉ được phục hồi nếu có người dùng chân lực chí cương chí dương đã thông kinh mạch. Có lẽ cương hỏa chân muội của muội Phong Hòa Xú Diện đã vô tình tạo ra kết quả đó.

Thần Cái lắc đầu :

- Phong Hòa chương rất nóng, có thể thiêu chết mạng người. Vòng cương hỏa kia đương nhiên phải nóng hơn bởi đó là lửa tam muội. Ngươi không chết đã là lạ, có gì lại được khôi phục chân nguyên?

Thần Bút cũng có những nghi nan :

- Hãy khoan bàn đó là vì nguyên nhân nào, ngươi hãy nói lại tất cả những gì đã xảy ra cho ngươi.

Tư Không Bạch cũng muốn biết mình bạch nguyên nhân nên chậm rãi giải thích :

- Chuyện văn bối bị rơi đúng vào cương hỏa chân muội, nhị vị đã biết rồi. Còn sau đó, lạ lắm, sau khi cùng Xuân Mai đối chưởng, văn bối có cảm nhận nhiệt hỏa phát sinh từ Đan Điền, giống như lần văn bối đắc thủ “Sâm vương vạn niên”.

Đưa tay ngăn lại, Thần Cái tỏ vẻ xúc động :

- Ta cũng nghe Đàm Tất Hạ nói về “Sâm vương vạn niên”. Hóa ra nhờ đó ngươi có nội lực thâm hậu?

Chàng cười gượng :

- Chỉ là tình cờ thôi! Thật ra...

Thần Bút gật gù :

- “Sâm vương vạn niên”, bản thân là vật chí dương chí cương, ngoài việc giúp nội lực tăng tiến còn có công năng cải tử hoàn sinh. Đó là lý do giúp ngươi không bị Hàn Băng chương lấy mạng và cũng giúp ngươi tạm thời chịu đựng nổi sức nóng của cương hỏa chân muội.

Thần Cái cũng gật đầu :

- Chính xác là vậy! Sau đó thì sao?

Chàng thuật tiếng những cảm nhận của chàng :

- Đương nhiên nhờ nhiệt hỏa, kinh mạch của văn bối thêm phần nào được đã thông. Cho đến lúc phải cùng Gia Cát Quân chạm kinh, lạ lắm hình như Hồn Nguyên Lôi Công kiểm đã làm cho chân lực của văn bối dần lưu dễ dàng hơn.

Thần Bút ngó người :

- Có chuyện này sao? Nếu vậy càng vận dụng Hồn Nguyên Lôi Công kiểm càng khiến cho công lực mau tiến triển?

Tư Không Bạch ngờ ngợ :

- Chuyện đó văn bối cũng không đoán chắc. Để rõ thực hư, có lẽ văn bối cần phải tìm ra toàn bộ kiểm quyết Lôi Công.

Thần Bút kinh nghi :

- Ngươi chưa có kiểm quyết này? Vậy mấy thức vừa rồi...

Chàng xua tay :

- Đó là do vài vết kiểm văn bối tình cờ nhìn thấy dưới địa đạo của Thần Kiếm trang viện, có lẽ vẫn chưa đủ.

Thần Cái chột trằm giọng :

- Chuyện xảy ra ở Phụng Hoàng sơn, ta đã nghe Tra lão đệ thuật qua. Tất cả chỉ là ngộ nhận, thật tình Tra lão đệ nào phải hạng ác nhân, cứ tìm cách sát hại người...

Đang nghe Thần Cái giải bày hộ Thần Bút, Tư Không Bạch bỗng kêu lên :

- Văn bối thông suốt rồi. Thì ra mục Phong Hỏa Xú Diện đã vô tình tạo thuận lợi cho văn bối?

Thần Cái kinh nghi :

- Ngươi vẫn đang nghĩ về việc võ công ngươi bất ngờ khôi phục?

Thần Bút cũng nghi hoặc :

- Mục Phong Hỏa Xú Diện đã tạo thuận lợi thế nào?

Chàng cười tươi tỉnh :

- Nói ra thật dễ hiểu. Nếu Bạch Y giáo có tuyệt kỹ tối thượng là Bách Hoa Hội Nguyên Âm thì Phong Hỏa môn cũng có Phong Hỏa Hợp Bích.

Mặc cho Thần Cái và Tra Khuất cứ ngờ ngợ ngạc ngạc, chàng vẫn thao thao bất tuyệt theo mạch tư duy chàng vừa khám phá :

- Công phu Phong Hỏa chia làm hai mạch. Nữ thuộc âm nên thường chỉ luyện chủ yếu về phong công, do đó bọn nữ đệ tử thường phải có tên mang chữ phong. Nam thuộc dương, Hỏa cũng thuộc dương, Hỏa công chỉ có bọn nam nhân luyện. Vì muốn luyện, mục Phong Hỏa Xú Diện cần phải có được vật hỗ trợ. Có lẽ sau khi mất “Sâm vương vạn niên”. Mục đã dùng thứ khác thay vào. Và như Hứa Văn Anh nói, mục vì tham nên lâm cảnh dục tốc bất đạt, mục phải bị tẩu hỏa nhập ma, làm cho cương hỏa chân muội phát tán. Chính lúc đó, văn bối bị rơi vào. Thật tình cờ, tay của mục lại chạm đúng huyết Linh Đài của văn bối. Có lẽ chân khí dương cương đang phân tán của mục phải trút phần lớn vào văn bối. Kết quả...

Thần Cái bật reo :

- Kết quả là ngươi nhân họa đắc phúc. Sẵn có chân khí dương cương trị thương cho?

Thần Cái thì xuyt xoa :

- Thật không có ai may mắn như ngươi. Nếu là vậy, nội lực của ngươi thế nào cũng tăng lên một tầng, sau này sẽ không ngại Hàn Băng chương của Bắc

Băng cung hoặc Thiên Tiên chứng của Thượng Nguyên.

Đang hớn hờ, Tư Không Bạch bỗng có nét mặt lo ngại :

- Nhị vị thử nói xem, nếu Cung chủ Bắc Băng cung thu hồi được võ học của Phi Tuyết Tiên Tử, công phu của Bắc Băng cung sẽ như vậy hay sẽ cao mình hơn?

Đối với nghi vấn này, Thần Cái và Thần Bút có hai phản ứng khác nhau. Trong khi Thần Cái tin rằng vì muốn thu hồi, không để công phu bị ngoại truyền nên bản lĩnh Bắc Băng cung sẽ y như vậy, không có gì thay đổi thì đột nhiên Thần Bút đưa thêm một minh chứng cho thấy điều ngược lại.

Thần Bút với ánh mắt nghi ngại :

- Ta tin chắc công phu của Bắc Băng cung sẽ tăng cao vì phần công phu của Phi Tuyết Tiên Tử chính là phần Bắc Băng cung đang thiếu. Và đối với Gia Cát Quân cũng vậy, à cũng khiêm khuyết một phần công phu do đã lâu lắm rồi có người đã cố tình lấy đi. Và người đó nếu không do ta đã tìm hiểu mình bạch có lẽ không ai ngờ đó chính là Cung chủ Nguyệt cung.

Lời của Thần Bút chưa biết đúng sai thế nào nhưng kết quả vẫn làm cho Thần Cái kinh hãi đến phải nhảy dựng lên :

- Lão đệ tin vào những gì lão đệ vừa nói chứ? Trong Tứ Đại Hùng: Tuyết Hoa Phong Nguyệt, đã có một Phi Tuyết Tiên Tử là người của Bắc Băng cung, khiến ta phải choáng váng đến mấy ngày trời. Giờ thêm một Cung chủ Nguyệt cung nữa lại là người có xuất xứ từ Đại Lý có liên quan đến võ học của Thượng Nguyên Vương Hóa, chao ôi có lẽ đất trời đảo lộn mất.

Cứ nhìn sắc mặt tỏ ra hết sức nghiêm trọng của Thần Bút thì biết lão Tra không hề hù dọa cho mọi người sợ, Tư Không Bạch càng lúc càng hiểu rõ những gì nguy hiểm đang chờ đợi.

Chàng vừa sắp xếp ý nghĩ vừa chậm rãi nói :

- Nếu những gì Tra tiên bối vừa thổ lộ đều là sự thật, vẫn bối tạm hiểu như thế này. Thời Tam Nguyên Tam Hóa còn tại thế, giữa họ chắc chắn đã xảy ra chuyện so tài. Và không cần biết chuyện so tài đó có hay không có liên quan đến vận mệnh võ lâm Trung Nguyên vì kết quả phần thắng thuộc về Hồn Nguyên Đạo Hóa nên nhị Nguyên kia một phải về Bắc Băng cung, một còn lại phải xuôi Nam tận Đại Lý.

Thần Bút âm ừ hầu như là tán thành lập luận của chàng :

- Người hiểu rất nhanh, nói tiếp đi.

Chàng nói sau khi hít vào một hơi làm cho những gì đang nôn nóng muốn nói ra có cơ hội nguội lại, giúp từng lời nói của chàng có thêm sự suy nghĩ chính chắn :

- Như vậy, sở dĩ Tuyết Nguyệt đồng thời xuất hiện và dương danh ở Trung Nguyên, có thể hiểu họ muốn ngấm ngầm tìm hiểu mức độ lợi hại của hậu nhân Hồn Nguyên Đạo Hóa, nếu có. Điều đó chứng tỏ, trong thâm tâm họ bất phục, họ không tin sở học của Hồn Nguyên Đạo Hóa có thể đánh bại võ học của tiền nhân họ. Vì bất phục, họ du nhập Trung Nguyên. Vì không tìm thấy ai là hậu nhân của Hồn Nguyên Đạo Hóa, họ không có cơ hội so tài. Họ chán nản, tìm đến Quát Thương sơn này để ẩn cư. Và không biết chừng vì họ nhận ra cả hai đồng thời là hậu nhân của hai nhân vật từng bị Hồn Nguyên Đạo Hóa đánh bại, họ cùng ẩn cư vì muốn cùng nghiền ngẫm, nghĩ ra loại công phu thượng thừa hơn có thể khắc chế võ học quá lợi hại của Hồn Nguyên Đạo Hóa.

Nói đến đây, chàng nhìn cả hai :

- Nhị vị nghĩ thế nào? Nếu vẫn bối lập luận đúng, phải chăng nếu để hai nhóm người này lần lượt tìm thấy di học thượng thừa do Tuyết Nguyệt lưu lại, kiếp vận của võ lâm Trung Nguyên càng khó vấn hồi?

Một lần nữa trong khi Thần Cái gật gù tỏ ý tán thành thì Thần Bút bỗng nói lên điều ngược lại :

- Ta không nói người vì quá miễn cảm nên có những suy diễn vượt xa sự thật. Tuy vậy, chưa biết về phía Bắc Băng cung như thế nào, riêng chuyện xảy ra cho Gia Cát Đại Lý thì thế này.

Hắng giọng đổi hơi, Thần Bút tiếp :

- Đúng là có chuyện so tài giữa Tam Nguyên Tam Hóa và đúng là nhờ chuyện đó, một đại kiếp nạn sắp xảy đến cho võ lâm Trung Nguyên mới được vấn hồi. Kết quả Bắc Băng cung thì trở về Bắc Băng cung, mãi mãi không được tái nhập Trung Nguyên.

Phần Gia Cát Đại Lý vì là người Trung Nguyên nên sau chuyện này kẻ như phải chịu cảnh Thiên Nam vĩnh viễn.

Thần Cái nghi ngờ :

- Sao Tra lão đệ biết rõ điều này? Chuyện xảy ra lâu đến nỗi, khắp võ lâm Trung Nguyên không ai biết kia mà?

Thần Bút cười gượng :

- Lão huynh chớ quên Tra Khuất này đang bị gán cho hai tiếng phản đồ. Vì biết rõ nguyên ủy, vì cứ quyết lòng khuyên can Gia Cát Quân, Tra mới mới lâm cảnh này.

Tư Không Bạch có phần nôn nóng hỏi chen vào :

- Chuyện đó hãy để sau. Giờ tiền bối mau nói về Nguyệt cung chủ đi.

Thần Bút gạt đầu :

- Đương nhiên ta phải nói, vì đó là mấu chốt của những gì đang xảy ra hôm nay.

Đúng như người nghĩ, Cung chủ Nguyệt cung chính là hậu nhân của Thượng Nguyên Vương Hóa với tính danh thật là Gia Cát Nghị. Người cũng như tên, tên cũng như người, với nghị lực phi thường, Gia Cát Nghị quyết đơn phương du nhập Trung Nguyên để tái diễn chuyện so tài lần trước. Và kết quả, chính Gia Cát Nghị đã bắn tin về, khuyên bọn hậu nhân chớ nên nghĩ đến chuyện du nhập Trung Nguyên nữa. Vì, như Gia Cát Nghị giải thích, sở học của Thượng Nguyên Vương Hóa không thể so bì với sở học của Hồn Nguyên Đạo Hóa.

Tư Không Bạch hoang mang :

- Vậy là Gia Cát Nghị đã cùng một hậu nhân nào đó của Hồn Nguyên Đạo Hóa so tài và lại đại bại?

Thần Bút lắc đầu thờ ra :

- Cũng có thể. Vì chuyện đó cho đến bây giờ vẫn là điều bí ẩn. Nhưng cũng có nhiều ý kiến trái ngược, thế cho nên, hai mươi năm trước ta được phái vào Trung Nguyên để dò xét hư thực.

Thần Cái lắc lư, ngồi không yên :

- Như vậy lúc đó Tra lão đệ chưa phải là phản đồ?

Tra Khuất cười gượng gạo :

- Tra mới hiểu lão huynh muốn nói gì rồi. Yên tâm đi, Tra mới đâu phải hạng người quên cội quên nguồn, nhất là đã được Gia Cát Hiệp, bào huynh của Gia Cát Quân căn dặn rất rõ. Mới chưa làm gì xấu, có thể gây phurong hại cho võ lâm Trung Nguyên.

Chàng mơ hồ hiểu :

- Rõ rồi! Ý của Gia Cát Hiệp vẫn muốn tuân thủ theo huấn lệnh của tổ truyền, không như Gia Cát Quân chỉ muốn đòi lại món nợ trước kia?

Thần Bút gạt đầu thừa nhận :

- Không sai! Mệnh lệnh của Gia Cát Hiệp là dù ta có dò xét được gì hay hơn hết vẫn cứ báo cho Gia Cát Quân biết, lời truyền về trước kia của Gia Cát Nghị vẫn là sự thật. Mục đích là để Gia Cát Quân đừng bao giờ nghĩ đến chuyện du nhập Trung Nguyên.

Lão bỗng nhìn Thần Cái :

- Có thể lão huynh chưa biết họ Tra của mới tuy cũng mười mấy đời chuyên là thủ tín thân túc của Gia Cát gia, cũng rất muốn quay lại Trung Nguyên sinh sống như thườ nào, nhưng đầu sao vẫn chưa bao giờ vì hận, muốn cùng Gia Cát gia gây náo loạn cho Trung Nguyên. Vì thế khi có lệnh của Gia Cát Hiệp như vậy, không gì làm cho Tra mới sung sướng bằng. Mới vẫn liên tiếp bắn tin, khuyên Gia Cát Quân đừng manh động. Cho đến một hôm, đầu như là lúc Thần Kiếm đệ vừa bắt ngờ thăm tử, Tra mới được lệnh phải quay về...

Giọng của Thần Bút chợt chùng lại :

- Hóa ra Gia Cát Quân đã sớm đoạt vương quyền của Gia Cát Hiệp, đồng thời còn lệnh cho Tra mới phải nghĩ ngay biện pháp, sao cho có thể giúp ả báo phục mối hận thườ nào của tổ phụ. Vì phải lo cho sinh mạng vừa phải nghĩ đến kiếp vận có thể xảy đến cho võ lâm Trung Nguyên, Tra mới đành phải bỏ trốn, chịu mang hai tiếng phản đồ.

Cảnh ngộ của Tra Khuất, khiến Thần Cái và Tư Không Bạch vừa đau lòng vừa ngỡ ngàng. Vì thế, Tư Không Bạch còn biết phải nói gì khi nghe Tra Khuất giải bày tiếp :

- Mọi hành động của ta đều có chủ ý. Và ý của ta khi quay lại Trung Nguyên được xuất phát từ lúc ta nghe Thần Kiếm phụ nhân bật thốt lên câu nói có liên quan đến Tam Nguyên Tam Hóa. Từ đó, ta ngờ ngờ Thần Kiếm chính là hậu nhân của công phu Hồn Nguyên Đạo Hóa. Sau đó ta vỡ lẽ, công phu Hồn Nguyên Lôi Công kiếm có liên quan đến Lôi Công trụ ở Ngân Bảo bang. Vậy là ta thay Thần Kiếm chờ Hứa – Dương hai nhà đến phó hội. Ý của ta là...

Tư Không Bạch ngắt lời :

- Tiền bối muốn có công phu Hồn Nguyên, dùng công phu Hồn Nguyên để ngăn cản Gia Cát Quân gây họa cho võ lâm Trung Nguyên?

Thần Bút ngượng ngùng :

- Đúng vậy! Vì thế, suýt nữa ta hại lầm người, là người duy nhất biết và đã luyện Hồn Nguyên chân khí, một công phu không thể thiếu nếu muốn tiếp nhận hết di học của Hồn Nguyên Đạo Hóa. Ta nói thế này, có lẽ không hay lắm, giả sử người...

Thần Cái đã hoàn toàn hiểu rõ, lập tức bật cười vang :

- Giả sử Tư Không Bạch bị Tra lão đệ hại chết, thì sau này lấy ai ngăn nổi đại họa có từ Gia Cát Quân và Bắc Băng cung chứ gì? Tra lão đệ, đừng nghĩ quẩn nữa, Tư Không Bạch chẳng phải còn đang sống nguyên vẹn đó sao? Ha... ha...

Thần Bút chột tái mặt :

- Lão huynh chớ gây kinh động. Chỗ ẩn này, tuy do Tra nỗ lực tìm thấy và khá kín đáo, nhưng đâu thể nói Gia Cát Quân không tìm thấy?

Tư Không Bạch động tâm :

- Đây là địa phương nào?

Thần Cái đáp gọn :

- Cũng là Quát Thương sơn.

Chàng nhìn Tra Khuất :

- Liệu Gia Cát Quân đã biết chưa, chuyện Gia Cát Nghi chính là Cung chủ Nguyệt cung trăm năm trước?

Thần Bút lo ngại :

- Người nghĩ, đó là lý do khiến Gia Cát Quân lần tìm đến Quát Thương sơn?

Chàng trầm giọng :

- Văn bối vẫn bảo lưu ý nghĩ lúc này, Tuyết Nguyệt ẩn cư ở đây là để nghiên ngấm loại công phu lợi hại hơn bao gồm từ hai loại công phu Vô Nguyên, Thượng Nguyên. Nếu để Gia Cát Quân tìm thấy...

Thần Cái ngắt lời :

- Không phải người nói Bắc Băng cung đã vào được Biệt điện Nguyệt Hàn rồi sao? Làm gì đến lượt Gia Cát Quân tìm thấy di học thượng thừa?

Chàng mỉm cười :

- Vẫn không dễ tìm đâu. Văn bối đã dẫn chúng đi loạn xạ, và nếu trong tay chúng không có nguyên vẹn bức họa đồ, chúng muốn tìm cũng vô ích.

Tư Không Bạch vừa dứt lời, ở đâu đó nửa gần nửa xa chợt vang lên thanh âm mơ hồ :

- Cung chủ! Ắ nói tuy ả không có nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh trong tay nhưng vẫn có thể nhớ từng chi tiết.

Chàng giật mình hỏi Thần Cái :

- Lão tiền bối có nghe gì không?

Thần Cái cau mày lẩm bẩm :

- Như ta có nghe ai nói gì đó không rõ lắm.

Chàng chợt lạnh giọng :

- Hứa Văn Anh không hiểu sao đang có ý định hợp tác với Bắc Băng cung. Chẳng sớm thì muộn thế nào ả cũng tìm thấy di học kia.

Thần Cái phát hoảng :

- Không lẽ đến lượt Phong Hỏa môn cũng bị Bắc Băng cung thao túng? Phải ngăn chuyện này lại.

Chàng nhìn Thần Bút :

- Từ chỗ này, liệu chúng ta có thể đi đến những đâu?

Thần Bút có vẻ đáp lưỡng lự :

- Ngay ở phía trước có hai lối rẽ. Một dẫn lên trên, một đi vòng quanh chân núi. Ngươi có ý định gì?

Chàng quả quyết :

- Càng đến gần Biệt điện Nguyệt Hàn càng lạnh. Ở đây chỉ có văn bối là may ra chịu đựng nổi. Tự văn bối sẽ ngăn chúng lại.

Thần Cái lo lắng :

- Ta không giúp được gì cho ngươi sao?

Chàng chợt nhìn lão bằng ánh mắt kỳ dị, chàng thăm thì nói cho lão biết lão có thể giúp gì cho chàng.

Nghe xong, Thần Cái giật mình :

- Ngươi tin chắc có chuyện đó?

Chàng gật đầu :

- Lão tiền bối cứ đến khác biệt. Chuyện không thể muộn, văn bối xin cáo biệt.

Vút!

Nhìn chàng lẳng lẹ bỏ đi, Thần Bút nhăn nhó nhí nhí :

- Tiểu tử nhờ lão huynh chuyện gì?

Thần Cái làm ra vẻ thần bí :

- Nếu Tra lão đệ muốn biết sao không theo lão hóa tử ta một chuyến?

Thần Bút động tâm :

- Có liên quan gì đến kiếp vận võ lâm không?

Thần Cái bật cười :

-Sao lại không? Có đi thì đi nào. Ha... ha...

Vút!

Thần Bút có một thoáng phân vân. Sau đó, vừa chép miệng, Thần Bút vừa phóng người chạy đuổi theo Thần Cái.

Vút!

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cửu cung liên hoàn tuyệt mệnh

Với những nghi ngại mơ hồ, đang đi nhanh, chàng bỗng chậm lại. Và sau đó, vừa bước đi thật nhẹ, chàng vừa cố soi rọi mục quang như muốn nhìn xuyên qua lớp vân vụ mờ mờ.

Ở một nơi có đầy vân vụ như thế này, nếu bảo mục lực là vô dụng e có phần quá đáng. Nhưng sự thật, Tư Không Bạch dù có mục lực thuộc hàng tinh tường cũng không thể nhìn xa quá nửa trượng. Điều này chứng tỏ với hai lần đi vào cốc núi thì lần thứ hai này lớp vân vụ đã xuất hiện nhiều hơn, dày hơn.

Không những thế, cũng ở lần thứ hai này, dường như thính giác của chàng cũng bị suy giảm hoặc là cách chàng từ năm bảy trượng trở lại đang có một sự tĩnh lặng lạ kỳ. Tĩnh lặng đến độ tiếng gió thổi cũng không có, tiếng sương rơi cũng im bật.

Càng thêm hồ nghi, chàng cố tình di chuyển chậm hơn, nhẹ hơn.

Và thật bất ngờ, chỉ cách chàng độ một trượng chứ không hơn, bỗng có tiếng người chép miệng lẩm bầm :

- Ở một nơi xa thật xa như thế này có sao bỗng xuất hiện trận Cửu Cung Liên Hoàn Tuyệt Mệnh của nhà Gia Cát ta?

Kinh hãi đến phải bẽ khí, Tư Không Bạch không thể ngờ người vừa vô tình phát thoại và để lộ thân phận chính là Gia Cát Quân.

Và còn có gì kinh hãi hơn nếu trong vòng một trượng chàng không hề phát hiện sự có mặt của ả. Như thế chẳng phải nói lên bản lĩnh của ả đã vào hàng tuyệt đỉnh rồi sao, lai vô ảnh, khứ vô hình?

Còn đang nghi hoặc thảo nào chàng không nghe gì cũng không thấy gì bỗng có tiếng Hứa Văn Thông mơ hồ vang đến :

- Công chúa từng đề cập đến Gia Cát Nghị lệnh tổ là nhân vật đã từng tuyệt tích khi du nhập Trung Nguyên, phải chăng đây chính là trận do chính lệnh tổ thiết lập?

Chàng ngỡ đã nghe lầm, còn nếu như không lầm, võ học của Hứa Văn Thông như thế nào chàng biết, có lý nào đến cả tiếng hô hấp nặng nề của Hứa Văn Thông chàng cũng không nghe thấy?

Và như vậy, chàng bỗng chuyển sang sự nghi ngại khác, thính lực thị lực của chàng không phải đã kém đi. Trái lại điều đó xảy ra vì hiện giờ chàng đang lạc vào trận đồ Cửu Cung Liên Hoàn Tuyệt Mệnh như ả Gia Cát Quân vừa lầm nhảm.

Có lẽ chàng nghĩ đúng. Vì thanh âm của Gia Cát Quân lại vang đến tai chàng :

- Ta không hề phủ nhận điều đó. Nhưng lạ ở chỗ, trận đồ này đã bị sửa đổi, không đúng như nguyên thủy mà ta rất am tường.

Có tiếng Tả Danh :

- Hay có người đã vào đây trước chúng ta và người đó thay đổi thế trận là để ngăn ngừa những ai cũng có ý xâm nhập?

Gia Cát Quân lại chép miệng :

- Do Tả huynh không tinh thông thuật kỳ môn độn giáp nên mới nói như thế. Đầu phải muốn thay đổi trận thế lúc nào cũng được và nhất là làm cho trận thế phải tăng thêm uy lực nhiều hơn so với lúc đầu? Cứ theo tình thế này mà nói, trận thế đã được sửa đổi ngay từ lúc bắt đầu thiết lập và là một hợp trận do hai người cùng lập.

Tư Không Bạch bỗng thất kinh khi nghe Hứa Văn Thông tỏ ra linh lợi không đúng chỗ. Hứa Văn Thông đang bật reo lên :

- Nếu những gì Đàm Tất Hạ nói là đúng, trước kia độ trăm năm ở Trung nguyên có đến hai nhân vật cùng thất tung. Đó là Tuyết Nguyệt nhị hùng. Và bây giờ vì Công chúa đã nhận ra một trong hai hợp trận là do Gia Cát Nghị lệnh tổ lập, nhân vật còn lại phải là một trong Nhị hùng đó.

Gia Cát Quân bắt ngờ ả lên :

- Hứa huynh nói không sai. Rất có thể gia tổ khi vào Trung Nguyên đã hóa thân thành một trong Tứ Đại Hùng. Vì gia tổ cũng đã thất tung xấp xỉ trăm năm. Vậy Nguyệt chính là gia tổ.

Có tiếng Kha Lạc nêu nghi vấn :

- Sao không là Tuyết? Công chúa lấy gì làm chắc gia tổ chính là Nguyệt?

Gia Cát Quân phì cười :

- Thứ nhất, Tuyết mang ả ý lạnh, công phu của nhà Gia Cát nào phải lãnh công. Thứ hai, nếu ta nghe không lầm nhân vật mang chữ Tuyết là nữ nhân, gọi là Phi Tuyết Tiên Tử. Và Tuyết Nguyệt đã phối ngẫu thành đôi phu thê, như vậy Nguyệt là nam nhân. Gia tổ cũng là nam nhân mà.

Ả Xuân Mai mãi đến lúc này mới lên tiếng :

- Công chúa! Tình hình này cho thấy Tra Khuất tuy được lệnh dò xét nhưng có thể lão chưa từng đi vào đây. Chúng tôi những tin do lão đưa về là của lão tự bịa đặt. Theo nô tỳ, lệnh tổ Gia Cát lập trận này là để bảo vệ sinh mạng.

Gia Cát Quân buông tiếng hừ lạnh :

- Ta cũng nghi như ngươi. Hừ! Ta càng quyết phải tìm thấy di bút, di ngôn của gia tổ. Và khi đã tìm thấy mối thù càng lúc càng sâu nặng, hỏi sao Gia Cát Quân này không báo thù?

Tư Không Bạch hơi ối. Vì như thế nếu Gia Cát Quân quyết thực hiện điều này kết quả thế nào ả cũng tìm thấy di học của Gia Cát Nghị và hậu quả đối với võ lâm Trung Nguyên thật khó lường.

Chàng thêm chấn động khi nghe Gia Cát Quân phát lệnh :

- Tuy chưa biết đúng sai nhưng mọi người hãy đi theo từng bước chân của ta. Đừng lầm lỡ hậu quả khó thể nói trước.

Vậy là chàng hiểu, lần trước chàng chưa bị trận đồ giam hãm quả là điều may mắn. Và lần này nếu chàng còn manh tâm mạo hiểm, có thể chàng phải lưu lại đây vĩnh viễn.

Cố trấn tĩnh, chàng nhếch môi cười nhạt, chàng đã có cách để không lạc đường trong trận.

Nhẹ nhàng và êm thấm cùng với sự cẩn trọng cao độ, Tư Không Bạch len lén bám theo sau đoàn người Gia Cát Quân.

Chàng nghĩ không lầm nếu Gia Cát Quân đã xuất hiện ở đây cùng với Xuân Mai và còn có Hứa Văn Thông, Kha Lạc, Tả Danh theo chân nhất định những người còn lại chàng từng biết cũng phải có mặt.

Gia Cát Quân đã dặn mọi người phải cố dịch chuyển theo từng bước chân để không bị lạc trong trận, như vậy chính Gia Cát Quân là người dẫn đầu. Và theo sau Gia Cát Quân ngoài bốn nữ lang Hoàng Y theo hầu còn có bọn Hứa Văn Thông bốn người.

Với tất cả tám người nối đuôi nhau bám theo, một Gia Cát Quân dẫn đầu đầu dễ gì phát hiện nếu sau tám người đó còn có thêm một nhân vật nữa.

Tư Không Bạch đã thực hiện đúng như vậy và chàng càng yên tâm khi người đi sau cùng của đoàn người chính là Thạch Nhân, một người nếu chưa dám chắc có hảo cảm với chàng thì chí ít từ trước cho đến nay vẫn chưa có lần nào tỏ ra có địch ý với chàng.

Thạch Nhân với sở học có hạn dường như không thể nào biết đang có Tư Không Bạch lặng lẽ bám theo sau. Do đó, vô tình Thạch Nhân biến thành người dẫn đường cho chàng.

Thạch Nhân ngoặt phải, chàng ngoặt phải, ngoặt trái chàng cũng ngoặt trái. Họ Thạch đi hoặc dừng lại thì Tư Không Bạch cũng đi hoặc dừng lại.

Cứ thế, cho đến lúc Tư Không Bạch nghe có tiếng Gia Cát Quân cất tiếng lo ngại :

- Đã có người từng vào đây trước chúng ta. Vì người này không tinh thông trận đồ đã bị giam hãm và trận đồ đã biến chuyển khác thường, chúng tôi người này quá hoảng loạn, có những hành vi loạn động vô tình kéo theo sự biến đổi của trận đồ.

Xuân Mai cũng lo ngại không kém :

- Bây giờ thì sao Công chúa? Có cách nào giúp chúng ta có thể tiếp tục không? Hay phải...

Gia Cát Quân bỗng buông một tiếng cười khẩy :

- Người chớ quá lo. Một chút khó khăn này đâu thể gây trở ngại cho ta?

Tiếp theo đó, Gia Cát Quân hạ lệnh :

- Tạm thời mọi người cứ lưu lại đây chờ ta. Chỉ cần tìm ra nhân vật kia, ngăn hành vi loạn động của hắn lại, trận thế sẽ ngừng biến chuyển. Nhớ đấy.

Vì đứng ở cuối hàng và vì đang dịch chuyển trong trận đồ khác xa với lúc dịch chuyển ở chỗ trống nên Tư Không Bạch đương nhiên không thể nhìn thấy Gia Cát Quân.

Chàng chỉ biết ả bỏ đi khi nghe có tiếng Xuân Mai đột ngột căn dặn :

- Mọi người hãy nhìn vào phía sau kiểm lại xem đầy đủ không?

Chàng phát hoảng khi lần lượt có tiếng của từng người báo danh :

- Hạ Lan!

- Có Hứa mỗ.

- Thu Cúc!

- Tả mỗ đây rồi.

- ...

Tư Không Bạch chỉ dám hy vọng, do Thạch Nhân tự biết y là người đứng sau cùng, y sẽ không phí công quay nhìn phía sau.

Tuy thế, trong nhất vạn có ai dám chắc là không có vạn nhất? Biết đâu vì thấy mọi người đều quay đầu nhìn về phía sau, Thạch Nhân cũng quay lại thì sao?

Chàng ngấm ngấm nghĩ kế :

Nếu dịch lùi lại hoặc bước lách qua một bên, chà chỉ một bước sơ sẩy là đủ cho trận thế biến động, chàng lập tức tự gây họa chàng.

Không được!

Trong tình thế khẩn trương, với mọi việc đều có thể xảy ra, do Tư Không Bạch không thể nghĩ ra kế nào khả dĩ, chàng đành chấp nhận mai rủi.

Người đứng ngay phía trước Thạch Nhân đã lên tiếng :

- Kha Lạc!

Toàn thân chàng vụt hóa đá khi thấy đầu của Thạch Nhân như đang có dấu hiệu ngọ nguậy.

“Nguy tai! Họ Thạch cần gì phải quay lại? Trừ phi... trừ phi từ bây giờ Thạch Nhân đã có chút nghi ngờ rằng ở phía sau...”

Thạch Nhân quay đầu nhìn phía sau thật. Miệng họ Thạch đang ung dung báo danh :

- Thạch...

Mắt họ Thạch mở to. Điều đó cho biết họ Thạch quá đổi kinh ngạc vì không ngờ còn có người thứ chín nữa đứng phía sau.

Từ chi rưng rờ, Tư Không Bạch nào biết vào thời khắc này mắt chàng để lộ thái độ lo sợ và van xin cầu khẩn Thạch Nhân như thế nào.

Và điều hết sức quái lạ liền xảy ra. Hai mắt đang mở to bỗng từ từ nheo lại, miệng Thạch Nhân vẫn tiếp tục phát thoại :

- (Thạch)... Nhân! Không còn nữa!

Không tự chủ được nữa, tay chàng bắt giắc đưa lên lau vội giọt mồ hôi lạnh chẳng biết có hiện hữu hay không trên vầng trán của chàng.

Chỉ khi nhìn thấy Thạch Nhân lẳng lặng lắc đầu và dường như có tiếng thở dài kèm theo, Tư Không Bạch mới tin những gì đang xảy ra là thật, chàng điểm một nụ cười có thể nói là chưa bao giờ gượng gạo bằng.

Vậy là chàng biết, họ Thạch vì có hảo cảm, vì tin tưởng ở chàng nên mới có thái độ che chở vừa có. Còn cái lắc đầu lẳng lẽ chàng đoán có thể Thạch Nhân trách chàng, sao chàng quá mạo hiểm. Hoặc họ Thạch trách chàng đã hiểu lầm ý tứ của bọn họ khi thấy bọn họ bốn người vẫn lẳng lặng bám theo bọn Gia Cát Quân?

Khó có thể biết đâu là ý nghĩ thật của Thạch Nhân, chàng đành lẳng lẽ gạt đầu và ra dấu, bảo Thạch Nhân đừng quá lo, chàng biết tự lo liệu.

Gia Cát Quân đã quay lại. Có tiếng của ả vang lên :

- Chúng ta bị chậm chân rồi. Như ả này vừa cung xưng có một bọn ba nhân vật do có trong tay bức họa đồ, có lẽ đã đến nơi chúng ta cùng đến. Giữ lấy ả, Xuân Mai. Mọi người phải nhanh chân hơn mới được. Đi!

Vẫn phải bước theo, tâm tư Tư Không Bạch đang có nghi vấn trùng trùng, theo lời Gia Cát Quân nói, có một nữ nhân vì bị lạc giữa trận nên đang bị ả khống chế. Là ai?

Dương Liễu Liễu hay là Hứa Vân Anh?

Ba nhân vật đã đi với bức họa đồ trong tay có thể là Cung chủ Bắc Băng cung và phụ tử Dương Thanh - Dương Liễu Liễu. Và nếu có ba nhân vật này, họ sau khi buộc Hứa Vân Anh phải giao bức họa đồ ra, đã cố tình loại bỏ ả, để ả phải lạc giữa trận.

Nếu đúng như vậy, chàng có phần nhẹ nhõm, ác lai ác báo, Hứa Vân Anh đáng bị như vậy.

Bất chợt, Tư Không Bạch nghe văng vẳng phía sau có tiếng người :

- Ta hy vọng, đây là lần đầu tiên ta và mụ phải đối xử nhau một cách thành thật. Bằng không, mụ đừng quên do mụ đã mất đi cơ hội tự luyện Phong Hỏa Hợp Bích đương nhiên không thể đối phó nổi Bách Hoa Hội Nguyên Âm của ta.

Tư Không Bạch bàng hoàng.

Vậy là Phong Hỏa - Bạch Y đang có sự liên hiệp? Thanh âm chàng vừa nghe chính là thanh âm của Bạch Hoa Lão Quân. Chữ “mụ” mà lão vừa đề cập còn ai khác ngoài mụ Phong Hỏa Xú Diện? Mụ chưa chết? Sau lần chân khí nghịch hành đến nỗi cương hỏa chân muội bị phát tán, điều gì đã xảy ra khiến mụ bây giờ vẫn bình ổn để mụ có thể hiệp với Bạch Hoa Lão Quân, ghép hai mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh lại?

Và quan trọng hơn, điều gì đã xảy ra đưa đến sự hợp tác chưa từng có giữa Phong Hỏa - Bạch Y?

Chàng nhẹ nhàng chạm tay vào Thạch Nhân.

Thạch Nhân quay lại cau mặt nhìn chàng.

Tư Không Bạch nấp máy môi, nói mà không phát thành thanh âm :

- Có Phong Hòa - Bạch Y bám phía sau.

Thạch Nhân trợn mắt tỏ ra kinh nghi.

Chàng gật đầu miệng lại mấp máy :

- “Tại hạ không thể lộ diện. Cần trọng!”

Dứt lời, chàng nhắm mắt lại, cố tình dịch đứng hai bước về mé tả.

Sau đó, khi từ từ hé mắt nhìn quanh chàng chỉ thấy toàn là vân vụ và vân vụ không còn thấy Thạch Nhân đâu.

Biết rõ sẽ nguy nếu loạn động chàng đứng im vận lực ngưng thần nghe ngóng.

Cuối cùng chàng cũng nghe được thanh âm the thé của mục Phong Hòa Xú Diện :

- Lão Thảm nguoi đừng quên ta giúp lão vì không muốn di học đó rơi vào tay lũ phản phúc Bạch Y giáo của lão, nếu không như thế...

Thanh âm của Bạch Hoa Lão Quân nghe rõ hơn :

- Thì cũng như mục thôi, mục cũng đang sợ à gì đó đã phản mục sẽ chiếm đoạt phần di học này vậy? Mục đâu dễ dàng đối xử tốt với ta?

Có tiếng rít the thé của mục Phong Hòa Xú Diện, tiếng rít khá lớn, cho Tư Không Bạch biết cả hai đang di chuyển đến gần :

- Là à tạp chủng họ Hứa. Hừ! May là phía ta chỉ có một, không như bên lão có đến ba.

- Ba? Sao mục biết?

- Lão đừng hỏi ta. Lão tự biết như thế mà.

Bạch Hoa Lão Quân gật gù :

- Uống cho ta đã dày công giáo dưỡng tiểu nha đầu họ Dương. Rót cuộc để cho gã họ Nhậm mê hoặc, quyết tâm phản bội ta.

Chàng nghe chấn động. Rõ rồi Cung chủ Bắc Băng cung chính là Nhậm Thiên Hành, Bảo chủ Thiên Nam bảo, cũng là kẻ bội sư, nhẫn tâm sát hại sư phụ y cũng là sư phụ của chàng. Thảo nào họ Nhậm sẵn sàng đổi gạt Cái bang, hăm hở tiếp nhận chức vụ Phó giáo chủ Bạch Y giáo. Đó là nguyên nhân khiến Nhậm Thiên Hành mau chóng phát hiện ý đồ của Phong Hòa - Bạch Y khi tìm đến Quát Thương sơn. Và họ Nhậm cũng biết khơi dậy lòng oán thù của phụ tử họ Dương khiến cả hai nhanh chóng ly khai phản lại Bạch Y giáo.

Không nghe Bạch Hoa Lão Quân và mục Phong Hòa Xú Diện nói gì nữa, chàng nhắm mắt lại dịch chuyển về vị trí trước đó.

Mới dịch được một bước, chàng kinh hoàng khi phát hiện như có ai đó vừa đi ngang qua, chạm khê vào đầu vai bên hữu của chàng.

Chuyện đó là có thật. Chàng nghe người đó bật kêu lên, cũng nêu nghi vấn giống như chàng đang có :

- Nội tổ! Hình như cạnh hải nhi vừa có người đi chung.

Chàng gật mình, là Đàm Tất Hạ vừa lên tiếng.

Và chàng còn gật mình nhiều hơn khi nghe thanh âm của Đàm Tất Khả cũng vang lên :

- Ta và Thảm thúc thúc đang đi ngay phía sau nguoi. Làm gì có ai đi ngang qua khiến nguoi phải hô hoán ầm ĩ như thế?

Thảm thúc thúc nào nếu không là Thảm Nguyên, Giáo chủ Bạch Y giáo?

Thanh âm của Thảm Nguyên vang lên thật :

- Chúng ta đang di chuyển trong trận tất cả đều là ảo giác. Môn chủ hà tất phải hốt hoảng.

Đàm Tất Khả cười khẩy :

- Thảm Nguyên nguoi chớ có quá lời. Hạ nhi còn quá trẻ chưa đủ tư cách làm Môn chủ.

Đàm Tất Hạ vặc lại :

- Nếu vậy theo phụ thân ai mới đủ tư cách? Đàm Tất Vũ, tên cầu tạp chúng phản đồ ư?

Đàm Tất Khả gầm vang :

- Ngươi không được thóa mạ. Trừ phi ngươi cũng tự cho ngươi là thứ tạp chủng.

Đàm Tất Hạ bật cười :

- Từ khi phụ thân vì mê luyện nhan sắc của yêu nữ bỏ mẫu thân vào võ một mình cho đến chết, Tất Hạ này cũng từng nghĩ đúng như vậy. Ha... ha...

Có tiếng mẹ Phong Hóa Xú Diện quát :

- Bọn ngươi có im đi không? Sau mỗi khi có ngươi bên cạnh nếu không khắc khẩu với ta cũng xung khắc với bất kỳ ai ở cạnh ngươi. Tại sao chứ?

Có lẽ Đàm Tất Khả định nói gì đó nên mới có tiếng Hỏa nhị Đàm Tất Vũ can ngăn :

- Bỏ đi phụ thân! Đây đâu phải là lần đầu Tất Hạ nhức máng hài nhi?

Đàm Tất Hạ hừ lạnh :

- Ngươi biết như vậy là tốt! Đừng tưởng ngươi bây giờ được nhìn nhận là người họ Đàm mà ta bỏ qua chuyện phản bội của ngươi. Nếu không vì ngươi nội tổ ta đâu phải thất bại trong việc luyện Phong Hóa Hợp Bích? Cũng đâu bị ả Hứa Vân Anh vì lấy nhiệm vụ phản bội của ngươi khiến nội tổ suýt mất mạng.

Lúc này, Tư Không Bạch đang đường hoàng bám theo từng bước chân của Đàm Tất Vũ. Đường nhiên đi phía sau Đàm Tất Vũ không có thêm bất kỳ môn nhân đệ tử nào của Bạch Y giáo hay Phong Hóa môn.

Và chàng nghe Đàm Tất Khả nghiêng răng ken két :

- Nội tổ của ngươi không là nội tổ của Tất Vũ sao? Tất Vũ đâu đã gây điều gì bất lợi?

Chàng thấy ở phía trước, Đàm Tất Vũ cứ luôn ngo nguẩy như sắp sửa lên tiếng.

Bất chợt từ phía trước nữa có tiếng Bạch Hoa Lão Quân kêu :

- Không đúng rồi! Theo họa đồ ở đây phải có lối rẽ. Nhưng sao ở đây lại không có?

Chàng giật mình. Vậy là sau lần chàng cho Thạch Nhân biết có sự xuất hiện của Phong Hóa - Bạch Y, có lẽ Thạch Nhân đã tìm cách báo cho Gia Cát Quân biết. Và do Gia Cát Quân làm cho trận đồ biến đổi nên địa hình không còn đúng với bức họa đồ.

Kết quả nếu bọn Bạch Hoa Lão Quân bị vây khốn chàng cũng đâu khác gì họ?

Chàng đang ngấm ngấm lo sợ thì cảnh quang xung quanh chàng vụt sáng lòa, không còn sự hiện diện của lớp vân vụ nữa.

Cũng chính lúc đó, chàng nghe Gia Cát Quân phát ra tràng cười lãnh lót :

- Chư vị muốn đến Biệt điện Nguyệt Hân của gia tổ ư? Không sao, tiểu nữ Gia Cát Quân xin thay mặt gia tổ cung nghinh chư vị! Mời vào. Ha ha...

Nhanh như chớp, Tư Không Bạch đảo người lạng vào một chỗ khuất cạnh đó, đúng lúc nghe tiếng gầm phẫn nộ của Bạch Hoa Lão Quân vang lên :

- Phẫn đồ Dương Liễu Liễu. Nếu tiểu cô nương chấp thuận giao phần đồ cho lão phu, Bạch Hoa Lão Quân này cùng toàn thể Bạch Y giáo sẽ do tiểu cô nương tùy nghi sử dụng.

Từ chỗ khuất, chàng nhìn ra. Hồi ôi nữ lang bị Xuân Mai nắm giữ chính là Dương Liễu Liễu. Vậy là Dương Liễu Liễu, không phải Hứa Vân Anh lúc nãy do lạc vào trận đồ nên bị Gia Cát Quân tìm thấy và chế ngự.

Nghe Bạch Hoa Lão Quân nói như thế Gia Cát Quân cười chum chim :

- Hóa ra lão trượng đây là Bạch Hoa Lão Quân vang danh thiên hạ? Được! Nếu ả này chính là phần đồ của quý giáo, tiểu nữ rất sẵn lòng giao trả cho.

Có một tiếng gầm to lớn bỗng vang lên :

- Nha đầu chó hồ đồ. Đó là người của bổn cung, kẻ nào dám tùy tiện bắt giữ?

Sau tiếng gầm này là tiếng gầm của Cung chủ Bắc Băng cung, tiếng rít phẫn nộ của mẹ Phong Hóa Xú Diện cũng được mẹ thốt ra :

- Hứa Vân Anh! Ngươi còn dám chường mặt ra đây à?

Diễn biến xảy ra thật nhanh và thật hỗn loạn...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Biệt điện Nguyệt Hàn

Trong khi Cung chủ Bắc Băng cung bất ngờ động thân lao đến chỗ Xuân Mai định đoạt lấy Dương Liễu Liễu thì mục Phong Hỏa Xú Diện lại lao đến ở Hứa Văn Anh đang kinh hoàng đứng cạnh Dương Thanh, Bang chủ Ngân Bào bang, hiện cũng là người được Bắc Băng cung thu nhận.

Mục Phong Hỏa Xú Diện gào rít :

- Còn không mau nạp mạng ư?

Vù...

Dương Thanh gầm vang :

- Kẻ nào dám gây hấn với bôn cung Bắc Băng? Lui!

Vù...

Ở phía Xuân Mai cũng có tiếng quát của Cung chủ Bắc Băng cung :

- Nếu không giao người, tất phải chết.

Vù...

Xuân Mai chưa kịp có phản ứng thì đã có Bạch Hoa Lão Quân ra tay :

- Nhậm Thiên Hành! Người to gan thật đấy! Chớ trách lão phu phải trừng trị người như một phản đồ. Đờ!

Vù...

Thoáng nhìn qua cục diện, Gia Cát Quân lập tức quát bảo Xuân Mai :

- Mau giao ả họ Dương cho ta.

Đón nhận lại Dương Liễu Liễu, Gia Cát Quân bất ngờ vận lực hô hoán :

- Như lời tiểu nữ vừa nói, vị nào là người của Bạch Y giáo hãy đến đây nhận người.

Dương Thanh đang được Hứa Văn Anh tiếp lực, cùng giao đấu với mục Phong Hỏa Xú Diện, tiếng hô hoán của Gia Cát Quân làm Dương Thanh rụng rời.

Lão lao nhanh đến và oai mãnh phát hàn kinh vào Gia Cát Quân :

- Nha đầu muốn chết! Hãy xem Hàn Băng chừng!

Vù...

Gia Cát Quân xô nhẹ tả thủ :

- Lão có đủ tư cách sao? Lui!

Vù...

Ầm!

Đúng lúc đó có tiếng gầm phẫn nộ của mục Phong Hỏa Xú Diện vang lên :

- Nha đầu! Chết!

Vù...

Àm!

Cũng là lúc tiếng quát trầm trọng được Cung chủ Bắc Băng cung phát ra :

- Lão ngẩn ngơ! Tuyết Hoa Lãnh Trảo của bốn cung sao? Đồ!

Vù...

Àm!

Phát hiện công phu của Nhậm Thiên Hành hoàn toàn không như lúc trước, đến phụ thân Bạch Hoa Lão Quân cũng khó lòng chống cự, Giáo chủ Bạch Y giáo Thẩm Nguyên phải ra tay xen vào :

- Họ Nhậm nguoi là Cung chủ Bắc Băng cung nào vậy? Bốn Giáo chủ quyết không tha cho nguoi. Xem chừng!

Vù...

Có Thẩm Nguyên tiếp lực, Bạch Hoa Lão Quân phần chần :

- Lũ vô danh Bắc Băng cung phải chết! Ha... ha...

Vù...

Àm!

Khi đó, sau khi đã hô hoán vẫn không thấy ai đến nhận Dương Liễu Liễu, Gia Cát Quân bất ngờ quát to, tỏ rõ ý định :

- Dù sao tiểu nữ cũng quyết giữ lời. À họ Dương này sẽ giao cho Bạch Y giáo. Còn bây giờ, Xuân Mai. Chúng ta mau tiếp tay cho Bạch Y giáo. Lên nào!

Xuân Mai, Hạ Lan, Thu Cúc, Đông Đào cả bốn nữ lang Hoàng Y lập tức phân khai hai vây đánh Dương Thanh, hai còn lại lao đến tiếp trợ Bạch Hoa Lão Quân và Thẩm Nguyên.

Gia Cát Quân tay vẫn giữ Dương Liễu Liễu, miệng tủm tỉm cười nhìn vào cục diện đang càng lúc càng tỏ ra thuận lợi cho nàng.

Tư Không Bạch cũng đang trong tình trạng tọa sơn quan hổ đấu. Chàng đang quan sát cục diện với cái nhìn tổng thể, để đoán xem ý đồ thật sự của Bắc Băng cung và bọn Gia Cát Quân khi vào Trung Nguyên là gì? Và chàng còn phải biết rõ lập trường của người Trung Nguyên nhất là của Phong Hóa - Bạch Y, một môn một giáo có uy thế nhất võ lâm đương đại.

Bất chợt chàng nhìn thấy Gia Cát Quân đang lên nhìn vào một động khẩu mật mờ hơi sương ở cạnh đó.

Phát hiện điều này, chàng mới nhớ lại, lúc này Nhậm Thiên Hành cùng với Dương Thanh và Hứa Vân Anh cũng từ trong động khẩu đó xuất hiện.

Như vậy phải chăng động khẩu đó là lối duy nhất dẫn đến Biệt điện Nguyệt Hàn, nơi Tuyết Nguyệt nhị hùng cùng ẩn cư?

Và do bọn Nhậm Thiên Hành đã đến trước, đã đi vào động khẩu, di học kia đã bị chúng chiếm hữu chưa?

Gia Cát Quân nhìn như vậy, chứng tỏ ả đang có ý định lên vào Biệt điện Nguyệt Hàn một mình?

Ngắm ngòm lưu tâm, chàng nghĩ, thế nào chàng cũng phải ngăn cản Gia Cát Quân, không cho nàng dễ dàng thực hiện ý định.

Chợt có tiếng Thẩm Nguyên cười đắc ý :

- Họ Nhậm nguoi chạy rồi sao? Đâu dễ dàng thế. Ha... ha...

Chàng đưa mắt nhìn, và thấy bóng nhân ảnh họ Nhậm đang vùn vụt lao về phía ả Hứa Vân Anh.

Vút!

Chưa kịp hiểu Nhậm Thiên Hành muốn làm gì, Tư Không Bạch bỗng nghe họ Nhậm cười khanh khách :

- Hứa cô nương đừng trách Nhậm mỗ. Hà... hà...

Hứa Vân Anh phần uất khi nhận ra ả vừa bị Nhậm Thiên Hành chế ngự.

Ả bị họ Nhậm lôi đi một khoảng đủ xa và ả cảm thấy kinh hoàng khi nghe họ Nhậm lớn tiếng nói rõ ý định :

- Chư vị Phong Hóa môn hãy nghe Nhậm mỗ nói. Bắc Băng cung sẽ giúp chư vị đánh bại Bạch Y giáo, dành vị trí đệ nhất khắp Trung Nguyên. Nếu chư

vị thuận tình, ả họ Hứa này Nhậm mỗ xin hai tay dâng nạp.

Đang sắp sửa hạ thủ ả họ Hứa, lại bị họ Nhậm cướp ngay trước mũi, mục Phong Hỏa Xú Diện động nộ :

- Một Bảo chủ Thiên Nam bảo như ngươi dám lớn tiếng cao ngạo đối với Phong Hỏa môn thế sao? Ta...

Nhậm Thiên Hành cười vang :

- Lão phu nhân xin chớ ngộ nhận, Thiên Nam bảo chỉ là nơi tạm thời dung thân của họ Nhậm này. Thật ra Nhậm mỗ chính là Cung chủ Bắc Băng cung và bản lĩnh ngay bây giờ lão phu nhân sẽ nhìn thấy. Xem đây! Ha... ha...

Àm!

Họ Nhậm tung ra một tuyệt kỹ vào một khối đá thật to ở ngay cạnh đó. Và khối đá nặng không dưới ngàn cân kia lập tức bị tuyệt kỹ của họ Nhậm đánh vỡ thành muôn ngàn mảnh vụn.

Sợ tình thế biến chuyển bất lợi, Gia Cát Quân cười lạnh :

- Vô Nguyên Lãnh Công có lợi hại bằng Thượng Nguyên Thiên Tiên chăng? Xem đây!

Vù...

Àm!

Một khối đá khác tuy đáng vẻ ngoài nhỏ hơn khối đá họ Nhậm vừa đánh vỡ nhưng khi bị Gia Cát Quân vận dụng tuyệt kỹ đánh vào, khối đá đó lập tức tan thành một đồng bụi.

Nhậm Thiên Hành không vì thế mà nao núng. Y cười ngạo nghễ :

- Thì ra hậu nhân của Thượng Nguyên Vương Hóa cũng đã vào Trung Nguyên. Nhưng xem ra bản lĩnh của ngươi vẫn còn khiếm khuyết hỏa hầu. Đầu thế so bì với bốn cung. Ha.... ha....

Gia Cát Quân trề môi, tay đưa cao Dương Liễu Liễu lên :

- Công phu của ngươi do Vô Nguyên Bắc Hóa lưu lại cũng chưa đủ hỏa hầu, ngươi tưởng bốn Công chúa không nhận ra sao? Còn đây, với tính mạng của ả này, ta sắp giao cho Bạch Y giáo để xem ngươi còn ngạo nghễ được bao lâu?

Đàm Tất Khả và Đàm Tất Vĩ bàng hoàng kêu lên :

- Thì ra chuyện Tam Nguyên Tam Hóa là có thật?

Đàm Tất Hạ đảo nhanh trông mắt sau đó dừng ngay mục Phong Hỏa Xú Diện :

- Nội tổ! Đây là cơ hội có thể giúp nội tổ trả lại mối hận thù nào với Bạch Y giáo.

Mục Phong Hỏa Xú Diện lờm mắt giận dữ :

- Ngươi lú lẫn rồi sao? Phong Hỏa môn đường đường vang danh thiên hạ, từ bao giờ có tiền lệ phải nhờ đến ngoại nhân?

Nhậm Thiên Hành biến sắc :

- Lão phu nhân không muốn tự tay trừng trị phản đồ?

Mục Phong Hỏa Xú Diện bật cười :

- Ắ đang trong tay ngươi, trước sau gì ả cũng bị ngươi lấy mạng, như thế chẳng phải lão thân đồ phải phí sức vẫn đạt ý nguyện đó sao?

Họ Nhậm chưa có cách gì chiêu dụ Phong Hỏa môn chịu làm vây cánh, bỗng nghe Bạch Hoa Lão Quân cười vang :

- Mục Phong Hỏa Xú Diện nói thật hấp ý ta, Bạch Y giáo cũng vậy có gì phải mượn tay ngoại nhân, nhất là ngoại nhân đó không phải người Trung Nguyên như chúng ta? Ta thật sự khâm phục mục. Ha... ha...

Đến lượt Gia Cát Quân biến sắc :

- Sao lão trượng thay đổi ý định mau vậy?

Từ Không Bạch đang ẩn ở chỗ khuất cũng phải ngỡ ngàng. Hóa ra Bạch Y - Phong Hỏa có điểm khiến chàng phải khâm phục.

Chàng nhẹ nhàng lao ra, gây kinh ngạc cho mọi người đương diện.

Mim cười chàng lên tiếng :

- Gia Cát Quân, Nhậm Thiên Hành. Vậy là chúng ta lại gặp nhau. Không những thế, mưu đồ thống trị võ lâm Trung Nguyên của bọn ngươi cũng bất thành. Bọn ngươi còn gì để nói nữa không? Ha... ha...

Gia Cát Quân bật rít :

- Ngươi vẫn toàn mạng sao?

Nhậm Thiên Hành cũng phẫn nộ quát :

- Tư Không Bạch ngươi vẫn chưa chết?

Chàng ung dung đưa mắt nhìn quanh :

- Thượng Nguyên, Vô Nguyên đang có ý đồ độc bá võ lâm, gây kiếp nạn cho giang hồ. Nếu chư vị không nghỉ ngơi tại Tư Không Bạch này...

Chàng chưa dứt lời đã bị Thẩm Nguyên nạt ngang :

- Câm! Ta còn chưa trị tội ngươi, sao ngươi dám xuất đầu lộ diện?

Vẫn chưa hết, chàng nghe Đàm Tất Hạ và Đàm Tất Khả cùng quát :

- Ngươi đã hại nội tổ ta ngươi đến chịu chết ư?

- Tiểu tử to gan. Do ta làm nên mới giải cứu ngươi lần trước. Còn bây giờ, nạp mạng!

Đàm Tất Khả hùng hổ lao đến với một chưởng Phong Hỏa lợi hại.

Vù...

Tư Không Bạch đầu lờng trước phản ứng này của lão Đàm. Bất đắc dĩ chàng vung vẩy thanh Lôi Công trụ vừa lấy ra :

- Dừng tay đã nào!

Véo...

Lập tức có nhiều tiếng hô hoán vang lên :

- Sao lại là Lôi Công trụ của bốn bang?

- Kiếm pháp của Thần Kiếm Hồ Thiếu Thu?

- Tiểu tử đã luyện Hồn Nguyên Lôi Công kiếm của Hồn Nguyên Đạo Hóa?

Thoạt nghe chàng biết ngay đó là tiếng kêu kinh ngạc của Dương Thanh, Thẩm Nguyên và Nhậm Thiên Hành.

Và với những ý nghĩ thầm kín chỉ có họ biết Dương Thanh, Thẩm Nguyên và Nhậm Thiên Hành cùng một lúc lao vào vây kín Tư Không Bạch.

Vút! Vút! Vút!

Bỗng có tiếng Bạch Hoa Lão Quân bật quát :

- Nha đầu định đi đâu? Mau giao ả họ Dương cho lão phu.

Cũng có tiếng mụ Phong Hỏa Xú Diện hô hoán :

- Lão Thẩm! Đừng để nha đầu đoạt mất phần di học kia. Mau đuổi theo.

Vút! Vút!

Xuân Mai thất thanh ra lệnh :

- Đây là Biệt điện Nguyệt Hàn do Gia Cát tổ sư lập. Kẻ nào dám tiến vào, giết!

Dương Thanh đang định quật chưởng vào Tư Không Bạch bỗng dừng phát lại :

- Cung chủ...

Nhậm Thiên Hành cũng phải dừng tay :

- Đừng chậm trễ, Dương Thanh! Đi!

Cả hai lập tức đảo người, lao vun vút vào động khẩu nọ Vút! Vút!

Đàm Tất Hạ cũng bám theo :

- Hãy giao Hứa Vân Anh lại đây!

Vút!

Đàm Tất Khả cố phát ra một kinh cuối cùng, đề lộ ý cũng muốn nhanh chân chạy vào Biệt điện Nguyệt Hàn :

- Tiểu tử! Đờ!

Vù...

Tư Không Bạch cũng đang nôn nóng, vội dịch tránh và sao đó cũng động thân lao đi.

Vút!

Hóa ra chàng là người sau cùng lao vào động khẩu tràn ngập hơi sương. Bọn Xuân Mai ngay từ đầu cũng đã kịp theo chân chủ nhân, mắt hút vào động khẩu.

Thị tuyết bị làn sương dày đặc che phủ, Tư Không Bạch chỉ còn biết dựa vào thính giác chậm chậm bước đi.

Đi chưa được năm trượng, tự bản thân chàng chợt có cảm nhận lần này đi ắt khó thoát những nguy hiểm khôn lường. Và nguyên nhân đưa đến cảm nhận đó thoát tiền đối với chàng chỉ là làn sương giả dường như đã bắt đầu lạnh. Đi trong lớp vù dày đặc, bị thấm lạnh là điều đương nhiên. Và cũng là lẽ tự nhiên khi chàng phải vận lực kháng cự. Vậy điều gì là nguyên nhân khiến chàng nảy sinh cảm giác có nguy hiểm?

Những nguyên nhân đó từ đâu đến?

Đầu tiên, ở trượng đường thứ bảy lớp sương lạnh lẽo có vẻ nặng nề hơn, tai chàng chợt nghe như có nhịp hô hấp nặng nề vang lên khá gần.

Thủ sẵn song chưởng, chàng thận trọng bước đến, trong khi thị tuyết bị che mờ thế này, đâu phải không có người lợi dụng để thừa dịp ám toán, có phòng bị sẵn vẫn hay hơn.

Chân chàng bỗng đập vào một vật gì mềm mại. Vật đó có phần trượt đi trước khi dừng lại hẳn dưới sức nặng của toàn thân chàng đặt vào bàn chân.

Vật đó mềm, nhẹ, và trượt như không có tiếng động, nếu không phải chàng vẫn luôn cảnh giác đề phòng và ngưng thần nghe ngóng, có lẽ chàng sẽ không phát hiện điều này.

Chàng dừng lại!

Nhịp hô hấp nặng nề quả nhiên đang vang lên đâu đó gần nơi chàng vừa đặt chân.

Chàng hiểu rồi, có một người vì một nguyên nhân ngoài ý muốn nào đó đã bị ngã xuống và hiện đang nằm bất động cạnh chân chàng. Nhịp hô hấp nặng nề là do người đó đã bị chưởng thương hoặc do không chịu đựng nổi làn sương lạnh cứ thấm lan mãi.

Và vật mà chàng vừa đập chính là một phần y phục của người đó. Nếu không có vật này, vô tình chàng vẫn bước lên, chắc chắn chỉ một bước nữa thôi chân chàng sẽ dẫm đúng vào thân hình người nọ.

Chàng ngồi xuống thì thảo hỏi :

- Các hạ là ai? Bạch Y - Phong Hóa - Vô Nguyên hay Thượng Nguyên?

Không có tiếng đáp, chỉ có tiếng hô hấp như vừa thoáng ngừng trước khi tiếp tục thờ dòn.

Chàng dùng tay sờ soạng. May thay, tay người đó đây rồi, chàng vội kéo người đó lên, dùng khinh thân pháp đưa người đó quay trở ra.

Vút!

Chàng thoáng ngần ngại chút nữa mới luôn ý niệm phải cứu tính người đó. Vì người vừa được chàng cứu chính là...

Mở mắt ra, môi tái ngắt của Dương Liễu Liễu vậy mà vẫn mấp máy :

- Đa tạ... Hãy.... giải huyết... cho...

Dù thế nào thì Dương Liễu Liễu cũng đã nói lên hai chữ đa tạ, không lẽ chàng lại hẹp lượng không chịu ra tay giải huyết cho nàng?

Được chàng giải khai huyết đạo, trước khi ngồi xuống để vận công trục hàn, Dương Liễu Liễu nhìn chàng :

- Cái lạnh ở Biệt điện Nguyệt Hàn này rất khắc nghiệt, ta khuyên ngươi.... đừng vào.

Chàng lặng người trong một thoáng sau đó gật đầu :

- Dù sao, tại hạ vẫn phải vào. Chỉ để cứu những người, à..., không chịu đựng nổi như cô nương.

Dương Liễu Liễu cười nhạt :

- Không phải ta không chịu đựng nổi. Là do ả Gia Cát Quân cố tình mượn đao giết người. Ngươi cứ xem khắp y phục ta thì biết. Đâu phải ai cũng có bước đi thận trọng như ngươi?

Chàng nhìn và lập tức hiểu. Nếu Dương Liễu Liễu không bị chế ngự huyết đạo, với công lực có sẵn, nàng làm sao không chi trì nổi cái lạnh chưa phải là lạnh lắm do chưa đến nổi gần Biệt điện Nguyệt Hàn. Và do nàng bị như vậy, mọi người khi hăm hở lao vượt qua, có không ít bàn chân đã giẫm vào thân hình nàng. Nàng nói đúng, cứ nhìn dấu vết còn lưu lại khắp y phục nàng thì rõ.

Chàng gật đầu :

- Cô nương hãy bảo trọng! Cáo biệt!

Vút!

Chàng lại lao vào động khẩu, đâu biết rằng phía sau Dương Liễu Liễu vẫn nhìn theo chàng cho đến lúc khuất dạng. Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt kỳ lạ, trước kia chưa bao giờ nàng nhìn Tư Không Bạch như vậy.

Với tâm trạng vừa có, Dương Liễu Liễu phải nói là có phần nào yên tâm khi tọa công. Và cho dù việc tọa công của nàng sau đó bị gián đoạn đôi ba lần, đó là những lúc Tư Không Bạch quay trở lại với mỗi lần là một người bị lâm vào cảnh ngộ như nàng lúc này, vẫn còn nguyên tâm trạng yên tâm đó.

Lần thứ hai, Tư Không Bạch quay lại với ả Hứa Vân Anh trên tay.

Giải huyết cho ả, chàng nói với ả bằng giọng vô cảm :

- Tùy cô nương muốn nghỉ thế nào cũng được, hoặc có muốn lưu lại hay không tùy ý. Tại hạ không cam tâm nhìn cô nương biến thành món hàng trao đổi luân phiên giữa Bạch Y - Phong Hòa lại đến Vô Nguyên - Thượng Nguyên.

Không như Dương Liễu Liễu, ở Hứa Vân Anh không hề có lấy một lời đáp tạ. Đã thế, trước lúc loạng choạng bỏ đi, ả còn ném cái nhìn uất hận và căm phẫn vào động khẩu, nơi suýt nữa biến ả thành một thi thể lạnh cóng nếu Tư Không Bạch không kịp đưa ả ra.

Lần kế đó, Tư Không Bạch quay lại với Hứa Vân Thông.

Hứa Vân Thông không bị ai chế trụ huyết đạo. Đơn giản, Hứa Vân Thông không biết tự lượng sức mình nên bị cái lạnh làm cho tê cóng thân mình.

Chàng đặt Hứa Vân Thông ngồi xuống, cố tình nói cho Vân Thông và Dương Liễu Liễu nghe :

- Dẫu sao tại hạ vẫn còn nặng nợ với hai nhà Hứa - Dương. Nếu không phải tình thế bất buộc, công phu Hồn Nguyên tại hạ sẽ nhanh chóng giao trả. Còn như lúc này thì... tại hạ cam chịu sự khinh bỉ của mọi người. Cáo biệt!

Vút!

Tư Không Bạch còn quay lại vài lần nữa nhưng đó là những lần sau khi Dương Liễu Liễu tọa công xong. Nàng nhanh chóng tiếp nhận những người vừa được chàng đưa ra ngoài, là Tả Danh, Kha Lạc và Thạch Nhân.

Đã giao Thạch Nhân cho Dương Liễu Liễu xong, thay vì quay ngay vào như những lần vừa rồi, Dương Liễu Liễu nhìn thấy như chàng có phần chậm bước.

Nàng nhìn và nghi ngại :

- Ngươi không vào nữa? Lạnh quá ư?

Chàng lắc đầu :

- Tại hạ đã nhìn thấy Biệt điện Nguyệt Hàn nhưng chỉ là một Biệt điện hoàn toàn không có người. Phong Hỏa - Bạch Y - Vô Nguyên - Thượng Nguyên tất cả như đã đi đến chỗ nào khác thần bí hơn thì phải.

Dương Liễu Liễu hiểu rõ tại sao chàng cố tình nói ra điều này. Nàng gật đầu :

- Gia phụ sẽ không sao. Đã có Cung chủ Bắc Băng cung ở bên cạnh rồi.

Chàng không nói gì, chỉ sau khi lần lượt nhìn bốn người Hứa Vân Thông, chàng mới lên tiếng :

- Ngay lúc này họ cần có người làm hộ pháp...

Dương Liễu Liễu xua tay :

- Ta biết ngươi vẫn muốn dò xét hành tung của mọi người, yên tâm đi, ta sẽ ở đây chờ cho đến khi ngươi quay lại vì thất bại. Nhân tiện ta sẽ để mắt đến họ.

Chàng mỉm cười với nàng :

- Đa tạ!

* * * * *

Biệt điện Nguyệt Hàn thật đúng với danh xưng.

Đằng sau một cổng vòm có hình dạng như một mặt nguyệt, lãnh khí càng lúc càng tuôn ra mù mịt, khiến chút ánh sáng đang rọi vào Biệt điện cũng muốn tan biến đi.

Vận sẵn Hồn Nguyên chân khí để bảo hộ tâm mạch, chống lại sự xâm nhập của lãnh khí chàng dè dặt chui qua cổng vòm.

Phào... phào...

Lãnh khí tuôn ra từng đợt từng đợt như có sự chuyển động của không khí buộc lãnh khí phải tuôn ra, hoặc như có người dùng kinh lực đẩy từng luồng lãnh khí ra ngoài.

Chàng đi chậm thế mà hay, lãnh khí nọ chỉ làm chàng lạnh chưa đến nỗi làm chàng chùng bước.

Chàng tiến tới.

Phào... phào...

Bắt chợt từ bên trong có một bóng người lao ra, và sầm sập lao thẳng vào chàng.

Động tâm, chàng dịch bộ qua một bên vừa kịp lúc cho bóng đó lao vút qua.

Vút!

Khi lao ngang, chàng chỉ nghe người đó cứ bật rên hừ hừ.

- H...ừ.. Hừ...

Tuy không nhận ra đó là ai nhưng sự xuất hiện của người đó cho chàng biết mọi người không đi đâu mất như chàng nghĩ. Họ chỉ khuất dạng đâu đó tận bên trong Biệt điện và người vừa lao ra chỉ vì không chịu nổi cái lạnh phải tự ý bỏ cuộc.

Chàng lại đi tiếp, cẩn trọng hơn trong việc vận khí kháng lạnh.

Vút!

Lại một bóng người lao ra, vẫn một tiếng rên vang vào tai chàng.

Cứ như thế, khi những bước chân của chàng có phần trì trệ, do lãnh khí tuôn ra mạnh như những luồng quái phong, ngăn không cho chàng bước đến, chàng đếm được có tất cả bảy nhân vật vì bỏ cuộc phải lần lượt lao ngang chàng.

Nhẩm tính lại số người đã hăm hở tiến vào động khẩu, chàng thấy thiếu hai người mà đáng lẽ phải bỏ cuộc từ lâu.

Xem nào, Bắc Băng cung hai người Bạch Y giáo cũng hai, Phong Hỏa môn là bốn, chỉ có nhóm Gia Cát Quân là năm. Vị chi là mười ba người cả thảy. Vậy số bỏ cuộc nếu tính theo bản lĩnh thật sự phải là chín vì chỉ có Nhậm Thiên Hành, Bạch Hoa Lão Quân, mụ Phong Hỏa Xú Diện và Gia Cát Quân là có đủ năng lực chịu đựng.

Nhưng chỉ có bảy người bỏ cuộc. Phải chăng Thẩm Nguyên, Đàm Tất Khả cũng cố sức chi trì?

Đang lầy lăm lẹ vì hai nhân vật này có lẽ nào có bản lĩnh ngang bằng bốn nhân vật kia, bất chợt chàng phát hiện như đang có người cũng lao từ trong ra.

Chàng dịch tránh.

Và chàng nghe người này vừa rên vừa lăm bằm thóa mạ :

- H...ừ... Lão quý.... không... không giúp ta...! H...ừ...! Đã đến lúc... ta phải cho lão sáng mắt... Hừ!

Chàng rung mình. Đó không phải là Thẩm Nguyên sao, và nếu Thẩm Nguyên không chi trì nổi thì Đàm Tất Khả làm sao có thể chi trì? Như vậy, Đàm Tất Khả cũng đã bỏ cuộc và là một trong bảy nhân vật đã lao ngang lúc này.

Vậy còn Dương Thanh? Dương Thanh đâu?

À, chàng vỡ lẽ, Thẩm Nguyên vừa lăm bằm trách phụ thân lão là Bạch Hoa Lão Quân, bảo Bạch Hoa Lão Quân không chịu giúp lão. Có lẽ lão thấy Dương Thanh được họ Nhậm giúp? Họ là chủ bộc còn giúp cho nhau, Thẩm Nguyên hỏi sao không giận khi lão không được phụ thân lão giúp?

Từ Không Bạch bắt đầu cảm thấy cần phải cử động. Bằng không, dù Hồn Nguyên chân khí có bảo hộ được tâm mạch thì chỉ với cái lạnh quả nhiên là khắc nghiệt này, e từ chi chàng bị tê công đến hóa băng mất.

Thoạt tiên, chàng chỉ định co duỗi chân tay mà thôi. nhưng vừa có những cử động đầu tiên, chàng phát giác, bản thân chàng đang bị quái khí lãnh phong đẩy lùi.

Không được! Chàng trụ bộ và đánh vận động chân tay bằng những chiêu thức võ học.

Đầu tiên là Thất Bộ Thiên Tinh cho hai chân, Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã cho hai tay.

Có vận động quả nhiên thu được kết quả khác với lúc chưa vận động. Hồn Nguyên chân khí vì thế tuy có bị tản mát, khiến tâm mạch thoáng lạnh nhưng đầu sao do khí huyết lưu thông chàng cảm thấy sự giá lạnh cũng không đến nỗi nào.

Cứ thế, không biết có phải là quá phần khích hay không, hay do chàng đã nhầm chán những chiêu Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã, chàng bắt đầu vận động bằng cách diễn luyện những môn công phu khác.

Cũng không có nhiều gì, chàng chỉ diễn luyện pho Lôi Công chương trước kia do Dương Hồng chỉ điểm, sau đó là chương phổ Hồn Nguyên với đôi chân liên tiếp dịch chuyển theo Thất Bộ Thiên Tinh.

Chỉ diễn luyện chứ không nhả kinh, chàng biết phải dồn kinh vào cước bộ để không bị lãnh khí quái phong đẩy lùi.

Hết hai pho công phu này, vì thấy sẽ tăng thêm biến ảo nếu phối hợp linh hoạt với Thất Bộ Thiên Tinh, Từ Không Bạch chợt có cảm nghĩ đây là cơ hội cho chàng khổ luyện công phu, chàng diễn luyện lại vài lượt nữa với thái độ chuyên tâm chuyên ý.

Do quá chuyên tâm, chàng không nhận ra chàng đang tiến đến chỗ nào. Bất quá, tai chàng có nghe nhiều nhịp hô hấp có khoan có trầm ổn và cũng có trì trệ.

Chàng chỉ sức tỉnh khi nghe ai đó phát lên tiếng rên khá lớn :

- Ta chịu hết nỗi rồi. Hừ... hừ!

Lập tức có hai tiếng rên khác vang lên cũng chung một ý nghĩ :

- Ta cũng vậy! Mụ không lui, ta cũng không lui! Hừ... hừ...

- Cung chủ! Thuộc hạ... thuộc hạ...

Có hai phát hiện chợt đến với chàng :

- Thứ nhất, ba tiếng rên đó lần lượt do mụ Phong Hòa Xú Diện, lão Bạch Hoa Lão Quân và Dương Thanh thốt lên, chứng tỏ những nhảm tính lúc này của chàng đều đúng. Thứ hai, vì mất đi sự chuyên tâm chuyên ý, có vẻ như lãnh khí đang có dịp công kích và xâm nhập tâm mạch chàng.

Động tâm, chàng vội gạt bỏ mọi tạp niệm, bắt đầu trở lại việc diễn luyện công phu, tiếp theo sau là chương phổ Hồn Nguyên chân chàng vẫn đi tới với Thất Bộ Thiên Tinh đã quá thuần thục.

Được một lúc, tai chàng lại phải nghe đâu đó phía sau chàng những đợt kinh phong rú rít.

Ngờ có người ám toán, chàng quay đầu lại nhìn phía sau.

Không phải có người ám toán, đó là Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành họ cũng đang diễn luyện công phu như chàng. Còn tại sao có tiếng kinh phong

rú thì đó là do cả hai đang tranh nhau để giành phần là người đầu tiên đi sát phía sau chàng. Vì tranh nhau, họ buộc phải nhả kinh vừa là hăm dọa vừa là đẩy lùi đối phương qua một bên để tranh lối.

Bị phân tâm tất phải bị lãnh khí thấm nhập và dường như còn bị quái phong đẩy lùi lại, Tư Không Bạch kinh tâm, sợ vô tình lùi đúng vào những luồng kinh đang tranh nhau của hai nhân vật phía sau.

Vận dụng hết Hồn Nguyên chân khí, Tư Không Bạch bất ngờ lấy Lôi Công trừu ra. Và một hai thức Hồn Nguyên Lôi Công kiểm liên được chàng thi triển.

Véo...

Bùm... bùm...

Lần này chàng phải nhả kinh, đồng thời còn phải chú mục nhìn về phía trước mỗi khi tiếp tục tiến bước.

Vì chàng vừa nhận ra ở nơi này tuy lãnh khí quái phong vẫn còn hiện hữu và là sự hiện hữu mãnh liệt hơn lúc trước nhiều, nhưng những lớp sương vụ đã không còn.

Chính vì thế chàng mới nhìn thấy rõ Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành.

Do thị tuyến đã tỏ tường, chàng thấy ở phía trước độ năm trượng, quả nhiên đang có một Biệt điện nguy nga tráng lệ. Và chính từ hai cánh cổng của Biệt điện, như đó là điểm xuất phát những luồng lãnh khí quái phong liên tu bất tận.

Chàng phải nhả kinh, có như thế mới mong chống nổi quái khí lãnh phong.

Chàng phải mở to hai mắt để nhìn, có như thế mới biết cái gì, điều gì, vật gì hay là nhân vật nào đang phát ra những luồng quái phong mang theo lãnh khí. Và phải như thế chàng mới có thể tiến vào Biệt điện, phải đắc thủ di học thượng thừa của Tuyết Nguyệt nhị hùng trước khi di học này rơi vào tay Gia Cát Quân hoặc Nhậm Thiên Hành.

Véo...

Bùm... bùm...

Đoạn đường được thu ngắn, chỉ còn bốn trượng nữa.

Nhân lúc chàng dịch bộ vì phải di chuyển theo Thất Bộ Thiên Tinh, Gia Cát Quân bất ngờ quát lên lồng lộng :

- Kê nào dám tranh với ta, kẻ đó phải chết!

Vút!

Gia Cát Quân thi triển khinh thân pháp, lao vượt qua chàng.

Nhậm Thiên Hành cũng đầu cam tâm chịu để Gia Cát Quân chiếm mất tiện nghi. Họ Nhậm cũng quát :

- Bỏ cung là người đến trước. Nha đầu nguoi đừng mong đắc thủ.

Vút!

Tuy nôn nóng nhưng do tự lượng sức, Tư Không Bạch biết nếu thi triển khinh công, cước bộ đương nhiên phải mất ổn định khó tránh khỏi bị quái phong đẩy lùi.

Chàng bắt quả chỉ dám vận dụng nhanh hơn Thất Bộ Thiên Tinh. Không những thế, Hồn Nguyên Lôi Công kiểm cũng được chàng phả chân lực vào nhiều hơn, mạnh hơn.

Véo...

Bùm... bùm...

Sự việc xảy ra khiến cho Tư Không Bạch không thể không đắc ý.

Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành vì quá tham nên vụng tính, phải bị quái phong đẩy lùi về phía sau, còn xa hơn vị trí vừa xuất phát nữa.

Theo phản ứng tự nhiên, cả hai phải nương vào nhau mới có thể dừng lại và trụ vững bộ vị.

Trong khi đó, Tư Không Bạch chỉ còn cách Biệt điện độ ba trượng.

Với khoảng cách này chàng thấy phía trước có hai người ngồi nép sau cánh cửa mở rộng. Vì từ sau hai cánh cửa đó chính xác là đang có hai luồng kinh

được quạt ra, một mạng theo quái phong còn một toát ra lãnh khí.

Mơ hồ đoán ra hai nhân vật đó là ai, và cảm thấy không thể nào tin nếu đó đúng là hai nhân vật vừa đoán, Tư Không Bạch lại phải thi triển công phu để vừa kháng cự quái phong lãnh khí vừa có thể tiếp tục tiến đến.

Véo...

Bùm... bùm...

Chàng đã có nhận định, dường như càng thi triển Hỗn Nguyên Lôi Công kiếm càng cảm thấy chân lực dần lưu dễ dàng hơn, thông suốt hơn.

Và bây giờ, điều đó đã được minh chứng là có thật. Chàng chưa cảm thấy mệt dù đã chống chọi khá lâu trong tình cảnh này.

Chàng càng thêm phấn khích, thi triển biến ảo hơn với hai thức kiếm vồn vện.

Bùm... bùm...

Chợt có tiếng quát đồng loạt của Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành :

- Đi!

Vút! Vút!

Và là hai bóng người cùng lao vượt qua đầu chàng.

Chàng biến sắc, biết là Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành vì sợ di học nọ rơi vào tay chàng nên cả hai phải hiệp lực để cùng thần tốc lao vào Biệt điện.

Chàng định thi triển kinh thân pháp. Nhưng nghĩ vậy quá mạo hiểm, chàng đành trút giận vào thức Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã Hỗn Nguyên.

Véo...

Bùm... bùm...

Khoảng cách thu ngắn chỉ còn một trượng, chính lúc này chàng bỗng nghe tiếng kêu hoảng của Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành :

- Ô hay! Làm gì có di học lưu lại?

- Úy! Dường như đó là...

Vụt hiểu, Tư Không Bạch quát to :

- Nhị vị lão tiền bối xin mau dừng tay. Đừng để kẻ hậu sinh này vẫn tiếp tục thất lễ, mạo phạm đến thiện ý được nhị vị dành cho.

Lập tức, từ sau hai cánh cửa lần lượt có hai thanh âm cất lên...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tuyệt Nguyệt nhị hùng

- Thiện ý? Ha... ha... Tiểu tử thật khéo nói! Ha... ha...

- Vương huynh! Muội cảm thấy hình như tiểu tử đoán đúng ý nghĩ của chúng ta? Chúng ta phải làm gì đây?

Cùng với lời thoại, dường như thừa nhận những gì Tư Không Bạch vừa nói, hai luồng kinh một quái phong một lãnh khí chợt có một thoáng khựng lại.

Không bỏ lỡ cơ hội, Tư Không Bạch bật tung người định lao vào Biệt điện.

Nhưng quả là bất ngờ từ sau cánh cửa bên tả của Biệt điện chợt có tiếng quát vang lên :

- Ngươi chưa thể vào dễ thế đâu! Chậm đã nào.

Vù...

Luồng quái phong lại xuất hiện khiến Tư Không Bạch do vừa cất mình lên phải bị quái phong cuốn đến bất ngờ hất lùi lại.

Kinh tâm, chàng cố sức đề trụ bộ, tay nâng cao thanh Lôi Công trủy :

- Với tất cả lòng thành, hậu sinh chỉ muốn vào để bái phỏng nhị vị lão nhân gia. Mong được chấp thuận.

Chàng phát kinh, phỏ vào một thức kiếm Lôi Công, đỡ vào một luồng quái phong.

Véo...

Ầm! Ầm!

Chấn kinh làm cho Tư Không Bạch phải lùi dài, khiến khoảng cách giữa chàng và Biệt điện phải gia tăng, có đến ba trượng chứ không phải ít.

Tiếng quát từ cánh cửa bên tả một lần nữa vang lên :

- Ngươi kém thế sao, tiểu tử? Ngươi làm ta thất vọng đấy! Thử lại xem nào.

Vù...

Nếu không tin vào thiện ý của nhân vật liên tiếp phát ra hai đợt quái phong uy mãnh, có lẽ Tư Không Bạch sẽ vì lời lẽ hàm ý khích nộ này làm cho tức giận. Tuy nhiên, kịp nghĩ lại, chàng nhận ra dường như ẩn ý của câu nói chỉ muốn khuyến khích, không phải chê bai khinh蔑. Điều đó làm cho chàng động tâm, vừa phát chiêu nâng đỡ vừa lên tiếng hỏi dò :

- Lão tiền bối nói hậu sinh kém là kém về phương diện nào? Nếu là về chiêu thức, thì điều này hoàn toàn đúng. Hậu sinh vẫn chưa có phúc phận tìm đủ pho kiếm quyết Lôi Công Hồn Nguyên. Mong lão tiền bối nương tay cho.

Véo...

Ầm! Ầm!

Chàng lại bị chấn lùi và sắp sửa lùi cách năm trượng như lúc đầu. Nhưng lần này do có những ý nghĩ chợt đến, chàng vội vận dụng Thiên Tinh Thất Bộ, lợi dụng lúc thân hình còn đang chao đảo lắc lư, nhanh chóng lách qua quái phong để tiến nhanh về phía trước.

Nhờ đó, cuối cùng chàng vẫn giữ nguyên khoảng cách ba trượng.

Ở cửa mé hữu lập tức có thanh âm phát ra :

- Vương huynh thấy thế nào? Tiểu tử cũng dễ dạy đó chứ?

Nghe câu này chàng hoang mang, sao lại là dễ dạy?

Tiếng quát ở cánh cửa bên tả bỗng vang lên :

- Nhưng vẫn còn kém lắm! Có một lần nữa xem cho dù ngươi không thật sự học đủ pho kiếm Lôi Công.

Vù...

Có một tia chớp vụt lóe trong tâm trí, chàng nghĩ, hay là cách chàng từng vận dụng, vừa diễn luyện công phu vừa tiến dần về phía trước, cố vượt qua chướng ngại là lãnh khí quái phong, chính là cách mà hai nhân vật này muốn giúp bất kỳ ai trước khi lọt vào được Biệt điện được dịp khổ luyện công phu? Và khi chàng hãy còn kém phải chăng trong cách diễn luyện của chàng hãy còn có sơ suất khiến hai nhân vật nọ khó thể hài lòng?

Cần phải kiểm định lại ý nghĩ này, Tư Không Bạch lại phát chiêu, chân di chuyển theo Thiên Tinh Thất Bộ.

Véo...

Ầm! Ầm!

Lần này tuy Tư Không Bạch không bị chấn lùi nhưng để tiến lên thì vẫn chưa có kết quả :

- Hãy thử lại vậy!

Vù...

Có vẻ chàng đoán đúng, nhân vật nép sau cánh cửa bên tả lại vừa quát vừa phát ra quái phong.

Vậy là chàng đã minh bạch. Lập tức, chàng toàn tâm toàn ý, chỉ chú ý vào từng chiêu từng thức với toàn bộ chân nguyên được vận dụng đến tột độ.

Vù...

Ầm! Ầm!

Sau Lôi Công chương là chương pháp Hồn Nguyên, với đôi lần dùng Hồn nguyên Lôi Công kiểm xen kẽ. Cứ thế, duy trì được một lúc lâu, Tư Không Bạch nhận ra khoảng cách vậy là vẫn giữ nguyên, chưa có chút tiến triển.

Trong khi đó, quái phong vẫn xuất hiện điều đặn như muốn thử tính nhẫn nại của chàng.

Thấy khó có thể thu ngắn nếu không tìm ra đầu pháp nào khả thi, chàng đâm ra tiếc nuối vì vẫn chưa có đủ pho kiểm quyết Lôi Công.

Ý tiếc nuối vừa xuất hiện, bất ngờ tạo ra cho chàng một ý niệm khác.

Vậy nghĩa là gì, khi chàng bảo chàng không có đủ pho kiểm quyết thì hầu như từ lúc đó trở đi ngoại trừ luồng quái phong, chẳng phải chương lĩnh khí đã không còn?

Chàng khiếm khuyết kiểm quyết, lĩnh khí quái phong cũng khiếm khuyết mất một? Như vậy, đó là sự công bằng mà hai nhân vật thượng đỉnh nọ cố tình tạo ra cho chàng?

Càng nghĩ càng thấy đúng, Tư Không Bạch chợt phần chấn hấn. Chàng chủ động phát chiêu, không chờ luồng quái phong xuất hiện :

- Hậu sinh cam bẻ thất lễ. Xem chiêu!

Vù...

Ở cánh cửa bên tả lại xuất hiện luồng quái phong :

- Liệu có được như người nói không?

Vù...

Ầm! Ầm!

Nhờ có Thiên Tinh Thất Bộ khoảng cách ba trượng vẫn được Tư Không Bạch duy trì sau đôi ba lần chạm chiêu.

Và sau một lần chạm chiêu như vậy nữa, đủ cho Tư Không Bạch nhận ra tốc độ xuất hiện đều đều của quái phong, đó là sự xuất hiện từng nhịp từng nhịp một. Giữa nhịp này và nhịp kia đương nhiên phải có sát na gián cách.

Nhận ra điều đó, ngay khi tiếng chạm kinh vừa phát sinh, nhân lúc đang vận dụng Thiên Tinh Thất Tinh Bộ, chàng bất ngờ thi triển khinh thân pháp lao vút vào.

Vút.

Tiếng quát của nhân vật nọ bật lên :

- Kẻ cũng khá nhưng vẫn chưa đủ. Lui!

Vù...

Quái phong vừa thấp thoáng xuất hiện, Tư Không Bạch lập tức trụ bộ, di hình hoán vị ngay, theo Thiên Tinh Thất Bộ, hữu thủ quật ra Hồn Nguyên Lôi Công kiểm

Chàng nào dám để đến lúc thân hình bị quái phong chấn lùi.

Véo.

Ầm! Ầm!

Cũng theo cung cách mới rồi, tiếng chạm kinh vừa vang lên, thân hình chàng lập tức vút lên với thân pháp thượng thừa.

Vút!

Vậy là chàng đã lọt qua hai cánh dẫn vào Biệt điện.

Thu hồi chân lực, chàng lập tức nghiêm mình, đồng dục lên tiếng :

- Hậu sinh Tư Không Bạch, nhờ nhị vị lão gia nương tay, nay xin bái kiến.

Không khí trong Biệt điện lập tức lắng lại, đến nỗi chàng nghĩ chàng vừa có một hành động nào đó không đúng.

Nhưng sau đó, hai cánh cửa Biệt điện chợt đóng lại, cho Tư Không Bạch nhìn thấy hai nhân vật quả nhiên ngay từ đầu đã ẩn mình sau cánh cửa. Hai nhân vật đó nhìn nhau và đồng thanh buông ra những tiếng cười sảng khoái :

- Ha... ha...

- Ha... ha...

Không nghĩ vội đến ý nghĩ của hai loạt cười này, Tư Không Bạch chỉ phải kinh tâm khi được dịp nhìn rõ lư sơn chân diện mục của hai nhân vật nọ. Đó là một đôi nam thanh nữ tú, nam thì uy lẫm, nữ thì nhan sắc diễm lệ với niên kỷ của cả hai cộng lại vẫn chưa đến một trăm.

Như vậy, chàng thăm hoang mang, hai nhân vật này là ai? Liệu có xứng với lời xưng hô lúc nãy của chàng, đã gọi họ là nhị vị lão nhân gia?

Đảo mắt nhìn quanh, chàng cũng nhìn thấy ở hai bên là hai kẻ đã lao vào chàng lúc nãy. Và Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành cũng đang có sắc mặt hoang mang như chàng. Cho dù họ là người vào trước, có dịp nhìn rõ diện mạo của hai nhân vật này trước chàng nhưng họ vẫn hoang mang. Có thể hiểu họ hoang mang vì không thể đoán ra hai nhân vật này là ai? Là Tuyết Nguyệt nhị hùng trăm năm trước đã thất tung hay đôi nam nữ này là hậu duệ của Nhị hùng Nguyệt Tuyết?

Hai nhân vật nọ cũng đến lúc ngưng cười và họ lần lượt đưa mắt nhìn Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành.

Vị nam nhân là người đầu tiên lên tiếng :

- Ngươi tự xưng là Công chúa, có lẽ nào nhà Gia Cát đã thật sự củng cố vương quyền?

Đó câu hỏi dành cho Gia Cát Quân. Đương nhiên Gia Cát Quân phải đáp :

- Không làm vua một nước, cũng phải làm bá chủ một phương. Đó là không phải là di ngôn của tổ tiên nhà Gia Cát sao?

Vị nam nhân cười nhạt :

- Ngươi đã vào đến tận Trung Nguyên này, phải chăng chữ “một phương” mà ngươi đề cập đến vô lâm Trung Nguyên?

Gia Cát Quân chợt liếc mắt nhìn Tư Không Bạch :

- Đó là ý nguyện của tiểu nữ, phải khuất phục vô lâm Trung Nguyên, đưa vương quyền của nhà Gia Cát từ Đại Lý xa xôi, quay lại Trung Nguyên này.

Vị nam nhân vụt thờ dài, đưa mắt nhìn nữ nhân nọ :

- Vết xe đổ lại tái diễn. Lão muội muội! Hai chữ Vương Hóa tai hại như thế đấy!

Nữ nhân nọ gật đầu và bắt ngờ đặt câu hỏi cho Nhậm Thiên Hành :

- Cung chủ đại giá đến Trung Nguyên, cho hỏi, tại sao không thấy Cung chủ đưa ra tín bài tối thượng cho lão nương hành lễ?

Nhậm Thiên Hành biến sắc :

- Tôn giá đây là.... là...

Sắc mặt của nữ nhân nọ chợt đánh lại :

- Lão nương tưởng Cung chủ đã biết? Lâu lắm rồi, kể từ khi bốn cung vỡ mộng Bắc Hóa Trung Nguyên, đến thời lão nương chuyện hầy như còn mới. Và lão nương đã phải du nhập Trung Nguyên với nguyện ý chỉ là dò xét xem người Trung Nguyên có còn hận hay khinh miệt bốn cung không?

Giọng của nữ nhân chợt có phần hòa dịu :

- Đến khi ta biết được đức độ của Hồn Nguyên Đạo Hóa, vì muốn giữ thể diện cho bốn cung, đạo nhân không những giữ kín những gì xảy ra, đến việc thu nhận truyền nhân hầu để phỏng chuyện xưa tái diễn cũng không có, lão nương cảm thấy việc dò xét hóa ra vô dụng.

Lại thay đổi giọng nói một lần nữa, nữ nhân hỏi Nhậm Thiên Hành :

- Theo tin tức lão nương đã đưa về, những tướng lần này Cung chủ tìm đến là để xử phạt lão nương. Hóa ra không phải như thế sao?

Nhậm Thiên Hành bối rối :

- Bốn Cung chủ... bốn Cung chủ vẫn chưa nghĩ đến chuyện... đến chuyện đó.

Nữ nhân thở dài :

- Có nghĩ hay không cũng vậy thôi. Cung chủ thấy rồi đó, với sở học còn khiêm khuyết, trong khi Cung chủ cần phải dựa vào sức người khác mới vào được Biệt điện, một Tư Không Bạch kia vẫn có thể tự vào. Xem ra Cung chủ nên quay về và đừng bao giờ làm trái di huấn của tiền nhân đã hứa với Hồn Nguyên Đạo Hóa.

Nhậm Thiên Hành chột vòng tay thi lễ :

- Bỏn Cung chủ nào dám vi phạm cấm điều, khiến bỏn cung mãi mãi sau này mang tiếng bội ước. Bỏn Cung chủ tìm đến chỉ vì...

Y ngáp ngừng, khiến nữ nhân phải hỏi :

- Mục đích của Cung chủ là gì?

Nhậm Thiên Hành sau một lúc lưỡng lự thốt ra :

- Còn một phần cuối để giúp bỏn Cung chủ luyện thành Vô Nguyên chân khí thượng thừa. Bỏn cung chỉ mong tôn giá điểm hóa.

Nữ nhân chột cười :

- Điểm hóa? Ha ha...

Nam nhân nọ như cũng hiểu tại sao nữ nhân cười, chột hỏi Gia Cát Quân :

- Ngươi đến đây vì muốn tìm di học? Được! Hãy cho ta nhìn thấy Thượng Nguyên lệnh bài, ta sẽ trao tặng di học cho ngươi.

Gia Cát Quân ngắc ngứ :

- Lệnh bài đó... lệnh bài đó...

Không chờ nghe Gia Cát Quân tìm lời giải thích, nam nhân nọ chột quay nhìn Tư Không Bạch :

- Tiểu tử ngươi cũng muốn tìm di học?

Chàng quả quyết lắc đầu :

- Không hề! Nếu trước kia hậu sinh từng nghĩ, nhị vị ẩn cư vì muốn hiệp lực, tự nghiền ngẫm ra công phu thượng thừa để tái diễn lại trận đối đầu của Tam Nguyên, bây giờ vẫn bởi đã nghĩ khác.

- Ngươi nghĩ như thế nào?

Chàng vừa đáp vừa sắp xếp mọi ý nghĩ :

- Dùng vương quyền hay dùng uy lực để phục người, nhị vị đã cảm nhận vẫn không bằng dùng sức. Đó là nguyên nhân khiến nhị vị ẩn cư.

Nam nhân nọ gật đầu :

- Không sai! Nếu không phải vậy, ta và Phi Tuyết Tiên Từ đâu dễ gì để cho hai chữ Tuyết Nguyệt chìm vào quên lãng. Vậy ngươi đến đây làm gì?

Chàng tuân tự nhìn Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành :

- Hậu sinh không muốn họ tái diễn chuyện năm xưa. Dù chưa rõ là chuyện gì đã xảy ra như thế nào nhưng hậu sinh vì có cảm nghĩ ngữ nghĩa sâu xa của hai chữ Đạo Hóa nên không muốn họ tìm thấy di học.

Nam nhân nọ cười nhạt :

- Vậy lúc ngươi tiếp nhận di học của Hồn Nguyên đạo nhân, trong di tự đạo nhân không một lời đề cập đến chuyện đã xảy ra sao?

Chàng lắc đầu :

- Hậu sinh...

Chàng chưa kịp giải thích nữ nhân nọ là Phi Tuyết Tiên Từ chột lên tiếng :

- Không di tự là đạo nhân không muốn nhắc lại chuyện đã qua. Càng tốt!

Quay nhìn nam nhân nọ, Phi Tuyết Tiên Từ bật cười :

- Vương huynh nghĩ sao? Chuyện chúng ta dùng Phi Tuyết Cung Hàn lệnh để điếm chỉ chỗ ẩn cư, xem ra cũng thu được nhiều kết quả?

Nam nhân nọ gật đầu :

- Không sai! Và điều này là những kết quả không ngờ.

Những lời này thật khó hiểu, khiến ba nhân vật hậu bối là Tư Không Bạch, Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành phải mang vẻ mặt ngờ ngác.

Như hiểu rõ tâm trạng của họ, nam nhân nọ chột cát cao giọng, quát mắt nhìn Gia Cát Quân :

- Mọi việc do thiên ý. Hậu quả đến sẽ khó lường nếu có người manh tâm chống lại thiên ý. Ngươi hiểu rõ chưa?

Phi Tuyết Tiên Tử cũng đăm đăm nhìn Nhậm Thiên Hành :

- Ngươi thật to gan! Hậu quả đến với ngươi, e ngươi không gánh nổi.

Và đồng loạt cả hai nhìn Tư Không Bạch :

- Ngươi sợ di học của bọn ta rơi vào tay ác nhân?

- Đừng quá lo! Nếu muốn, ngươi cũng nên nhìn qua một lần để biết công phu Vô Nguyên, Thượng Nguyên như thế nào. Xem đây!

Tư Không Bạch càng thêm hoang mang, không thể hiểu những lời dành cho Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành do hai nhân vật Tuyết Nguyệt vừa nói là có ý gì, chột chàng thấy cả hai chậm chậm nâng cao dần song thủ.

Bất giác nhớ lại câu nói vừa rồi, họ bảo chàng cũng nên nhìn một lần cho biết, chẳng hiểu họ sắp sửa diễn luyện công phu và là công phu Vô Nguyên, Thượng Nguyên thượng thừa.

Kinh tâm chàng lùi lại.

Và chàng bỗng nhìn thấy Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành đang đau đầu nhìn vào từng cử động của hai nhân vật nọ.

Chàng cũng vội nhìn.

Họ diễn luyện thoát đầu là chậm, sau nhanh dần, cho Tư Không Bạch nhận ra đây là cuộc diễn luyện công phu vô tiền khoáng hậu, rất lợi hại.

Lãnh khí và quái phong bắt đầu tuôn ra ngùn ngụt, buộc Tư Không Bạch phải vận lực kháng cự.

Nhưng do lãnh khí và quái phong càng lúc càng tuôn ra nhiều, để khỏi lạnh cóng, từ lúc nào không biết, Tư Không Bạch cũng bắt đầu vận động tứ chi, tự diễn luyện công phu của chàng.

Vù... Vù...

Có lẽ chưa lần nào Tuyết Nguyệt nhị hùng phải diễn luyện công phu bằng tất cả chân lực của họ như lần này. Vì Tư Không Bạch có cảm nhận chàng khó có thể chịu đựng nổi lãnh khí và quái phong.

Chàng bị áp lực bức dồn về phía sau vô tình chàng cũng nhìn thấy Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành bị bức dồn như chàng. Cả hai đang tìm cách lùi ra phía cửa

Chột chàng sinh nghi :

Họ đang tìm cách thoát thân? Tại sao?

Không như chàng, tuy đang bị bức dồn nhưng vì muốn xem một lần cho biết, như lời Tuyết Nguyệt nhị hùng vừa bảo. Chàng đang cố gắng chống chọi.

Áp lực càng tăng cao và do hai cánh cửa đã bị đóng, do Tuyết Nguyệt nhị hùng cùng lúc diễn luyện, áp lực nọ dần dần tạo thành lực xoáy tròn Tư Không Bạch vẫn chú mục nhìn vào cuộc diễn luyện và thấy Tuyết Nguyệt nhị hùng đang biến thành hai bóng mờ ảo cuộn xoáy vào nhau.

Cố cường lại lực xoáy, chàng bất ngờ dừng đến Lôi Công trụ để tự diễn luyện Hồn Nguyên Lôi Công kiếm Đến lúc này, có vẻ như không đúng lắm, chàng cảm nhận đất dưới chân đang rung chuyển.

Khó thể tin vào thời điểm này, ở đây lại có địa chấn xuất hiện, Tư Không Bạch vẫn cố tiếp tục chi trì.

Bùng... bùng...

Ần ước có những tiếng động ầm ầm vang lên và nếu Tư Không Bạch vẫn chưa tin là đang có chuyển biến bất ngờ xảy đến thì hai tiếng kêu thét của Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành bỗng vang lên, buộc chàng phải tin Gia Cát Quân gào thét kinh hoàng :

- Tăng tổ lão nhân gia xin tha cho tiểu nữ một lần.

Nhậm Thiên Hành cũng gào rú :

- Mong tiên tử xá tội. Tiểu nhân nguyện hối cải, sẽ tự về cung chịu tội.

Tuyết Nguyệt nhị hùng tuy vẫn diễn luyện nhưng cả hai đột nhiên cười vang :

- Bọn nguoi đã biết tội rồi ư? Ha... ha...

- Tội chết tuy được tha nhưng tội sống thì hãy cố chịu đựng vậy. Ha... ha...

Vù...

Vù...

Lực xoáy càng lúc càng lớn dần và tâm điểm chính là hai bóng nhân ảnh cuộn xoáy của Tuyết Nguyệt nhị hùng.

Họ bốc lên khỏi mặt đất và cứ thế cao lên mãi.

Tư Không Bạch có cảm nhận họ không thể nào bốc cao vượt khỏi trần động. Thế nhưng đến lúc đầu họ sắp chạm vào phần trần, có tiếng quát kinh thiên động địa được cả hai cùng phát ra :

- Vô Nguyên khởi nguồn...

- Thượng Nguyên tột đỉnh...

Ầm! Ầm! Ầm!

Trần động vỡ toác, tạo chỗ trống cho bao nhiêu lực xoáy nẩy giờ tích tụ có chỗ vượt thoát ra

Ào...

Ào...

Lực xoáy thoát đi, mang theo hai bóng nhân ảnh mờ ảo của Tuyết Nguyệt nhị hùng, làm cho toàn thân Tư Không Bạch dao động suýt phải bị cuốn hút theo.

Kinh hãi chàng vận lực quát to :

- Hồn Nguyên vận khởi!

Chàng cố trụ bộ trong khi lực xoáy cứ muốn cuốn đi, tạo thành lực dẫn xé làm cho toàn thân chàng cơ hồ như sắp bị phanh thây thành muôn mảnh.

Đúng lúc đó chàng nghe hai tiếng thét thất thanh vang lên :

- A....

- A.... a...

Và thế là, Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành vì không thể chi trì nổi bị lực xoáy cuốn vút lên cao, lao luôn ra ngoài Biệt điện, theo chỗ nứt toát vừa xuất hiện trên trần động.

Vút! Vút!

Phải một lúc lâu sau đó, khi lực xoáy tan dần, Tư Không Bạch mới biết bản thân vậy là vẫn bình ổn.

Nhìn lại Biệt điện giờ trống vắng, Tư Không Bạch hoang mang không hiểu sao Tuyết Nguyệt nhị hùng làm như thế là có ý gì. Và họ đã bay biến đi đâu?

Với tâm trạng như thế, chàng lững thững đi ra và xung quanh chàng lúc này lạnh khí và quái phong đã hoàn toàn tan biến mất. Trả lại cho nơi đây một cốc núi bình lặng như bao cốc núi khác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thiên nan vạn nan

Điều gì đã xảy ra?

Không hẹn mà đồng, đó là câu nghi vấn do Tư Không Bạch và Dương Liễu Liễu bật lên hỏi cùng một lúc. Tư Không Bạch hỏi vì phát hiện Dương Liễu Liễu không hiểu sao lại có sắc mặt nhợt nhạt với hai bên miệng vẫn còn dính nhiều huyết tích, trong khi đó vẫn không thấy bọn Hứa Văn Anh cùng xuất hiện với nàng.

Ngược lại Dương Liễu Liễu hỏi vì thấy chỉ có mình Tư Không Bạch quay ra ngoài động khẩu. Không những không thấy Gia Cát Quân hoặc Nhậm Thiên Hành mà người đang được chàng mang trên vai chính là Dương Thanh phụ thân nàng.

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, cân nhắc xem việc nào trọng và việc nào không trọng, Tư Không Bạch vội đặt Dương Thanh xuống giải thích trước :

- Lúc quay ra, tại hạ thấy lệnh tôn đã như thế này. Sợ cô nương trông, tại hạ chưa kịp tìm hiểu điều gì đã xảy đến cho lệnh tôn.

Thất kinh Dương Liễu Liễu vội xem qua kinh mạch cho thân phụ. Sau đó nàng hốt hoảng kêu :

- Không thể có chuyện này! Công phu của gia phụ không thể tự biến mất, đến nỗi người bị lãnh khí công tâm

Chàng nhăn mặt cũng xem qua kinh mạch cho Dương Thanh :

- Thật khó hiểu! Lúc lệnh tôn vì không chi trì nổi, buộc phải quay lui, tại hạ nghĩ lệnh tôn phải còn công lực. Ai phế bỏ công phu của lệnh tôn?

Dương Liễu Liễu hai mắt đỏ hoe nhìn chàng :

- Công lực của thiếu hiệp là thuần dương. Mong thiếu hiệp giúp cho gia phụ.

Chàng hiểu nàng nói như thế là có ý gì. Chàng gật đầu :

- Tại hạ cũng đã định như thế nhưng vì chưa rõ ý cô nương, nên... Còn bây giờ, được, tại hạ đương nhiên phải giúp.

Chàng đặt tay lên Linh Đài huyết của Dương Thanh, chậm chậm trút chân khí nguyên dương vào.

Được nhiệt khí hỗ trợ, toàn thân Dương Thanh ấm dần, sắc mặt cũng từ từ hồng nhuận. Dương Liễu Liễu vội gọi :

- Phụ thân... phụ thân...

Mở mắt ra, ngay khi Dương Thanh vừa mở miệng, một búng huyết đen bầm bất ngờ bị lão nhỏ ọ ra :

- Ọẹ! A..! Liễu Liễu? Phụ thân vẫn còn sống sao? Phụ thân ngờ...

Đưa tay đỡ phụ thân ngồi lên, Dương Liễu Liễu than oán :

- Sao phụ thân ra nông nỗi này? Nếu không có Tư Không thiếu hiệp..

Chợt nhìn thấy Tư Không Bạch ở bên cạnh và chàng vẫn tiếp tục truyền chân khí Dương Thanh ngỡ ngác :

- Là thiếu hiệp đã cứu ta? Thiếu hiệp không hận ta vì có lần ta cùng họ Nhậm đã thương thiếu hiệp?

Chàng mỉm cười :

- Tiền bối bất tất phải áy náy. Đó là do tiền bối nóng lòng báo thù cho thân phụ, đã là thuộc hạ người, tiền bối đâu thể nào trái mệnh?

Dương Thanh sa sầm nét mặt :

- Họ Nhậm đâu? Hắn vẫn còn trong Biệt điện Nguyệt Hân ư?

Dù sao cũng phải một lần kể, Tư Không Bạch đành phải thuật cho phụ tử Dương Thanh nghe những gì đã xảy ra tại Biệt điện.

Nghe xong, Dương Thanh bỗng cười mồm nguyền :

- Hắn đã bị Phi Tuyết Tiên Tử xử phạt? Đáng cho hắn! Hắn đáng bị như vậy. Ha... ha..

Dương Liễu Liễu hoang mang :

- Chẳng như thân phụ đang thống hận Cung chủ?

- Đừng gọi hần là Cung chủ! Hừ! Chính hần đã hại phụ thân ra nông nỗi thế này, và hần nào phải Cung chủ Bắc Băng cung!

Chàng giật mình :

- Tiền bối nói thế có ý gì? Chẳng phải họ Nhậm từng giúp tiền bối chi trì lãnh khí đó ư?

Dương Thanh hừ lạnh :

- Thoạt tiên ta cũng nghĩ như vậy. Nhưng khi lãnh khí cứ tăng dần, ta mới hiểu hần không hề tốt với ta. Đầu tiên hần dùng ta che bớt lãnh khí đang đe dọa tính mạng hần. Sau đó biết khó lòng chịu đựng được nữa, hần nhẫn tâm hút cạn chân nguyên của ta. Đến đến lúc cuối cùng hần ném ta như ném một phế vật.

Chàng bàng hoàng, thảo nào khi đó chàng cứ nghe Dương Thanh luôn miệng gọi Cung chủ, hóa ra là lúc Dương Thanh nhìn rõ tâm địa độc ác của họ Nhậm. Chàng nghe bưng bưng phẫn nộ :

- Tiền bối bảo hần không là Cung chủ?

Dương Thanh cười gượng gạo :

- Đó là do ta tình cờ phát hiện. Hần bảo phải chi hần có được tín bài tối thượng của Bắc Băng cung, hần đâu cần đến Trung Nguyên xa xôi này để khổ nhọc tìm di học. Từ đó ta đoán, nếu hần không phải là phản đồ Bắc Băng Cung thì do có dã tâm phản bội hần quyết luyện công phu Vô Nguyên đến thượng thừa để quay trở lại đoạt cương vị Cung chủ.

Chàng lặng người đi thật lâu khi biết rõ sự thật này. Và đang lúc chàng miên man với nhiều ý nghĩ chưa thể hiểu, bỗng có tiếng Dương Liễu Liễu hỏi chàng :

- Lần trước thiếu hiệp bị họ Nhậm dùng chương Hàn Băng đã thương chí mạng, tại sao....

Chàng thờ dãi vội đáp :

- Việc tại hạ không chết từ từ tại hạ sẽ thuật lại. Tại hạ chỉ không hiểu bằng cách nào tại hạ đang ở trong cốc núi, nhưng sau khi hôn mê lại được phát hiện ở một nơi ngoài phạm vi cốc núi?

Dương Liễu Liễu chột cùi gặm đầu :

- Đó là ta không nhớ nhìn thiếu hiệp...

Dương Thanh bật kêu :

- Ra đó là nguyên nhân khiến hài tử sau đó lạc mất chúng ta?

Dương Liễu Liễu thở ra :

- Hài nhi vốn rất thận trọng. Nào ngờ, do có sự xuất hiện của ả Hứa Văn Anh làm cho trận thế biến động, khiến hài nhi phải lạc lối.

Chàng nhìn nàng :

- Vì giải cứu tại hạ, cô nương bị lạc lối trong trận đồ, sau lại bị Gia Cát Quân tìm thấy chế ngự. Đại ân này...

Chàng chưa kịp nói lời đáp tạ, Dương Liễu Liễu bỗng ngăn lại :

- Thiếu hiệp hà tất để tâm. Đó là vì Liễu Liễu này muốn đền đáp lần thiếu hiệp giúp phát hiện kẻ đã sát hại nội tổ và cô cô. Huống chi, Liễu Liễu và gia phụ giờ vẫn còn sống, chẳng phải là do thiếu hiệp ra tay trợ giúp đó sao?

Chàng nhớ lại cái chết của ả Đại Hộ Hoa. Lúc đó chàng chỉ muốn Liễu Liễu đừng đối đầu với chàng nên cố tình điểm chỉ hung thủ cho nàng. Nào ngờ nàng vẫn là người ân oán phân minh, sau này đã cứu chàng thoát chết.

Chàng nhìn nàng, thán phục :

- Thật tại hạ không biết phải cảm kích cô nương như thế nào...

Vẫn như lúc này, một lần nữa Dương Liễu Liễu không cho chàng nói dứt lời :

- Thiếu hiệp đừng nói nữa khiến Liễu Liễu thêm hồ thẹn. Chỉ sợ lúc thiếu hiệp biết rõ mọi chuyện, e còn trách Liễu Liễu nhiều hơn.

Và lần này thái độ của nàng làm chàng động tâm :

- Nếu tại hạ đoán không lầm dường như cô nương có thái độ này là có phần nào liên quan đến việc chỉ có một mình cô nương lưu lại đây chờ tại hạ?

Thở hắt ra, Dương Liễu Liễu bồng trao cho chàng một mảnh hoa tiên mà không hiểu từ lúc nào đã bị nàng vo tròn và nắm giữ trong lòng bàn tay :

- Liễu Liễu thật vô dụng, đã phụ lòng ủy thác của thiếu hiệp, sinh mạng của Hứa Vân Thông và bằng hữu chỉ có mảnh hoa tiên này thay thế.

Tư Không Bạch biến sắc, mở vội mảnh hoa tiên và nhìn qua. Sau đó cũng vo tròn như Liễu Liễu đã từng vo tròn, chàng chợt hỏi :

- Một mình cô nương đã phải giao chiến với bọn Xuân Mai bốn người nên mang thương tích?

Liễu Liễu gật đầu, thần sắc có phần biến đổi :

- Thiếu hiệp đừng nghĩ vì Liễu Liễu tham sinh úy tử chỉ lo nghĩ cho bản thân nên không thể bảo vệ họ?

Chàng chậm rãi lắc đầu :

- Tại hạ không hề nghĩ như thế, cho dù Kim Tiền và Ngân Bảo nhị bang mười mấy năm trở lại đây vẫn luôn xảy ra hiềm khích. Duy có điều này, tại hạ cảm thấy khó hiểu. Bọn Xuân Mai dù sao vẫn khó đoán biết chủ nhân của họ sẽ có mệnh hệ gì, vậy tại sao chưa gì họ đã bắt giữ Hứa Vân Thông và còn lưu lại tởm hận, bảo tại hạ phải bảo toàn tính mạng cho chủ nhân của họ?

Dương Liễu Liễu cũng cảm thấy mơ hồ :

- Vậy thì Liễu Liễu không biết rồi. Có thể nào bọn họ biết chủ nhân của họ khó lòng chịu đựng nổi lãnh khí quái phong, trong khi thiếu hiệp đã chứng tỏ điều ngược lại?

Dương Thanh bỗng cười lạt, nói xen vào :

- Đầu có gì khó hiểu! Cũng như họ Nhậm, càng đến gần Biệt điện càng minh bạch, rằng hai luồng quái phong và lãnh khí kia không phải ngẫu nhiên có. Và vì quá am tường công phu Vô Nguyên Thương Nguyên nên cả hai phải biết là ai đã phát ra hai luồng này. Họ Nhậm nguyên là phản đồ, cũng là kẻ mạo danh Cung chủ, hẳn có tật giật mình nên cố tình chiếm đoạt chân khí của ta với hy vọng sẽ thu đạt kết quả tốt. Từ đó mà suy, bọn tiểu liễu đầu Xuân Mai như cũng rõ chủ nhân của chúng là hạng thế nào, ắt sẽ gặp hậu quả ra sao nên...

Chàng vờ lẽ :

- Tiền bối muốn nói rằng Gia Cát Quân cũng là hạng tạo phản như Nhậm Thiên Hành?

Dương Liễu Liễu cũng gật gù :

- Việc Gia Cát Quân cùng chịu xử phạt như họ Nhậm, có lẽ gia phụ đoán đúng, và lại sở dĩ xảy ra chuyện này cũng do bốn người Hứa Vân Thông quá bất cẩn, không hề đề phòng cho dù thấy bọn Xuân Mai tìm cách đến gần. Lúc sự biến xảy ra, một mình Liễu Liễu không thể thay đổi cục diện.

Chàng hoàn toàn thông hiểu :

- Ấu cũng là hậu quả do họ tự chuốc lấy! Họ đâu thể ngay một sớm một chiều nhận rõ tâm địa của bọn Xuân Mai.

Dương Thanh chạnh lòng, phải lên tiếng tự trách :

- Ta cũng đâu khác gì họ. Lúc ta nhận ra tâm địa của họ Nhậm thì đã quá muộn màng.

Dương Liễu Liễu đột nhiên hỏi chàng :

- Thiếu hiệp định lẽ thế nào? Cứu hay không cứu bọn Hứa Vân Thông?

Chàng cười gượng :

- Một mình tại hạ đâu thể quyết định? Chỉ ít, tại hạ cần phải biết Gia Cát Quân hiện giờ đang ở đâu và có chuyện gì xấu xảy ra cho nàng? Đó chẳng phải là đề xuất của bọn Xuân Mai sao?

Dương Liễu Liễu chợt bảo :

- Liễu Liễu cũng muốn tìm họ Nhậm. Thiếu hiệp có chấp nhận cho Liễu Liễu đi chung đường?

Chàng nghi ngại nhìn Dương Thanh :

- Lệnh tôn...

Dương Thanh thở hắt ra, nói rõ ý trước khi chàng đặt nghi vấn cho Dương Liễu Liễu :

- Ta đã nên thân tàn phế, có đi theo cũng chẳng giúp ích gì cho ai. Nơi này dù sao cũng yên vắng, tạm thời ta sẽ lưu lại đây chờ tin.

Dương Liễu Liễu lo ngại :

- Liệu có được không phụ thân?

Dương Thanh nói thật quả quyết :

- Không được cũng phải được! Phụ thân càng thêm yên lòng nếu biết vẫn còn hải tử ngày đêm truy tìm họ Nhậm rửa hận cho phụ thân.

Chàng đứng lên :

- Dù sao tiền bối cũng đứng. Nơi này không còn lãnh khí quái phong, đồng thời ở ngoài kia vẫn còn trận đồ che chắn bảo vệ, tiền bối có lưu lại đây càng thêm an toàn.

Văn bối xin cáo biệt Dương Liễu Liễu chực rơi nước mắt :

- Phụ thân cố tự bảo trọng. Hải nhi sẽ mau chóng quay lại.

Dương Thanh bật cười :

- Đi đi, chớ lo cho phụ thân. Nên tự lo cho hải tử thì hơn. Hà... hà...

Tư Không Bạch đương nhiên hiểu đó chỉ là cái cười giả tạo của Dương Thanh cốt ý để trấn an Dương Liễu Liễu, chứ thật ra Dương Thanh nào vui sướng gì trước cảnh chia ly này.

Dương Liễu Liễu cũng hiểu nên nàng cố tình đi thật nhanh để rồi, khi đã đi thật xa, nàng mới dám bật thành tiếng khóc.

Biết khó lòng làm cho nàng nguôi ngoai, trừ phi tự nàng nhận ra đó là điều cần thiết, Tư Không Bạch chỉ dám lên tiếng nhắc nàng :

- Chúng ta đang di chuyển trong trận. Mong cô nương dù sao cũng đừng để chúng ta phải lạc lối.

Nàng giật mình, nhờ đó dễ trấn tĩnh :

- Thiếu hiệp không nhắc suýt nữa Liễu Liễu này quên!

Do nhắc nhở kịp lúc chỉ đi thêm một đôi đường nàng bỗng dừng lại :

- Nhìn kia! Dường như đó là thi thể của...

Chàng cũng nhìn thấy nên kêu lên kinh hoàng :

- Là của Bạch Hoa Lão Quân! Ôi chao! Kẻ nào nhẫn tâm hạ thủ như thế này?

Dương Liễu Liễu tiến lại gần và đến lượt nàng sùng sốt :

- Bạch Hoa chi pháp? Có lý nào đây là kiệt tác của Thảm Nguyên?

Nhắc đến Thảm Nguyên, Thảm Nguyên có mặt :

- Không sai! Dương Liễu Liễu ngươi sao lại biết đó là Bạch Hoa chi pháp?

Dương Liễu Liễu căm phẫn nhìn họ Thảm :

- Từ cái chết của gia nội tổ, ta có lên nhìn vào mặt thất của lão một lần. Vì thế ta mới phát hiện lão vẫn âm thầm luyện Bạch Hoa chi pháp.

Thảm Nguyên thoáng kinh hoàng :

- Ngươi đã lên vào. Là ý của ngươi, của họ Nhậm hay do lão quỷ phụ thân ta sai khiến?

Sắc mặt Dương Liễu Liễu vụt đánh lại :

- Lão thật sự muốn biết?

Và nàng bỗng nhiên tiến lên một bước khiến Tư Không Bạch sinh nghi.

Chàng nghe Thảm Nguyên đáp lại bằng thái độ thản nhiên :

- Đương nhiên! Bằng không ta đâu cần hỏi.

Dương Liễu Liễu vụt chớp động hữu thủ :

- Được! Vậy sự thật là đây! Đờ!

Vù...

Nàng bất ngờ bật một ngón tay, xạ ra một tia chỉ kinh, xuất kỳ bất ý tấn công họ Thẩm.

Thẩm Nguyên bật gào lên :

- Ngươi cũng luyện Bạch Hoa chỉ pháp? Nha đầu thật to gan! Xem chiêu!

Vù...

Với chiêu Bạch Hoa, may nhờ Liễu Liễu hoàn toàn khôi phục chân lực, Thẩm Nguyên vẫn kịp hóa giải chỉ kinh của nàng Không chiếm được tiên cơ, Liễu Liễu cố tình khích nộ lão :

- Vậy lão tưởng ta gia nhập Bạch Y giáo để làm gì nếu không nhẫn nhục chờ ngày phục thù cho gia tổ? Lão sẽ còn kinh ngạc nhiều. Hãy chờ!

Vù...

Thẩm Nguyên thật sự kinh tâm :

- Bạch Hoa Hội Nguyên Âm? Phụ thân ta cũng truyền cho ngươi tuyệt kỹ này?

Đờ!

Vù...

Ầm!

Tư Không Bạch nhãn mặt. Chẳng đầu ngờ bản thân Dương Liễu Liễu lại am tường quá nhiều tuyệt học của Bạch Y giáo. Đó là chưa nói nàng cũng biết công phu Hán Băng của Bắc Băng cung.

Tuy nhiên, nghi vấn vẫn là nghi vấn, muốn tìm hiểu đầu phải lúc này, khi mà sinh mạng của Liễu Liễu sẽ khó chi trì nếu cứ để một mình nàng giao đấu với Thẩm Nguyên vẫn đầy đủ chân lực.

Chàng dịch chân bước đến :

- Chúng ta đang khẩn trương. Cô nương đừng trách nếu Tư Không Bạch này buộc phải xen vào. Thẩm Giáo chủ, tại hạ xin được lĩnh giáo tuyệt học.

Vù...

Thẩm Nguyên bỗng cười dài :

- Ngươi đừng nghĩ vì ngươi có công phu Hồn Nguyên sẽ khiến khắp thiên hạ phải khiếp sợ. Chưa đâu, thời gian vẫn còn dài, sẽ cho ngươi biết thế nào là câu nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên. Ha... ha...

Sau hai lượt chuyển mình, Thẩm Nguyên chợt biến mất, lưu lại sự ngơ ngác tột cùng cho Tư Không Bạch.

Thấy Liễu Liễu hậm hực định đuổi theo, lập tức giữ nàng lại :

- Lão như không có ý giao chiến? Lão hiện thân chỉ vì muốn thăm dò hư thực. Cô nương nghĩ sao nếu tại hạ muốn quay lại để xem lệnh tôn liệu có an toàn không?

Giật mình, nàng cảm kích nhìn chàng :

- Đa tạ lời nhắc nhở. Chúng ta phải quay lại thôi.

Và cảm giác mơ hồ của Tư Không Bạch bỗng chốc hóa thành sự thật. Dù cả hai đã tìm khắp nơi, đã lùng sục kỹ khắp Biệt điện Nguyệt Hân vẫn không thấy tung tích Dương Thanh.

Tuyệt vọng, Dương Liễu Liễu chỉ muốn vung kinh quạt loạn vào mọi vật cho hả cơn giận.

Chàng ngăn lại :

- Đờ! Làm như thế là trúng kế của chúng. Chúng chỉ muốn cô nương phát tác, càng phát tác càng để lộ nhiều yếu điểm. Và khi biết rõ yếu điểm của

cô nương, chúng sẽ lợi dụng, dồn cô nương vào thế phải nghe theo sự sai khiến của chúng.

Dương Liễu Liễu nửa như muốn khóc, nửa như quá phần hận khi hai mắt cứ đỏ hoe và rục rủa :

- Lũ ác nhân! Chúng hành động như thế để làm gì? Chúng muốn biết yếu điểm gì của ta?

Chàng hạ thấp giọng :

- Cô nương đang lo cho lệnh tôn, đó là một yếu điểm. Qua yếu điểm này chúng muốn tìm hiểu những yếu điểm khác thế nào cũng có ở cô nương. Và tại hạ có thể nhận ra vài yếu điểm đó.

Nàng cau mặt vẫn còn phần hận :

- Thiếu hiệp phát hiện được gì?

Chàng đảo mắt nhìn quanh :

- Chúng có thể bắt lệnh tôn, chúng tò mò từng cử động của chúng ta đều bị chúng giám sát. Cô nương đừng quá to tiếng không nên.

Nàng bật quát :

- Sao ta phải nhẫn nhịn? Mà cũng đúng, chúng bắt giữ phụ thân ta, nào có bắt giữ phụ thân của thiếu hiệp?

Chàng lạnh giọng :

- Lâm nguy bất loạn. Không phải tại hạ nói câu này vì tại hạ không còn người thân để chúng bắt giữ. Dù là có đi nữa, tại hạ sẽ không loạn động như cô nương. Đừng quên, đã có một tội hậu thư uy hiếp tại hạ rồi.

Nàng dịu giọng phần nào :

- Nói thì ai nói cũng được. Nhưng thử đặt vào tình cảnh như Liễu Liễu này, thiếu hiệp liệu có bình tĩnh được không?

Chàng vẫn nói bằng giọng sắc lạnh :

- Không được cũng phải cố làm cho được. Và sao cô nương không thử đặt tình cảnh của bọn chúng lúc này để xem bọn chúng muốn tìm hiểu gì ở cô nương?

Nàng lờm chàng, như muốn bảo chàng chỉ giỏi tài miệng nói, sau đó mới chịu suy nghĩ theo cách chàng vừa đưa ra :

- Chúng muốn gì ư? Thiếp hiệp thử nói xem?

Chàng thờ dãi :

- Chuyện là chuyện của cô nương, bảo tại hạ đoán thế nào được. Nhưng không sao, tại hạ sẽ thử đặt vào tình cảnh bọn chúng để xem chúng muốn gì.

Chàng nhìn nàng và hạ thấp giọng :

- Đầu tiên là hai câu hỏi do Thẩm Nguyên vừa vô tình đề lộ. Sao cô nương luyện được Bách Hoa chi pháp?

Nàng nhoẻn cười :

- Đó là điều bí mật tạm thời chưa thể nói ra.

Chàng thoáng sững sốt sau đó vẫn bỏ qua :

- Được rồi! Đến nghi vấn thứ hai, Bách Hoa Hội Nguyên Âm.

Nàng ngắt lời :

- Cũng là điều chưa tiện nói.

Chàng gật gù :

- Không sai! Đó là những gì chúng muốn tìm hiểu, vì như tại hạ từng biết, phải khổ luyện rất nhiều năm, phải đang tâm hãm hại không biết bao nhiêu tằm thân thiếu nữ, Bạch Hoa Lão Quân mới luyện được công phu này. Đến như Thẩm Nguyên muốn luyện, một là không có khả năng, hai là bị Lão Quân ngăn cản, họ Thẩm vẫn không luyện được. Phần cô nương...

- Liễu Liễu có cách riêng để mau chóng luyện thành.

Chàng lại gật đầu :

- Đó là điều tại hạ đã biết. bằng chứng trong khi ả Đại Hộ Pháp cố tình lẫn tránh, không dám chường đối chường với Tôn Quý hoặc Nhậm Thiên Hành, ả cố tình đưa cô nương ra đối đầu. Điều đó nói lên cô nương hoặc do thiên phú hoặc do một biện pháp thần diệu nào đó có thể có được một bản lĩnh vượt trội. Thảm Nguyên cũng biết nên muốn tìm hiểu. Hoặc lão muốn dựa vào đó để dễ dàng luyện tập công phu như cô nương hoặc lão muốn qua đó khám phá điểm yếu của cô nương để có cách đương đầu và triệt hạ cô nương.

Nàng mím môi để bật ra tiếng rít :

- Lão sẽ không bao giờ toại nguyện.

Chàng vẫn cứ gật đầu :

- Nếu muốn như vậy, muốn lão không toại nguyện, cô nương đừng bao giờ sơ suất để lộ ra điều đó. Và trước tiên phải bình tâm, thật bình tâm.

Nàng chợt nhắm mắt lại, sau đó, khi đã thở ra một hơi thật dài, nàng mới mở mắt và nhìn chàng bằng cái nhìn cảm kích :

- Liễu Liễu thông suốt rồi. Đa tạ lời chỉ giáo của thiếu hiệp.

Chàng phì cười :

- Tốt! Chúng ta đi được chưa?

Nàng kinh ngạc :

- Đi? Vậy còn việc kiếm tìm gia phụ?

Chàng thở dài :

- Cô nương vẫn chưa thật sự thông suốt. Lệnh tôn đã bị chúng bắt giữ, đúng chưa? Cô nương dù cố công tìm kiếm vẫn không hề tìm được đúng chưa? Vậy tại sao cô nương không thể xem đó là chuyện không hề xảy ra? Hoặc xem đó chỉ là hành động vô ích? Hãy thật bình tâm, hãy yên tâm làm những gì muốn làm. Chuyện gì đến ắt phải đến. Cùng lắm chúng phải xuất hiện hoặc ra yêu sách hoặc công khai uy hiếp cô nương. Đến lúc đó, nào phải chỉ một mình cô nương đương đầu? Còn tại hạ nữa, tại hạ sẽ không để cô nương đơn thân độc lực.

Một lần nữa Liễu Liễu tỏ ra cảm kích :

- Được! Liễu Liễu sẽ làm như thiếu hiệp bảo, tuy rằng... rất khó.

Chàng ảm ừ lời nàng bỏ đi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thảm trạng thiên luân

Đang dịch chuyển trong trận một lần nữa Dương Liễu Liễu đột ngột dừng lại :

- Thi thể kia như là..

Chàng giật mình :

- Phong Hóa Xú Diện? A...! Là ai hạ thủ đây? Thảm Nguyên vì đã lâu vẫn ngấm ngấm bất phục nên mới nhẫn tâm hãm hại phụ thân. Còn Phong Hóa Xú Diện, là Đàm Tất Khả, Đàm Tất Hạ hay Đàm Tất Vũ?

Liễu Liễu chợt cau mày đôi mày phụng :

- Có thể nào là do Hứa Vân Anh? ả bỏ đi từ trước và sau đó, do cố tình mai phục trong trận, ả bất ngờ tập kích, đưa mẹ Phong Hóa Xú Diện vào tử địa?

Chàng lập tức đến gần xem xét. Nhưng khi tay chàng vừa chạm vào thi thể mẹ, Liễu Liễu bất ngờ hô hoán :

- Cẩn trọng!

Cũng lúc đó một luồng kinh phong nóng rực cuộn vào chàng.

Vù...

Kinh tâm, chàng định lùi về phía sau.

Và thật bất ngờ vì thấy luồng kinh nọ vẫn cứ cuộn thẳng vào thi thể mộ Phong Hỏa Xú Diện, không đành tâm, Tư Không Bạch buộc phải tiến lên đương đầu, quyết không để ngọn kinh kia hủy hoại thi thể đã bất động. Chàng phát kinh :

- Dừng tay!

Vù...

Ầm!

Sau tiếng chạm kinh, quanh chàng chợt có sự xuất hiện của phụ tử Đàm Tất Khả ba người.

Đàm Tất Khả phần nộ đến râu tóc cứ như dựng đứng lên.

- Súc sinh! Ngươi thật quá đáng, sao ngươi vẫn thiên phương bách kế tìm cách hãm hại thân mẫu ta cho đến kỳ cùng vậy?

Chàng ngấm ngầm dò xét họ. Đàm Tất Khả phần nộ trông rất thật khó có thể nghi ngờ lão là người dám sát hại mẫu thân. Đàm Tất Hạ tuy chưa có phản ứng gì nhưng qua sắc mặt hiện giờ, rõ ràng đang biểu lộ tâm trạng đốn đầu tội cùng, chứng tỏ Đàm Tất Hạ cũng không nỡ sát hại nội tổ. Còn Đàm Tất Vũ với sắc mặt kín như bưng kia cũng khó nói chắc y là hạng người như thế nào. Bảo y cầm phần mộ Phong Hỏa Xú Diện – Vốn cũng là nội tổ của y – Quả nhiên y có lý do để cầm phần vi trước kia, do mộ không hề biết y cũng là nội tôn nên mộ đâu có biệt nhãn dành cho y. Nhưng bảo vì thế y dám sát hại mộ, điều này thật khó để quyết.

Chàng nhận định rất nhanh và vẫn cố tình đứng cạnh thi thể mộ Phong Hỏa Xú Diện :

- Tiền bối không lẽ không nhận ra lệnh đường bị Phong Hỏa chương sát hại. Và công phu đó là do tại hạ thi triển được sao?

Lời nói những tưởng có thể thoát trách nhiệm của chàng ngay lập tức bị Đàm Tất Khả phản bác :

- Ta đâu có mù? Và ta cũng đâu phải trẻ lên ba? Nghe đây, ngươi đừng nghĩ công phu nguyên dương của ngươi sau khi sát hại thân mẫu ta có thể làm cho ta phải tin đó là công phu Phong Hỏa.

Chàng kinh tâm :

- Sao tiền bối lại nói như vậy? Công phu nguyên dương?

Đàm Tất Hạ bắn xạ những tia hung quang vào chàng :

- Ngươi đừng mong chối tội. Đã một lần ngươi đoạt mất “Sâm vương vạn niên”. Sau đó do nội tổ ta vẫn kiên quyết luyện Phong Hỏa Hợp Bích đã dùng Cửu Cửu Nguyên Đơn Dương Đan thế vào. Vậy mà khi nội tổ ta đang phát tán cương hỏa chân muội, một lần nữa sự xuất hiện của ngươi làm cho toàn bộ chân khí nguyên dương đó phải từ nội tổ ta truyền sang ngươi. Ta thừa biết công phu của ngươi bây giờ vừa giống Phong Hỏa, vừa lợi hại. Nhưng đâu phải vì thế ngươi có quyền xem nhẹ Phong Hỏa môn?

Chàng vỡ lẽ. Thảo nào lần thứ hai tiến vào cốc núi, sau đó tiến thẳng vào Biệt điện Nguyệt Hân chàng chợt có năng lực chống chọi lãnh khí, không như lần đầu chưa hề có năng lực này.

Tuy nhiên, chàng thầm tức giận đâu phải vì thế chàng cứ để đổ trút trách nhiệm lên chàng, cho chàng là người hại mộ Phong Hỏa Xú Diện?

Chàng định phản bác, đứng cạnh đó Dương Liễu Liễu bỗng lên tiếng :

- Bọn ngươi không được hồ đồ. Ta và Tư Không Bạch vừa đến đây đã phát hiện sự việc. Tư Không Bạch quyết không là hung thủ như bọn ngươi vừa đề quyết.

Đàm Tất Vũ nhìn nàng :

- Nha đầu ngươi từng là môn hạ Bạch Y giáo?

Dương Liễu Liễu cau tít đôi mày liễu, có vẻ giận vì cách gọi xách mé của Đàm Tất Vũ :

- Như thế thì sao?

Đàm Tất Vũ quát mắt :

- Ngươi vẫn không hiểu ư? Công phu của ngươi là do Bạch Y giáo truyền thụ nhưng ngươi vẫn cam tâm phản lại Bạch Y giáo chứng tỏ hạng người như ngươi không thể có tâm ngay thẳng. Lời của ngươi liệu có đáng tin chăng?

Tư Không Bạch tức giận :

- Tất Vũ! Các hạ nói thể hàm ý gì? Các hạ chẳng phải đã từng phản sao? Phản đâu phải lúc nào cũng mang nghĩa bất trung? Còn tùy theo nguyên do có chính đáng hay không.

Đàm Tất Hạ bỗng tỏ ra đại lượng khác thường :

- Ngươi lầm rồi khi định dùng cách này ly gián huynh đệ ta. Không sai Tất Vũ tuy từng làm phản nhưng chưa đến nỗi phải quay qua hãm hại đồng môn. Huống chi giờ ta đã rõ Tất Vũ huynh và ta đều sao cũng là huynh đệ có chung một phụ thân. Hay ngươi nghĩ chính Tất Vũ huynh đã nhẫn tâm sát hại nội tổ?

Chàng chợt cười nhạt :

- Thật khó tưởng tượng Đàm Tất Hạ ngươi lại có lượng bao dung đến vậy? Được, vậy cho hỏi, một chương vừa rồi là do ai động thủ? Là ngươi hay Tất Vũ?

Chàng chỉ nghĩ chương đó do Tất Hạ hoặc Tất Vũ đánh ra, từ đó có thể giúp chàng minh bạch xem ai là hung thủ.

Nhưng chàng hoàn toàn bất ngờ khi nghe Đàm Tất Khả thân nhiên thừa nhận :

- Là do ta? Sao? Có phải ngươi nghĩ chương đó nếu không có ngươi ngăn đỡ sẽ biến thành chương huỷ hoại thi hài của mẫu thân ta? Và ngươi kết luận, hung thủ sát hại chính là ta?

Chàng động tâm, Đàm Tất Khả nếu đoán biết điều này, lão là người rất có tâm cơ.

Chàng nhìn lão :

- Tiền bối đã tính trước và sẽ kịp thu kinh nếu lúc nãy tại hạ không ra tay ngăn lại?

Đàm Tất Khả cười lạnh :

- Vậy ngươi nghĩ ta không làm được điều đó sao? Không những thế... Ha... ha ta vẫn có thể bắt ngươi phải đền mạng mẫu thân ta. Tiểu tử hãy tiếp chiêu.

Vù...

Cùng một lúc, Đàm Tất Hạ và Đàm Tất Vũ cũng lỏng lẻo lao vào :

- Mau nạp mạng!

- Ta phải báo thù cho nội tổ. Đờ!

Vù...

Chàng biến sắc, không thể nào ngờ họa bỗng dung từ trên trời rơi xuống. Chàng bật nhanh song chương :

- Là chư vị buộc tại hạ phải ra tay. Xem đây!

Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Bị chương kinh từ ba phía ập vào làm cho toàn thân chao đảo, huyết khí nhộn nhạo, Tư Không Bạch hiểu ngay, chàng vẫn chưa định lượng đúng uy lực lợi hại của bọn họ ba người. Và với lần lần này, chàng lạnh khắp người, rất có thể sẽ đưa chàng đến chỗ chết. Bởi đó, chàng thật sự rung động khi nghe Đàm Tất Khả một lần nữa bật lên tiếng quát cực to :

- Nằm xuống!

Phát hiện Tư Không Bạch đang lúc khôi phục chân nguyên, ác ý của Đàm Tất Khả là quá rõ, Dương Liễu Liễu bất giác phát xạ ngọn chí kinh :

- Chớ quá bức người! Đờ!

Vù...

Đàm Tất Vũ, Đàm Tất Hạ lập tức quay người hiệp lực phát chiêu :

- Nha đầu nguoi muốn chết!

Vù...

Tình huống xảy ra quá nguy hiểm buộc Tư Không Bạch phải dịch người qua một bên.

Vút!

Ngon kinh của Đàm Tất Khả do không bị ai ngăn cản cứ lạng lẹ lao đến chạm luôn vào tảng đá cạnh đó.

Ầm!

Cũng chính lúc này hiệp lực của Tất Vũ, Tất Hạ cũng chạm vào ngọn kinh phong của Dương Liễu Liễu.

Ầm! Ầm!

Bất ngờ có tiếng Tư Không Bạch hô hoán :

- Nguy tai! Trận thế đã biến động Dương cô nương...

Tình thế diễn ra đúng như chàng vừa kêu, làm cho Đàm Tất Khả cũng kêu lên hoảng hốt :

- Nguy rồi! Tất Vũ, Tất Hạ! Hai người chớ loạn động!

Bỗng có tràng cười của Đàm Tất Hạ vang lên :

- Phụ thân lo gì chứ? Chúng ta đã có nửa mảnh Phi Tuyết Cung Hàn lệnh trong tay, đây là cơ hội giúp chúng ta diệt trừ tiểu tử. Ha... ha...

Tư Không Bạch kinh hãi vì lời của Tất Hạ hoàn toàn đúng.

Chàng đứng bất động ngấm ngấm vận sẵn chân lực đưa lên song thủ.

Tiếng gầm của Đàm Tất Khả bất ngờ vang lên ngay bên cạnh :

- Hãy nạp mạng cho ta!

Vù...

Giật bản thân mình, chàng quay phắt lại, phát chương đỡ vào kinh ám toàn của lão Đàm :

- Đờ!

Vù...

Ầm!

Tràng cười ngao nghễ của Đàm Tất Hạ lại xuất hiện cạnh chàng :

- Liệu người chi trì được bao lâu? Ha... ha...

Nhận biết ngay bản thân đang lâm trận Xa Luân Chiến, chàng liền lĩnh dụng Thất Bộ Thiên Tinh.

Vút!

Trận đồ lại biến đổi, tạm thời giúp chàng kéo dài thời gian.

Chợt chàng nghe có tiếng Dương Liễu Liễu bật thét :

- Muốn ám toán ta à? Đầu phải dễ! Đờ!

Ầm!

Tràng cười đắc ý của Đàm Tất Khả lại có cơ hội vang lên :

- Chỉ có một mình nguoi, Dương nha đầu, hãy chấp nhận số mạng vậy! Ha... ha...

Chàng bùng bùng lửa giận. Vậy là vì chưa tìm thấy chàng, bọn phụ tử Đàm Tất Khả đang quyết dồn Dương Liễu Liễu vào tử địa.

Giận nhưng hoang mang, bởi chàng đâu có cách gì tiếp ứng cho Dương Liễu Liễu.

Àm!

Có tiếng Dương Liễu Liễu bật quát :

- Lũ cuồng đồ vô si chỉ dám nấp lén hại người! Xem đây!

Vù...

Đàm Tất Hạ cười sáng sặc :

- Bách Hội Nguyên Âm cũng đâu giúp gì cho người! Ha... ha...

Àm!

Bắn loạn, chàng lại liêu lĩnh dịch chuyển một lần nữa, dù biết rằng làm như thế chỉ khiến trận đồ thêm biến đổi, khó thể đưa chàng đến chỗ Dương Liễu Liễu đang gặp nguy.

Vút!

Vừa chuyển dịch được vài bộ vị, Tư Không Bạch bỗng nao núng khiến thi thể như hóa đá. Đó là vì chân chàng vừa bị ai đó dùng tay nắm vào.

Chàng định quát lên, kèm theo đó phải là một kinh toàn lực quật vào người vừa có tình chạm đúng vào chàng.

Nhưng may thay chàng kịp dừng lại và chợt có tâm trạng hoang mang. Bởi chàng nhìn xuống và nhận ra bàn tay đang nắm chân chàng là một bàn tay xương xẩu của mục Phong Hỏa Xú Diện Mục chưa chết? Hay đây là sự co duỗi thi thể khi thi thể mục bị nhiều lần ngoại lực từ mấy lượt chấn kinh tác động vào?

Chàng vội khom xuống và nhẹ nhàng gỡ tay mục ra.

Tay của mục lập tức chuyển sang nắm vào tay chàng. Và nào ai dám bảo đó là một bàn tay vô lực, nguyên của một thi thể?

Uyển mạch tay bị bóp chặt khiến chân lực trong người chàng như thoát đi, toàn thân phải nhũn xuống.

Đến lúc đó, chàng mới nghe tiếng thiêu thảo lần thứ nhất của mục :

- Cống ta trên lưng. Đừng ngu xuẩn trái lệnh ta.

Vậy là mục chưa chết?

Bàng hoàng, chàng khom sát người để mục từ từ bò lên.

Hai tay mục luân phiên chuyển đổi khi tay này vừa chộp vào huyết mạch Hắc Lộ của chàng thì tay đang nắm giữ uyển mạch liền được mục buông ra. Cứ thế, dù không lấy gì làm nhanh nhưng khi mục đã nằm phục trên lưng chàng, Bách Hội huyết của chàng lại bị uy hiếp :

- Đứng lên! Cứ bước theo ta bảo.

Chàng đứng lên và biết rằng vì mục cũng tỏ tường bước họa đồ có trên Phi Tuyết Cung Hãn lệnh, đi theo mục sẽ thoát khỏi trận đồ.

Chàng nuốt ực một tiếng :

- Nếu mục muốn ta đưa mục đến chỗ đồ tử đồ tôn của mục, chẳng thà mục hạ sát ta ngay bây giờ. Việc gì ta phải tuân lệnh, rốt cuộc cũng nhận cái chết?

Mục đã kề miệng sát tai chàng :

- Lúc này chưa phải lúc ta tìm lũ phản phúc. Người đừng tưởng ta chưa biết chúng đang quanh quẩn gần đây. Mau đi nào!

Chàng kinh nghi, chân đi miệng hỏi :

- Lũ phản phúc? Ý của mục là...

- Là người phải đưa ta đi, càng nhanh càng tốt. Người cũng nên bỏ ngay ý định giải cứu cho tiểu nha đầu họ Dương. Đi đi! Ta không có thừa thời gian cho những chuyện vô bổ.

Chàng vỡ lẽ. Vậy là từ đầu cho đến giờ, mục tuy có bất động nhưng tai mục vẫn nghe, trí của mục vẫn có đầy đủ nhận thức. Dù hiểu, mục thừa biết ai là hung thủ hãm hại mục, qua ba chữ: “lũ phản phúc” mục vừa buột miệng nói ra.

Chàng thử cố gắng thuyết phục mẹ :

- Nếu mẹ không ngại, ta sẽ vì mẹ, động thủ và không chế lũ phản phúc ngay bây giờ.

- Không! Ta rất ngại. Tại ngươi chưa biết đầy thôi, nghịch tử Đàm Tất Khả đã luyện được công phu Phong Hỏa Hợp Bích, ngươi rất khó chế ngự hẳn. Hơn nữa... hà... hà... ta lại muốn tự tay bóp chết lũ nghịch tôn đó. Đi đi!

Do quá lo cho Dương Liễu Liễu, chàng cố tình bước sai bộ vị, lập tức :

- Ngươi có tin với chút lực tàn ta dễ dàng tạo thảm tử cho ngươi không ?

Bách Hội huyết của chàng bỗng có một áp lực đè vào. Và khi áp lực đó vừa đủ làm cho chàng choáng váng, việc đó liền chấm dứt. Vậy là rõ, trong khi nằm yên bất động mẹ cũng kịp thu hồi một phần chân lực được mẹ gọi là lực tàn.

Tuyệt vọng, chàng đành làm theo ý mẹ.

Nhưng, hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm, một bước sai của chàng vô tình làm cho ý định của mẹ phải chậm lại vài sát nhân ảnh. Và chuyện gì đến phải đến.

Chàng nghe tiếng Đàm Tất Vũ hô hoán :

- Tiểu tử kia kia phụ thân!

Lời mẹ thều thào bên tai :

- Xuất kinh mau! Đánh!

Chàng vận dụng toàn lực.

Vù...

Đàm Tất Khả kịp xuất hiện ngay bên cạnh Đàm Tất Vũ :

- Tiểu tử muốn chết?

Vù...

Đàm Tất Vũ cũng vừa kịp nhà kinh.

Vù...

Ầm! Ầm!

Chàng bị lao đảo, đủ hiểu một kinh của Đàm Tất Khả chính là kinh Phong Hỏa Hợp Bích mới có uy lực lợi hại đến vậy.

Chợt có tiếng Đàm Tất Hạ vang lên từ phía sau :

- Ôi chào! Ngươi mang thi thể nội tử ta đi đâu? Đờ!

Vù...

Đang chờ nghe mệnh lệnh của mẹ Phong Hỏa Xú Diện, chàng hoảng hốt khi nghe mẹ thì thào :

- Ta không muốn chúng nghĩ ta vẫn còn sống. Tạm thời ta tùy ý ngươi.

Giật mình chàng lập tức dịch chuyển bộ vị, cốt ý phải trách chương tập kích từ phía sau của Đàm Tất Hạ.

Vút!

Khi tránh rồi chàng mới tiếc. Phải chi chàng cứ để chương của Đàm Tất Hạ quật vào. Người phải chết chính là mẹ Phong Hỏa Xú Diện, chưa hẳn phải là chàng.

Mẹ Phong Hỏa Xú Diện quả là thần thông, mẹ lên tiếng :

- Ngươi đừng nghĩ ta không biết ngươi đang toan tính điều gì. Tay ta vẫn đặt trên Bách Hội huyết của ngươi, nhớ chưa? Nếu ta chết, ngươi là kẻ duy nhất được ta chọn làm kẻ bồi táng. Hừ!

Gừng càng già càng cay, chàng càng nghĩ càng tức giận, chàng quyết tâm làm cho bỏ ghét. Chàng dịch chuyển loạn xạ.

Vút!

Mụ cười không thành tiếng :

- Càng tốt! Chúng sẽ khó tìm thấy ngươi.

Chàng bắt chợt dừng lại :

- Dương cô nương!

Chàng khom người định đỡ Dương Liễu Liễu đứng lên vì thấy nàng đang thu người ngồi nép sát vào một khe đá.

Tay của mụ chợt cử động trên Bách Hội huyết của chàng :

- Đừng làm những điều vô bổ trừ phi...

Chàng rít lên cắt ngang :

- Trừ phi ta muốn chết chứ gì? Được! Mụ hạ thủ đi. Để xem sau đó bọn phản phúc kia sẽ hễ hả thế nào nếu tìm thấy mụ chỉ trá tử để lừa chúng.

Tay mụ thoáng khựng lại, chàng cảm nhận như vậy.

Do đó, chàng vẫn ung dung chạm vào tay Dương Liễu Liễu :

- Dương cô nương...

Tay của Dương Liễu Liễu vụt chớp động :

- Ta cho ngươi chết!

Viu...

Phát hiện có ngọn chỉ kinh đang bị Dương Liễu Liễu bắt ngờ xạ vào, chàng kêu lên thất kinh :

- Ôi chao! Là tại hạ...

Cũng kịp nhận ra chàng, tay Dương Liễu Liễu lập tức đổi hướng, chuyễn qua phía khác.

Ầm!

Nhìn khối đá vừa bị ngọn chỉ kinh xuyên thủng, đến mụ Phong Hỏa Xú Diện cũng phải kêu lên :

- Bách Hoa chỉ pháp?

Dương Liễu Liễu giật mình :

- Mụ...? Mụ chưa chết?

Chàng hít mạnh một hơi, hối thúc mụ Phong Hỏa Xú Diện :

- Ổn rồi! Nếu mụ không muốn lưu lại. Mau chỉ điểm cách di chuyển.

Mụ chợt có thái độ kỳ quặc. Không hề nôn nao, cũng không tỏ ra khấn trương.

Mụ bắt đầu lầm lỳ buông ra những mệnh lệnh cộc lốc :

- Đi qua tả!

Vút!

Dương Liễu Liễu bám theo, không hiểu tại sao chàng lại bỏ công cứu mụ Phong Hỏa Xú Diện.

- Qua hữu!

Vút!

Chàng vừa đi vừa thầm hy vọng chỉ cần ở phía sau Dương Liễu Liễu bất ngờ tập kích mụ, nhẹ nhàng thôi là đủ cho chàng thoát nợ.

- Đi thẳng!

Vút!

Chàng bắt đầu thất vọng, dường như Dương Liễu Liễu không đủ thông minh để đoán ra chàng đang lâm vào tình cảnh nào? Bằng không...

- Qua hữu hai lần!

Vút!

Dương Liễu Liễu không hề ra tay, chàng đành chấp nhận sự thật. Bởi nàng nào phải thần thánh để có thể đọc rõ từng ý nghĩ của chàng? Đành vậy!

- Được rồi! Bây giờ cứ thẳng tiến về phía Bắc nhanh lên! Ra khỏi trận cũng chạy như vậy. Đi!

Chàng và Dương Liễu Liễu cùng thi triển kinh thân pháp, vùn vụt lao đi.

Vút! Vút!

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Diễn biến khôn lường

- Tại hạ mệt lắm rồi!

Chàng vừa dứt lời thì hồi ới vì nghe Dương Liễu Liễu vô tình chất vấn :

- Sao vậy? Chỉ mới ngoài ba mươi dặm, thiếu hiệp đâu để cạn kiệt chân lực?

Chàng nghe mụ Phong Hóa Xú Diện cười ặc ặc trong miệng :

- Ngươi đừng mong giờ thủ đoạn để qua mặt ta. Đi đi!

Không thể trách Dương Liễu Liễu vì làm hỏng kế trá nguy của chàng. Chàng chỉ còn cách tự phân minh :

- Mụ muốn nghĩ thế nào thì tùy. Vì mụ đâu lâm vào tình cảnh như tại hạ, phải bị xa luân chiến chưa hề có lúc nào ngừng nghỉ?

Dương Liễu Liễu chợt hiểu tuy có quá muộn :

- Hóa ra...

Có tiếng mụ Phong Hóa Xú Diện cất ngang :

- Nha đầu chó lăm lòi! Hãy ngoan ngoãn nghe theo ta nếu không muốn tiểu tử này chết ngay đương trường. Lùi xa một trượng!

Có tiếng chân Dương Liễu Liễu lùi lại. Mụ lại ra lệnh :

- Đến lượt ngươi tiểu tử. Quay lại đối diện với nha đầu.

Chàng làm theo và nghĩ, vậy là Dương Liễu Liễu sẽ không có cơ hội bất ngờ ám toán mụ.

Mụ lại cười :

- Được rồi! Bây giờ cả hai ngoan ngoãn ngồi xuống. Khá lắm! Hà... hà...

Chàng thờ dài vừa ngồi xuống vừa lắc đầu ảo não với Liễu Liễu Nghe tiếng chàng thờ dài, mụ Xú Diện mai mỉa

- Sao? Ngươi không cần tọa công để khôi phục chân lực như vừa kêu mệt sao?

Chàng dấm dăng lên tiếng :

- Bây giờ mụ đã thoát rồi còn uy hiếp ta để làm gì?

Tay mụ vẫn đặt hờ lên huyệt Bách Hội khiến chàng và Dương Liễu Liễu nào dám mạnh động. Mụ ung dung giải thích :

- Ta muốn lũ phản phúc phải bị trừng phạt. Ngươi nghĩ hộ xem, ta phải làm gì để đạt ý định?

Dương Liễu Liễu bật kêu :

- Lũ phản phúc? Lão bà bà định nói chính là bọn Đàm Tất Khả nhẫn tâm sát hại lão bà bà?

Thanh âm mụ chợt dịu đi :

- Bé ngoan! Ngươi là người thứ nhất tỏ ra không khinh miệt ta. Không sai! Chính là bọn chúng.

Thấy chỉ thay đổi cách xưng hô thôi cũng có biến chuyển tốt, Tư Không Bạch lập tức theo gương Dương Liễu Liễu :

- Nhưng vẫn sinh không hiểu, Đàm Tất Khả hoặc Đàm Tất Vũ thì có thể chứ Đàm Tất Hạ vì nguyên do gì phản lại lão bà bà?

Mụ cười khằng khặc :

- Ngươi lại giờ trò ư tiểu tử? Hạng người tráo trở như ngươi, làm như thế không ổn đâu. Đừng nghĩ ta là trẻ lên ba, dễ bị ngươi lung lạc bằng cách xưng hô chỉ có ở ngoài môi miệng của ngươi.

Thấy Tư Không Bạch đang có vẻ sượng sùng, Dương Liễu Liễu lập tức đỡ lời :

- Làm người phải biết phục thiện. Y được như vậy là tốt, lão bà bà hà tất cứ để tâm.

Mụ âm ừ :

- Hừ! Hạng như y, ta nghĩ, đến ngươi cũng nên cẩn trọng. Được rồi, nếu muốn ta sẽ kể cho hai ngươi nghe.

Mụ bắt đầu nghiêng răng ken két :

- Kể đầu tiên xuống tay chính là tên súc sinh Đàm Tất Hạ. Ngươi sẽ không ngạc nhiên nếu biết rằng Cửu Cửu Nguyên Đôn Dương hấn đã có từ lâu nhưng cố tình giấu ta. Và gần đây, vì bị ta phát hiện, sau đó lại bị ta la mắng hấn là kẻ vô ơn, hấn ngầm ngầm để tâm từ đó.

Dương Liễu Liễu chấn động :

- Vậy là Đàm Tất Hạ đã lên xuống tay?

- Không sai! Đến khi Tất Khả phát hiện, y vội lo cho ta, tìm cách chữa thương cho ta. Nào ngờ đó là lúc y ngầm ngầm hạ thủ, muốn ta mau chết hơn.

Nói đến đây mụ bật cười :

- Ta phải làm như kẻ đã chết. Năm đó, ta nghe Tất Khả uy hiếp Tất Hạ, suýt nữa phải bật cười. Tất Hạ đâu đủ thâm trầm và nham hiểm như phụ thân hấn. Hấn nghĩ hấn đã hại ta và bị Tất Khả phát hiện. Vì không thể chối tội cũng không đủ năng lực đối phó với Phong Hòa Hợp Bích của Tất Khả, hấn phải giao lại chức Môn chủ cho phụ thân. Đồng thời hấn còn phải vờ thuận thảo với Tất Vũ kẻ mà ta biết hấn vẫn ngầm ngầm ghét cay ghét đắng. Bởi hấn biết, chỉ vì có sự xuất hiện của mẫu thân Tất Vũ nên mẫu thân hấn mới uống mạng sớm.

Dương Liễu Liễu tròn to mắt vì kinh ngạc :

- Vậy còn lão bà bà, nhờ đâu lão bà bà vẫn còn toàn mạng sau hai lần bị ám hại?

Mụ tỏ ra đắc ý :

- Cũng như Tất Khả nhờ có lãnh khí trong Biệt điện, vô tình luyện thành Phong Hòa Hợp Bích. Ta thì khác, lãnh khí lại giúp khí nguyên âm của ta tăng cao, vô tình điều đó giúp ta chỉ trì tâm mạch, chưa bị chúng hại chết.

Dương Liễu Liễu thờ người :

- Hóa ra lãnh khí lại có tác dụng lợi hại đến như vậy.

Mụ chợt bảo Dương Liễu Liễu :

- Bé ngoan! Ta thấy ngươi có tư chất cực tốt, hợp với công phu của ta. Ngươi có hứa giúp ta trừng trị lũ phản phúc không?

Đưa mắt nhìn vào tay mụ vẫn đặt hờ trên huyệt Bách Hội Tư Không Bạch, Dương Liễu Liễu đáp một cách dè dặt :

- Bọn đại nghịch bất đạo, ai chẳng muốn trừng trị loại trù. Duy có điều tiểu nữ e không là đối thủ...

Mụ ung dung bảo :

- Ngươi sẽ có năng lực đó nếu được ta truyền thụ thêm phần Phong công, rất hợp với công phu Bạch Hoa ngươi đã luyện.

Dương Liễu Liễu lộ vẻ ngần ngại :

- Về công phu Bạch Hoa...

Mụ ngắt lời :

- Ta thừa biết ngươi đã luyện được công phu Bạch hoa thượng thừa. Và qua chỉ pháp Bạch Hoa của ngươi, ta cũng hiểu vì nguyên nhân nào giúp ngươi luyện công phu đó.

Dương Liễu Liễu thất kinh :

- Lão bà bà biết?

Mụ cười khê :

- Không những thế, ngươi hãy nghe cho rõ, với Phong công cũng thượng thừa của ta, ngươi sẽ thu được nhiều điều lợi mà đến cả ngươi cũng không bao giờ ngờ tới.

- Lợi ư? Là lợi như thế nào?

Mụ trầm giọng :

- Ta chưa thể nói! Trừ phi ngươi muốn ta nói rõ ở đây những nhược điểm thiên bẩm của ngươi.

Dương Liễu Liễu thất sắc :

- Tiểu nữ làm gì có...

Mụ lại ngắt lời :

- Bé ngoan! Ngươi mau chọn đi. Nếu ngươi đáp ứng ta sẽ biến ngươi thành cao thủ đệ nhất thiên hạ. Ngược lại sẽ là cái chết đến tức khắc với tiểu tử này.

Chàng không thể không xen vào :

- Mụ dám dùng sinh mạng ta uy hiếp...

Tay mụ chạm vào Bách Hội huyết làm cho Tư Không Bạch phải bỏ dở lời nói Cũng với động tác này của mụ khiến cho Dương Liễu Liễu phải kêu lên :

- Chậm đã!

Mụ dừng tay :

- Thế nào?

Dương Liễu Liễu quá đỗi phân vân :

- Phải chi tiểu nữ biết lời của lão bà bà là đúng hay là...

Mụ gằn giọng :

- Ta sẽ lập thế cho ngươi tin: nếu ta nói không đúng sự thật, không giúp ngươi trở thành cao thủ đệ nhất, ta nguyện chết dưới Lôi Công kiếm của tiểu tử này.

Dương Liễu Liễu lại chần chừ :

- Được rồi! Tiểu nữ ưng thuận. Lão bà bà hãy buông tha y.

Mụ phì cười :

- Chưa được đâu! Ngươi cũng phải lập thế ta mới tin.

Chẳng còn cách nào khác, Dương Liễu Liễu cũng phải lập thệ :

- Tiểu nữ nguyện sẽ thay lão bà bà báo thù, nếu sai lời xin bị trời tru đất diệt.

Dứt lời thề, nàng nói thêm :

- Nhưng trước hết, nếu lão bà bà không giải thích rõ những điều lợi, tiểu nữ....

Mụ ung dung đáp ứng :

- Ngươi yên tâm! Chỉ sợ sau khi nghe xong, ngươi còn phải cầu xin ta nữa là khác.

Nàng hít một hơi thật dài :

- Được rồi lão bà bà hãy...

Mụ cắt ngang :

- Ngươi cần phải biết rằng, cả ta và ngươi vẫn chưa thể an toàn nếu không có tiểu tử này đi theo hộ tống. Ta có thể hứa với ngươi, sau khi đến nơi ta đang muốn đến, lập tức ta sẽ buông tha y.

Mụ quát vào tai chàng :

- Đứng lên! Lần này ta hy vọng ngươi đừng kêu mệt! Chỉ độ trăm dặm đường, lúc đó tha hồ cho ngươi nghỉ ngơi. Đi nào!

Nhún vai chàng bảo :

- Tùy mụ! Ta sẽ không ngạc nhiên nếu mụ một lần nữa cao hứng lên đòi ý. Đi thì đi!

Vút! Vút!

* * * * *

- Đứng lại!

Nghe tiếng quát này mụ lâm bầm thóa mạ :

- Khốn kiếp! Sắp đến nơi lại bị lũ chuột quấy rầy!

Vút! Vút! Vút!

Có Thảm Nguyên và năm bảy bóng trắng xuất hiện ngăn lối.

Chàng chưa có chủ ý gì thì nghe mụ Xú Diện gọi Dương Liễu Liễu :

- Bé ngoan! Hãy lại đây nào!

Dương Liễu Liễu vừa đến gần, mụ lại bảo :

- Hãy ghé tai vào sát miệng ta.

Chính lúc này, Thảm Nguyên bật cười cao ngạo :

- Mụ đang là một phế nhân, đừng mong giờ trò trước mặt bổn Giáo chủ! Ha... ha...

Tiếng Thảm Nguyên cười quá lớn khiến Tư Không Bạch dù đang lắng tai nghe vẫn không nghe mụ Xú Diện đang thì thầm điều gì vào tai Dương Liễu Liễu. Nhưng ngay sau đó, kết quả thật bất ngờ, chàng nghe Dương Liễu Liễu nói nhỏ vào tai chàng :

- Thiếu hiệp hãy lượng thứ. Lão bà bà nói đúng, Liễu Liễu bây giờ cần phải được lão bà bà giúp đỡ.

Và chàng có cảm giác Dương Liễu Liễu đang để cho mụ Xú Diện chuyển từ lưng chàng qua phía nàng.

Trước khi rời hẳn lưng chàng, mụ cố tình nói vào tai chàng :

- Ngươi ngốc lắm! Hãy dùng Hồn Nguyên Lôi Công kiểm cho lũ chuột đó biết tay. Làm đi!

Thảm Nguyên càng thêm yên tâm khi thấy tất cả đều bị thủ hạ của lão vây hãm :

- Tư Không Bạch, Dương Liễu Liễu. Nếu hai người không ngại, cứ ra tay. Để xem bổn Giáo chủ sẽ có thủ đoạn như thế nào với...

Đang hồ nghi, chỉ sợ Thẩm Nguyên dùng sinh mạng của Dương Thanh để uy hiếp, chàng bỗng giật nảy người khi nghe chính Dương Liễu Liễu quát lạnh lạnh :

- Tư Không Bạch, đánh!

Lời nói của mục Xú Diện vẫn còn văng vẳng bên tai, tiếng quát của Dương Liễu Liễu làm cho Tư Không Bạch phải bật phát Lôi Công trụ :

- Hãy xem kiếm pháp Hồn Nguyên!

Véo...

Bùm... bùm...

Công phu lợi hại của chàng vô tình ngăn câu nói cao ngạo của Thẩm Nguyên. Và còn làm cho Thẩm Nguyên động nộ :

- Bọn người muốn chết! Động thủ!

Thẩm Nguyên và lũ thủ hạ Bạch Y giáo đường như cùng đồng loạt xuất kinh, tạo một áp lực mãnh liệt dồn ép lên cương kinh từ chiêu kiếm của Tư Không Bạch.

Àm!

Tư Không Bạch cười nhạt, áp lực do đối phương tạo ra dường như vẫn còn quá kém nếu so với lần Tuyết Nguyệt nhị hùng cố tình thử thách. Vậy là chàng hiểu tại sao lúc này mục Xú Diện mừng rằng chàng quá ngốc.

Chàng lại khoa nhanh Lôi Công trụ :

- Thẩm Giáo chủ, tại hạ xin đắc tội!

Véo...

Bùm... bùm...

Sắc mặt của Thẩm Nguyên vụt đen lại và chàng chợt hiểu tại sao lão có sắc mặt này.

Có tiếng bầm báo vang lên :

- Giáo chủ! Nha đầu họ Dương...

Thẩm Nguyên gầm phẫn nộ :

- Không cần phí lời! Giết tiểu tử trước, sau đó đuổi theo mục phế nhân và Dương Liễu Liễu. Đánh!

Vù...

Àm! Âm!

Chàng thoát di hình hoán vị, tay hữu kiếm, tay tả chưởng đồng loạt được vũ lộng :

- Thẩm Giáo chủ đâu cần phải hung hăng vậy? Đờ!

Vù...

Chàng triển khai thật nhanh toàn bộ sở học, quyết làm cho bọn Thẩm Nguyên phải một phen vỡ mặt kinh tâm. Vì theo lời bầm báo chàng vừa nghe, dường như mục Xú Diện đã có cách riêng để lung lạc hoặc đã khiến Dương Liễu Liễu xiêu lòng. Chàng biết, hiện giờ mục đã được Dương Liễu Liễu công chạy. Đối với chàng đó cũng là điều hay, Dương Liễu Liễu có quyền tự quyết định mọi hành động có liên quan đến nàng, và nàng đã chọn cách như chàng vừa đoán biết. Càng tốt, chàng vậy là thoát mục Xú Diện bây giờ, để giúp Dương Liễu Liễu hoàn thành tâm nguyện, chỉ cần chàng cầm chân bọn Thẩm Nguyên lâu bao nhiêu tốt bấy nhiêu, miễn sao đủ thời gian cho Dương Liễu Liễu đưa mục Xú Diện đến nơi mục muốn đến. Còn sau đó chàng sẽ tự lo cho chàng.

Thẩm Nguyên dường như cũng đoán biết ý định của chàng. Lão càng lúc càng lòng lộn như hổ dữ vừa mất miếng mồi ngon :

- Tiểu tử! Người cam tâm biến thành nha tráo cho mục Xú Diện từ lúc nào vậy? Hãy đờ!

Vù...

Nhìn bọn chúng cố chỉ trì áp lực một cách tuyệt vọng, chàng bật cười :

- Tư Không Bạch này một thân một mình, thông dong tự tại. Thảm Giáo chủ nói chi những lời quá đáng. Xem kiểm! Ha... ha...

Véo...

Bùm... bùm...

Thảm Nguyên như biết khó khăn ngăn nổi kiếm chiêu Lôi Công, và càng không mong gì hóa giải, lão bất ngờ xuất phát chỉ kinh :

- Vậy sao ngươi đoạn hậu, để mụ chạy thoát? Chớ nhiều lời! Đỡ!

Viu...

Ầm!

Chàng lại cười vang :

- Bách Hoa chỉ pháp này tại hạ có lĩnh giáo qua rồi. Nếu lão Giáo chủ không còn tuyệt học nào khác, xin thứ lỗi, tại hạ không còn hứng thú để giao chiêu nữa đâu. Cáo biệt! Ha... ha...

Vút!

Thảm Nguyên quắc mắt, bật vút theo ngọn chỉ kinh thứ hai :

- Hãy để mạng lại, nếu ngươi không muốn sau đó phải lấy mạng Dương Thanh thế vào.

Viu..

Vừa mới chuyển mình, chưa đi được bao nhiêu, chàng bất ngờ đảo người quay ngược lại.

Vút!

Ngọn chỉ kinh Bách Hoa của Thảm Nguyên vì thế phải hụt vào khoảng không.

Đổi lại, lão thấy chàng đang lạnh lùng nhìn lão :

- Nghĩ lão chưa gây phurong hại gì cho ta, từ nầy giờ ta chưa nở tuyệt tình. Nghe đây mạng Dương Thanh cũng là mạng của lão. Dương Thanh chết lão chết, Dương Thanh còn lão còn. Lời của ta đến đây là hết, nếu không tin, lão thử xem! Hừ!

Dứt lời, chàng chậm chậm quát lớn bỏ đi, như không cần quan tâm đến bất kỳ chuyện gì ở phía sau, cũng không cần biết lão Thảm Nguyên có dám hay không dám xuất thủ lên hại chàng.

Dường như lời nói và thái độ của chàng đã có tác dụng. Cũng không có gì rõ hơn khi chàng tuy chỉ có một mình nhưng vẫn hiên ngang bước đi, đưa lưng về phía bọn Thảm Nguyên có nhân số đông gấp bội.

Lão Thảm Nguyên đứng bất động nhìn theo sắc mặt luôn thay đổi từ trạng thái này sang trạng thái khác, nửa muốn xuất kỳ bất ý ra tay sát hại chàng, nửa lại ngờ ngờ chàng còn tuyệt kỹ nào đó rất lợi hại vẫn chưa giờ ra.

Bọn thủ hạ của lão cũng có tâm trạng tương tự. Và chúng đương nhiên phải uất ức vì thấy chàng quá khinh thường Giáo chủ của chúng.

Tư Không Bạch đã cách xa chúng độ ba trượng hơn. Bất ngờ chàng nghe có tiếng Thảm Nguyên quát ầm lên :

- Tứ hộ pháp, dừng...

Cũng là lúc chàng nghe có tiếng sóng kinh đang âm thầm cuộn vào hậu tâm.

Miệng nở một nụ cười lạt, hai chân chàng thoăn thoắt dịch chuyển theo Thiên Tinh Thất Bộ.

Vút!

Bằng cách đó chàng còn vượt qua áp lực tột đỉnh của lãnh khí quái phong thì đâu sá gì một ngọn kinh trăm lần không thể sánh bằng đang lăm le ngăn cản chàng.

Do đó, chỉ trong nháy mắt, lúc chàng đình bộ cũng là lúc thanh Lôi Công trụ trên tay chàng đang điểm nhẹ vào huyệt Mi Tâm của một tên hộ pháp Bạch Y giáo, chính là nhân vật dám lên lút định hãm hại chàng.

Vẫn điểm một nụ cười trên môi, chàng nhìn thẳng vào mục quang đang cực kỳ ngơ ngác của vị hộ pháp :

- Thế nào? Một nữ nhân như cô nương nếu ngay chỗ này có vết sẹo ắt khó coi lắm. Sao cô nương dám xem nhẹ lời nói của tại hạ?

Thẩm Nguyên chùng như nín thở vì quá rúng động sau khi mục kích cảnh chàng chế ngự đối phương quá ư thần diệu.

Mãi sau khi chàng lên tiếng, Thẩm Nguyên mới có thể phát thoại. Và lời đầu tiên của lão hóa ra chỉ là lời của một người hãy còn trong tâm trạng bàng hoàng :

- Ngươi vừa... vừa thi triển công phu gì?

Chàng hít vào một hơi và cố tỉnh để cho thanh Lôi Công trủy chớp động.

Véo...

Ả hộ pháp đang bị uy hiếp vì ngỡ chàng hạ thủ bất giác bật rú lên :

- A... a...

Nhưng không hề có chuyện đó, bọn Thẩm Nguyên chỉ nhìn thấy mảnh lụa che mặt của ả vừa bị Tư Không Bạch dùng Lôi Công trủy hất phăng đi. Sau đó, cùng một lúc với bóng nhân ảnh vụt chớp động, Tư Không Bạch chỉ ném lại một tràng cười :

- Hãy nhớ những gì tại hạ vừa nói, chớ khá quên! Ha... ha...

Vút!

Thẩm Nguyên nhìn theo, mặt tái dần :

- Hồn Nguyên công phu lợi hại đến thế sao?

* * * * *

Nhìn mặt nước mênh mông đang đung đưa dập dềnh khiến hình ảnh của muôn vạn tinh tú đang phản chiếu trên mặt nước cũng phải lung linh nhấp nháy, một bóng người đơn độc trên bờ sông vắng chợt cất tiếng trách than :

- Lão đã đến hay chưa? Nếu đã đến, có lý nào lão không lưu lại một đệ tử nào, ít ra cũng báo cho ta một chút tin? Còn như chưa đến, điều gì đã ngăn trở lão? Dọc đường đi, ta nào phát hiện điều gì khả nghi, cho thấy lão đã gặp ngăn trở? Lại thật!

Cứ thế, bóng người này hết đi xuôi rồi đi ngược, dọc theo bờ sông. Thi thoảng lại phóng tầm mắt nhìn lướt qua mặt nước mênh mông, như đang trông chờ một hiện tượng gì đó thế nào cũng xảy ra ngay trên mặt nước.

Được một lúc lâu, khi cảm thấy đêm đã hầu tàn, người này buộc miệng, nói ra ý nghĩ :

- Phải chi ta tìm thấy một con thuyền, dù không tinh thông thủy tánh, ta cũng quyết vượt qua mặt nước kia, thử xem chuyện gì đã xảy ra ở dãy đất liền ngoài kia. Hừ!

Dãy đất liền? Còn dãy đất liền nào nữa có thể ở mãi ngoài kia mặt nước? Người này vì chờ đợi quá lâu, chờ trong thất vọng nên hóa rồ rồi sao? Một mặt nước mênh mông như vậy làm gì có dãy đất liền nào ở ngoài đó?

Vậy mà có!

Ngay khi những tia sáng nhợt nhạt đầu tiên của buổi bình minh xuất hiện làm cho hình ảnh phản chiếu của muôn vạn tinh tú bầu trời cao đã từng nhấp nháy trên mặt nước phải mờ dần, thì cũng là lúc một vệt đen thẫm ở mãi ngoài xa của mặt nước cũng bắt đầu lộ rõ.

Đôi mục quang sáng quắc của người nọ càng thêm chú mục nhìn vào vệt đen thẫm đó.

Càng nhìn càng sáng, hay nói đúng hơn là bình minh càng lúc càng làm cho vạn vật tỏ tường, người này vụt kêu thành tiếng :

- Có rồi! Vậy là lão cũng nhìn thấy ta. Lão đang đưa thuyền vào đón ta ra. Tốt lắm!

Người này có mục lục quả tinh tường, nhờ đó mới có thể phát hiện một chấm đen đang lạng lẽ dịch chuyển trên một nền cũng tối đen chính là vệt thẫm nọ.

Nhìn thêm một lúc nữa, tuy thấy chấm đen nọ vẫn dịch chuyển chậm chậm nhưng người này lại tỏ ra biết nhẫn nại khi không thể không nhẫn nại :

- Lão đi quá chậm! Hà...! Có lẽ mọi việc vẫn bình ổn? Vì vẫn bình bình ổn nên lão cần gì phải khẩn trương? Cũng được! Chẳng phải ta cũng mong mọi việc rồi sẽ bình ổn sao? Vậy là tốt! Quá tốt là khác! Hy vọng sự việc sẽ phơi bày.

Chấm đen càng lúc càng rõ và cũng bộc lộ cho người đang chờ đợi trên bờ sông thấy cách di chuyển như đùa cợt của chấm đen.

Chăm đen cứ một lúc ngẩn đi chuyển theo chiều thẳng, đích nhắm là bờ sông bên này, nhưng sau đó lại đi ngang theo dòng nước và thời gian đi ngang dài hơn thời gian đi thẳng.

Đây là điều làm cho người chò trên bờ phải nóng nảy buột miệng trách nho nhò :

- Đây đâu phải lúc đùa? Làm ơn vào nhanh cho.

Đến lúc này chăm đen đã lộ rõ là chiếc thuyền và trên chiếc thuyền quả nhiên có một lão nhân đang ngồi thay chỗ trạo phu. Mái dầm trên tay lão nhân vẫn luôn cắm phập vào nước nhưng không hiểu sao phải lâu lắm lão nhân đó mới chịu cử động cho chiếc thuyền nhích động. Vào những lúc như thế, chiếc thuyền mới chịu đi thẳng. Còn bình thường, lúc lão nhân không cử động, chiếc thuyền lại trôi ngang, rõ ràng đã bị dòng nước cuốn đi.

Người ở trên bờ đã hết nhẫn nại, vận lực đưa thanh âm đi lan trên mặt nước :

- Lão tiền bối đừng đùa nữa, vẫn bối chờ đã lâu.

Lão nhân trên thuyền dường như có xuất hiện một cử động. Nửa như lão muốn hươ tay làm ra một dấu hiệu nào đó, nửa như lão muốn đẩy chiếc thuyền đi nhanh hơn.

Với cảm giác mơ hồ về mối bất an, người trên bờ lại gọi :

- Đã xảy ra chuyện gì ư? Lão tiền bối ở đây còn Thần Bút đâu?

Người ở trên thuyền lại phát một cử chỉ mơ hồ, khiến người trên bờ thêm nghi hoặc :

- Sao lão tiền bối không đáp lời?

Trên thuyền thân hình của lão nhân bỗng rướn lên.

Và ở trên bờ, người chờ đợi có cảm giác vừa nghe một tiếng hộc, xuất phát từ chiếc thuyền nhỏ.

Biến sắc, người trên bờ bật quát :

- Lão tiền bối cố gắng giữ yên chiếc thuyền. Văn bối đến đây.

Như đã có sự tính toán và chuẩn bị từ trước, người trên bờ buột ném một vật trên mặt nước và cố tình để vật đó rơi chỉ cách bờ ba trượng.

Ngay khi vật nọ chạm và vẩy nổi trên mặt nước, người trên bờ bắt thần bật tung người lao ra.

Vút!

Trước khi để thân hình hạ xuống, từ tay người này lại phóng ra một vật thứ hai, cũng có hình dạng và cùng khoảng cách với vật thứ nhất.

Người này tính rất chuẩn xác và cũng lường đúng lực đạo, nên khi chân người này vừa chạm vào vật thứ nhất thì vật thứ hai cũng bắt đầu chạm và nổi lên trên mặt nước cũng với khoảng cách ba trượng.

Do toàn thân đều đặt dồn lên một vật bé tẹo, vật đó đương nhiên phải chìm xuống mặt nước khá sâu.

Có phần kinh hoàng, người này vụt quát :

- Lên!

Toàn thân nhờ đó lại bốc cao lên, không để mặt nước nhấn chìm.

Đang lơ lửng trên không, người này lăm bằm tự trách :

- Suyt nữa thì nguy! Dường như khoảng cách ba trượng là quá xa?

Miệng vừa nói xong, tay người này lại ném ra vật thứ ba thứ tư liên tiếp.

Véo... véo...

Chờ khi hai vật này chạm nước với một trước một sau chỉ cách nhau hai trượng, ngắn hơn hai lần đầu, cũng là lúc thân hình người này sà xuống và chạm vào vật thứ hai đã ném ra lúc nãy.

Hít một hơi thanh khí thật đầy, cố làm cho thân hình nhẹ đi, không cho trọng lượng toàn thân đè chìm quá sâu vật nọ, người này sau đó khẽ quát :

- Đi nào!

Vút!

Vừa lên cao lơ lửng người này lập tức ném ra một vật, lao vượt khỏi vật thứ tư đang dập dềnh trên nước đúng hai trượng.

Véo...

Chân như chạm vật thứ ba, không cần chờ lâu như hai lần đầu, người này tung thân lao đến vật thứ tư, cũng là lúc ném ra vật thứ sáu.

Vút!

Cứ thế, với khoảng cách đã ngắn lại, lực nhảy không cần mạnh như hai lần đầu, người này có thể ung dung lao đi, chân chỉ khẽ chạm vào mẫu vật được ném sẵn và nổi sẵn trên mặt nước.

Không cần biết đây là cách di chuyển trên mặt nước được mọi người gọi như thế nào, người này chỉ biết khoảng cách với con thuyền nhờ đó đã được thu ngắn, đầu chỉ còn chín mươi trượng là cùng.

Với khoảng cách tạm gọi là gần như vậy, người này phải thất kinh, kinh hãi nhận ra lão nhân trên thuyền đã bất tỉnh.

Vì bất tỉnh nên mái dầm trong tay lão nhân cũng bất động, khiến con thuyền phải càng lúc càng bị dòng nước cuốn đi.

Không đề muộn, từ tay người này liền phóng ra một vật nữa cùng lúc với thân hình bật lên cao.

Vút!

Đến lúc này điều kinh hãi nhất mới xảy đến. Trên tay người này không còn một mẫu vật nào nữa. Trong khi đó với mẫu vật cuối cùng vừa ném ra chỉ được toan tính sao cho khoảng cách vẫn như cũ, nghĩa là chỉ bay vượt vật kế tiếp có hai trượng, cũng có nghĩa là khoảng cách giữa con thuyền và mẫu vật cuối cùng vừa ném đi phải còn ít nhất là năm trượng, một khoảng cách mà người này chưa từng tính đến.

Vẫn phải lao đi, người này vừa bật tung người vừa ngấm ngầm vận chân lực đến tột đỉnh.

Chân chạm vào mẫu vật kế chót người này quát lớn :

- Đi!

Vút!

Như cánh chim cất, người này thay vì bật tung người lên cao thì lại bay là là ngang mặt nước. Đề khi mẫu vật cuối cùng chuẩn bị chạm vào chân, người này như hóa rồ, chột rú lên thành một tiếng hú :

- Hu... u... ú....

Vút!

Khẽ mớm chân vào mẫu vật cuối cùng, đủ để cho toàn thân không chạm mặt nước, người này lao vút lên một chiều cao không hề nghĩ đến: bốn trượng.

Đạt được độ cao quá sức tưởng này, hai tay lập tức giang rộng, căng y phục thành hai cánh bướm nhỏ, người này nương theo gió, bắt đầu là là lượn xoáy giữa không trung.

Vu... vu...

Chiếc thuyền vẫn trôi theo giòng và người này cũng phải điều động tốc độ lượn, sao cho vẫn đuổi theo chiếc thuyền.

Một lần mạo hiểm tự đánh đu với số phận. May sao số phận đã mỉm cười với người liều lĩnh này.

Vù...

Hạ thân an toàn giữa lòng thuyền, người này nhanh nhẹn chộp vào tay lão nhân nọ.

Vừa trút lực thuyền vào, người này vừa lay gọi :

- Lão tiên bói! Lão tiên bói!

Được tiếp trợ chân khí, lão nhân chột thờ hất ra và mở mắt :

- Hồ Thiếu Bạch?

Người được gọi là Hồ Thiếu Bạch bỗng cau mày :

- Lão tiền bối vẫn chưa tỉnh ư? Văn bối là Tư Không Bạch nào có Hồ Thiếu Bạch nào ở đây?

Lão nhân lắc đầu, tay khe khẽ khuấy động mái dầm, miệng bật rên :

- Ngươi là Hồ Thiếu Bạch, ta thật vô dụng, đã để mẫu thân ngươi Tư Không Huệ bị Tra Khuất đem đi.

Tư Không Bạch giật mình, nhìn sững lão nhân :

- Mẫu thân vẫn bối? Đây! Lão tiền bối có biết vừa nói gì không?

Lão nhân sùng sộ :

- Thần Cái này có lần nào nói sai điều gì với ngươi chưa? Ngươi là Tư Không Bạch ta biết. Nhưng thật ra ngươi chính là Hồ Thiếu Bạch, cốt nhục của Thần Kiếm Hồ Thiếu Thu và Tư Không Huệ, ngươi nghe rõ chứ? Hừ!

Chàng choáng váng :

- Văn bối là Hồ Thiếu Bạch? Gia phụ là Phụng Hoàng Thần Kiếm Hồ Thiếu Thu? Ai cho lão tiền bối biết? Sao Thần Bút Tra Khuất trở mặt? Lão giữ... giữ gia mẫu để làm gì? Chuyện gì đã xảy ra?

Thần Cái nhìn chàng :

- Ta cũng muốn ai đó cho ta biết chuyện gì đã xảy ra? Tại sao sau khi biết Tư Không Huệ là mẫu thân ngươi, Tra Khuất lập tức trở mặt? Tại sao?...

Chàng đưa tay ngăn lão :

- Được rồi! Lão tiền bối cứ bình tâm. Trước hết, nếu xuôi theo dòng, chúng ta không gặp gì nguy hiểm, lão tiền bối cứ an tâm tọa công chữa thương. Văn bối đợi được, phải đợi được.

Thần Cái ngẩn người :

- Ngươi định làm gì? Ngươi không hỏi ta về những chuyện vừa qua ư?

Chàng lạnh giọng :

- Biết sớm hay muộn, kết quả vẫn không thay đổi, đúng không? Nếu đúng, lão tiền bối cứ làm như văn bối vừa nói. Văn bối sẽ đợi, nhất định phải đợi.

Thần Cái như vừa thấy một Tư Không Bạch hoàn toàn khác. Hay đó là do chàng vừa có tính danh khác, là tính danh thật của chàng Hồ Thiếu Bạch?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Rõ thân thế - Kế báo thù

Nhìn Thần Cái đang cố giấu tâm trạng áy náy bằng cách vờ như quan tâm đến mái dầm đang được lão điều động sao cho có thể giữ yên chiếc thuyền trên mặt nước, không cho chiếc thuyền bị nước cuốn đi cũng không cho chiếc thuyền tiến vào bờ, Tư Không Bạch chợt buông từng tiếng, như chưa tin lắm vào điều chàng đang nói :

- Như thế có nghĩa là mười tám năm trước, do bị Đàm Tắt Khả uy hiếp, gia mẫu vì muốn bảo toàn tánh mạng cho văn bối, phải can đảm chịu đựng cảnh mẫu tử sinh ly, giao văn bối cho một người chưa hề quen biết?

Có cảm nhận đây là lời trách cứ của chàng, Thần Cái lập lại lời đã giải thích :

- Ta mong ngươi phải biết cân nhắc, lượng định đúng tình thế và hiểu cho cảnh ngộ của mẫu thân ngươi. Ta chẳng đã giải thích rồi sao, mẫu thân ngươi không biết võ công, phu quân bị sát hại, ngày qua ngày lại bị họ Đàm quấy nhiễu o ép và dọa dẫm, mẫu thân ngươi phải làm gì trong tình cảnh đó, chỉ ít cũng để bảo lưu giọt máu duy nhất của họ Hồ? Theo ta, phải khôn ngoan và đơm lược lắm mẫu thân ngươi mới nghĩ ra và thực hiện đúng kế sách vẹn toàn đó.

Chàng đau đớn ra mặt :

- Văn bối nào dám trách gia mẫu! Có chăng, văn bối không thể hiểu tại sao gia mẫu chỉ cho gia sư biết tính danh của gia mẫu, cố tình giấu đi tính danh thực của gia phụ?

Thần Cái trợn mắt :

- Mọi khi ngươi thông minh lắm kia mà, sao bây giờ ngươi lại nhất thời u mê vậy? Tuy ta không nghĩ ra để hỏi mẫu thân ngươi câu nghi vấn này, nhưng bây giờ nghĩ lại, tự ta cũng hiểu rõ dụng ý của mẫu thân ngươi.

Chàng ngơ ngác :

- Gia mẫu có dụng ý gì?

Thần Cái chép miệng :

- Đúng là ngươi đang gặp lúc u mê thật! Quá dễ, có lẽ họ Đàm chỉ muốn giết luôn ngươi để tuyệt trừ hậu họa. Nhưng vì muốn chiếm đoạt mẫu thân ngươi nên y phải chấp nhận điều kiện do mẫu thân ngươi đề ra. Đó là phải để ngươi sống, đổi lại mẫu thân ngươi mới chịu...

Chàng gay gắt đáp lời :

- Văn bối đâu hỏi chuyện đó? Mà hỏi về tính danh kia.

Thần Cái lắc đầu :

- Thì ngươi tự nghĩ xem, nếu báo cho đạo nhân đó biết ngươi là người họ Hồ là cốt nhục của Thần Kiếm Hồ Thiếu Thu, nếu đạo nhân đó cũng là nhân vật vô lâm, từng biết rõ uy danh của phụ thân ngươi, chuyện gì sẽ xảy ra nếu đạo nhân đó dùng chính sinh mạng ngươi uy hiếp ngược lại lệnh đường?

Lão thấy chàng gật gù, tỏ ý hiểu lão đắc ý nói tiếp :

- Chưa hết đâu! Giả như chuyện đó không hề xảy ra và giả như họ Đàm sau này nghĩ lại và lo sợ, chẳng phải y chỉ cần căn cứ theo tính danh của ngươi là sẽ dễ dàng tìm thấy và hạ thủ ư?

Chàng lại gật đầu, thần trí thông minh sáng trở lại :

- Chỉ để lại hai chữ Tư Không không hề nhắc đến họ Hồ gia mẫu nghĩ sẽ không ai ngờ đến văn bối chính là hậu nhân của Thần Kiếm?

Thần Cái phì cười :

- Cuối cùng ngươi cũng hiểu! Ta cho ngươi hay, chính nhờ kế đó, chỉ gần đây thôi đâu ít lần ngươi chạm mặt Đàm Tất Khả, nhưng quả nhiên y không hề biết ngươi chính là kẻ mà y cần phải tìm để giết. Có như thế mới thấy mẫu thân ngươi là người biết trông xa nhìn rộng, không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào nếu có thể sau này làm cho kẻ thù khiếp vía.

Chàng bỗng à lên một tiếng :

- Văn bối hiểu câu nói này của lão tiền bối rồi. Như lời vừa kể, lão tiền bối bảo khi tìm thấy gia mẫu, người đã bị họ Đàm giam kín trong một động thất?

Thần Cái tỏ vẻ phần nộ :

- Đúng như thế! Đàm Tất Khả thật ác độc, bị mẫu thân ngươi đe dọa sẽ tự tử nếu y có bất kỳ hành vi nào khiếm nhã, xúc phạm đến tiết hạnh, y đã đưa mẫu thân ngươi đến một nơi thật hẻo lánh cũng chưa hải lỏng. Sau đó, y còn biệt giam mẫu thân ngươi vào một động thất u ám. Hừ! Nếu mẫu thân ngươi không tin tưởng vào hậu vận sau này sẽ thay đổi, nếu không có chút hy vọng là sẽ có ngày gặp lại ngươi, ta e, mẫu thân ngươi đâu cần phải nán nã kéo dài thêm kiếp sống thừa

Tư Không Bạch chậm chậm gật đầu :

- Gia mẫu sẽ không thất vọng. Lão tiền bối hãy tin như vậy. Văn bối sẽ không để gia mẫu thất vọng Thần Cái cũng gật đầu :

- Ta cũng tin như vậy, ngay từ lúc nghe mẫu thân ngươi nức nở thổ lộ, nhờ ta tìm lại cốt nhục họ Hồ và may thay câu chuyện của ngươi ta có được nghe. Vậy là ta biết ngươi là ai, ngươi sẽ phải làm gì để mẫu thân ngươi thỏa nguyện.

Chàng hít một hơi thật dài :

- Tra Khuất dám trở mặt. Lần này đó là lão tự chuốc họa.

Nghe nhắc đến Thần Bút Tra Khuất, Thần Cái sa sầm nét mặt :

- Ta cũng không ngờ Tra Khuất lại là hạng người tráo trở, chỉ vì công phu Hồn Nguyên, không từ bất kỳ thủ đoạn nào để uy hiếp ngươi, buộc ngươi phải giao công phu đó cho y.

Chàng cười lạt :

- Lần này tiên bối nhận định sai về dụng ý của họ Tra rồi. Lão không hề tơ tưởng đến công phu Hồn Nguyên.

Thần Cái bán tín bán nghi :

- Sao ngươi biết? Vậy dụng ý của y là gì?

Chàng bất ngờ nhấp nháy mắt mà không nhận ra :

- Trước kia, vì nghi ngờ gia phụ có biết công phu Hồn Nguyên, họ Tra quả nhiên có ý đó. Nhưng sau này, mãi đến lúc nghe văn bối phân bày, cho thấy công phu Hồn Nguyên thật ra đã bị chia năm xẻ bảy, tâm pháp Hồn Nguyên thì rơi vào Kim Tiền bang, Lôi Công trùy và chương pháp Lôi Công thì do Ngân Bào bang cất giữ, gia phụ chỉ nhận được phần kiếm quyết Lôi Công, họ Tra biết sẽ rất khó nếu tìm cách bắt văn bối giao ra ngân ấy, lão không còn ý nghĩ đó nữa

- Vậy y muốn gì?

Chàng dần giọng :

- Di học Thượng Nguyên.

- Di học Thượng Nguyên? Ngươi làm sao am tường di học đó để Tra Khuất có ý định đòi lại?

Chàng chép miệng :

- Nhưng lão nghĩ thế nào văn bối cũng biết, chỉ ít là biết di học đó rơi vào tay ai?

Thần Cái mơ hồ hiểu :

- Nghĩa là Tra Khuất có phần nào ngờ ngươi cũng sẽ vào được Biệt điện Nguyệt Hàn? Và nếu vào được, di học đó sẽ rơi vào tay ngươi?

Chàng gật đầu giải thích thêm :

- Lão đã từng mắng bảo Gia Cát Quân là phản đồ. Vì lão mắng đúng nên lão cũng biết Gia Cát Quân chưa luyện hết công phu Thượng Nguyên. Đó là điều thứ nhất. Thứ hai, lão đã từng được lệnh vào Trung Nguyên để dò xét, văn bối tin chắc lão phải biết Nguyệt cung Cung chủ đã thất tung thật sự là ai. Vậy là lão cũng biết phải tìm di học Thượng Nguyên ở đâu.

Thần Cái hoang mang :

- Nhưng y làm sao biết ngươi có thể vào? Sao lão không nghĩ Gia Cát Quân cũng vào được và di học đó bị Gia Cát Quân chiếm hữu?

Chàng mỉm cười :

- Lão tiên bối còn nhớ sau lần văn bối bị rơi vào vòng cương hỏa chân muội của mụ Xú Diện, lão đã kịp xuất hiện?

Thần Cái đương nhiên phải nhớ :

- Chuyện đó thì...

Chàng ngắt lời :

- Vậy thì lão thừa biết tại sao sau đó văn bối vẫn còn sống. Hoặc giả như chưa biết thì sau này, khi nghe văn bối nói về những cảm nhận lạ lùng xảy ra sau đó cho văn bối, lão cũng phải nhìn ra. Đó là nguyên do khiến lão tin chỉ có văn bối là có thể vào đến tận Biệt điện Nguyệt Hàn

- Tại sao?

- Vì vòng cương hỏa chân muội đó là do được lực từ Cửu Cửu Nguyên Đôn Dương phát tán. Vô hình chung văn bối đã có dịp hấp thụ toàn bộ chân khí nguyên dương đó, vừa giúp văn bối tăng cao nội lực vừa làm cho mụ Xú Diện tình cờ thoát cảnh tẩu hỏa nhập ma.

Sắc mặt Thần Cái vụt trở nên ngờ nghệch :

- Cửu Cửu Nguyên Đôn Dương? Danh xưng này dường như ta có nghe qua một lần?

Chàng quan tâm :

- Lão tiên bối nghe như thế nào?

Lão lắc đầu sau một lúc ngẫm nghĩ :

- Ta không nhớ nhưng nhất định là có nghe.

Chàng tuy cảm thấy lạ nhưng vì lão không nhớ nên chàng đành bỏ qua chàng tiếp :

- Vì lão họ Tra biết rõ mức độ tăng tiến nội lực của văn bối, lão nghĩ văn bối sẽ vào được Biệt điện Nguyệt Hàn Trong tâm trạng kỳ quặc dường như năm chữ Cửu Cửu Nguyên Đôn Dương gây ra tình trạng này.

Thần Cái chợt hỏi cho có hỏi :

- Vậy còn Gia Cát Quân thì sao?

Chàng ghi nhớ kỹ tâm trạng này của lão Thần Cái miệng vẫn giải thích :

- Như văn bối vừa nói, lão họ Tra chưa dám tin chắc Gia Cát Quân sẽ đắc thủ. Bởi đó, khi bắt giữ gia mẫu, lão họ Tra kể như đã nắm chắc phần thắng. Nghĩ là dù văn bối hay Gia Cát Quân lấy được phần di học kia, lão vẫn có cách khiến di học kia rơi vào tay lão.

Bất giác Thần Cái trở lại trạng thái bình thường. Lão chợt hỏi :

- Nếu di học đó rơi vào tay ngươi, họ Tra sẽ dùng sinh mạng mẫu thân ngươi để buộc ngươi giao ra, ta hiểu. Nhưng nếu rơi vào tay Gia Cát Quân họ Tra làm cách nào lấy lại?

Chàng cũng yên tâm khi thấy Thần Cái trở lại bình thường. Chàng cười lạnh :

- Lão sẽ không khó khăn? Ngược lại, đó càng làm cho kế nhất tiễn xạ song điêu của lão thu nhiều kết quả.

Thần Cái hiểu :

- Ngươi muốn nói, họ Tra sẽ buộc ngươi đối đầu với Gia Cát Quân? Gia Cát Quân chết, họ Tra vừa chiếm được di học vừa hả dạ vì thù nhân từng hại y đã chết? Ngược lại, nếu ngươi thất thủ, Gia Cát Quân cũng phải mồi mìn, một cái cật tay của y sẽ cùng lúc loại bỏ hai cường địch?

Chàng bĩu môi :

- Lão sẽ không được như nguyện. Thứ nhất, di học đó không hề tồn tại. Thứ hai, sau sự việc xảy ra ở Biệt điện, hiện Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành vẫn chưa biết sống chết ra sao?

Thần Cái giật mình :

- Chuyện gì đã xảy ra?

Đến lúc này Hồ Thiếu Bạch mới tuần tự kể cho Thần Cái nghe tất cả những gì đã xảy ra sau khi chàng vào Biệt điện...

Nghe xong, Thần Cái nhắm mắt chiêm nghiệm một lúc lâu, và khi lão mở mắt ra, ánh mắt lão chứa đầy kinh ngạc :

- Ngươi muốn nói chính lãnh khí quái phong kia giúp võ công ngươi tăng lên một tầng?

Chàng thừa nhận :

- Để vượt qua áp lực của quái phong lãnh khí, văn bối buộc phải vận dụng toàn bộ sở học. Nhờ đó, ngoài việc thấu triệt thêm nhiều biến ảo, chân khí nội nguyên từ “Sâm vương vạn niên” và sau này Cửu Cửu Nguyên Đôn Dương cũng được văn bối hấp thụ hoàn toàn. Lão bỗng nhớ :

- Cũng là những chữ này? Chà...! Ta quả đã biến thành kẻ vô dụng, không còn nhớ...

Bỗng lão dừng lời và nhìn chàng chăm chăm :

- Mà này, ngươi làm cách nào đến được chỗ thuyền của ta? Nếu ta nhớ không lầm, hình như ta chưa đưa thuyền vào bờ đúng không?

Chàng kể lại cho lão nghe chàng đã đến thuyền bằng cách nào. Lão bật kêu :

- Nhất Vỹ Độ Giang? Ngươi luyện được Nhất Vỹ Độ Giang?

Không cần biết đó là công phu gì, chàng chợt cười thần bí :

- Văn bối có một đề xuất này, mong lão tiên bối thành toàn cho.

Lão hồ nghi :

- Ngươi định nhờ ta làm hộ ngươi điều gì? Ngươi đừng quên, cũng vì ngươi tìm ta, tuy ta có tìm thấy mẫu thân ngươi ở Thủy Vô Ưu này nhưng đó lại là cơ hội cho Tra Khuất thực hiện dã tâm.

Chàng gật đầu :

- Văn bối không quên! Việc văn bối muốn nhờ chỉ là để đối phó với họ Tra.

- Đối phó ư? Được! Nói đi!

Chàng nghiêm mặt :

- Tiền bối đừng bao giờ nhắc đến câu chuyện này. Hãy xem văn bối như chưa hề gặp lão tiền bối, chưa hề biết bản thân là di tử của Thần Kiếm Hồ Thiếu Thu.

Lão ngờ ngẩn :

- Ý của người là...

Chàng bật cười :

- Vậy là Tra Khuất còn biết lấy gì để uy hiếp văn bối, đúng không? Phải dùng kẻ gây ông đập lưng ông mới được. Ha... ha..

Thật bất ngờ, đang cười, chàng tung mình lao từ thuyền ra giữa mặt nước.

Chàng hành động quá bất ngờ nhưng cũng kịp cho Thần Cái thấy chàng vừa cầm theo trên tay một vài mẫu gỗ nhỏ được bẻ từ hai thân thuyền.

Với những mẫu gỗ đó, chàng thực hiện lại cách vượt sông như lúc đi ra đã thực hiện Thần Cái chỉ còn biết giương to hai mắt nhìn chàng đi xa dần theo thân pháp thượng thừa Nhất Võ Độ Giang và không thể hiểu chàng đang toan tính chuyện gì?

* * * * *

Ở một ngôi sơn miếu cạnh bờ rừng, một cảnh quang lạ mắt đang diễn ra.

Ngôi thành hai vòng tròn, cả vòng trong lẫn vòng ngoài đếm được gần năm mươi tên khất cái, tất cả đều là đệ tử Cái bang. Trung tâm điểm của hai vòng tròn chính là ngôi sơn miếu nọ. Bọn đệ tử Cái bang đều ngồi yên như pho tượng, hướng mặt ra ngoài, lưng quay vào ngôi miếu. Có vẻ như tất cả đều không quan tâm gì đến chuyện có thể xảy ra bên trong miếu.

Nhưng cảnh bên trong miếu lại hoàn toàn khác với cảnh bên ngoài.

Thứ nhất, trong miếu chỉ có vốn vẹn hai nhân vật khất cái, không quá nhiều như thấy bên ngoài.

Thứ hai, bên trong miếu không yên tĩnh như bên ngoài. Trái lại hai nhân vật khất cái bên trong cũng đang cao hứng chuốc rượu lẫn nhau, quanh một mâm cỗ thịnh soạn.

Đã thế, cả hai đôi lúc còn huyền thuyên cười giỡn, không hề nghĩ điều đó sẽ làm cho bao nhiêu người bên ngoài phải khó chịu vì họ nhin thềm cho hai người bên trong tha hồ đánh chén.

Trong Cái bang có phân biệt đối xử chăng?

Cũng có thể, vì trong hai nhân vật bên trong có một người được đeo đến sáu túi ở phía sau. Sáu túi, một cấp bậc hoàn toàn không hề thấp kém trong Cái bang. Huống chi trong năm mươi đệ tử ở phía ngoài nào có nhân vật nào được đeo đến bốn túi. Bất quá chỉ ba túi là cùng.

Hai nhân vật bên trong có lẽ sẽ còn đánh chén nữa nếu như ở bên ngoài không có tiếng hô hoán chợt vang lên :

- Bang chủ đến!

Năm mươi đệ tử Cái bang lập tức đứng dậy và có một người đưa chân bước tách ra.

Người này vòng tay thi lễ với ba nhân vật Cái bang vừa mới đến :

- Truyền Gia Mộc, Đà chủ đệ bát Phân đà cung nghinh Bang chủ quang lâm.

Ba nhân vật vừa đến có lẽ đã biết chuyện, một nhân vật chợt hỏi :

- Thái độ của Dư Hoàng như thế nào?

Truyền Gia Mộc lễ mạo đáp :

- Tuy Dư trưởng lão không phản kháng lệnh dụ của Bang chủ nhưng vẫn phần nào tỏ ý bất phục. Bọn Đà chủ đang chờ lệnh của Chưởng Pháp trưởng lão.

Nhân vật nọ có đeo bảy túi, cho thấy tại sao nhân vật này có chức danh Trưởng lão chấp pháp. Vị Trưởng lão xua tay :

- Đã có Bang chủ đích thân xử lý, Truyền đà chủ có thể lui được rồi.

Dứt lời, vị Trưởng lão này hướng mặt vào trong sơn miếu gọi to :

- Đã có Bang chủ ở đây, Dư Hoàng ngươi sao vẫn vô lễ, không ra tiếp nghinh?

Dư Hoàng một trong hai nhân vật đang ngồi trong miếu, cũng là người có đeo sáu cái túi sau lưng, khệnh khạng lên tiếng :

- Phong trưởng lão xin bẩm báo hộ cho, Dư mỗ vì chấp hành mệnh lệnh của Bang chủ, cảm lý khai khỏi miếu dù chỉ là nửa bước, việc chậm tiếp nghinh mong Bang chủ thứ tội.

Vị trưởng lão họ Phong cười lạt :

- Ngươi đừng bịa đặt. Phong Thất này thay mặt Bang chủ truyền xuống, làm gì có câu không được nửa bước xa rời?

Truyền Gia Mộc vừa lui về chỗ bỗng bước trở lại :

- Đó là do thuộc hạ tự ý thêm vào. Có như thế Dư trưởng lão mới chịu ngồi yên suốt nửa ngày qua.

Dư Hoàng bỗng quát âm lên :

- Truyền Gia Mộc thật to gan. Tội này không thể không xử trị.

Vút!

Dư Hoàng lao ra, mắt hằm hằm nhìn Phong Thất :

- Để toàn thể bang đồ bốn bang tâm phục khẩu phục, việc Truyền Gia Mộc mạo truyền thượng lệnh mong chấp pháp nghiêm xử.

Phong Thất bối rối :

- Chuyện này...

Nhân vật đứng giữa Phong Thất và một nhân vật khác ở bên kia bất ngờ lên tiếng xen vào :

- Chậm đã! Bốn Bang chủ thấy có trách nhiệm phải minh oan cho Truyền đà chủ.

Dư Hoàng gục gặc đầu :

- Nếu Bang chủ đã có chủ ý, Dư mỗ xin rửa tay lắng nghe.

Bang chủ cái Bang vờ như không biết đó là lời hàm ý mỉa mai của Dư Hoàng vẫn thản nhiên giải thích :

- Lệnh của Tôn Quý ta tuy không rõ từng chữ như vậy, nhưng dấu sao hàm ý vẫn đúng như thế. Bất quá, Truyền Gia Mộc làm như thế cũng chỉ vì không muốn Dư Hoàng ngươi lợi dụng danh nghĩa của ai đó, xem thường mệnh lệnh của ta. Xét ra, Truyền Gia Mộc không hề phạm tội như ngươi vừa đề quyết.

Dư Hoàng mỉm cười :

- Lời Bang chủ vẫn chưa rõ lắm! Không hiểu Dư mỗ định dựa vào ai để có thể dám kháng lại lệnh dụ?

Tôn Quý cười lạnh :

- Ngươi tưởng ta không biết sao? Chỉ tiếc rằng, người hiện chấp chương Cái bang là Tôn Quý ta, không còn do Thần Cái chấp chương như mười mấy năm về trước nữa.

Dư Hoàng vẫn trầm tĩnh, cho dù không ngờ Tôn Quý dám thẳng thắn nói ra điều đó, Dư Hoàng hỏi :

- Dấu sao lão nhân gia Thần Cái vẫn được toàn thể bốn bang kính phục, xem là bậc trưởng bối, chẳng lẽ lão nhân gia người dám có hành vi gây phương hại cho Cái bang?

Nhân vật đứng bên tả Tôn Quý chợt lên tiếng :

- Chính vì muốn minh bạch câu ngươi vừa nói, hôm nay Bang chủ cùng với Phong chấp pháp và Trịnh Đàn ta mới đến đây.

Dư Hoàng cười nhẹ :

- Trịnh trưởng lão định mở Trường Lão Nghị để chất vấn Dư mỗ? Vậy thì cần phải có thêm Thần Cái lão nhân gia, Trường Lão Nghị mới có thể tiến hành.

Tôn Quý đưa cao tay :

- Hiện bốn Bang chủ đã có nhiều bằng chứng cho thấy Thần Cái từng có hành động gây phương hại đến bốn bang. Bốn Bang chủ đã có lệnh bãi miễn sự có mặt của Thần Cái trong Trường Lão Nghị.

Dư Hoàng tái mặt :

- Là bằng chứng gì? Bang chủ đã phi cấp truyền thư, đưa tin này cho các bang đồ chưa? Nếu chưa, lệnh đó kể như chưa thành.

Tôn Quý lập tức quay qua Phong Thất :

- Phát lệnh của ta, lập tức cho phi cấp truyền thư về tin này

- Khoan đã!

Tiếng quát vụt vang lên từ trong ngói miếu, nhân vật còn lại đang chậm rãi bước ra.

Biết rõ đó là tiếng quát của nhân vật này, Phong Thất cau mặt :

- Ngươi là ai? Qua ý phục của ngươi, nếu là đệ tử Cái bang phải am tường bang quy? Ngươi có tư cách gì để tự ý xen vào Trường Lão Nghị do đích thân Bang chủ chủ trì?

Nhân vật nọ dừng lại ngay bên cạnh Dư Hoàng. Với sắc mặt ngơ ngác, nhân vật này chợt hỏi :

- Trường Lão Nghị được tiến hành rồi sao?

Phong Thất tái mặt :

- Nơi đây đã có sự xuất hiện của ba Trưởng lão và Bang chủ, kể như...

Nhân vật nọ xua tay ngăn lại :

- Đầu thế nói như thế được. Còn có trên năm mươi đệ tử Cái bang hiện diện ở đây, không thể xem là Trường Lão Nghị mà phải gọi là Toàn Bang Nghị mới đúng.

Bị bắt bẻ Phong Thất phần nộ.

Nhưng trước khi Phong Thất phát tác, Tôn Quý lên tiếng :

- Ngươi là ai? Hình như ta chưa hề nhìn thấy mặt?

Nhân vật nọ nghiêm giọng :

- Trước khi tại hạ đáp lời, cho hỏi một lần nữa, đây là Toàn Bang Nghị hay chỉ có Trường Lão Nghị?

Tôn Quý sa sầm nét mặt :

- Nếu là Trường Lão Nghị, liệu ngươi có tư cách tham dự sao?

Nhân vật nọ lập tức đưa tay chỉ quanh :

- Vậy họ có tư cách để tham dự không?

Tôn Quý hét nhần nại :

- Ngươi là ai? Ta chỉ giải thích sau khi ngươi tự hải danh hải tính?

Gật đầu, nhân vật nọ quay sang nhìn Dư Hoàng :

- Tại hạ phải đáp thế nào đây Dư huynh?

Dư Hoàng lập tức tỏ ra nhanh nhẹn :

- Để ta đáp thay cho.

Và Dư Hoàng nhìn mọi người :

- Là ký danh đệ tử của Thần Cái lão nhân gia, vị đây là Thiên Tinh Cái, họ Hồ tên Tư Không

Tôn Quý bật cười :

- Thiên Tinh Cái Hồ Tư Không. Đừng nói là ta chưa hề nghe, ta cũng chưa từng biết Thần Cái có thu nhận ký danh đệ tử.

Thiên Tinh Cái Hồ Tư Không nheo mắt :

- Bang chủ không tin? Được! Bang chủ ắt sẽ minh bạch.

Thiên Tinh Cái Hồ Tư Không nhìn quanh và chợt dừng ngay Phong Thất :

- Lão Thần Cái nhân gia có một tuyệt kỹ gọi là Vân Long Tróc Ảnh, chẳng hay Phong trưởng lão có dám cùng tại hạ tỷ đấu khinh công?

Phong Thất cười ngạo nghễ :

- Sao lại không? Phong Thất ta chỉ sợ ngươi ngay tức khắc sẽ bị vạch mặt đó thôi.

Thiên Tinh Cái Hồ Tư Không cười nhẹ :

- Lấy một trăm trọng lâm đích, mời Phong trưởng lão xuất phát trước cho.

Dám lấy khoảng cách trăm trọng lâm đích có thể nói là một khoảng cách quá ngắn, lại dám đề cho một vị Trưởng lão Cái bang xuất phát trước, câu nói của Hồ Tư Không đến Tôn Quý nghe cũng phải thất kinh.

Phong Thất nổi giận :

- Được! Đó là do ngươi chọn, chẳng phải ta. Hừ!

Cùng với tiếng hừ, Phong Thất động thân lao đi.

Vút!

Hồ Tư Không ung dung chờ cho Phong thất đã chạy quá ba mươi trọng mới bật lên tràng cười đầy tự tin :

- Tại hạ bắt đầu đây! Phong trưởng lão phải cật lực hơn nhiều mới mong thủ thắng. Ha... ha...

Xoẹt!

Như tia chớp, Hồ Tư Không lao đi. Tay đưa về phía trước, hai chân duỗi thẳng về phía sau cứ như người đang muốn bay như loài chim điều vậy.

Và Hồ Tư Không thừa năng lực lao vượt qua Phong Thất khi khoảng cách giữa Phong Thất và đích đến hãy còn ngoài hai mươi trọng.

Vút!

Khi trận đấu đã xong, chờ cho Phong Thất kịp quay trở lại, Hồ Tư Không đưa mắt nhìn Tôn Quý :

- Nếu Bang chủ vẫn còn hồ nghi, tại hạ xin mạn phép dùng Tiểu Thiên Tinh Cầm Nã đối chiêu cùng Bang chủ.

Sợ bị bề mặt như Phong Thất vừa bị, Tôn Quý cười gượng :

- Không cần đâu! Ta...

Hồ Tư Không lập tức cướp lời nói rõ chủ ý :

- Trước khi Bang chủ phát lệnh qua phi cáp truyền thư, tại hạ xin thay mặt Thần Cái lão nhân gia trả lời mọi chất vấn từ Trưởng Lão Nghị.

Dư Hoàng vì hiểu rõ ý của Hồ Tư Không vội nói thêm :

- Và nếu đây là Trưởng Lão Nghị mời Bang chủ và nhị vị Trưởng lão vào trong miếu cho. Sẽ kín đáo hơn và không sợ biến thành Toàn Bang Nghị.

Tôn Quý bị ba chữ Trưởng Lão Nghị gây áp lực buộc phải hạ lệnh cho năm mươi đệ tử Cái bang triệt thoái :

- Được! Ta chấp nhận!

Lại ngồi quanh một mâm cỗ thịnh soạn chỉ voi mất một phần, Dư Hoàng ung dung hỏi Tôn Quý :

- Bang chủ muốn chất vấn ai trong hai kẻ tội phạm này trước?

Phong Thất vẫn còn nóng mặt sau lần bị mất thẻ điện vừa rồi, hậm hực lên tiếng trước :

- Được! Bỏn chấp pháp sẽ có cách buộc hai người phải nhận tội. Nghe đây, phải chăng Dur Hoàng người vì nghe lời Thần Cái xui giục, ở Quát Thương sơn đã giả mạo lệnh truyền của Bang chủ?

Dur Hoàng ngờ ngẩn :

- Dur mô giả lệnh như thế nào?

Tôn Quý mỉa mai :

- Người đừng vội quên! Chính vì mệnh lệnh giả của người, chẳng những bỏn bang mà võ lâm thất đại phải cũng phải làm lạc, tất cả cùng rời Quát Thương sơn là nơi lẽ ra phải được chú tâm dò xét. Người nhớ lại rồi chứ?

Dur Hoàng phải được nhắc kỹ như vậy mới nhớ lại và à lên :

- Là chuyện đó ư? Không đúng sự thật rồi.

Trịnh Đàm cũng nóng mặt :

- Không đúng ư? Lần đó, tuy Bang chủ không có mặt nhưng chính Trịnh Đàm ta được lệnh Bang chủ điều động mọi người trong bang. Chẳng phải người đã đưa tin ở mạn Nam có biến, cần phải cẩn trọng đó sao?

Dur Hoàng bật reo :

- Hóa ra Trịnh trưởng lão bắt tội mô vì câu này ư?

Dur Hoàng nhìn Tôn Quý :

- Trong lúc thám thính, khi phát hiện có biến sự dù ở bất kỳ địa điểm nào, theo Bang chủ, Dur Hoàng này có cần phải cấp báo không? Hoặc giả cứ để đó, rồi sau này lại bị Bang chủ định tội là đã khinh suất trong phận sự?

Tôn Quý cau mày :

- Nhưng đó là tin giả. Kẻ phát tin giả đương nhiên phải bị định tội.

Dur Hoàng cả cười :

- Giả ư? Vậy chuyện mụ Phong Hòa Xú Diện bị thuộc hạ hãm hại, dẫn đến tàu hỏa nhập ma phát tán cương hỏa cũng là chuyện giả ư?

Phong Thất gầm gừ :

- Tuy đó là chuyện thật nhưng sở dĩ ta phải định tội danh cho người vì từ tin đó khiến bỏn bang bỏ qua chuyện khác nghiêm trọng hơn sau đó xảy ra tại Quát Thương sơn.

Dur Hoàng nghiêm mặt :

- Đưa tin là trách nhiệm của Dur mô. Tin sai hay đúng, giả hay không giả đó là trách nhiệm thuộc về mô. Còn liệu lý thế nào, nhận định ra sao, sau đó cứ tùy nghi điều động, đó lại là trách nhiệm thuộc về Trịnh trưởng lão, Phong chấp pháp sao không hỏi ngay Trịnh trưởng lão?

Trịnh Đàm tím mặt :

- Người...

Phong Thất chưa kịp xoa tay ngăn lại, vội đặt cho Dur Hoàng nghi vấn khác :

- Được lắm! Bỏn chấp pháp hỏi người, sau chuyện đó người lấy tư cách gì mà điều động không ít bang đồ rời khỏi Quát Thương sơn đến một nơi gọi là Thủy Vô Ưu?

Hồ Tư Không lập tức lên tiếng :

- Cũng may là có tại hạ ở đây, tránh cho Dur trưởng lão chuyện oan khiên này. Lần điều động đó là do Thần Cái lão nhân gia chủ xướng.

Tôn Quý lập tức quan tâm :

- Có nguyên nhân gì không?

Hồ Tư Không mỉm cười :

- Đương nhiên phải có. Nếu không nhờ như Bang chủ gán cho hành vi đó là có mưu đồ tạo phản thì thật oan uổng.

Tôn Quý cười gằn :

- Ta hy vọng người nói rõ nguyên nhân tránh cho Thần Cái thoát khỏi tội danh đó.

Hồ Tư Không chợt nhìn Tôn Quý bằng cái nhìn dò xét :

- Hơn hai mươi năm trước, có lần bốn bang nhờ Thần Kiếm mới thoát họa diệt vong. Bang chủ còn nhớ rõ nguyên nhân?

Tôn Quý cố lảng tránh câu hỏi và cũng lảng tránh ánh mắt nhìn của Hồ Tư Không

- Người nói tiếp đi!

Hồ Tư Không ngấm ngấm ghi nhận điều này :

- Chính vì chuyện lần đó, khi phát hiện mục Phong hóa Xứ Diện bị phát tán cương hỏa có liên quan đến Cửu Cửu Nguyên Dương Đơn, Thần Cái lão nhân gia không thể không hành động.

Tôn Quý bật hỏi :

- Nhưng từ chuyện đó, sao Thần Cái lại có hướng dò xét về phía Thủy Vô Ưu?

Hồ Tư Không từ từ nheo mắt lại :

- Thủy Vô Ưu là địa phương nào, Bang chủ đã biết chưa?

- Ta đang chờ nghe người giải thích đây.

- Đó là nơi lưu ngụ đã lâu thuộc về Đàm Tất Khả, độc tử của mục Xứ Diện. Muốn dò xét để biết tại sao mục có Cửu Cửu Nguyên Dương Đơn, ngoài sơn môn Phong Hóa môn không thể đến, lão nhân gia há lẽ bỏ qua Thủy Vô Ưu là nơi duy nhất còn lại có thể dò xét?

Tôn Quý bức tức :

- Vậy Thần Cái có dò xét được gì không?

Hồ Tư Không thừa hiểu tại sao Tôn Quý tức bức, đó là vì Tôn Quý không thể dựa vào đó để định tội Thần Cái. Hồ Tư Không mỉm cười :

- Cũng có thể có, cũng có thể không. Trừ phi lão nhân gia đích thân xuất hiện dường như người của bốn bang không thể biết chút gì về hành tung của lão nhân gia. Câu hỏi này tại hạ chưa thể đáp lời.

Cũng hiểu rõ vậy là Thần Cái đã thoát khỏi tội danh này, Phong Thất lập tức chuyển sang chuyện khác :

- Còn việc người cho người đi khắp nơi dò xét hành tung của Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành ai là người sai phải?

Dư Hoàng vỗ ngực :

- Là mỗ! Bốn bang đến Quát Thương sơn là để tìm hiểu Phong Hỏa - Bạch Y vì lý do gì đã kéo đến. Sau đó ai ai cũng biết đó là họ vì di học của Tuyết Nguyệt nhị hùng. Mỗ tùy tiện sai người vì vô tình biết di học đó đã rơi vào tay Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành.

Tôn Quý bắt bẻ :

- Chuyện trọng đại như vậy sao Dư Hoàng người không bẩm báo lấy một tiếng?

Dư Hoàng nhăn nhó :

- Mỗ không bẩm báo chỉ là vì ý tốt thôi.

Trịnh Đàm gay gắt :

- Ý tốt gì chứ?

Dư Hoàng nhìn Trịnh Đàm mai mỉa :

- Họ Nhậm vốn từng là bằng hữu thâm giao của Bang chủ. Nếu sau này họ Nhậm biết chính Bang chủ làm ngơ, để bang đồ Cái bang mặc tình dò xét lão, thử hỏi nếu họ Nhậm bắt bẻ Bang chủ liệu thể diện Bang chủ có còn không?

Trịnh Đàm bật quát :

- Luật bất vị thân! Bang chủ đâu thể vì tình bằng hữu bỏ qua một chuyện có thể đem lợi cho toàn bang?

Dur Hoàng gật gù nhìn Tôn Quý :

- Nếu Bang chủ quả có ý này Dur mới xin chịu tội là đã không hiểu rõ Bang chủ.

Tôn Quý ra dáng kẻ cả :

- Cũng không thể trách Dur Hoàng nguoi, vì xét ra sở dĩ chuyện này là nguoi chỉ muốn giữ thể diện cho ta. Sau đó thì sao, nguoi dò xét được những gì?

Dur Hoàng nhún vai :

- Một nguoi là Cung chủ Bắc Băng cung kế thừa di học Vô Nguyên, một bên là hậu nhân của Thượng Nguyên võ học, tự xưng vương ở mãi Đại Lý, muốn dò xét họ chỉ là chuyện mò kim đáy bể.

Phong Thất bữu môi :

- Tất cả chỉ là công dã tràng?

Dur Hoàng định phát tác trước thái độ hàm ý chê trách năng lực do Phong Thất vừa tỏ ra, bất ngờ Hồ Tư Không lên tiếng khiến mọi việc phải có chuyển biến khác :

- Vẫn chưa phải là công dã tràng đâu. Từ chuyện này, Dur trưởng lão có phát hiện một việc, có thể chính Dur trưởng lão cũng chưa nhận ra tầm quan trọng của việc đó.

Đến Dur Hoàng cũng phải buộc miệng hỏi :

- Ta đã bỏ qua chuyện gì?

Trong khi đó Tôn Quý tỏ ra nôn nóng thập phần :

- Là chuyện gì?

Hồ Tư Không gằn giọng :

- Đó là hành tung kỳ lạ của Tra Khuất.

Dur Hoàng chột hiểu :

- Không sai! Dur mới nhớ rồi, họ Tra từ khi ly khai Quát Thương sơn cứ luôn thoát ần thoát hiện, nay ở chỗ này mai ở chỗ nọ. Có vẻ như Tra Khuất cũng đã phát hiện chuyện gì đó khả nghi.

Tôn Quý quan tâm :

- Thần Bút Tra Khuất đã có hành tung như thế nào?

Dur Hoàng vụt kể ra một lúc rất nhiều địa danh, và theo những địa danh này cứ như đông tây nam bắc gì cũng có Tra Khuất tìm đến.

Tôn Quý nghe xong cũng lấy làm kinh ngạc :

- Điều đó chứng tỏ họ Tra muốn tìm kiếm gì. Nhưng là tìm gì? Người hay vật?

Hồ Tư Không để thêm vào :

- Chưa đâu! Tại hạ cũng phát hiện Bạch Y - Phong hòa cũng có sự nhốn nháo như Thần Bút. Chắc chắn bọn họ có cùng chung mục đích.

Phong Thất nhíu mày :

- Về Phong Hòa, Phong Thất ta quả nhiên có thấy sự động tĩnh như vậy. Rốt cuộc họ tìm gì?

Tôn Quý xua tay cắt ngang :

- Về phía Bạch Y - Phong Hòa thì ta biết. Họ đang muốn tìm tiểu tử Tư Không Bạch.

Hồ Tư Không buộc miệng tán dương :

- Bang chủ biết rõ như thế ư? Tại hạ cũng thử dò xét nhưng nay nghe Bang chủ nói tại hạ mới tỏ tường. Quả nhiên Bang chủ đúng là Bang chủ bốn bang.

Tôn Quý nói lấp lửng :

- Tuy ta không nghe họ tự miệng nói ra nhưng qua thái độ của họ ta đoán như vậy.

Dư Hoàng cau mày :

- Như vậy, không lẽ Bạch Y - Phong Hỏa cùng tìm một người? Liệu có phải vì Tư Không Bạch đã đắc thủ di học của Tuyết Nguyệt nhị hùng tại Quát Thương sơn?

Tôn Quý sùng sốt :

- Phải rồi! Sao ta không sớm nghĩ ra? Rất có thể di học đó đã thật sự rơi vào tay tiểu tử.

Hồ Tư Không kinh nghi :

- Bang chủ hình như cũng quan tâm đến tiểu tử Tư Không Bạch? Tại sao? Hay Tư Không Bạch đã có lỗi gì với Bang chủ?

Tôn Quý lắc đầu quầy quậy :

- Không có, không có! Tư Không Bạch hoàn toàn không có lỗi. Ngược lại chính tiểu tử cũng đã một lần giải nguy cho bốn bang. Ta chỉ bất chợt có ý nghĩ đó thôi.

Rồi như không còn gì để nói Tôn Quý chợt đứng lên :

- Xét ra lần Trường Lão Nghị này cũng có lợi, ta cũng minh bạch được nhiều điều. Thôi! Việc định tội kẻ như bất thành, mọi hiềm nghi kẻ như xóa bỏ rõ chưa?

Dư Hoàng chưng hửng :

- Bang chủ định đi ngay bây giờ?

Tôn Quý liếc nhìn Trịnh Đàm :

- Ta có chuyện cần phải đi ngay, mọi việc trong bang, Trịnh trưởng lão tạm thời xử lý. Hẹn gặp lại!

Vút!

Hồ Tư Không cũng đứng lên :

- Mâm cỗ hãy còn nhiều, nếu Trịnh trưởng lão và Phong Trường lão không ngại, mời...

Tay thì mời mà người thì đã đứng lên, thái độ của Hồ Tư Không đương nhiên làm hai lão Phong - Trịnh phải hiểu ngược lại.

Cả hai cười gượng đứng lên :

- Đã làm mất tử húng của Dư trưởng lão, mong chớ trách! Cũng đến lúc bọn này phải đi cáo biệt!

Vút! Vút!

Họ vừa đi khuất, Dư Hoàng chợt nhìn Hồ Tư Không :

- Hình như thiếu hiệp vừa phát hiện điều gì đó rất khả nghi?

Hồ Tư Không gật đầu :

- Không sai! Đó là Tôn Quý. Dư huynh có biết lão định đi đâu?

Dư Hoàng hoang mang :

- Không biết! Nhưng tại sao lại nghi tặc Bang chủ?

Hồ Tư Không mỉm cười :

- Rồi tại hạ sẽ giải thích. Dư huynh có muốn cùng Hồ Thiếu Bạch này ngao du một chuyến?

Dư Hoàng đưa mắt nhìn quanh :

- Thiếu hiệp muốn trở lại làm Hồ Thiếu Bạch, không cần giả làm đệ tử Cái bang nữa sao?

Hồ Thiếu Bạch chợt trút bỏ bộ y phục rách rưới đang khoát trên người và dùng đó để lau qua diện mạo cùng những nơi đã cố tình bôi bẩn vào. Sau đó, đi đến bên góc miếu và lôi ra một tay nải, bên trong có chứa sẵn một bộ y phục khác, chàng giải thích :

- Ngay sau hôm nay, ắt Thần Cái sẽ được tin và thế nào cũng biết người đã giả danh Hồ Tư Không chính là Hồ Thiếu Bạch. Tại hạ vẫn không muốn để hệ lụy cho lão nhân gia đành phải trở lại diện mạo thật.

Dư Hoàng chờ cho Hồ Thiếu Bạch mặc xong y phục chợt đề xuất :

- Thiếu hiệp vẫn cần đề phòng Tra Khuất phát hiện và uy hiếp, hay là cách này vậy: trong lúc bốn tẩu giang hồ, mỗi có học lỏm một ít thuật cải trang, để mỗi giúp thiếu hiệp biến thành người khác.

Hồ Thiếu Bạch cả mừng :

- Liệu có được không?

Dư Hoàng gật đầu :

- Cứ chờ một lúc sẽ rõ.

Với chút ít dầu mỡ có khá nhiều ở những thức ăn có sẵn, cộng với nắm lá cây hoặc gạch vụn có bên ngoài ngôi miếu, không bao lâu Dư Hoàng đã biến Hồ Thiếu Bạch thành một người có nét mặt xanh xao bệnh hoạn, tay thì vàng ệch như người có bệnh lâu năm.

Vỗ tay Dư Hoàng cười lớn :

- Với cách cải trang này, nếu cần thiếu hiệp có thể dùng một manh vải che ngang miệng, giả thành giọng nói khà khà sẽ không ai nhận ra một Thiên Tinh công tử hào hoa có tên là Hồ Thiếu Bạch.

Hồ Thiếu Bạch xé lấy một manh vải dùng tay che lên miệng biến âm cho giọng nói trở nên khà khà :

- Có đúng như thế này không? Là sợ lây bệnh cho người bên cạnh?

Dư Hoàng vờ nhăn mặt :

- Giống quá cứ như thật ấy, không khéo mỡ cũng bị lây bệnh.

Hồ Thiếu Bạch bỏ khăn che miệng ra, trở lại giọng nói bình thường :

- Cần phải có một danh xưng cho phù hợp, Dư huynh nghĩ sao?

Dư Hoàng tán thành :

- Không sai! Nhưng cần phải nghĩ một cái tên nào khác. Không như ba chữ Hồ Tư Không rất dễ tạo nghi ngờ.

Hồ Thiếu Bạch thoáng trầm ngâm :

- Hồ và Tư Không đều là đại tính của song thân tại hạ, quả nhiên rất dễ khiến đối phương nghi ngờ, nhưng ngoài hai chữ đó tại hạ e không thuận tai lắm với những chữ khác.

Dư Hoàng gật đầu :

- Dường như thiếu hiệp hãy còn đau lòng về cái chết của Hứa Vân Bình cô nương?

Hồ Thiếu Bạch phản bác :

- Không đúng! Hứa cô nương chỉ thất tung, Dư huynh đừng dùng chữ chết nghe thảm lắm

- Bị loạn thạch đề, dù thiếu hiệp không tìm thấy thi thể nhưng lâm vào tình trạng đó mỡ e cũng khó toàn mạng.

Như không muốn nhắc đến chuyện đau lòng này, Hồ Thiếu Bạch vội chuyển qua đề tài khác :

- Sao bỗng dưng Dư huynh nhắc đến nàng?

Dur Hoàng mỉm cười :

- Vì đó là cách giúp thiếu hiệp dù có mang họ khác nghe vẫn thuận tay. Như Hoài Vân hay Hoài Bình chẳng hạn?

- Hoài Vân? Hoài Bình? Kể cũng được. Nhưng còn đại tính?

Dur Hoàng nháy nhó một bên mắt :

- Vậy là đúng rồi! Hình bóng của Hứa Vân Bình thật sự in đậm vào tâm trí thiếu hiệp rồi.

Chàng đỏ mặt. Nhưng do nét mặt đã có màu xanh nhợt nhạt che đi nên Dur Hoàng không thể biết, chàng khẽ nạt :

- Dur huynh đừng nói nhảm, mau nghĩ cho tại hạ một đại tính nào đó thì hơn.

- Có rồi! Quan Hoài Vân

- Quan Hoài Vân? Là nghĩa gì?

Dur Hoàng trầm giọng :

- Nhất tự vi sư bán tự vi sư. Dù không truyền thụ võ công nào cho thiếu hiệp nhưng vị đạo nhân kia cũng đã mười sáu năm cứu mang đường dục. Quan là đạo quan.

Dùng chữ quan để nhắc thiếu hiệp luôn nhớ đến mối thù của lệnh sư.

Chàng giật mình :

- Mối thù? Dur huynh cũng nghĩ gia sư chết là do Nhậm Thiên Hành hãm hại?

Dur Hoàng cười lạt :

- Còn ai nữa ngoài Nhậm Thiên Hành đã dùng Tuyết Hoa Lãnh Trảo để thí sư?

Chàng lộ vẻ hoang mang :

- Tại hạ có hỏi nhưng dường như y không thừa nhận bằng lời. Trừ phi tại hạ phải...

Chàng bỏ lửng vì ngại Dur Hoàng cũng hiểu chàng ngại điều gì nên bảo :

- Nếu cần phải quật mộ để tìm hiểu hư thực, sau đó báo thù cho lệnh sư. Dưới cửu tuyền, Dur mỗ tin chắc không khi nào lệnh sư oán trách thiếu hiệp.

Hai mắt chàng vụt sáng :

- Không sai! Được! Tại hạ sẽ là Quan Hoài Vân. Nếu cần tại hạ sẽ đến tận Bắc Băng cung để biết xem gia sư là ai có quan hệ thế nào với Nhậm Thiên Hành? Hừ!

Dur Hoàng lo sợ khi phát hiện mục quang chàng đầy sát khí :

- Thiếu hiệp đừng lập lại chuyện xảy ra cho Tam Nguyên Tam Hóa năm xưa nha?

Chàng cười dài :

- Tại sao không? Nếu họ Tra họ Nhậm dựa vào Thượng Nguyên Vô Nguyên làm le gây họa cho võ lâm. Đi nào.

Dur Hoàng chạy theo, lòng vẫn ngấm ngấm lo sợ...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thượng Nguyên công phu

Cũng bỏ công tìm kiếm với Hồ Thiếu Bạch nhưng miệng Dur Hoàng vẫn tuôn ra hết câu hỏi này đến câu hỏi khác :

- Thiếu hiệp tin chắc phụ nhân đó không phải là lệnh đường?
- Đúng vậy!
- Nhưng lão Tra và Gia Cát Hiệp vẫn đinh ninh điều đó.
- Không sai!
- Và thiếu hiệp vì có ý nghi ngờ nên trong khi đấu chưởng vẫn vừa đấu vừa cảm chừng vừa dõi xem phản ứng trên sắc mặt phụ nhân nọ?
- Chính xác là như vậy
- Vậy cũng chính xác, người cướp phụ nhân đi là Hứa Vân Bình?
- Không gì chính xác hơn?
- Thiếu hiệp nghi Hứa Vân Bình đã thay đổi?
- Qua hành vi có thể đoán được hiện giờ Hứa cô nương đã thay đổi
- Thay đổi như thế nào?

Chàng thấy khó tiếp tục tìm kiếm nếu cứ bị Dư Hoàng hỏi không ngoi miệng.

Chàng dừng lại :

- Nghe này! Tại hạ chỉ giải thích một lần duy nhất nữa thôi.

Dư Hoàng cười gượng :

- Do mỗ cảm thấy khó hiểu, không lẽ thiếu hiệp cứ để mỗ ám ức mãi, làm sao có tâm trạng để tìm?

Chàng ngồi xuống, dựa người vào vách đá. Chờ cho Dư Hoàng cũng ngồi xuống tương tự chàng mới bắt đầu nói :

- Trước hết hãy nói về Gia Cát Hiệp. Do y chưa biết Hồn Nguyên Lô Công Kiếm lợi hại như thế nào nên mới vờ làm ra vẻ quân tử. Bằng không, nếu đúng như lời y nói, y muốn phân cao hạ mà thôi thì tại sao y không dám giao trả phụ nhân đó cho tại hạ trước?

Dư Hoàng gật gù :

- Vậy là ý định của y, chờ khi mười chiêu phân thắng, nếu y thắng y chẳng có gì thua thiệt khi phải giao người. Ngược lại nếu y bại y sẽ dùng phụ nhân đó uy hiếp buộc thiếu hiệp phải giao công phu Hồn Nguyên cho y?

Chàng cười lạt :

- Y rất có tâm cơ nhưng y nào ngờ, ngay từ nhỏ tại hạ đã bị gia sư mắng là ngộ nghịch, là quá ranh ma, đến nỗi gia sư cũng không dám chỉ điểm võ học. Y đâu đủ ranh ma như tại hạ?

- Vậy còn phụ nhân kia?

Chàng gật gù :

- Đó là nguyên nhân dẫn đến điều nghi ngờ. Giả như đó là gia mẫu, Dư huynh đoán xem, tại sao Tra Khuất cố tình bắt giữ, không đường đường chính chính gặp tại hạ trước để song phương tỷ thí?

Dư Hoàng bẽn lèn :

- Bảo mỗ đoán có khác nào bảo người cảm nói. Mỗ chịu thôi!

Chàng nghiêng răng :

- Trước sau gì đó cũng là chủ ý của Tra Khuất khi cứ quanh quẩn ở Thần Kiếm trang viện. Lão muốn chiếm hữu pho kiếm quyết Lô Công. Vì như Gia Cát Hiệp thừa nhận, chỉ có Hồn Nguyên Lô Công kiếm là lợi hại nhất. Y cho lệnh bắt giữ người vì muốn tra hỏi mẫu thân về kiếm quyết

- Lệnh đường liệu có biết không?

Chàng gật gù :

- Rất có thể! Bằng không trước kia đâu có gì gia mẫu phải lăm bằm nhắc đến Tam Nguyên Tam Hóa? Tra Khuất cũng biết như vậy, và do không tìm

thấy gì ở Thần Kiếm trang viện, lão phải nghĩ chỉ có tra hỏi gia mẫu là rõ. Rất tiếc, phụ nhân đó không phải là gia mẫu, lão phải bó tay đành chấp nhận chuyện tỷ đầu may rủi giữa tại hạ và Gia Cát Hiệp.

Dur Hoàng đâm ra nghi ngờ :

- Chỉ vì người đó không hề biết gì về kiếm quyết, liệu có đủ cho thiếu hiệp tin chắc người đó không phải lệnh đường chưa?

Chàng thờ dài :

- Đương nhiên là chưa đủ nếu không có thêm hai sự kiện khác bổ sung vào

- Là hai sự kiện nào?

- Thứ nhất phụ nhân đó biết võ công. Tuy phụ nhân đó đang bị khống chế huyết đạo, đang bị hôn mê, nhưng qua nhịp hô hấp tuy nhẹ mà vẫn mạch lạc, tại hạ biết rõ điều đó.

Dur Hoàng thần phục :

- Phải là người có võ công cao thâm mới nhận ra điều này. Còn sự kiện thứ hai?

Chàng nhìn Dur Hoàng :

- Dur huynh không thấy là cho đến giờ Thần Cái vẫn chưa hề xuất hiện ư?

Dur Hoàng ngớ người :

- Quả nhiên có lạ. Nhưng điều này liệu có liên quan gì đến việc phụ nhân đó không là lệnh đường?

Chàng đáp :

- Có liên quan đấy. Chỉ tại Dur huynh không nghĩ ra. Này nhé, tại hạ chưa hề cho Thần Cái biết gì về kế mưu của tại hạ. Vậy sao đã mười mấy ngày trôi qua mà Thần Cái vẫn không thấy tung tích gì?

Rồi chàng mỉm cười giải thích :

- Vì tại hạ nghĩ, sau khi bị tại hạ bắt ngờ chia tay, có lẽ Thần Cái đã nhận ra sự khác biệt giữa phụ nhân bị Thần Bút bắt giữ và gia mẫu. Thần Cái chẳng hề thất tung. Thần Cái chỉ quay về đảo Vô Ưu này để mình bạch điều nghi vấn

- Hay! Tiểu tử ngươi đoán quả không sai! Thần Cái ta bội phục. Ha...ha...

Thần Cái xuất hiện trong ánh mắt ngỡ ngàng của Dur Hoàng.

Đi bên cạnh Thần Cái là một phụ nhân cũng có phần nhợt nhạt như phụ nhân đã từng bị Tra Khuất bắt giữ.

Hồ Thiếu Bạch bàng hoàng :

- Lão tiền bối! Đây là...

Phụ nhân nọ cũng nhìn chàng miệng mấp máy nói không nên lời :

- Là... là...

Thần Cái tuy đang cười nhưng hai khóe miệng lại trĩ xuống, khó thể giấu tâm trạng xúc động. Cuối cùng lão quay mặt đi, nói vồn vện một lời :

- Thôi! Ngươi hãy mau lạy mừng mẫu thân ngươi đi.

Hồ Thiếu Bạch lập tức chạy đến :

- Mẫu thân!

Phụ nhân nọ khụy xuống, ngã ập vào chàng :

- Hải tử! Ta... ta... hự!

Vẫn ôm lấy mẫu thân, chàng gọi Thần Cái :

- Lão tiền bối!

Thần Cái quay lại sẵn :

- Mẫu thân ngươi quá xúc động đấy thôi! Xem kia! Còn không mau truyền lực giúp mẫu thân ngươi tỉnh lại?

Chàng bối rối, đến nỗi quên mất là phải truyền lực như thế nào.

Dur Hoàng chạy đến, lẹ tay điểm vào nhân trung, giúp mẫu thân chàng tỉnh lại.

Do vòng tay chàng xiết chặt, thân hình mẫu thân chàng đương nhiên phải chạm sát vào chàng.

Chàng nghe có tiếng mẫu thân kêu :

- Vật gì như linh vị? Hải tử mang linh vị của ai vậy?

Chực nhớ lại, chàng nhẹ nhàng diu mẫu thân ngồi xuống, sau đó lấy tấm linh vị ra cho mẫu thân xem :

- Mẫu thân nhìn đi!

Mẫu thân chàng lập tức vô lấy tấm linh vị, mắt roi lệ nhưng miệng thì cười mãn nguyện :

- Thiếu Thu ca! Giờ thì muội yên tâm rồi. Hải tử của chúng ta đã thành nhân, có thể đảm đương trọng trách thay cho chúng ta. Chồn cừ tuyền có lẽ Thiếu Thu ca cũng mãn nguyện như muội.

Dứt lời, vẫn ôm chặt linh vị, Tư Không Huệ mới bắt đầu bật khóc, thật lâu và rất lâu Hồ Thiếu Bạch nào kém gì, chàng khóc vì chưa bao giờ khóc.

* * * * *

Tư Không Huệ đưa mắt âu yếm nhìn Hồ Thiếu Bạch :

- Chỉ tội cho Tiểu Thúy, chỉ vì muốn tạo bất ngờ cho mẫu thân, vì muốn bảo vệ mẫu thân nên phải chịu nhiều khổ khổ.

Thần Cái cười gượng :

- Cũng tại ả cái gì cũng biết, không ai hỏi cũng nói. Đến ta là lão ca ca của muội mà cũng phải làm tưởng ả chính là muội, nói gì Tra Khuất không lầm.

Dur Hoàng chép miệng :

- Bá mẫu có một thị tỳ một lòng trung thành như vậy kẻ cũng hiếm. Vì biết Tra Khuất có ác ý, Tiểu Thúy từ khi bị bắt cho đến sau này vẫn không chỉ cho lão Tra biết lão đã làm lần tai hại như thế nào. Hà...

Hồ Thiếu Bạch tỏ ra hối lỗi :

- Cũng một phần do hải nhi kém nghĩ. Nếu không đâu dễ gì hải nhi không biết, phải là người như thế nào phụ nhân đó mới cam chịu chấp nhận mọi hậu quả, thà chịu khổ một mình còn hơn để lụy đến mẫu thân. Bây giờ rơi vào tay Hứa Văn Bình, nếu thật sự nàng ta thực sự thay tâm đổi dạ, Tiểu Thúy tỳ e khó toàn mạng.

Tư Không Huệ có phần lo ngại :

- Nếu Dur Hoàng nói đúng, Hứa cô nương đang là người đột ngột thất tung sao bây giờ bỗng dưng xuất hiện?

Thần Cái cau mày :

- Không những bỗng xuất hiện mà lại còn đột nhiên có bản lĩnh cao minh, Thiếu Bạch, ngươi nghĩ nha đầu đó có địch ý thật ư?

Chàng thờ dãi :

- Lão tiên bối cứ tự nghĩ thì biết. Nàng ta...

Tư Không Huệ chạm vào chàng :

- Đã là lão ca ca vong niên chi bá với phụ thân hải tử, kể ra không phải người ngoài. Cách xưng hô của hải tử như vậy chưa được ổn.

Thần Cái bật cười :

- Đương nhiên là không ổn rồi. Ta đang muốn nghe ngươi gọi hai chữ bá bá đây.

Hồ Thiếu Bạch đành phải thay đổi lối xưng hô, trong khi thuận miệng vẫn nói những gì đang làm chàng lo ngại :

- Hứa Vân Bình có bản lĩnh vượt trội thật khó ngờ, đến nỗi Gia Cát Hiệp và Tra Khuất cũng không phát giác. Cũng may tiểu diệt đang có chủ trương giao đấu cầm chừng nên vẫn còn thính lực để nhận biết sự xuất hiện của nàng. Và lạ lắm, trong khi tiểu diệt nghĩ nàng xuất hiện là để tiếp trợ, bằng cách bất ngờ giải thoát người đang bị lão Tra uy hiếp, thì ngược lại vừa thoát được người, nàng ta lập tức lao đi như thê nàng đã sẵn dự mưu ngay từ đầu.

Thần Cái trầm ngâm :

- Nếu chỉ có như thế, điều gì khiến người nghĩ nha đầu có địch ý?

Dư Hoàng cũng phụ họa :

- Mỗ cũng muốn hỏi như vậy. Vì sau khi cứu được người, thông thường ai cũng có hành vi tương tự, chí ít là để an trí người được cứu ở một nơi thật an toàn, sau đó nếu xét thấy tình hình đã ổn đầu phải không còn dịp để đưa tin vui?

Chàng cười nhẹ :

- Giả như Hứa Vân Bình cũng tin đó là gia mẫu, và vẫn có ý định giống Gia Cát Hiệp và Tra Khuất thì sao? Phải chăng đương nhiên nàng cũng cấp tốc tìm nơi an trí người được cứu cũng là người nàng muốn bắt giữ.

Dư Hoàng lắc đầu :

- Theo mô hình như thiếu hiệp quá đa nghi nên lần này có thể là nghi lầm.

Thần Cái càng thêm trầm ngâm :

- Ta nghĩ, có lẽ vì trong đầu người hãy còn nhiều điều bí ẩn. Và vì người chưa thổ lộ nên ta chưa thể minh định đâu là đúng đâu là sai.

Chàng chậm chậm gật đầu :

- Không sai! Có quá nhiều chuyện hoặc là tình cờ, hoặc ngược lại, đang âm thầm diễn ra khiến tiểu diệt có đôi lúc cũng tự hỏi, không biết tiểu diệt có quá đa nghi không?

Dư Hoàng giật mình :

- Là những chuyện gì? Mười mấy ngày qua thiếu hiệp đi đâu, ở đâu, làm gì cũng có mỗ bên cạnh như hình với bóng, sao mỗ không nghe thiếu hiệp nhắc gì đến và mỗ cũng đâu nhận thấy chuyện gì lạ?

Chàng thở dài :

- Đó là những chuyện chính Dư huynh cũng nghe, cũng thấy. Sở dĩ không nhận ra chỉ vì Dư huynh tưởng những chuyện đó là chuyện riêng lẻ. Dư huynh cứ thử gộp lại tất cả làm một, ắt thế nào Dư huynh cũng có cảm nhận tương tự tại hạ.

Dư Hoàng định nói những lời tán phục và chấp nhận không thể có những suy nghĩ sâu xa như chàng, bất ngờ Thần Cái nhìn y :

- Nào những ngày qua người và Thiếu Bạch đã dò xét được những gì?

Miền cường, Dư Hoàng tuân tự kể :

- Chẳng có gì, nếu không kể vẫn chưa tìm thấy tung tích của Nhậm Thiên Hành và Gia Cát Quân.

- Còn gì nữa?

Bị Thần Cái hỏi như cật vấn Dư Hoàng đành phải nói sau khi cố nhớ lại :

- Cũng còn, đó là những hành tung quá ư kỳ bí của Phong Hỏa - Bạch Y.

- Chúng tìm người?

- Theo Tôn Quý đoán, chúng muốn tìm Thiếu Bạch.

- Tại sao Tôn Quý biết?

- Chính Tôn Quý nói, đó là do Tôn Quý tự đoán.

- Tự đoán? Hừ! Thái độ của Tôn Quý lúc đó ra sao?

Dư Hoàng giật mình :

- Thái độ ư? Phải rồi! Quả là kỳ quái, chính Thiếu Bạch cũng nhận ra ở Tôn Quý có thái độ kỳ quái. Sau đó, chẳng nói chẳng rằng, Tôn Quý hấp tấp bỏ

đi.

Thần Cái cũng giật mình :

- Y bỏ đi ư? Ngoài những điều đó ra, thời gian qua còn xảy ra chuyện gì nữa không?

Thấy Dur Hoàng ngạc ngứ, Hồ Thiếu Bạch vội nhắc :

- Còn một chuyện tại hạ ngay từ đầu đã nhờ Dur huynh.

Dur Hoàng lại giật mình :

- Là chuyện truy tìm Cửu Cửu Nguyên Đơn Dương đó ư? Mỗ nghĩ đâu có gì quan trọng phải nhắc đến?

Cũng là lần thứ hai liên tiếp Thần Cái phải giật mình. Lần này lão ngờ ngờ hỏi Hồ Thiếu Bạch :

- Phải chăng ngươi nghi ngờ tất cả những chuyện đó, từ sự thất tung của Nhậm Ngã Hành, Gia Cát Quân, tiếp đó là chuyện Phong Hỏa - Bạch Y tỏa ra tìm người, sau cùng là thái độ kỳ quặc của Tôn Quý đều có liên quan đến Cửu Cửu Nguyên Đơn Dương?

Chàng trầm giọng :

- Bá bá chó quên, còn chuyện Hứa Văn Bình đột ngột xuất hiện với thân thủ vượt trội khác thường.

Lắng nghe nãy giờ, Tư Không Huệ bỗng lên tiếng lo ngại :

- Cửu Cửu Nguyên Đơn Dương? Lão ca ca! Đường như lần đó chuyện có liên quan đến Cái bang, lão ca ca được chuyết phu trượng nghĩa ra tay, chẳng phải là vì một người có ngoại hiệu cũng bắt đầu bằng hai chữ Cửu Cửu đó sao?

Có hai người cùng lớn tiếng kinh ngạc, một là Thần Cái, một là Dur Hoàng.

Nhưng có điều lạ là cả hai cùng gọi đúng cùng một câu, hay nói đúng hơn đó là ngoại hiệu của một người do Tư Không Huệ tình cờ nhắc cho họ nhớ :

- Cửu Cửu quái thư sinh?

Hồ Thiếu Bạch động tâm :

- Đã là thư sinh sao lại có thêm chữ quái?

Sắc mặt của Thần Cái từ từ biến dạng :

- Thiếu Bạch! Từ khi ngươi hấp thụ cương hỏa của mụ Xú Diện, có điều gì làm ngươi khó chịu không?

Chàng cũng từ từ tái mặt :

- Hóa ra đó là ý đồ độc ác của Cửu Cửu quái thư sinh?

Dur Hoàng đương nhiên cũng phải biến sắc :

- Hai chữ Cửu Cửu kia đủ chứng tỏ Cửu Cửu Nguyên Đơn Dương là do Cửu Cửu quái thư sinh cố tình chế tạo. Người nào dùng nó chắc chắn sẽ có kết quả không hay. Thiếu hiệp chắc đã phát hiện điều gì?

Chàng ảm ừ :

- Vậy Dur huynh có biết vì sao tại hạ cố tình không dùng Hồn Nguyên Lôi Công kiếm lúc cùng Gia Cát Hiệp so tài không?

Thần Cái kinh hoàng :

- Ngươi đã bị Cửu Cửu Nguyên Đơn Dương làm cho thoát lực?

Chàng giật mình :

- Thoát lực? Làm sao bá bá biết?

Thần Cái giẫm chân và đám ngục liên hỏi :

- Ta già rồi, vô dụng quá rồi. Phải chi ta nhớ đến tên khốn kiếp đó sớm hơn, đâu đến nỗi để bây giờ ngươi mang họa?

Tư Không Huệ lo lắng nhìn Thiếu Bạch :

- Gọi là quái vì Cửu Cửu quái thư sinh là người được thiên phú cho một trí thông minh rất kỳ quái. Những gì do người khác nghĩ y sẽ nghĩ sâu hơn. Và những gì không ai khác nghĩ ra thì y lại đặc ý vì đã nghĩ ra. Đó là nguyên nhân khiến năm xưa Cái bang và Thần Cái bang chủ suýt bị Cửu Cửu quái thư sinh làm cho diệt vong.

Thần Cái bỗng đứng lên :

- Không được! Chuyện năm xưa là ân oán giữa ta, Cái bang và y. Hồ Thiếu Thu tuy vì nghĩa xen vào nhưng đâu thể vì thế mà vô tình gây họa cho người là hậu nhân của Hồ Thiếu Thu? Ta phải tìm y.

Chàng ngăn lại :

- Bá bá đừng nóng vội. Cửu Cửu quái thư sinh đâu có nhắm vào tiểu diệt? Và lại, tiểu diệt đâu có bảo tình thế của tiểu diệt là vô phương khắc phục?

Lão sững sờ :

- Cũng phải! Mà sao y dám động đến Phong Hỏa môn? Còn người bảo không phải là vô phương cách khắc phục ư?

Chàng kéo lão ngồi xuống :

- Trước hết tiểu diệt muốn biết thật rõ về nhân vật tự nhận là “Quái” này.

Lão thấy chàng vẫn bình thản, buộc lòng phải ngồi xuống :

- Ta cũng đâu biết rõ về y? Chỉ nhớ có lần y tìm ta và xui ta hãy làm thiên hạ đệ nhất nhân một lần cho thỏa chí. Ta đã cười vào mũi y, bảo y thử tìm Tứ Đại Hùng mà xui họ, có thể sẽ phù hợp hơn. Nghe ta nói như vậy, bỗng dưng y nổi giận bảo ta quá xem thường y. Đã vậy, đây là lời y nói y sẽ hủy diệt toàn bộ Cái bang để ta biết y lợi hại như thế nào và đừng quá xem thường y nữa. Đó! Đầu đuôi gốc ngọn chỉ có bấy nhiêu.

Chàng hồ nghi :

- Sau đó y đã làm gì? Y chứng tỏ sự lợi hại bằng cách nào?

Thần Cái rầu rĩ :

- Nhắc đến y, ta vẫn còn sợ đến rợn da. Biện pháp của y rất đơn giản, đầu tiên y biểu xâu ta trước mặt bang chúng, y vanh vách nói ra những lỗi lầm trước đây của ta. Sau đó với biện pháp tương tự, y làm cho toàn thể bang đồ nghi kỵ lẫn nhau, gây hấn nhau và sau cùng tự diệt nhau. Ta...

Chàng ngắt lời :

- Sau đó, tại sao gia phụ đích thân ra mặt?

Tư Không Huệ như cảm thông cho Thần Cái đang lúc phiền muộn, lên tiếng thuật lại :

- Cùng là Tam thần, phụ thân hải tử vì giấu giấu sợ sau này Cửu Cửu quái thư sinh sẽ không dừng ở đó, mà còn gây loạn cho giang hồ, nên cảm thấy có bổn phận phải ra tay. Cũng may phụ thân của hải tử cũng là người có cơ trí, đã dùng thủ đoạn của y quật lại y.

Tư Không Huệ bỗng thở dài :

- Đã là người, ai lại không có nhược điểm. Y cũng có! Thế là chỉ bằng một vào lời nói phụ thân hải tử đã làm cho y kinh sợ, phải nhận lỗi trước Cái bang. Tiếc cho y là một nhân tài, Cái bang đành phải thuận theo ý phụ thân hải tử buông tha cho y. Chỉ có vậy thôi.

Chàng gạt gù hai mắt lim dim :

- Vậy là phụ thân đoán không sai! Cửu Cửu quái thư sinh sau nhiều năm im hơi lặng tiếng, độ hai năm trở lại đây đã bắt đầu tiếp mưu đồ. Và y lần này không cần nhắm vào những đối tượng nhỏ. Vì chỉ nhắm đến các nhân vật có bản lĩnh tột đỉnh mới chứng tỏ y có dã tâm độc bá thiên hạ.

Thần Cái bán tín bán nghi

- Người muốn nói Cửu Cửu Nguyên Đôn Dương không phải tình cờ rơi vào tay mụ Phong Hỏa Xú Diện?

Chàng lắc đầu :

- Không! Cửu Cửu quái thư sinh vì đã quen dòm hành xoi mói chuyện người nên biết rõ Đàm Tất Hạ có ý gì. Chính y đã trao Cửu Cửu Nguyên Đôn Dương cho Đàm Tất Hạ, để tùy thời tùy lúc Đàm Tất Hạ sẽ trao cho nội tổ y. Cứ thế mà nghĩ, Cửu Cửu quái thư sinh cũng đã xui Thảm Nguyên sát hại thân phụ và chuyện đó đã xảy ra.

Dư Hoàng bỗng tỏ ra thông minh lạ, y kêu lên :

- Phải rồi! Vì oán Thần Kiếm, có lẽ chính Cửu Cửu quái thư sinh đã xui Thảm Nguyên, Đàm Tất Khả sát hại lệnh tôn. Nhân đó, vì đây là yếu điểm của hai nhân vật này, lại với hun đúc lòng tham, cả hai lần lượt phạm vào chuyện đại nghịch bất đạo.

Thần Cái cũng hiểu rõ :

- Vậy là Nhậm Thiên Hành, Gia Cát Quân, cả hai đều có mưu đồ phản nghịch, Cửu Cửu quái thư sinh biết nên bây giờ y đang nắm giữ và điều hành hai nhân vật này.

Chàng cười nhẹ :

- Kể cả Tôn Quý cũng vậy! Không chừng thất đại phái bây giờ đã bị Cửu Cửu quái thư sinh uy hiếp.

Thần Cái sững sốt nhìn chàng :

- Nếu là vậy, nếu những gì vừa đoán đều đúng, Hồ Thiếu Bạch, dường như chỉ có một mình ngươi là đủ năng lực gỡ bỏ đại họa này?

Dư Hoàng thở ra :

- Với điều kiện Hồ thiếu hiệp thật sự có cách hóa giải điều tệ hại do Cửu Cửu Nguyên Đon Dương đã gây ra.

Chàng mỉm cười thần bí :

- Đương nhiên phải có cách! Và chính gia mẫu đã giúp tại hạ.

Thần Cái kinh ngạc :

- Là muội ư?

Tư Không Huệ đầu nữ nhìn Thần Cái đã cao niên lại phải thêm lo lắng, Tư Không Huệ đưa cho Thần Cái xem tấm linh vị của Thần Kiếm Hồ Thiếu Thu :

- Muội cũng đâu giúp gì nhiều cho tệ nhi, chỉ là trọn bộ kiếm quyết Lôi Công vốn được chuyết phu lưu sẵn ở vật này.

Cầm tấm linh vị ngắm soi một lúc, Thần Cái bật cười sáng khoái :

- Lưu kiếm quyết trên một mảnh gỗ, sau đó mảnh gỗ lại được muội biến thành tấm linh vị quả là cao kiến. Thảo nào tiểu tử kia cứ bình tâm lạ. Y nhờ chân khí Hồn Nguyên, phổ vào kiếm quyết, càng luyện chân lực càng tăng, đâu khó gì khi phải bù vào chỗ chân lực bị thoát đi? Ha ha....

Dư Hoàng tròn to hai mắt kêu lên :

- Vậy là hai ngày vừa qua thiếu hiệp hay thích ra phía sau một mình, thật ra là để luyện Hồn Nguyên Lôi Công kiếm?

Chàng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Mẫu tử trùng phùng

Cũng bỏ công tìm kiếm với Hồ Thiếu Bạch nhưng miệng Dư Hoàng vẫn tuôn ra hết câu hỏi này đến câu hỏi khác :

- Thiếu hiệp tin chắc phụ nhân đó không phải là lệnh đường?

- Đúng vậy!

- Nhưng lão Tra và Gia Cát Hiệp vẫn đinh ninh điều đó.

- Không sai!

- Và thiếu hiệp vì có ý nghi ngờ nên trong khi đấu chưởng vẫn vừa đấu vừa cầm chừng vừa dõi xem phản ứng trên sắc mặt phụ nhân nọ?

- Chính xác là như vậy

- Vậy cũng chính xác, người cướp phụ nhân đi là Hứa Vân Bình?

- Không gì chính xác hơn?
- Thiếu hiệp nghi Hứa Vân Bình đã thay đổi?
- Qua hành vi có thể đoán được hiện giờ Hứa cô nương đã thay đổi?
- Thay đổi như thế nào?

Chàng thấy khó tiếp tục tìm kiếm nếu cứ bị Dư Hoàng hỏi không ngời miệng.

Chàng dừng lại :

- Nghe này! Tại hạ chỉ giải thích một lần duy nhất nữa thôi.

Dư Hoàng cười gượng :

- Do mỗ cảm thấy khó hiểu, không lẽ thiếu hiệp cứ để mỗ ám ức mãi, làm sao có tâm trạng để tìm?

Chàng ngồi xuống, dựa người vào vách đá. Chờ cho Dư Hoàng cũng ngồi xuống tương tự chàng mới bắt đầu nói :

- Trước hết hãy nói về Gia Cát Hiệp. Do y chưa biết Hồn Nguyên Lôi Công Kiếm lợi hại như thế nào nên mới vờ làm ra vẻ quân tử. Bằng không, nếu đúng như lời y nói, y muốn phân cao hạ mà thôi thì tại sao y không dám giao trả phụ nhân đó cho tại hạ trước?

Dư Hoàng gật gù :

- Vậy là ý định của y, chờ khi mười chiêu phân thắng, nếu y thắng y chẳng có gì thua thiệt khi phải giao người. Ngược lại nếu y bại y sẽ dùng phụ nhân đó uy hiếp buộc thiếu hiệp phải giao công phu Hồn Nguyên cho y?

Chàng cười nhạt :

- Y rất có tâm cơ nhưng y nào ngờ, ngay từ nhỏ tại hạ đã bị gia sư mắng là ngỗ nghịch, là quá ranh ma, đến nỗi gia sư cũng không dám chỉ điểm võ học. Y đâu đủ ranh ma như tại hạ?

- Vậy còn phụ nhân kia?

Chàng gật gù :

- Đó là nguyên nhân dẫn đến điều nghi ngờ. Giả như đó là gia mẫu, Dư huynh đoán xem, tại sao Tra Khuất cố tình bắt giữ, không đường đường chính chính gặp tại hạ trước để song phương tỷ thí?

Dư Hoàng bẽn lèn :

- Bảo mỗ đoán có khác nào bảo người cảm nói. Mỗ chịu thôi!

Chàng nghiêng răng :

- Trước sau gì đó cũng là chủ ý của Tra Khuất khi cứ quanh quẩn ở Thần Kiếm trang viện. Lão muốn chiếm hữu pho kiếm quyết Lôi Công. Vì như Gia Cát Hiệp thừa nhận, chỉ có Hồn Nguyên Lôi Công kiếm là lợi hại nhất. Y cho lệnh bắt giữ người vì muốn tra hỏi mẫu thân về kiếm quyết

- Lệnh đường liệu có biết không?

Chàng gật gù :

- Rất có thể! Bằng không trước kia đâu có gì gia mẫu phải lằm bằm nhắc đến Tam Nguyên Tam Hóa? Tra Khuất cũng biết như vậy, và do không tìm thấy gì ở Thần Kiếm trang viện, lão phải nghĩ chỉ có tra hỏi gia mẫu là rõ. Rất tiếc, phụ nhân đó không phải là gia mẫu, lão phải bó tay đành chấp nhận chuyện tỷ đấu may rủi giữa tại hạ và Gia Cát Hiệp.

Dư Hoàng đâm ra nghi ngờ :

- Chỉ vì người đó không hề biết gì về kiếm quyết, liệu có đủ cho thiếu hiệp tin chắc người đó không phải lệnh đường chưa?

Chàng thở dài :

- Đương nhiên là chưa đủ nếu không có thêm hai sự kiện khác bổ sung vào

- Là hai sự kiện nào?

- Thứ nhất phụ nhân đó biết võ công. Tuy phụ nhân đó đang bị khống chế huyết đạo, đang bị hôn mê, nhưng qua nhịp hô hấp tuy nhẹ mà vẫn mạch lạc, tại hạ biết rõ điều đó.

Dur Hoàng thân phục :

- Phải là người có võ công cao thâm mới nhận ra điều này. Còn sự kiện thứ hai?

Chàng nhìn Dur Hoàng :

- Dur huynh không thấy là cho đến giờ Thần Cái vẫn chưa hề xuất hiện ư?

Dur Hoàng ngó người :

- Quả nhiên có lạ. Nhưng điều này liệu có liên quan gì đến việc phụ nhân đó không là lệnh đường?

Chàng đáp :

- Có liên quan đấy. Chỉ tại Dur huynh không nghĩ ra. Này nhé, tại hạ chưa hề cho Thần Cái biết gì về kế mưu của tại hạ. Vậy sao đã mười mấy ngày trôi qua mà Thần Cái vẫn không thấy tung tích gì?

Rồi chàng mỉm cười giải thích :

- Vì tại hạ nghĩ, sau khi bị tại hạ bắt ngờ chia tay, có lẽ Thần Cái đã nhận ra sự khác biệt giữa phụ nhân bị Thần Bút bắt giữ và gia mẫu. Thần Cái chẳng hề thất tung. Thần Cái chỉ quay về đảo Vô Ưu này để mình bạch điều nghi vấn

- Hay! Tiểu tử ngươi đoán quả không sai! Thần Cái ta bội phục. Ha...ha...

Thần Cái xuất hiện trong ánh mắt ngỡ ngàng của Dur Hoàng.

Đi bên cạnh Thần Cái là một phụ nhân cũng có phần nhợt nhạt như phụ nhân đã từng bị Tra Khuất bắt giữ.

Hồ Thiếu Bạch bàng hoàng :

- Lão tiên bối! Đây là...

Phụ nhân nọ cũng nhìn chàng miệng mấp máy nói không nên lời :

- Là... là...

Thần Cái tuy đang cười nhưng hai khóe miệng lại trĩu xuống, khó thể giấu tâm trạng xúc động. Cuối cùng lão quay mặt đi, nói vồn vện một lời :

- Thôi! Ngươi hãy mau lạy mừng mẫu thân ngươi đi.

Hồ Thiếu Bạch lập tức chạy đến :

- Mẫu thân!

Phụ nhân nọ khụy xuống, ngã ập vào chàng :

- Hải tử! Ta... ta... hự!

Vẫn ôm lấy mẫu thân, chàng gọi Thần Cái :

- Lão tiên bối!

Thần Cái quay lại sẵn :

- Mẫu thân ngươi quá xúc động đấy thôi! Xem kia! Còn không mau truyền lực giúp mẫu thân ngươi tỉnh lại?

Chàng bối rối, đến nỗi quên mất là phải truyền lực như thế nào.

Dur Hoàng chạy đến, lẹ tay điểm vào nhân trung, giúp mẫu thân chàng tỉnh lại.

Do vòng tay chàng xiết chặt, thân hình mẫu thân chàng đương nhiên phải chạm sát vào chàng.

Chàng nghe có tiếng mẫu thân kêu :

- Vật gì như linh vị? Hải tử mang linh vị của ai vậy?

Chực nhớ lại, chàng nhẹ nhàng diu mẫu thân ngồi xuống, sau đó lấy tấm linh vị ra cho mẫu thân xem :

- Mẫu thân nhìn đi!

Mẫu thân chàng lập tức vô lấy tấm linh vị, mắt rơi lệ nhưng miệng thì cười mãn nguyện :

- Thiếu Thu ca! Giờ thì muội yên tâm rồi. Hải tử của chúng ta đã thành nhân, có thể đảm đương trọng trách thay cho chúng ta. Chón cửu tuyền có lẽ Thiếu Thu ca cũng mãn nguyện như muội.

Dứt lời, vẫn ôm chặt linh vị, Tư Không Huệ mới bắt đầu bật khóc, thật lâu và rất lâu Hồ Thiếu Bạch nào kém gì, chàng khóc vì chưa bao giờ khóc.

* * * * *

Tư Không Huệ đưa mắt âu yếm nhìn Hồ Thiếu Bạch :

- Chỉ tội cho Tiểu Thúy, chỉ vì muốn tạo bất ngờ cho mẫu thân, vì muốn bảo vệ mẫu thân nên phải chịu nhiều khổ khổ.

Thần Cái cười gượng :

- Cũng tại ả cái gì cũng biết, không ai hỏi cũng nói. Đến ta là lão ca ca của muội mà cũng phải làm tương ả chính là muội, nói gì Tra Khuất không làm.

Dư Hoàng chép miệng :

- Bá mẫu có một thị tỳ một lòng trung thành như vậy kẻ cũng hiếm. Vì biết Tra Khuất có ác ý, Tiểu Thúy từ khi bị bắt cho đến sau này vẫn không chỉ cho lão Tra biết lão đã làm lẩn tai hại như thế nào. Hà...

Hồ Thiếu Bạch tỏ ra hối lỗi :

- Cũng một phần do hải nhi kém nghĩ. Nếu không đâu dễ gì hải nhi không biết, phải là người như thế nào phụ nhân đó mới cam chịu chấp nhận mọi hậu quả, thà chịu khổ một mình còn hơn để lụy đến mẫu thân. Bây giờ rơi vào tay Hứa Văn Bình, nếu thật sự nàng ta thực sự thay tâm đổi dạ, Tiểu Thúy tỳ e khó toàn mạng.

Tư Không Huệ có phần lo ngại :

- Nếu Dư Hoàng nói đúng, Hứa cô nương đang là người đột ngột thất tung sao bây giờ bỗng dưng xuất hiện?

Thần Cái cau mày :

- Không những bỗng xuất hiện mà lại còn đột nhiên có bản lĩnh cao minh, Thiếu Bạch, người nghĩ nha đầu đó có địch ý thật ư?

Chàng thờ dãi :

- Lão tiên bối cứ tự nghĩ thì biết. Nàng ta...

Tư Không Huệ chạm vào chàng :

- Đã là lão ca ca vong niên chi bá với phụ thân hải tử, kẻ ra không phải người ngoài. Cách xưng hô của hải tử như vậy chưa được ổn.

Thần Cái bật cười :

- Đương nhiên là không ổn rồi. Ta đang muốn nghe người gọi hai chữ bá bá đây.

Hồ Thiếu Bạch đành phải thay đổi lối xưng hô, trong khi thuận miệng vẫn nói những gì đang làm chàng lo ngại :

- Hứa Văn Bình có bản lĩnh vượt trội thật khó ngờ, đến nỗi Gia Cát Hiệp và Tra Khuất cũng không phát giác. Cũng may tiểu diệt đang có chủ trương giao đấu cầm chừng nên vẫn còn thính lực để nhận biết sự xuất hiện của nàng. Và lạ lắm, trong khi tiểu diệt nghĩ nàng xuất hiện là để tiếp trợ, bằng cách bất ngờ giải thoát người đang bị lão Tra uy hiếp, thì ngược lại vừa đoạt được người, nàng ta lập tức lao đi như thể nàng đã sẵn dự mưu ngay từ đầu.

Thần Cái trầm ngâm :

- Nếu chỉ có như thế, điều gì khiến người nghĩ nha đầu có địch ý?

Dư Hoàng cũng phụ họa :

- Mỗ cũng muốn hỏi như vậy. Vì sau khi cứu được người, thông thường ai cũng có hành vi tương tự, chỉ ít là để an trí người được cứu ở một nơi thật an toàn, sau đó nếu xét thấy tình hình đã ổn đâu phải không còn dịp để đưa tin vui?

Chàng cười nhẹ :

- Giả như Hứa Vân Bình cũng tin đó là gia mẫu, và vẫn có ý định giống Gia Cát Hiệp và Tra Khuất thì sao? Phải chăng đương nhiên nàng cũng cấp tốc tìm nơi an trí người được cứu cũng là người nàng muốn bắt giữ.

Dư Hoàng lắc đầu :

- Theo mô hình như thiếu hiệp quá đa nghi nên lần này có thể là nghi lầm.

Thần Cái càng thêm trầm ngâm :

- Ta nghĩ, có lẽ vì trong đầu ngươi hãy còn nhiều điều bí ẩn. Và vì ngươi chưa thổ lộ nên ta chưa thể minh định đâu là đúng đâu là sai.

Chàng chậm chậm gật đầu :

- Không sai! Có quá nhiều chuyện hoặc là tình cờ, hoặc ngược lại, đang âm thầm diễn ra khiến tiểu diệt có đôi lúc cũng tự hỏi, không biết tiểu diệt có quá đa nghi không?

Dư Hoàng giật mình :

- Là những chuyện gì? Mười mấy ngày qua thiếu hiệp đi đâu, ở đâu, làm gì cũng có mô bên cạnh như hình với bóng, sao mô không nghe thiếu hiệp nhắc gì đến và mô cũng đâu nhận thấy chuyện gì lạ?

Chàng thở dài :

- Đó là những chuyện chính Dư huynh cũng nghe, cũng thấy. Sở dĩ không nhận ra chỉ vì Dư huynh tưởng những chuyện đó là chuyện riêng lẻ. Dư huynh cứ thử gộp lại tất cả làm một, ắt thế nào Dư huynh cũng có cảm nhận tương tự tại hạ.

Dư Hoàng định nói những lời tán phục và chấp nhận không thể có những suy nghĩ sâu xa như chàng, bất ngờ Thần Cái nhìn y :

- Nào những ngày qua ngươi và Thiếu Bạch đã dò xét được những gì?

Miễn cưỡng, Dư Hoàng tuân tự kể :

- Chẳng có gì, nếu không kể vẫn chưa tìm thấy tung tích của Nhậm Thiên Hành và Gia Cát Quân.

- Còn gì nữa?

Bị Thần Cái hỏi như cật vấn Dư Hoàng đành phải nói sau khi cố nhớ lại :

- Cũng còn, đó là những hành tung quá ư kỳ bí của Phong Hỏa - Bạch Y.

- Chúng tìm người?

- Theo Tôn Quý đoán, chúng muốn tìm Thiếu Bạch.

- Tại sao Tôn Quý biết?

- Chính Tôn Quý nói, đó là do Tôn Quý tự đoán.

- Tự đoán? Hừ! Thái độ của Tôn Quý lúc đó ra sao?

Dư Hoàng giật mình :

- Thái độ ư? Phải rồi! Quả là kỳ quái, chính Thiếu Bạch cũng nhận ra ở Tôn Quý có thái độ kỳ quái. Sau đó, chẳng nói chẳng rằng, Tôn Quý hấp tấp bỏ đi.

Thần Cái cũng giật mình :

- Y bỏ đi ư? Ngoài những điều đó ra, thời gian qua còn xảy ra chuyện gì nữa không?

Thấy Dư Hoàng ngắc ngứ, Hồ Thiếu Bạch vội nhắc :

- Còn một chuyện tại hạ ngay từ đầu đã nhờ Dư huynh.

Dư Hoàng lại giật mình :

- Là chuyện truy tìm Cửu Cửu Nguyên Đôn Dương đó ư? Mô nghĩ đâu có gì quan trọng phải nhắc đến?

Cũng là lần thứ hai liên tiếp Thần Cái phải giật mình. Lần này lão ngờ ngờ hỏi Hồ Thiếu Bạch :

- Phải chăng ngươi nghi ngờ tất cả những chuyện đó, từ sự thất tung của Nhậm Ngã Hành, Gia Cát Quân, tiếp đó là chuyện Phong Hỏa - Bạch Y tỏa ra tìm người, sau cùng là thái độ kỳ quặc của Tôn Quý đều có liên quan đến Cửu Cửu Nguyên Đôn Dương?

Chàng trầm giọng :

- Bá bá chớ quên, còn chuyện Hứa Văn Bình đột ngột xuất hiện với thân thủ vượt trội khác thường.

Lắng nghe nãy giờ, Tư Không Huệ bỗng lên tiếng lo ngại :

- Cửu Cửu Nguyên Đôn Dương? Lão ca ca! Đường như lần đó chuyện có liên quan đến Cái bang, lão ca ca được chuyết phu trọng nghĩa ra tay, chẳng phải là vì một người có ngoại hiệu cũng bắt đầu bằng hai chữ Cửu Cửu đó sao?

Có hai người cùng lớn tiếng kinh ngạc, một là Thần Cái, một là Dư Hoàng.

Nhưng có điều lạ là cả hai cùng gọi đúng cùng một câu, hay nói đúng hơn đó là ngoại hiệu của một người do Tư Không Huệ tình cờ nhắc cho họ nhớ :

- Cửu Cửu quái thư sinh?

Hồ Thiếu Bạch động tâm :

- Đã là thư sinh sao lại có thêm chữ quái?

Sắc mặt của Thần Cái từ từ biến dạng :

- Thiếu Bạch! Từ khi ngươi hấp thụ cương hỏa của mộ Xú Điện, có điều gì làm ngươi khó chịu không?

Chàng cũng từ từ tái mặt :

- Hóa ra đó là ý đồ độc ác của Cửu Cửu quái thư sinh?

Dư Hoàng đương nhiên cũng phải biến sắc :

- Hai chữ Cửu Cửu kia đủ chứng tỏ Cửu Cửu Nguyên Đôn Dương là do Cửu Cửu quái thư sinh cố tình chế tạo. Người nào dùng nó chắc chắn sẽ có kết quả không hay. Thiếu hiệp chắc đã phát hiện điều gì?

Chàng ảm ừ :

- Vậy Dư huynh có biết vì sao tại hạ cố tình không dùng Hồn Nguyên Lô Công kiếm lúc cùng Gia Cát Hiệp so tài không?

Thần Cái kinh hoàng :

- Ngươi đã bị Cửu Cửu Nguyên Đôn Dương làm cho thoát lực?

Chàng giật mình :

- Thoát lực? Làm sao bá bá biết?

Thần Cái giẫm chân và đập ngực liên hồi :

- Ta già rồi, vô dụng quá rồi. Phải chi ta nhớ đến tên khốn kiếp đó sớm hơn, đâu đến nỗi để bây giờ ngươi mang họa?

Tư Không Huệ lo lắng nhìn Thiếu Bạch :

- Gọi là quái vì Cửu Cửu quái thư sinh là người được thiên phú cho một trí thông minh rất kỳ quái. Những gì do người khác nghĩ y sẽ nghĩ sâu hơn. Và những gì không ai khác nghĩ ra thì y lại đặc ý vì đã nghĩ ra. Đó là nguyên nhân khiến năm xưa Cái bang và Thần Cái bang chủ suýt bị Cửu Cửu quái thư sinh làm cho diệt vong.

Thần Cái bỗng đứng lên :

- Không được! Chuyện năm xưa là ân oán giữa ta, Cái bang và y. Hồ Thiếu Thu tuy vì nghĩa xen vào nhưng đâu thể vì thế mà vô tình gây họa cho ngươi là hậu nhân của Hồ Thiếu Thu? Ta phải tìm y.

Chàng ngăn lại :

- Bá bá đừng nóng vội. Cửu Cửu quái thư sinh đâu có nhắm vào tiểu diệt? Và lại, tiểu diệt đâu có bảo tình thế của tiểu diệt là vô phương khắc phục?

Lão sững sờ :

- Cũng phải! Mà sao y dám động đến Phong Hỏa môn? Còn người bảo không phải là vô phương cách khắc phục ư?

Chàng kéo lão ngồi xuống :

- Trước hết tiểu diệt muốn biết thật rõ về nhân vật tự nhận là “Quái” này.

Lão thấy chàng vẫn bình thản, buộc lòng phải ngồi xuống :

- Ta cũng đâu biết rõ về y? Chỉ nhớ có lần y tìm ta và xui ta hãy làm thiên hạ đệ nhất nhân một lần cho thỏa chí. Ta đã cười vào mũi y, bảo y thử tìm Tứ Đại Hùng mà xui họ, có thể sẽ phù hợp hơn. Nghe ta nói như vậy, bỗng dưng y nổi giận bảo ta quá xem thường y. Đã vậy, đây là lời y nói y sẽ hủy diệt toàn bộ Cái bang để ta biết y lợi hại như thế nào và đừng quá xem thường y nữa. Đó! Đầu đuôi gốc ngọn chỉ có bấy nhiêu.

Chàng hồ nghi :

- Sau đó y đã làm gì? Y chứng tỏ sự lợi hại bằng cách nào?

Thần Cái râu rĩ :

- Nhắc đến y, ta vẫn còn sợ đến rợn da. Biện pháp của y rất đơn giản, đầu tiên y biểu xấu ta trước mặt bang chúng, y vanh vách nói ra những lỗi lầm trước đây của ta. Sau đó với biện pháp tương tự, y làm cho toàn thể bang đồ nghi kỵ lẫn nhau, gây hấn nhau và sau cùng tự diệt nhau. Ta...

Chàng ngắt lời :

- Sau đó, tại sao gia phụ đích thân ra mặt?

Tư Không Huệ như cảm thông cho Thần Cái đang lúc phiền muộn, lên tiếng thuật lại :

- Cùng là Tam thần, phụ thân hải tử vì ngấm ngầm sợ sau này Cửu Cửu quái thư sinh sẽ không dừng ở đó, mà còn gây loạn cho giang hồ, nên cảm thấy có bốn phận phải ra tay. Cũng may phụ thân của hải tử cũng là người có cơ trí, đã dùng thủ đoạn của y quật lại y.

Tư Không Huệ bỗng thở dài :

- Đã là người, ai lại không có nhược điểm. Y cũng có! Thế là chỉ bằng một vào lời nói phụ thân hải tử đã làm cho y kinh sợ, phải nhận lỗi trước Cái bang. Tiếc cho y là một nhân tài, Cái bang đành phải thuận theo ý phụ thân hải tử buông tha cho y. Chỉ có vậy thôi.

Chàng gạt gù hai mắt lim dim :

- Vậy là phụ thân đoán không sai! Cửu Cửu quái thư sinh sau nhiều năm im hơi lặng tiếng, độ hai năm trở lại đây đã bắt đầu tiếp mưu đồ. Và y lần này không cần nhắm vào những đối tượng nhỏ. Vì chỉ nhắm đến các nhân vật có bản lĩnh tột đỉnh mới chứng tỏ y có dã tâm độc bá thiên hạ.

Thần Cái bán tín bán nghi

- Người muốn nói Cửu Cửu Nguyên Đon Dương không phải tình cờ rơi vào tay mụ Phong Hỏa Xú Diện?

Chàng lắc đầu :

- Không! Cửu Cửu quái thư sinh vì đã quen dòm hành xoi mói chuyện người nên biết rõ Đàm Tất Hạ có ý gì. Chính y đã trao Cửu Cửu Nguyên Đon Dương cho Đàm Tất Hạ, để tùy thời tùy lúc Đàm Tất Hạ sẽ trao cho nội tổ y. Cứ thế mà nghĩ, Cửu Cửu quái thư sinh cũng đã xui Thảm Nguyên sát hại thân phụ và chuyện đó đã xảy ra.

Dư Hoàng bỗng tỏ ra thông minh lạ, y kêu lên :

- Phải rồi! Vì oán Thần Kiếm, có lẽ chính Cửu Cửu quái thư sinh đã xui Thảm Nguyên, Đàm Tất Khả sát hại lệnh tôn. Nhân đó, vì đây là yếu điểm của hai nhân vật này, lại với hun đúc lòng tham, cả hai lần lượt phạm vào chuyện đại nghịch bất đạo.

Thần Cái cũng hiểu rõ :

- Vậy là Nhậm Thiên Hành, Gia Cát Quân, cả hai đều có mưu đồ phản nghịch, Cửu Cửu quái thư sinh biết nên bây giờ y đang nắm giữ và điều hành hai nhân vật này.

Chàng cười nhẹ :

- Kể cả Tôn Quý cũng vậy! Không chừng thất đại phái bây giờ đã bị Cửu Cửu quái thư sinh uy hiếp.

Thần Cái sững sờ nhìn chàng :

- Nếu là vậy, nếu những gì vừa đoán đều đúng, Hồ Thiếu Bạch, dường như chỉ có một mình ngươi là đủ năng lực gỡ bỏ đại họa này?

Dur Hoàng thở ra :

- Với điều kiện Hồ thiếu hiệp thật sự có cách hóa giải điều tệ hại do Cửu Cửu Nguyên Đon Dương đã gây ra.

Chàng mỉm cười thần bí :

- Đương nhiên phải có cách! Và chính gia mẫu đã giúp tại hạ.

Thần Cái kinh ngạc :

- Là muội ư?

Tư Không Huệ đầu gối nhìn Thần Cái đã cao niên lại phải thêm lo lắng, Tư Không Huệ đưa cho Thần Cái xem tấm linh vị của Thần Kiếm Hồ Thiếu Thu :

- Muội cũng đâu giúp gì nhiều cho tệ nhi, chỉ là trọn bộ kiếm quyết Lôi Công vốn được chuyết phu lưu sẵn ở vật này.

Cầm tấm linh vị ngắm soi một lúc, Thần Cái bật cười sáng khoái :

- Lưu kiếm quyết trên một mảnh gỗ, sau đó mảnh gỗ lại được muối biến thành tấm linh vị quả là cao kiến. Thảo nào tiểu tử kia cứ bình tâm lạ. Y nhờ chân khí Hồn Nguyên, phổ vào kiếm quyết, càng luyện chân lực càng tăng, đâu khó gì khi phải bù vào chỗ chân lực bị thoát đi? Ha ha....

Dur Hoàng tròn to hai mắt kêu lên :

- Vậy là hai ngày vừa qua thiếu hiệp hay thích ra phía sau một mình, thật ra là để luyện Hồn Nguyên Lôi Công kiếm?

Chàng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Cung chủ Bắc Băng cung

Nhìn Tư Không Huệ vẫn còn quỳ lạy trước ngôi mộ vừa mới đắp, Thần Cái trầm trầm nét mặt :

- Phải chi biết rõ đạo nhân là ai, lập nên một tấm mộ chí ghi rõ tên họ thì hay biết mấy.

Dur Hoàng vẫn còn rùng mình không hiểu vì sợ, vì cảm phần hay vì những luồng gió lạnh cứ phơn phớt thổi qua.

Dur Hoàng lẩm bẩm :

- Quả là những thảm trạng vô thiên vô pháp, thảm tuyệt nhân hoàn. Kẻ thì giết phụ thân, kẻ thì hãm hại nội tổ, bây giờ thì lại là kẻ sát hại sư phụ. Hạng người này trời nào dung đất nào tha?

Bất ngờ Hồ Thiếu Bạch đưa tay nâng mẫu thân dậy miệng quát :

- Ai?

Thần Cái và Dur Hoàng giật mình, đưa mắt đảo dáo nhìn quanh.

Vút!

Một bóng người lao đến, xuất hiện từ phía chi có Hồ Thiếu Bạch là đang nhìn.

Nhân vật xa lạ đó gật đầu nhìn chàng :

- Thiếu hiệp nghi biểu bất phàm, nội lực thâm hậu, Vũ Văn Bắc Hóa này hết lòng bội phục.

Hai chữ Bắc Hóa làm Hồ Thiếu Bạch động tâm :

- Tôn giá là Cung chủ Bắc Băng cung? Thân thủ quá tuyệt luân, Hồ Thiếu Bạch này cam bái phục.

Vũ Văn Bắc Hóa là người có tướng mạo uy nghi, vô tình làm cho diện mạo có phần già dặn hơn so với niên kỷ chỉ độ tam tuần. Vũ Văn Bắc Hóa đang cố giấu sự kinh ngạc :

- Trước khi nảy ý vào Trung Nguyên, tại hạ như quên hai chữ Cung chủ quá trịnh trọng kia rồi. Nếu được, sao Hồ huynh đệ không gọi tại hạ là Vũ Văn huynh cho dễ nghe hơn?

Chàng không thể không ngưỡng mộ phong thái của Vũ Văn Bắc Hóa, vừa uy nghi vừa tỏ ra dễ mến. Chàng lắc đầu :

- Tại hạ những muốn chiều theo ý tôn giá. Nhưng có hai việc, tại hạ e tôn giá sau khi nghe qua sẽ không còn thái độ này nữa.

Vũ Văn Bắc Hóa chỉ có một thoáng nhăn mặt rất khó nhận ra :

- Tại hạ thật khó tin sẽ có hai chuyện nào đó để khiến nhận định ban đầu của tại hạ dành cho thiếu hiệp phải thay đổi. Mong thiếu hiệp hạ cố chỉ giáo cho.

Chàng hít một hơi thật sâu, đưa tay chỉ vào ngôi mộ mới đắp :

- Tôn giá đến đã lâu, có lẽ phải nhìn thấy tại hạ đã làm gì với ngôi mộ này?

Vũ Văn Bắc Hóa kinh ngạc :

- Hóa ra thiếu hiệp ngay từ đầu đã phát hiện ra tại hạ?

Chàng chỉ lẳng lặng gật đầu không nói gì.

Hiểu ý, Vũ Văn Bắc Hóa vội nhận lỗi :

- Xin thứ cho vì tại hạ chậm đáp lời. Có, tại hạ có thấy. Như mọi người cố tình quật mộ? Và sau khi xem qua di thể, lại tỏ vẻ nghiêm cẩn lấp lại? Tại sao?

Chàng buông từng tiếng :

- Vì đây là di thể của người từng cuu mạng tại hạ mười sáu năm dài. Và bây giờ, sau khi quật mộ để xem lại, tại hạ mới biết người đã bị công phu Tuyết Hoa Lãnh Trảo sát hại hai năm trước.

Sắc mặt vụt hóa lạnh, Vũ Văn Bắc Hóa chợt tiết lộ :

- Gia thúc ba mươi năm trước được lệnh phải vào Trung Nguyên, mục đích là tìm cô cô tổ trăm năm trước bỗng thất tung. Cùng đi với gia thúc là truyền nhân được gia thúc đích thân chỉ định. Nếu di thể này bị sát hại vì Tuyết Hoa Lãnh Trảo, tuyệt kỹ bổn cung, cho hỏi, có lẽ thiếu hiệp biết hung thủ?

Hồ Thiệu Bạch tỏ ra nghi ngờ :

- Các hạ có thể cho biết truyền nhân của lệnh thúc có tính danh là gì? Và lệnh thúc là người trần tục hay đã chọn kiếp sống thanh tịnh của người theo đạo Tam Thanh?

Vũ Văn Bắc Hóa có vẻ không hài lòng vì không nghe chàng đáp lại câu hỏi trước đó. Tuy nhiên, dù chàng có phần kiêu lễ khi đặt ra câu nghi vấn thay cho câu đáp lời nhưng vẻ mặt thành khẩn của chàng như có điều gì quá bức xúc khiến Vũ Văn Bắc Hóa phải nhân nhượng :

- Gia thúc từ nhỏ đã rất mến mộ Tam Thanh lão tổ và những di huấn của người cho đến giờ vẫn còn lưu truyền. Vì chọn kiếp thanh tịnh nên gia thúc tỏ rất miễn cưỡng khi phải thu nhận Nhậm Ngã Hành làm truyền nhân theo mệnh lệnh của gia phụ lúc đó chính là Cung chủ bổn cung.

Cố tình chờ cho Vũ Văn Bắc Hóa nói hết những gì cần nói, thay vì ngắt lời ngay lúc đầu vì mọi nghi vấn kể như đã sáng tỏ, Hồ Thiệu Bạch đến lúc này mới vòng tay thi lễ :

- Tại hạ giờ đã rõ, gia sư chính là môn hạ Bắc Băng cung. Một lễ này tại hạ xin thay mặt gia sư bái kiến Cung chủ.

Vũ Văn Bắc Hóa dù là người tỏ ra rất trầm tĩnh nhưng khi nghe chàng nói rõ như vậy cũng phải bàng hoàng :

- Gọi là gia sư, ý thiếu hiệp muốn nói di thể trong nấm mộ kia chính là gia thúc và người đã thu nhận thiếu hiệp?

Không muốn xảy ra ngộ nhận, chàng vội giải thích :

- Có điều này tại hạ nghĩ Cung chủ cần phải biết. Gọi lệnh thúc là sư phụ vì...

Vấn tắt thuật lại nguyên nhân khiến bản thân chàng được thúc thúc của Vũ Văn Bắc Hóa phải miễn cưỡng cuu mạng nuôi dưỡng sau đó chàng nói thêm :

- Gia sư từng bảo, vì nghiêm lệnh của sư môn việc truyền thụ võ học cho tại hạ là điều tuyệt đối người không dám. Nhưng để tại hạ có được như ngày

hôm nay, công của lệnh thúc đầu kém gì công sinh thành của song thân. Mong Cung chủ đại lượng, đừng trách tại hạ vẫn phải gọi lệnh thúc là sư phụ.

Vũ Văn Bắc Hóa thật sự cảm phục :

- Quả nhiên tại hạ không nhìn lầm người. Ngoài nghi biểu bất phàm thiếu hiệp còn tỏ rõ nhân phẩm đáng kính trọng. Nếu là vậy, sao thiếu hiệp còn tỏ vẻ xa cách, không gọi Vũ Văn Bắc Hóa một tiếng ca ca? Chẳng phải chúng ta, kẻ bắc người nam, vô tình biến thành huynh đệ rồi sao?

Hồ Thiếu Bạch sùng sốt, đến phải đưa mắt nhìn hỏi ý mẫu thân, Thần Cái cùng Dur Hoàng.

Tư Không Huệ đến lúc này mới có dịp lên tiếng :

- Tiểu phụ trước kia vì lâm vào tình thế chẳng đành đứng, bất đắc dĩ phải chia lìa cốt nhục, nhờ lệnh thúc cứu mang nuôi dưỡng hộ, Cung chủ không một lời quở trách, đã là tốt lắm rồi. Tệ nhi nào dám vượt quá phận xưng hô như Cung chủ vừa bảo?

Vũ Văn Bắc Hóa cười hào sảng :

- Chẳng phải người Trung Nguyên có câu: tứ hải giai huynh đệ đó sao? Phu nhân đã là thân mẫu của Thiếu Bạch đệ, hãy cho phép tiểu đệ hành lễ bái kiến.

Thần Cái lập tức ngăn lại trước khi Vũ Văn Bắc Hóa kịp thực hiện ý định :

- Chậm đã nào Cung chủ.

Vũ Văn Bắc Hóa kinh ngạc :

- Tại sao vậy? Lão tiên bối đây là...

Hồ Thiếu Bạch nghiêm mặt, đỡ lời hộ cho Thần Cái

- Cung chủ xin chớ ngộ nhận. Người trọng lễ nghĩa như Cung chủ, thú thật, tại hạ và mọi người đây rất ngưỡng mộ. Nếu được Cung chủ đây hạ cố kết giao, xem Hồ Thiếu Bạch này là huynh đệ, đó là diễm phúc muôn phần. Nhưng Cung chủ chớ vội quên, hãy còn một sự kiện nữa tại hạ vẫn chưa đề cập đến.

Vũ Văn Bắc Hóa nhớ lại ngay :

- Không sai! Hồ huynh đệ nói có hai sự kiện khiến tại hạ khó có thái độ giao hảo. Chẳng hay sự kiện thứ hai là gì?

Đây là điều mấu chốt duy nhất rất quan trọng mà như Hồ Thiếu Bạch và Thần Cái cùng nghĩ đến, nếu nói ra ắt sẽ gây không ít sùng sốt cho Vũ Văn Bắc Hóa, vì đó là chuyện có liên quan đến Tam Nguyên Tam Hóa. Do đó chàng có phần chậm trả lời.

Thái độ của chàng càng làm cho Vũ Văn Bắc Hóa mất đi sự trầm tĩnh. Đến nỗi, Vũ Văn Bắc Hóa phải lên tiếng hỏi thúc :

- Sao Hồ huynh đệ không nói? Phải chăng đó là do Hồ huynh đệ nghi ngại Vũ Văn Bắc Hóa này? Nếu là vậy...

Đang nói, sắc mặt của Vũ Văn Bắc Hóa chợt xuất hiện một sự trầm trọng. Và đó cũng là lúc Hồ Thiếu Bạch quét mắt nhìn về một phía với tiếng quát rõ to cũng do chàng phát ra :

- Nhân vật nào vừa đến? Hãy công khai lộ diện đi nào.

Vũ Văn Bắc Hóa chợt cười lạnh :

- Các hạ không lên tiếng, phải chăng cho rằng bản lĩnh đó sẽ không ai buộc được các hạ phải hiện thân? Nếu là vậy, Vũ Văn mỗ xin đắc tội. Hừ!

Vũ Văn Bắc Hóa lập tức hợp động thân hình, lao về phía Hồ Thiếu Bạch khi nãy đã nhìn và quát hỏi Vút!

Động tâm, Hồ Thiếu Bạch chợt hô hoán :

- Cung chủ mau dừng lại đề phòng nguy kế của địch nhân.

Nhưng bóng của Vũ Văn Bắc Hóa cứ càng lúc càng khuất dần, khiến Hồ Thiếu Bạch cũng phải động thân lao theo.

Vút!

Vượt qua một eo núi, ngay khi phát hiện Vũ Văn Bắc Hóa đang đứng đối diện với một mình Gia Cát Quân, là người đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây, Hồ Thiếu Bạch bất giác tỏ ra kinh hãi.

Thầm kêu nguy, chàng vô tình buộc miệng rên thành tiếng :

- Là kẻ điếu hổ ly sơn?

Thật nhanh, chàng bật tung người định lao trở lại chỗ lúc nãy.

Bất ngờ có nhiều tràng cười cùng lúc vang ra :

- Ha... ha...

- Người có biết thì cũng muộn rồi! Ha... ha..

Vút! Vút! Vút!

Hiện thân và chấn lổi là bốn nhân vật chàng cũng vừa nghĩ đến.

Nhận rõ bốn nhân vật này, mắt chàng lập tức rực lửa căm thù :

- Thẩm Nguyên, Đàm Tất Khả? Thù gia ời là thù gia. Bọn người đến thật đúng lúc. Sớm hơn Hồ Thiếu Bạch này mong đợi nhiều. Ha... ha...

Vũ Văn Bắc Hóa một là chưa biết Gia Cát Quân là ai, hai là dù biết Gia Cát Quân là người vừa có thái độ nấp lên đã bị phát hiện nhưng do nàng bây giờ vẫn bình thân chưa có hành vi gì tỏ rõ ý định nên Vũ Văn Bắc Hóa cũng chỉ biết đứng yên nhìn những gì đang xảy ra.

Và lúc này khi biết bốn nhân vật vừa xuất hiện kia rốt cuộc chỉ là kẻ thù của Hồ Thiếu Bạch, Vũ Văn Bắc Hóa lập tức rơi vào thái lưỡng lự không biết nên có thái độ nào cho thích hợp với tình cảnh hiện giờ. Phải chỉ lúc này Hồ Thiếu Bạch chấp nhận gọi Vũ Văn Bắc Hóa là ca ca, có lẽ giờ này đây Vũ Văn Bắc Hóa đâu phải có thái độ nan phân nan giải?

Vẫn có câu : “thiện giả bất lai, lai giả bất thiện”, Thẩm Nguyên chờ chàng ngưng cười cố tình nói thật lớn với ác ý không cần che giấu :

- Tiểu tử người cười đủ chưa? Nếu đủ rồi, đây là cơ hội cuối cùng để người chuộc tội trước khi bọn ta buộc phải giết người, diệt trừ hậu họa cho võ lâm. Mau mau giao hoàn công phu người đã chiếm đoạt của nhị bang Kim Tiền và Ngân Bào.

Đang phần nộ tốt cùng, Chỉ muốn động thủ ngay để báo thù cho thân phụ, câu nói của Thẩm Nguyên làm cho tâm trí chàng vụt hóa lạnh.

Vậy là bọn chúng xuất hiện với những gian kế đã sắp đặt chính chu.

Chàng lạnh giọng hỏi Thẩm Nguyên :

- Phải chăng kẻ đứng sau câu chuyện này đã xui lão đòi lại công phu chính là Cửu Cửu quái thư sinh?

Sắc mặt của Thẩm Nguyên và phụ tử Đàm Tất Khả bốn người chợt biến động. Dù chứng tỏ lời chàng vừa nói có phần gây bất ngờ cho bọn chúng.

Chưa kịp nghe Thẩm Nguyên lên tiếng hoặc phủ nhận hoặc thừa nhận lời đề quyết của chàng, bất ngờ từ phía sau một tảng đá nằm lưng chừng ngọn núi, bỗng có một thanh âm vang lên :

- Sai rồi! Người đòi lại công phu chính là ta, hậu nhân Hứa gia.

Chưa hết, từ một tảng đá khác một thanh âm yếu ớt cũng vang lên :

- Dương gia cũng muốn đòi lại công phu. Nếu tiểu tử người không giao hoàn, Dương mỗ đành phải nhờ đồng đạo võ lâm đòi lại công bằng.

Hồ Thiếu Bạch ngẩn người nhìn hai nhân vật vừa lên tiếng. Cửu Cửu quái thư sinh quả nhiên không bỏ sót bất kỳ cơ hội nhỏ nào, dùng hoặc bắt buộc Hứa Vân Thông và Dương Thanh lên tiếng đòi lại công phu, gian kế của Cửu Cửu quái thư sinh lập tức trở thành một đòi hỏi vừa quang minh lỗi lạc vừa danh chính ngôn thuận.

Đọc rõ tâm trạng của chàng lúc này, Thẩm Nguyên cười đắc ý :

- Chỉ vì tham toàn bộ võ học do Hồn Nguyên Đạo Hóa lưu lại, người không từ bất kỳ thủ đoạn nào kể cả gạt gẫm chiếm đoạt phần sở học của Kim Tiền và Ngân Bào nhị bang. Người còn gì để nói chứ?

Kế của bọn họ lập tức thu kết quả, Vũ Văn Bắc Hóa chợt tiến lại gần chàng :

- Hồ Thiếu Bạch người là hậu nhân của Hồn Nguyên Đạo Hóa? Và công phu người có là do chiếm đoạt của người? Ta thật không ngờ người là hạng người chỉ có thể tri nhân tri diện nhưng không thể tri tâm.

Đã hiểu đây là dụng ý chính của bọn họ, chàng hầu như biết trước phản ứng này của Vũ Văn Bắc Hóa. Vì thế thay vì đáp lời hoặc giải thích cho Vũ Văn Bắc Hóa hiểu, chàng đột nhiên nhìn Gia Cát Quân :

- Nếu cô nương vẫn bình yên vô sự và bây giờ xuất hiện ở đây, nhân tiện sao cô nương không gọi Nhậm Thiên Hành cùng ra mặt?

Bầu môi, Gia Cát Quân thần nhiên phủ nhận :

- Nhậm Thiên Hành là ai? Liên quan gì đến ta mà ngươi hỏi?

Đây là lời nói khiến chàng phải bất ngờ. Như vậy, mười phần đến chín bọn họ đã biết Vũ Văn Bắc Hóa là ai? Và vì phát hiện có sự hiện diện của Vũ Văn Bắc Hóa chắc chắn sẽ gây bất lợi cho họ Nhậm, bọn họ đã tính trước, quyết không cho họ Nhậm xuất đầu lộ diện, cũng không một lần đề cập đến sự quen biết giữa bọn họ và Nhậm Thiên Hành, Gia Cát Quân vừa thực hiện đúng điều đó.

Vũ Văn Bắc Hóa bỗng cười dài :

- Khá lắm! Chỉ suýt nữa ta đã gây ra lầm lẫn. Vì nghĩ ngươi bây giờ đang có quá nhiều rắc rối cần phải giải quyết, nếu sau này còn gặp lại, chính Vũ Văn mỗ đích thân lãnh giáo tuyệt kỹ Hôn Nguyên. Với điều kiện ngươi còn có sau này! Ha... ha...

Vút!

Cùng lúc đó, ngay khi Vũ Văn Bắc Hóa đột ngột bỏ đi, dáng vẻ bàng quang của Gia Cát Quân cũng biến mất.

Từ phía sau, Gia Cát Quân bật tung người lao vào Hồ Thiếu Bạch :

- Đây là việc chẳng đáng dừng, ngươi chớ trách Gia Cát Quân ta sao quá độc ác, nạt nung!

Vù...

Dù biết thế nào Gia Cát Quân cũng ra tay, vì nàng đến đây đâu phải để ngoạn cảnh hay để làm người đứng ngoài, nhưng chính thái độ ra tay trước của nàng làm cho chàng hoang mang khó hiểu. Tại sao nàng đây là việc chẳng đáng dừng, phải chẳng...

Không còn thời gian để nghĩ ngợi, một khi chuông của nàng đã cuộn đến quá gần, Hồ Thiếu Bạch phải bật lên tiếng quát :

- Được lắm! Hãy xem chuông của ta! Đờ!

Vù...

Ầm!

Chàng bị bật lui làm cho bọn Thẩm Nguyên sinh nghi.

Và điều nghi ngờ đó lập tức biến thành sự thật, bọn Thẩm Nguyên cùng hô hoán khi phát giác có dấu hiệu chuẩn bị thi triển khinh thân pháp

- Tiểu tử muốn bỏ chạy?

- Mau ngăn lại! Dừng...

Nhưng khinh thân pháp đã được chàng vận dụng.

Vút!

Và chàng không bỏ chạy như họ nghĩ, họ cùng thất sắc khi phát hiện ra chàng đang tung bóng người lên, vượt khỏi chiều cao năm trượng để bất ngờ xuất hiện trước mặt Hứa Vân Thông.

Tuy có bất ngờ nhưng Hứa Vân Thông vẫn bật cười :

- Ngươi tính cũng hay nhưng nếu như vậy chẳng hóa ra ngươi quá xem thường ta sao? Xem này!

Hứa Vân Thông lập tức lùi lại, và từ sau tảng đá lập tức có mấy cánh tay ngọc thủ cùng bất ngờ xuất chiêu :

- Xem chiêu!

Vù...

Vù...

Chàng thầm đắc ý, ung dung phát ra một kinh đỡ thẳng vào hợp lực của bọn Xuân Mai bốn người :

- Ta đã đoán biết như thế mà. Đờ!

Vù...

Ầm!

Chấn kinh vừa vang lên, toàn thân chàng bất ngờ bật vút cao, lao chênh chếch về phía tảng đá đang có sự hiện diện đơn độc của Dương Thanh.

Vút!

Lần này chàng cố tình không nhắm vào Dương Thanh, trái lại chàng bất ngờ hạ thân ở phía ngay tảng đá.

Vù...

Chàng đoán đúng, phía sau tảng đá là một bọn gồm sáu nhân vật, ba vận xích y là người Phong Hóa môn, ba khoác bạch y là người của Bạch Y giáo.

Nhìn thấy sáu cặp mắt đang ngơ ngác của bọn Phong Hóa - Bạch Y, Hồ Thiếu Bạch gầm vang :

- Hãy xem công phu Hồn Nguyên!

Vù...

Sáu nhân vật nọ vì che kín chân diện nên khó biết họ có tâm trạng gì. Tuy nhiên, tâm trạng đó tức khắc lộ rõ, khi Hồ Thiếu Bạch thấy cả sáu cùng luống cuống phát chiêu vì chưa có chuẩn bị gì :

- Đờ!

- Chớ ngông cuồng! Đờ!

Vù...

Chàng vùng cười lên :

- Ha... ha...

Cùng với tiếng cười, chàng bất ngờ thu kinh và hồi bộ, ung dung chộp vào Dương Thanh để bắt ngờ lao đi.

Vút!

Bọn Thẩm Nguyên sau một thoáng ngơ ngác bỗng đồng thanh cười rú lên :

- Ha... ha...

- Ha.... ha...

Đang đưa Dương Thanh tháo chạy, tràng cười của bọn Thẩm Nguyên do quá kỳ quái khiến chàng động tâm.

Chàng quay đầu nhìn thật kỹ vào diện mạo của người vừa được chàng cứu Dương Thanh đang nhắm mắt. Và đôi mắt đó bỗng mở to để nhìn chàng. Đọc rõ sự giễu cợt của hai tia mắt này, Hồ Thiếu Bạch nghe như khấp người chấn động.

Đó là sự chấn động thật hoàn toàn không do chàng tưởng tượng ra. Vì cánh tay đang vô lực của Dương Thanh đã nhẹ nhàng điểm vào chàng.

Chân khí lập tức thoát đi, toàn thân Hồ Thiếu Bạch vì thế bất ngờ rơi xuống.

Vù...

Nhưng diễn tiến đó chỉ xảy ra trong chớp mắt, thân hình đang rơi xuống của chàng bỗng như tìm lại được chút lực là tiếp tục lao đi.

Vút!

Bọn Thẩm Nguyên vẫn đang cười và càng cười nhiều hơn :

- Khá lắm Thạch Nhân! Người nghĩ được kế này mà may sao lại thành tựu công đầu chắc chắn thuộc về người. Ha... ha...

Sau khi đưa Hồ Thiếu Bạch tiếp tục đi một đoạn. Bây giờ đã rõ không phải chàng đưa Dương Thanh đi mà ngược lại chính Dương Thanh đưa chàng đi. Dương Thanh dừng lại trên đỉnh một tảng đá khác.

Kế đó, Dương Thanh ung dung dùng ống tay lau qua những nét dị dung trên mặt để lộ diện mạo của Thạch Nhân, bằng hữu của Hứa Vân Thông.

Nhìn bọn Thẩm Nguyên đang hau háu đứng dưới nhìn lên, Thạch Nhân bỗng cười một tràng dài :

- Ha... ha...

Chương 34: Thủ đoạn thâm độc

Gia Cát Quân không hiểu vì sao bỗng gào lên :

- Thạch Nhân! Ngươi định phản ư?

Thanh âm của Gia Cát Quân lập tức như một hiệu lệnh, bọn Thẩm Nguyên, Đàm Tất Khả và cả Hứa Vân Thông nữa lúc này cũng gào lên :

- Ngươi dám ư, Thạch Nhân?

- Họ Thạch kia! Hứa mỗ đã hứa lời không bạc đâu, sao ngươi...

Đang cười, Thạch Nhân lập tức ngưng lại :

- Bọn ngươi nghĩ Thạch mỗ phản ư? Sai rồi, đây là Thạch mỗ làm theo ý chủ nhân đó chứ.

Câu phủ nhận của Thạch Nhân làm cho bọn Thẩm Nguyên ngơ ngác. Đến nỗi Đàm Tất Hạ phải lên tiếng hỏi lại :

- Ngươi bảo, đó là ý của Minh chủ?

Thạch Nhân lại cười :

- Lại sai nữa rồi! Chủ nhân của Thạch mỗ nào phải một quái nhân tự xưng là Minh chủ. Nếu muốn biết chủ nhân của mỗ là ai, bọn ngươi cứ nhìn ra phía sau thì rõ, ha... ha...

Bọn Thẩm Nguyên lập tức cùng quay đầu về một phía. Ở đó có ba nữ nhân đang chậm chậm tiến đến.

Nhìn rõ nữ nhân đi chính giữa đang đi theo hai nữ nhân đi hai bên. Gia Cát Quân bật kêu :

- Hứa Vân Bình? Ngươi...

Tiếng kêu ngưng nửa vơi, Gia Cát Quân chợt đổi giọng quát lên :

- Người Trung Nguyên các người đều phản phúc. Chẳng có kẻ nào là đáng tin. Ta quyết giết ngươi!

Vun vút lao đến, hữu kinh ngay lập tức được Gia Cát Quân quật vào Hứa Vân Bình.

Khi đó, Thạch Nhân làm cho Hồ Thiếu Bạch đi từ sừng sốt này đến sừng sốt kia.

Giả dạng Dương Thanh để lừa chàng là Thạch Nhân. Chế ngự huyết đạo chàng cũng là Thạch Nhân, và giờ đây chính Thạch Nhân lại tự giải khai huyết đạo cho chàng.

Không những thế, Thạch Nhân còn vội vàng cho chàng biết :

- Hứa Vân Bình tam tiểu thư lần trước là do Cửu Cửu quái thư sinh cứu mạng. Để đáp đền, tam tiểu thư đã có lần đoạt người từ tay Tra Khuất, cũng may cho thiếu hiệp người đó không phải lệnh đường, chính Cửu Cửu quái thư sinh gần đây mới phát hiện. Còn lần này khi Cửu Cửu quái thư sinh giao nhiệm vụ dùng kế diệu hồ ly son để bắt giữ lệnh đường, tam tiểu thư đành phải tương kế tựu kế mạo hiểm để giúp thiếu hiệp. Cửu Cửu quái thư sinh không phải hạng người dễ xem thường, thiếu hiệp cần gấp rút tính kế diệt trừ y.

Đúng lúc này, do Hứa Vân Bình cũng đã phát chiêu chống đỡ, kinh của nàng đang chạm vào chưởng của Gia Cát Quân, tạo nên tiếng chấn kinh vang dội.

Àm!

Ngay tức khắc nhận rõ bản lĩnh của Hứa Vân Bình quả nhiên đã cao mình khác thường, Hồ Thiếu Bạch bỗng nghi ngại hỏi Thạch Nhân :

- Sao không thấy Thần Cái và Dư Hoàng nếu đây là cách tương kế tựu kế của Hứa cô nương?

Thạch Nhân lập tức hoang mang :

- Đúng rồi! Đáng lý tam tiểu thư phải đến đây với họ mới phải, sao lại vậy?

Cảm nhận sự bất ổn chàng khẽ bảo Thạch Nhân :

- Nhò Thạch huynh lưu tâm đến gia mẫu cho. Tình thế không đơn giản như tam tiểu thư vẫn nghĩ.

Dứt lời chàng từ trên tầng đá lao người xuống.

Tay vừa cầm lấy ngọn Lôi Công trùy, Hồ Thiếu Bạch chưa kịp thực hiện ý định thì bất ngờ có một tràng cười thật quái đản bỗng lồng lộng vang lên :

- Ngươi to gan thế sao, Hứa Vân Bình? Hãy ngược mắt nhìn Nhị sư huynh của ngươi xem. Hắc... hắc...

Đang cùng giao đấu với Gia Cát Quân, tràng cười quái đản nọ bỗng làm cho toàn thân Hứa Vân Bình bần rần. Chưa hết, khi Hứa Vân Bình ngược mắt nhìn lên như lời kia vừa bảo, hai mắt nàng bỗng như lạc thần khi nhìn thấy Hứa Vân Thông đã bị bọn Xuân Mai khống chế.

Gia Cát Quân nào bỏ lỡ cơ hội, nàng tung một chưởng vào Hứa Vân Bình đang bị điều khiển bất ngờ chi phối :

- Kẻ phản bội phải chết!

Vù...

Đang lao xuống, tai chỉ cần nghe những loạt âm thanh liên tiếp vang lên, mắt chỉ cần nhìn thần thái bất an của Hứa Vân Bình, bấy nhiêu đó cũng đủ cho Hồ Thiếu Bạch đoán biết sự thật. Và chàng nhanh chóng có đầu pháp đối phó thật thần tốc.

Vẫn cầm Lôi Công trùy trên tay, Hồ Thiếu Bạch vừa lao đến gần vùng tả chưởng phát chiêu :

- Dừng tay ngay!

Vù...

Ầm!

Bị Hồ Thiếu Bạch bất ngờ xen vào đỡ hộ, Hứa Vân Bình thoát chết, Gia Cát Quân phần nộ thét lạnh lạnh :

- Lại là ngươi? Muốn chết?

Vù...

Nhưng Hồ Thiếu Bạch đã nhanh tay hơn. Chàng lao vào ba nữ nhân, tay chop người này rồi lại chop và quăng người nọ.

Chỉ trong nháy mắt khi đã ném mẫu thân về phía Thạch Nhân, đã chế ngự huyết đạo Hứa Vân Bình giao cho nữ nhân thứ ba chính là Tiểu Thúy, nguyên là thị tỳ thân tín của mẫu thân chàng, Hồ Thiếu Bạch bất ngờ hô hoán :

- Hãy chạy mau! Tại hạ sẽ đoạn hậu.

Vừa hô hoán chàng vừa liên tiếp dùng tả thủ phát ra một loạt ba kinh, quật vào chưởng của Gia Cát Quân, đồng thời mở đường thoát cho Tiểu Thúy có chỗ bỏ chạy, mang theo Hứa Vân Bình.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tràng cười quái đản nọ một lần nữa lại được phát ra :

- Ngươi đừng vùng vẫy vô ích. Trừ phi ngươi muốn lão Thần Cái và bằng hữu của ngươi Dư Hoàng phải chết thảm. Hãy ngoan ngoãn tự nạp mình thôi! Hắc... hắc...

Ngọn Lôi Công trùy lập tức được chàng khoa lên :

- Kẻ nào ngăn ta, kẻ đó phải chết! Không tin cứ thử xem.

Véo...

Bum... bum...

Vàng trùy thủ mang theo những tiếng sấm nổ ầm ỉ, cứ liên tục được Hồ Thiếu Bạch quật ra khiến cho bọn Thảm Nguyên định tiến đến vây đánh cũng phải chững lại.

Họ chững lại, dù chỉ là một sát na, đó lại là cơ hội cho Hồ Thiếu Bạch tiếp tục thực hiện ý định.

Chộp vào Tiểu Thúy, chàng quát khẽ :

- Hãy cẩn trọng! Đi nào!

Chàng lại ném mạnh Tiểu Thúy, khiến Tiểu Thúy cùng với Hứa Văn Bình trong tay đều lao đi thật nhanh, kịp chạy theo Thạch Nhân lúc này cũng đang cuống cuống bỏ chạy với mẩu thân chàng.

Phát hiện mọi kế hoạch sẽ bị hỏng nếu để Hồ Thiếu Bạch lần này chạy thoát, Đàm Tất Khả bật tung song chưởng :

- Tiểu tử quả ngông cuồng! Xem chưởng.

Vù...

Đàm Tất Vũ và Đàm Tất Hạ cũng tung chưởng hợp lực :

- Hãy xem Phong Hỏa chưởng!

Vù...

Vù...

Riêng Thâm Nguyên do thâm trầm nham hiểm đã thành tánh, lão lẳng lặng phát xạ chỉ kinh Bách Hoa, cuộn xoáy vào hậu tâm Hồ Thiếu Bạch.

Vù...

Từ khi có đủ trọn bộ kiếm quyết Lô Công, bản lĩnh của Hồ Thiếu Bạch đâu còn như đối phương đã biết.

Chàng lạnh giọng gầm vang :

- Bọn thù nhân muốn chết! Xem đây!

Ngon Lô Công truy được chàng khoa lên vài lượt, quật về tứ hướng, tạo ra những loạt sấm nổ âm ỉ.

Bum... bum...

Những loạt sấm này lập tức chạm vào những vàng kính của bọn đối phương.

Ầm! Ầm!

Gia Cát Quân hùng hổ lao vào :

- Ta không tin công phu Hồn Nguyên của ngươi thật sự lợi hại. Xem chưởng!

Vù... vù...

Chợt có tiếng kêu thất thanh của Thạch Nhân từ mãi phía trước lọt vào tai chàng :

- Là ngươi Nhậm Thiên Hành?

Chàng lập tức rung động đánh bật tung người lao vọt qua đầu Gia Cát Quân.

Vút!

Có tràng cười quái đản lúc nảy vang lên :

- Thạch Nhân! Ngươi không ngờ là Nhậm mỗ phải không? Hắc... hắc...

Chàng chợt hiểu, mấy lượt cười quái đản lúc nảy đều do Nhậm Thiên Hành phát ra. Và nếu đúng như vậy, thanh âm của họ Nhậm bây giờ đã hoàn toàn khác trước, phải chăng tâm tính của họ Nhậm đã biến đổi?

Chàng định lao đến để tiếp ứng cho Thạch Nhân, bất ngờ từ phía trước bỗng có một bóng người lao ngược về phía chàng.

Kinh tâm, chàng dừng lại định phát kinh vào bóng đó nếu bóng đó đúng là người của phe đối phương đang muốn đến tiếp ứng.

Bất ngờ chàng nghe có một tiếng quát quen tai vang lên :

- Nhậm Thiên Hành! Bỏ cô nương chờ đợi lâu lắm rồi. Hãy xem công phu của ta.

Vô tình nhờ nghe được thanh ân quen tai đó, Hồ Thiếu Bạch mới biết bóng người đang lao về phía chàng là ai.

Chàng vội vàng dịch người qua một bên, kịp nhường lối cho bóng đó lao vút qua chàng.

Chàng đoán không lầm, bóng đó sau khi lao qua chàng vẫn tiếp tục lao về phía Đàm Tất Khả và một tiếng quát the thé liền được bóng nhân ảnh đó phát ra :

- Súc sinh! Ta đã sống lại về đây để giết ngươi! Đờ!

Vù...

Chàng cũng quay lại, tung Lôi Công truy sấm sét quật vào Thảm Nguyên :

- Thảm Nguyên mau nạp mạng!

Véo...

Bum... bum...

Có tiếng kêu hoảng của Thảm Nguyên vang lên :

- Hồn Nguyên Lôi Công kiếm?

Cùng lúc đó là tiếng gào thét thanh của Đàm Tất Khả, Đàm Tất Hạ và Đàm Tất Vũ ba người :

- Mẫu thân?

- Là nội tổ? Nội tổ vẫn còn sống?

- Sao lại là mẹ...

Ầm! Ầm!

Thảm Nguyên bật lùi, miệng ứa máu...

Đàm Tất Khả vì quá bất ngờ trước sự xuất hiện của mẫu thân là mẹ Phong Hòa Xú Diện nên hầu như không kịp phản ứng, kết quả lão suýt bị mẫu thân lấy mạng.

Tình thế chợt biến chuyển thuận lợi, Hồ Thiếu Bạch biết ở phía Thạch Nhân vậy là đã có Dương Liễu Liễu kịp xuất hiện tiếp trợ. Còn ở phía này, dù không có mẹ Phong Hòa Xú Diện xen vào một mình chàng vẫn đâu sợ bọn Thảm Nguyên và Gia Cát Quân năm người. Như vậy, chỉ cần chàng dốc toàn lực một phen, lo gì không có cơ hội trả thù cho thân phụ năm xưa bị Thảm Nguyên, Đàm Tất Khả hạ sát.

Phản kích, chàng định lao tiếp vào lão Thảm Nguyên. Bất ngờ từ phía trên cao chợt có tiếng quát đầy uy lực vọng xuống :

- Dừng tay!

Chàng thập phần kinh ngạc vì không hiểu sao vừa nghe tiếng quát này hầu như bọn Thảm Nguyên và Gia Cát Quân đều phải lo sợ, riu riu tuân lệnh. Họ đều dừng tay và ngược mắt nhìn lên.

Chàng cũng nhìn. Và chàng phải buột miệng kêu :

- Hứa Vân Anh?

Nghe rõ ba chữ Hứa Vân Anh, mẹ Phong Hòa Xú Diện đã định không dừng tay cũng phải dừng.

Và mẹ bật cười sảng sặc khi nhận ra người đứng trên cao kia quả nhiên chính là ả Hứa Vân Anh độ nào.

Vẫn tiếp tục cười mẹ Phong Hòa Xú Diện bất ngờ bật tung người lên cao, tìm cách lao đến chỗ Hứa Vân Anh đang đứng :

- Ngươi đến thật đúng lúc, ngươi đến thật quá đúng lúc! Hé... hé...

Vút!

Hứa Vân Anh bỗng hất tay, lập tức có một ngọn phướn nhỏ xuất hiện, bay phàn phật theo gió :

- Đây là mệnh lệnh của Cửu Trùng minh chủ, Đàm Tất Khả mau xuất thủ giết chết mẹ kia.

Sắc mặt chợt biến đổi, Đàm Tất Khả bật quát :

- Tuân lệnh!

Vút!

Sau những việc lạ lùng, nào là Hứa Vân Bình vừa nghe tràng cười quái đản của Nhậm Thiên Hành liền bủn rủn tứ chi, nào là thanh âm và dường như tâm tính của họ Nhậm đã biến đổi, giờ là việc Đàm Tất Khả chột hung hăng lạ sau khi nhìn thấy ngọn phurôn được Hứa Vân Anh phất trên tay. Tất cả những việc đó khiến Hồ Thiếu Bạch động tâm.

Kính nghi, chàng thử vận lực quát to :

- Lão bà bà hãy can trọng!

Và chàng phải thất sắc khi thấy Hứa Vân Anh lại vung ngọn phurôn nhỏ :

- Mọi người còn lại mau hiệp lực giết tiểu tử.

Cũng với những khuôn mặt chột biến đổi, Thẩm Nguyên Đàm Tất Hạ, Đàm Tất Vũ, kể cả Gia Cát Quân đều hằm hằm lao vào Hồ Thiếu Bạch :

- Tiểu tử phải chết!

- Giết!

- Đờ!

Lạ nhất là Thẩm Nguyên, lão vừa lao đến vừa ném một hoàn linh đan gì đó vào miệng :

- Hà... hà...! Ngươi phải chết! Hà... hà...

Vù...

Ào! Ào!

Cứ nhìn ngọn kinh gần như có lại uy lực lúc đầu do Thẩm Nguyên đang cuộn cuộn quật ra, Hồ Thiếu Bạch cũng ngờ ngờ đoán ra thủ đoạn lợi hại khôn lường của nhân vật đứng sau lưng tất cả những chuyện lạ này.

Kinh hoàng, chàng bất ngờ dụng toàn lực lao vọt đi, không muốn dây dưa giao chiến với bọn người vừa bất ngờ biến tâm đổi tánh.

Vút!

Do thi triển khinh thân pháp với toàn bộ chân lực chàng lao nhanh đến nỗi ả Hứa Vân Anh cũng không thể nào ngờ.

Tuy vậy, chàng cũng phải có một thoáng khựng lại khi nghe có tiếng mụ Phong Hòa Xú Diện gào to :

- Súc sinh ngươi... a... a...

Àm!

Rúng động toàn thân chàng lão đảo lao đi thật nhanh hơn.

Vút!

Sau vài lượt điểm chân vào mặt đất, chàng đã đến chỗ Nhậm Thiên Hành đang giao đấu với Dương Liễu Liễu.

Xuất kỳ bất ý, chàng quật vào họ Nhậm một kinh, miệng thì gọi Dương Liễu Liễu :

- Hãy chạy mau!

Vù...

Bùng...

Thấy Nhậm Thiên Hành chỉ lão đảo chưa có dấu hiệu bị tổn hại nghiêm trọng, Dương Liễu Liễu bật thét với hữu chưởng quật ra :

- Nạp mạng!

Tuy nhiên tay nàng lập tức bị Hồ Thiếu Bạch khóa chặt. Chàng vừa lùi nàng đi vừa lặp lại lời hối thúc :

- Hãy chạy mau! Chạy mau!

Vút! Vút!

Dương Liễu Liễu quá đổi kinh nghi, cố hỏi một câu :

- Đã xảy ra chuyện gì? Còn lão bà bà đâu?

Chàng vẫn giữ nguyên vẻ khản trương :

- Đàm Tất Khả đã hạ thủ rồi. Còn chuyện gì xảy ra, hãy theo tại hạ khác biệt.

Chàng vẫn lúi nháng đi.

Đến lúc chàng đuổi kịp Tiểu Thúy và Thạch Nhân, chàng buông tay Dương Liễu Liễu. Thay vào đó, chàng đổi qua chộp vào Thạch Nhân, miệng gọi Dương Liễu Liễu :

- Chúng ta cần phải đi thật xa, chạy thật nhanh. Cô nương mau giúp Tiểu Thúy tử.

Rõ ý chàng, Dương Liễu Liễu lập tức tiếp lực cho Tiểu Thúy, cố chạy cho kịp chàng.

Vút!

Đến gần, nàng chột lên tiếng :

- Gần đây có một nơi rất kín đáo, thiếu hiệp hãy để ta dẫn đường.

Chàng chậm lại, nhường cho Dương Liễu Liễu đưa Tiểu Thúy chạy trước

* * * * *

Thoạt nhìn qua lòng động, nơi Dương Liễu Liễu vừa đưa mọi người vào, Hồ Thiếu Bạch phải bật thốt, không thể giấu được sự vui mừng :

- Thảo nào cô nương bảo có chỗ ẩn rất kín đáo. Hóa ra cô nương đã giải cứu cho lệnh tôn, dùng nơi này để che giấu người.

Vẫn còn dồn dập thở sau một lúc khá lâu thi triển khinh công, Dương Liễu Liễu đáp :

- Liễu Liễu này đâu dám nhận công của người. Tất cả đều nhờ Tra cô nương đây giúp cho, nếu không...

Bấy giờ Hồ Thiếu Bạch mới ngờ ngờ nhận ra vị cô nương vẫn luôn ngồi cạnh Dương Thanh, chàng ngáp ngừng :

- Nếu tại hạ nhớ không lầm, cô nương đây là... là người đã cùng xuất hiện với bọn Xuân Mai ở gần trang viện Thần Kiếm?

Dương Liễu Liễu do không biết rõ nguyên nhân khiến chàng ngáp ngừng nàng nhanh miệng giải thích :

- Phụ thân của Tra cô nương chính là Thần Bút Tra Khuất. Vì Thần Bút bị Gia Cát Quân nghi kỵ, gán cho hai tiếng phản đồ, bấy lâu nay Tra cô nương luôn bị bọn Xuân Mai giám sát. Lần này Gia Cát Quân lại bị kẻ khác khống chế, nhân đó Tra cô nương mới có cơ hội giúp Liễu Liễu giải cứu gia phụ.

Vị cô nương họ Tra chớp mắt nhìn Hồ Thiếu Bạch :

- Nhờ gặp Thạch huynh là người từ tâm, Tra Ngọc này mới biết bấy lâu nay gia phụ vẫn được Tư Không thiếu hiệp kính trọng. Bỏ chỗ tối về chỗ sáng. Tra Ngọc không mong gì hơn được Tư Không thiếu hiệp dẫn đường tìm kiếm gia phụ liệu kẻ giải cứu Gia Cát công chúa. Mong Tư Không thiếu hiệp chớ khurót từ.

Chàng nghe mà dở khóc dở cười, nếu Tra Ngọc biết rõ những gì gần đây mới xảy ra, có lẽ...

Thạch Nhân thấy chàng chậm đáp lời vội lên tiếng nói hộ cho Tra Ngọc :

- Thạch mỗ nhờ đi với bọn Xuân Mai khá lâu, vừa biết rõ cảnh ngộ oan khiên của Tra Ngọc vừa có dịp cho Tra Ngọc biết khá nhiều về thiếu hiệp. Lời thỉnh cầu này xét ra cũng không hề quá đáng sao thiếu hiệp tỏ ra ngần ngại?

Hồ Thiếu Bạch lần lượt nhìn mọi người sự bình yên của mẫu thân, của Hứa Văn Bình và của Tiểu Thúy khiến chàng yên tâm lạ. Chàng nhỏ nhẹ lên tiếng :

- Trước hết tại hạ có vài điều muốn hỏi Tra cô nương cho minh bạch. Đầu tiên tại hạ hiện không còn mang họ Tư Không, tính danh hiện giờ là Hồ Thiếu Bạch. Thở sinh thời, phụ thân cùng vang danh với lệnh tôn, được gọi là Thần Kiếm Hồ Thiếu Thu.

Thạch Nhân bật à lên :

- Thảo nào mấy lúc gần đây, mỗ luôn nghe Nhậm Thiên Hành cất vấn hỏi Tiểu Thúy tỷ có phải là phu nhân của Thần Kiếm không? Thì ra đó là lệnh tôn và chúng bắt giữ Tiểu Thúy là để đối phó với thiếu hiệp.

Tra Ngọc cũng gật đầu :

- Chính Hứa cô nương đã đưa Tiểu Thúy tỷ về. Nhưng Tra Ngọc không ngờ Hứa cô nương lại có dụng mưu từ trước, và bây giờ kịp giải thoát cho Tiểu Thúy tỷ cùng lệnh đường.

Tư Không Huệ cũng bắt đầu nhìn Tra Ngọc bằng cái nhìn khác lạ và vẫn lặng thinh chờ Hồ Thiếu Bạch tiếp tục nói những gì cần nói.

Hồ Thiếu Bạch chợt liếc nhìn về phía Hứa Vân Bình sau đó mới quay qua nhìn trực diện Tra Ngọc :

- Vẫn còn nhiều vấn đề nữa, tại hạ mong cô nương bình tâm nghe cho rõ ngọn ngành. Trước hết lệnh tôn không hề là phản đồ vì mọi hành động của lệnh tôn đều tuân theo lệnh một người mà cô nương không thể không biết.

Và chàng tuân tự kể cho Tra Ngọc nghe tất cả những chuyện có liên quan đến Thần Bút Tra Khuất, liên quan đến kế khôi phục uy danh hiển hách thờ nào của nhà Gia Cát do Gia Cát Hiệp chủ xướng.

Không riêng gì Tra Ngọc, Dương Liễu Liễu và Thạch Nhân nhờ dịp này mới được nghe, và tất cả cùng sững sờ, dường như không tin vào nhận định được xem là thiên lệch của Hồ Thiếu Bạch về tư cách và nhân phẩm của Tra Khuất và Gia Cát Hiệp.

Chàng cười buồn :

- Có Tiểu Thúy tỷ ở đây mọi người cứ hỏi xin đừng ngại. Để xem thực ý của Gia Cát Hiệp là gì và Gia Cát Hiệp đã ra lệnh cho Thần Bút Tra Khuất như thế nào?

Lần đầu tiên nghe Tiểu Thúy lên tiếng và cũng là lần đầu tiên Tra Ngọc được biết về mưu sâu kế hiểm của Gia Cát Hiệp được phụ thân nàng tâm tâm thực hiện. Vì những lời do Tiểu Thúy nói ra chỉ thừa nhận những nhận định của Hồ Thiếu Bạch trước đó.

Chàng bối rối trước nét mặt u ám của Tra Ngọc :

- Phàm là người. Điều cần nhất là phải quang minh lỗi lạc. Tại hạ có thể giấu cô nương sự thật này nhưng đâu thể giấu được lâu. Chỉ bằng tại hạ nói hết ra để tùy cô nương quyết định. Nếu cô nương vẫn tin và giữ nguyên lời thỉnh cầu vừa rồi, được, tại hạ sẽ hứa đưa cô nương tìm lệnh tôn. Chỉ mong lệnh tôn đừng nghĩ tại hạ dùng cô nương như một thủ đoạn để uy hiếp chính lệnh tôn.

Vẫn với sắc mặt thiếu não và buồn thảm như thờ nào, Tra Ngọc ngồi lặng im như pho tượng, không một lời nào nữa bật thoát ra từ đôi môi xinh xắn kia.

Thấy vậy, chính Thạch Nhân là người lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng nặng nề :

- Hồ thiếu hiệp! Còn tam tiểu thư khi nào thiếu hiệp mới giải khai huyết đạo?

Chàng đưa mắt nhìn mọi người nói cho họ nghe những nghi vấn có liên quan đến tất cả việc lạ vừa xảy ra :

- Tại hạ nghĩ, Cửu Cửu quái thư sinh đã dùng được vật hoặc loại công phu tà môn nào đó làm cho bọn Nhậm Thiên Hành cùng bị mê hoặc phải tuân theo sự sai xử của y. Chưa hết, ngoài Hứa cô nương bất ngờ có bản lĩnh vượt trội, việc Thẩm Nguyên chỉ cần dùng một hoàn linh đan cũng làm cho chân nguyên cấp thời khôi phục, khiến tại hạ không thể không nghĩ đến Cửu Cửu Nguyên Đôn Dương.

Ngừng lời một lúc chàng nói tiếp :

- Và nó chính là loại được lực có diệu dụng tương tự Cửu Cửu Nguyên Đôn Dương, tại hạ nghĩ, vào lúc này có lẽ toàn bộ công phu của Hứa cô nương đã hoàn toàn biến mất. Tại hạ chậm giải khai huyết đạo là ngại Hứa cô nương khi tỉnh lại sẽ không chịu nổi đã kích quá thảm này.

Dương Liễu Liễu mở tròn hai mắt với thái độ hoài nghi :

- Cửu Cửu quái thư sinh? Trên giang hồ thật sự có một nhân vật như vậy sao? Bản lĩnh của nhân vật này thế nào? Tại sao y dễ dàng khuất phục sau đó không chế và điều động những nhân vật mà ai ai cũng biết bản lĩnh công phu vào hàng thượng đỉnh?

Hồ Thiếu Bạch thờ dãi định giải thích, bất ngờ Hứa Vân Bình cự mình tự tỉnh lại :

- Ôi chào! Điều gì đã xảy ra thế này. Ồ! Thạch nhị huynh, Tra Ngọc! Lại còn có Thúy tỷ tỷ và Tư Không huynh nữa? Sao mọi người lại nhìn ta?

Thạch Nhân lo ngại hỏi thăm dò :

- Tiểu thư cảm thấy toàn thân ra sao? Kinh mạch và chân lực có ổn không?

Phát hiện Hứa Vân Bình hoặc là không hiểu tại sao Thạch Nhân hỏi như vậy, hoặc có hiểu nhưng là hiểu rất mơ hồ đến độ không thể tin tại sao có câu hỏi này.

Hồ Thiếu Bạch đột ngột lên tiếng :

- Hứa muội! Ta...! Ta có thể xem qua kinh mạch của muội được không?

Hứa Vân Bình biến sắc :

- Vậy tất cả đều là sự thật? Lão quái... lão quái không hề dối gạt khi nói...

Chàng động tâm :

- Lão Quái nào? Là Cửu Cửu quái thư sinh? Lão nói gì với muội? Phải chăng lão nói cho muội biết trước chuyện sẽ thoát lực nếu muội cam tâm dùng những hoàn linh được của lão?

Hứa Vân Bình bỗng chùng giọng xuống :

- Vậy là Tư Không huynh đã biết tất cả? Đó là lỗi của muội. Muội chỉ muốn báo thù cho Tư Không huynh vì muội nghĩ huynh đã chết sau lần muội vô tình làm cho khí giới có ám tàng hỏa khí của Thần Bút phát nổ. A...! Tất cả là do muội tự chuốc họa.

Hồ Thiếu Bạch cũng chùng người xuống :

- Phần ta, ta cũng nghĩ muội đã chết cho dù ta không muốn nghĩ đến điều đó chút nào. Hóa ra chính lão Cửu Cửu quái thư sinh cứu muội?

Hứa Vân Bình có một thoáng ngập ngừng trước khi đáp lời :

- Không phải lão cứu muội! Sau khi biết chắc vẫn sống, tình cờ gặp lão đang kiếm tìm gì đó ở Thần Kiếm trang viện. Muội đã bắt chuyện với lão. Muội đã tự chuốc lấy họa và muội không còn muốn làm tay sai cho lão nữa. Có lẽ biết rõ ý muội, lão đã làm cho hậu quả này đến sớm hơn bằng Thất Tán Âm Công.

Hồ Thiếu Bạch dần dần hiểu rõ mọi thủ đoạn không chế người của Cửu Cửu quái thư sinh. Chàng lập tức nói ra cho mọi người nghe :

- Gọi là là Quái vì đây là một nhân vật có trí thông minh quái lạ và cũng có tính khí kỳ quái. Để thu phục hoặc để cưỡng ép một nhân vật nào đó phải nghe theo lão, chính lão đã bỏ công tìm tòi và dò xét những nhược điểm của nhân vật đó. Sau khi buộc được nhân vật đó phải nghe theo, để nhân vật đó biến thành công cụ đắc lực giúp lão thực hiện những loại linh dược cũng hết sức quái lạ khiến nhân vật đó chợt có võ công thâm hậu vượt tiến bất ngờ. Và sau cùng để những nhân vật công cụ đó không có cách nào phản lại, Thất Tán Âm Công chính là thủ đoạn cuối cùng của lão, giúp lão trừng phạt những ai dám phản lại lão như Hứa cô nương đây.

Thở dài chàng đưa mắt nhìn Dương Liễu Liễu :

- Nếu cô nương đã xuất hiện ngay từ đầu, có lẽ cô nương cũng biết lão Quái dùng thủ đoạn gì để gây bất lợi cho tại hạ. Công phu Hồn Nguyên đã lâu tuy rằng do Kim Tiền - Ngân Bào nhị bang lưu giữ nhưng lão Quái không hiểu nguyên ủy đã xui Hứa Vân Thông và người khác giả làm lệnh tôn bảo tại hạ phải giao hoàn. A...! Đó là yếu điểm duy nhất của tại hạ bị lão Quái lợi dụng?

Hứa Vân Bình bỗng thở dài :

- Tệ nhị huynh Hứa Vân Thông không ngờ càng lúc càng u mê, bị người lợi dụng mà không hay biết. Thật ra công phu Hồn Nguyên bấy lâu nay vẫn là vật vô dụng trong tay bốn bang Kim Tiền. Có lẽ đó là nguyên gia tổ đã có lời trao tặng cho Tư Không huynh.

Tư Không Huệ bỗng chạm tay vào Hứa Vân Bình :

- Nghe tiểu thư nói như thế, là mẫu thân như ta đây cũng phải cảm kích. Mà này, tệ nhị không còn là Tư Không Bạch nữa, tính danh thật chính là Hồ Thiếu Bạch.

Hứa Vân Bình chớp mắt :

- Hồ Thiếu Bạch? Vậy huynh là di tử của Thần kiếm Hồ Thiếu Thu?

Chàng chưa kịp đáp chợt nghe Dương Liễu Liễu buột miệng :

- Công phu Hồn Nguyên đích thực thuộc về Hồ thiếu hiệp, lão Quái bỗng giờ thủ đoạn này, thật ra lão định lừa ai? Hứa - Dương hai nhà dù muốn cùng đâu có tư cách gì hỏi lại vật đã trao tặng cho thiếu hiệp. Lạ thật!

Dương Liễu Liễu đột nhiên chấm dứt câu nói bằng hai chữ “lạ thật” hầu như không phải hợp lắm với nghi vấn đang hỏi.

Động tâm Hồ Thiếu Bạch chợt ngưng thần nghe ngóng. Và cũng bất ngờ như vậy, chàng vụt đứng lên :

- Không biết bọn Thẩm Nguyên có đuổi theo hay không? Tại hạ muốn ra ngoài xem thử.

Dương Liễu Liễu cũng đứng lên :

- Chờ đã! Liễu Liễu cũng muốn xem qua tình hình ở bên ngoài một chút.

Ngắm ngòm kinh ngạc trước thái độ kỳ lạ của nàng, chàng gật đầu tán thành và cũng nàng dùng kinh thân pháp lao ra.

Chàng càng thêm kinh ngạc khi nhận ra lần này kinh thân pháp của nàng không thua kém chàng bao nhiêu, chàng định hỏi cho rõ nguyên nhân, bỗng nghe Dương Liễu Liễu thì thầm :

- Thiếu hiệp bỗng nảy ý đi ra phải chăng có phát hiện đáng ngờ?

Chàng thì thầm đáp lại :

- Có lẽ cũng giống cô nương, tại hạ nghe như có người vừa lên bỏ đi.

Nàng lắc đầu :

- Nhân vật đó có thân thủ rất cao minh, Liễu Liễu ắt sẽ không phát hiện nếu không tình cờ nhìn thấy có một vật mờ di động trên vách đá. Có lẽ đó là bóng của nhân vật đó bị ánh dương quang chiếu in vào vách đá.

Chàng phần nào vỡ lẽ. Hóa ra bản thân công lực của nàng tuy có tăng cao nhưng vẫn chưa đạt mức thượng thừa như chàng vừa nghi ngờ.

Định nói cho nàng biết những ý nghĩ đó, bất chợt chàng tăng cao cước lực.

Vút!

Kính nghi Liễu Liễu có bám theo :

- Thiếu hiệp lại phát hiện điều gì?

Chàng dừng lại, thoáng băng khuâng :

- Thì ra là y? Sao y như muốn tránh, không muốn gặp ta?

Liễu Liễu lúc đó cũng nhìn thấy một bóng nhân ảnh vừa kịp khuất sau một cánh rừng :

- Là ai vậy?

Chàng trầm ngâm một lúc, sau mới nói :

- Tại hạ hiểu rồi. Đó là Cung chủ Bắc Băng cung. Dường như y đang muốn đưa chúng ta đến một địa điểm nào đó. Còn nguyên nhân tại sao, sau này tại hạ sẽ giải thích. Đã thế, cô nương hãy tiếp tục đuổi theo y. Tại hạ quay lại căn dặn mọi người, sau đó sẽ lập tức theo chân.

Liễu Liễu nghe nói đó là Cung chủ Bắc Băng cung, vì háo hức muốn biết đó là nhân vật thế nào nên lập tức đáp ứng :

- Được! Mọi người sẽ dùng ám ký lưu lại cho huynh dễ đuổi theo bảo trọng.

Vút!

Câu nói của nàng khiến Hồ Thiếu Bạch có một thoáng ngẩn ngơ, quên cả việc phải quay lại như vừa nói. Vì... Liễu Liễu vừa vô tình có lời xưng hô không như trước, có nghĩa là...

Vội xua đi những ý nghĩa rất có thể đơn thuần chỉ là tưởng tượng đó, Hồ Thiếu Bạch trở lại thực tại, quay lại chỗ mọi người.

Vút!

Sau khi cho họ biết điều gì vừa phát hiện, chàng nhìn Thạch Nhân :

- Cung chủ Bắc Băng cung đã lên nghe tất cả. Rất có thể y đã nhận ra chuyện lầm lẫn lúc trước. Do đó, tại hạ nghĩ cần phải đuổi theo y để làm sáng tỏ hơn. Mọi việc ở đây nhờ Thạch huynh lo lắng cho.

Thạch Nhân gật đầu :

- Thiếp hiệp nói đúng. Rất có thể Vũ Văn Bắc Hóa đã nghĩ lại và lần này nhất định y sẽ không dễ gì bị làm mờ mắt Quái. Oán cừu nên giải không nên kết, thiếu hiệp cần phải làm như vậy. Đi đi! Mọi việc ở đây mỗi sẽ lo chu tất.

Chàng vừa quay qua thân mẫu nhưng chưa kịp nói lời từ biệt, bỗng nghe Tra Ngọc bắt ngờ lên tiếng :

- Hồ thiếu hiệp! Tra Ngọc đã thông suốt rồi. Lời thỉnh cầu lúc nãy, mong thiếu hiệp đáp ứng cho.

Chàng thoảng giật mình. Nhưng kịp nghĩ lại chàng mỉm cười khích lệ :

- Được! Tại hạ đã hứa, tất phải giúp cô nương. Hy vọng rằng lần này lệnh tôn sẽ nghe theo lẽ phải. Tại hạ không muốn đối đầu với lệnh tôn và càng không muốn đối đầu với Gia Cát Hiệp.

Tư Không Huệ cũng mỉm cười :

- Hải tử càng lúc càng có tính tình quả đoán như thân phụ. Hay lắm, nếu có thể đổi thù thành bằng hữu, mẫu thân tin chắc dưới cừu tuyền, phụ thân hải tử càng thêm mãi nguyện. Hải tử mau đi đi. Chớ nên bận lòng vì mẫu thân.

Vòng tay thi lễ khắp lượt, chàng nhẹ nhàng cầm tay Tra Ngọc :

- Chúng ta đi!

Tra Ngọc vừa gật đầu, Hồ Thiếu Bạch lập tức đưa nàng đi!

Vút!

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: CỬ CỬ QUÁI THƯ SINH

Vút! Vút!

Cũng với hai bóng nhân ảnh vừa xuất hiện ngang đường, Hồ Thiếu Bạch bỗng tỏ ra phần nộ khi nghe một trong hai bóng nhân ảnh đó quát lên những lời lẽ hồ đồ đúng như chàng đã đoán trước :

- Tiểu tử đệ tiện! Từ lúc nào ngươi biết dùng thủ đoạn của bọn tà ma, cố tình bắt giữ Ngọc nhi để uy hiếp Tra Khuất ta?

Đến Tra Ngọc cũng không ngờ có diễn biến này. Vì muốn minh oan cho Hồ Thiếu Bạch nàng bỗng giật tay ra khỏi chàng, chạy đến chỗ Tra Khuất :

- Phụ thân...

Biết rõ đây chỉ là chuyên hiểu lầm và dường như cũng biết Tra Ngọc có hành động đó cũng chỉ để giúp chàng, do đó, chàng đã cố tình để Tra Ngọc chạy đi.

Nào ngờ, họa vô đơn chí, Gia Cát Hiệp vụt cười lớn :

- Vậy là cơ hội để uy hiếp người của ngươi đã không còn nữa. Mạng của ngươi phen này là hỏng thật rồi. Tiếp chiêu! Ha... ha...

Vù...

Vừa chạy đến chỗ phụ thân, phát hiện thái độ của Gia Cát Hiệp như vậy, Tra Ngọc hốt hoảng kêu lớn :

- Vương gia làm rồi. Không phải như vương gia nghĩ. Đó là...

Bị rơi vào tình thế chẳng đáng dừng, Hồ Thiếu Bạch vừa phát chiêu vừa quát gọi :

- Hãy chờ nghe tại hạ giải thích. Dừng tay nào.

Vù...

Ầm!

Tra Khuất lập tức kéo Tra Ngọc ra xa, hai mắt vẫn dán vào trận đấu vừa xảy ra quá nhanh.

Gia Cát Hiệp sa sầm nét mặt :

- Muốn bốn vương dừng tay ư? Rất dễ! Ngươi cứ nạp mạng là xong! Đờ!

Vù...

Vẫn không có ý định giao đấu, Hồ Thiếu Bạch lập tức di hình hoán vị.

Vút!

Chàng há miệng hô hoán :

- Sao các hạ không cho tại hạ cơ hội giải thích?

Gia Cát Hiệp gầm vang :

- Đây là cơ hội của ngươi. Thượng Nguyên chỉ, đỡ!

Vù...

Chỉ pháp Thượng Nguyên được Gia Cát Hiệp phát xạ cực nhanh. Và chàng hiểu tại sao lần trước trên tàng cây Gia Cát Hiệp dễ dàng cách không điểm huyết, không chế Dư Hoàng.

Sợ uy lực sẽ rất lợi hại của ngọn chỉ kinh này, không cho chàng kịp thoát đi, Hồ Thiếu Bạch một lần nữa phải phát kinh :

- Đây là các hạ buộc tại hạ phải ra tay. Xem chừng!

Vù...

Ầm!

Nhân lúc chấn kinh còn vang dội, Hồ Thiếu Bạch bỗng gọi Tra Ngọc :

- Tra cô nương mau tìm cách giúp tại hạ. Đừng quên những gì tại hạ đã thổ lộ cho cô nương nghe.

Gia Cát Hiệp chợt động thân lao đến :

- Ngươi còn trông chờ có người giúp nữa sao? Hãy đỡ!

Vù...

Động nộ vì cứ bị dồn ép mãi, chàng bắt đầu gầm vang :

- Xem Hồn Nguyên công phu đây!

Vù...

Ầm!

Gia Cát Hiệp bị chấn động, điều đó làm cho nộ khí của Gia Cát Hiệp tuôn tràn, toát ra trên nét mặt :

- Công phu khá lắm! Nhưng đến lượt ngươi cũng phải nếm thử lợi hại của công phu Thượng Nguyên. Đỡ!

Vù...

Nhìn ngọn kinh của Gia Cát Hiệp vừa xuất hiện đã bắt đầu cuộn xoáy như một con bão khí tràn về, Hồ Thiếu Bạch nâng cao song thủ :

- Lôi Công chừng! Đỡ!

Ào!

Ầm!

Gia Cát Hiệp bất ngờ bật vút lên cao và từ bên trên y quật xuống một kinh nặng như một quả núi :

- Thượng Nguyên Hâm Địa!

Ào... ào...

Kinh tâm, Hồ Thiếu Bạch lập tức lấy Lôi Công trừ ra :

- Hồn Nguyên Lôi Công kiếm đệ nhất chiêu! Hãy đỡ!

Véo...

Bum... bum...

Chấn kinh làm cho thân hình Gia Cát Hiệp tha hồ đảo lộn trên không. Và như thần long hý thủy, sau khi đảo một vòng rộng, Gia Cát Hiệp từ trên lao vút xuống Hồ Thiếu Bạch :

- Thượng Nguyên Trùng Trùng! Đờ!

Ào... ào...

Chính lúc này, bất chợt có tiếng Tra Khuất cổ tình gọi lớn :

- Nguy rồi! Vương gia, lệnh muội đã gặp nguy rồi!

Thân hình của Gia Cát Hiệp thoáng một sát na khựng lại.

Cũng nghe rõ tiếng hô hoán của Tra Khuất, Hồ Thiếu Bạch nhân cơ hội một thoáng dừng tay của Gia Cát Hiệp, thi triển Thất Bộ Thiên Tinh lao ra ngoài, vượt khỏi tầm uy lực của chiêu Thượng Nguyên Trùng Trùng do Gia Cát Hiệp sau đó quật xuống.

Vút!

Chiều của Gia Cát Hiệp chạm vào đất.

Ầm!

Bằng thân thủ lợi hại, Gia Cát Hiệp nương theo phản kinh vừa dội lên, đảo người bay về phía Tra Khuất.

Vừa hạ thân xuống, Gia Cát Hiệp vội hỏi lão Tra :

- Chuyện gì nguy?

Hồ Thiếu Bạch cũng đưa mắt nhìn lão Tra đang thì thầm bẩm báo, chợt chàng nhìn thấy Tra Ngọc đang nháy mắt với chàng.

Hiểu ý, chàng nhẹ gật đầu, đồng thời cũng lẳng lặng lao đi.

Vút!

Càng nghe Gia Cát Hiệp càng thất sắc. Sau cùng Gia Cát Hiệp quắc mắt nhìn Tra Ngọc :

- Hoàn toàn đúng như ngươi nói?

Tra Ngọc vừa gật đầu, Gia Cát Hiệp lập tức lao đi :

- Đi! Bốn vương phải tự tay trừng trị bọn to gan lớn mật đó! Hừ!

Tra Khuất vội lời Tra Ngọc chạy theo và Tra Ngọc kịp thời lên tiếng gọi Gia Cát Hiệp quay lại :

- Vương gia đi không đúng hướng rồi. Tiểu nữ biết rõ phải tìm Công chúa ở đâu.

Gia Cát Hiệp quay lại giật dử bảo Tra Ngọc :

- Sao ngươi không nói sớm? Hừ! giờ phải đi theo hướng nào?

Tra Ngọc sợ hãi, đáp lí nhí :

- Phụng Hoàng sơn, Thần Kiếm trang viện.

Gia Cát Hiệp lập tức lao đi :

- Vậy thì đi!

Vút!

Tra Ngọc nhờ có phụ thân đi một bên tiếp lực, không bao lâu cũng đuổi kịp Gia Cát Hiệp vì Gia Cát Hiệp vẫn chưa thông tỏ đường đi đến Phụng Hoàng sơn. Họ cùng đi, lần này là có Tra Khuất dẫn đường

* * * * *

Càng lúc càng lầy lăm lạp, có thể nói dường như Hồ Thiếu Bạch càng về sau càng không cần nhìn vào những ám ký do Liễu Liễu lưu lại bởi chàng có thể đoán biết phải chạy về phía nào và đâu là đích phải đến.

Sau cùng, dù mọi việc chàng đoán đều đúng chàng vẫn kinh ngạc tột độ khi thấy ám ký cuối cùng của Liễu Liễu có gì thêm hai chữ Thần Kiếm.

Không còn hồ nghi gì nữa. Vũ Văn Bắc Hóa cố tình dẫn chàng qua Liễu Liễu đến Thần Kiếm trang viện.

Nhưng tại sao Vũ Văn Bắc Hóa muốn đi đến đây? Phải chăng đây là địa điểm thích hợp để Vũ Văn Bắc Hóa dùng công phu Vô Nguyên ấn chứng võ học với chàng là người kế thừa di học Hồn Nguyên? Quái lạ?

Vì đã từng đến nơi này, Hồ Thiếu Bạch lập tức theo lối tắt hy vọng kịp đến cùng lúc với Liễu Liễu.

Vút!

Bất ngờ chàng nghe gai khắp người khi ở phía trước bỗng có tiếng quát uy mãnh vang lên :

- Nhậm Thiên Hành! Ngươi còn chưa biết tội ư? Đừng tưởng với lũ người đã bị mê hoặc này thì có thể giúp ngươi thoát nạn, hãy xem oai lực của võ học Vô Nguyên

Àm! Âm! Âm!

Chàng không ngờ ở tại Thần Kiếm trang viện này chàng lại tình cờ chạm trán với bọn Nhậm Thiên Hành. Không lẽ đây là chỗ lưu ngụ tạm thời gần đây nhất của Cửu Cửu quái thú sinh? Hoặc giả Cửu Cửu quái thú sinh vì mối hận thù nào với phụ thân chàng, cố tình tìm đến Thần Kiếm trang viện để nghĩ cách rửa hận? Kinh nghi, chàng thoáng dừng lại ngẫm nghĩ,

Đúng lúc đó, bỗng có tiếng thét phẫn nộ của Liễu Liễu vang lên :

- Hạng đại nghịch bất đạo như lão đến mẫu thân cũng bị lão hãm hại. Hãy xem ta thay trời hành đạo. Đờ!

Àm! Âm!

Vậy là Liễu Liễu cũng phải xuất đầu lộ diện. Và nàng như đang muốn báo thù cho mẹ Phong Hòa Xú Diện, quyết diệt trừ kẻ có hành vi đại nghịch bất đạo là lão Đàm Tất Khả.

Sau một thoáng ngẫm nghĩ, Hồ Thiếu Bạch bỗng đổi ý. Chàng chưa muốn đến tiếp ứng Liễu Liễu ngay bây giờ. Quay người lại, chàng lao về phía chân núi Phụng Hoàng sơn.

Đây là chỗ loạn thạch tuôn đổ, nơi trước kia vì Hứa Văn Bình vô tình chạm vào cơ quan lâm cho hỏa khí trong thân bút của Tra Khuất phát nổ, phá vỡ nguyên một động thất, Hồ Thiếu Bạch khom người chui vào một khe đá hẹp, cố tình không gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Với võ công bay giờ hoàn toàn khác trước, ngay khi chui qua khe đá hẹp, nhờ có mục lực tinh tường, chàng lần lượt bước vòng qua những khối đá rơi ngổn ngang. Vẫn không một tiếng động nào bị chàng vô tình tạo ra.

Đây là địa đạo, nơi trước kia chàng tình cờ tìm thấy Tra Khuất ẩn nấp vì sợ Gia Cát Quân phát hiện. Chàng đề khí, bước nhẹ chân vào.

Sau khi lách qua một loạt những khe đá hẹp kế tiếp, chàng dừng lại hồ nghi nhìn phiến đá che kín địa đạo.

Phiến đá vẫn y nguyên, vẫn không xô dịch chút nào kể từ khi chàng cùng Hứa Văn Bình lăn vào đây lại.

Chàng cau mày, neho mắt tìm kiếm xung quanh. Dường như lần này vì nghĩ sai nên chàng đang tiến hành một việc vô ích?

Thôi việc đề khí, chàng tiến đến lăn phiến đá qua một bên.

Cạch...

Tiếng đá lăn gây thành tiếng động khô khan khiến chàng cũng phải giật mình nghi ngại.

Vội ngưng thần nghe ngóng, sau đó, vì không phát hiện điều gì khả nghi, chàng thở phào và lách người bước qua nơi phiến đá vừa đề lộ.

Xung quanh vẫn tối đen không gian vẫn tĩnh lặng, cho thấy nỗi lo sợ của chàng là có phần quá đáng.

Thoán thoát bước xuống theo địa đạo, chàng tiến vào gian thạch thất, nơi trước kia Tra Khuất đã phát động cơ quan, giam hãm chàng và Hứa Văn Bình cùng mọi người theo chân.

Tuy có sợ địa đạo bất ngờ đóng lại, nhưng Hồ Thiếu Bạch kịp nhớ ra, muốn phát động cơ quan cần phải có tẩm linh vị đặt vào đúng vị trí trên chỗ thờ tự. Tẩm linh vị không còn nữa dù có muốn phát động cơ quan để đóng chặt địa đạo cũng không thể nào thực hiện, nói gì đến ai cũng muốn làm như vậy để

giảm chàng.

Yên tâm, chàng xạ mục lực nhìn thật chậm, thật kỹ khắp nơi trong thạch thất.

Bất ngờ, có một tiếng động khê bồng vang lên.

Cạch...

Đưa mắt nhìn về hướng có phát ra tiếng động, chàng thờ phào vì nhận ra đó chỉ là mảnh vỡ bồng long ra từ vách thạch thất.

Boong...

Lại một tiếng động khác vang lên lần này rõ hơn và hoàn toàn không bình thường chút nào.

Động tâm chàng lao người về phía có lối dẫn vào gian thạch thất.

Vút!

Đã muộn!

Ầm!

Cơ quan chợt phát động, lối dẫn vào gian thạch thất bất ngờ bị phong bế Không thể nghĩ đây là điều ngẫu nhiên chàng đưa mắt nhìn quanh và lên tiếng :

- Ai?

Chỉ có thanh âm của chính chàng vang dội lại từ bốn phía bức vách thạch thất kín mít.

Càng thêm hồ nghi chàng quát :

- Đã đến đây, sao tôn giá không đường đường xuất hiện, cùng Hồ Thiếu Bạch này đối diện?

Lần này thì có thanh âm hồi đáp và đó chỉ là tiếng kêu kinh ngạc :

- Ngươi là Hồ Thiếu Bạch?

Thanh âm bị bốn bức vách kín mít phản hồi liên tục làm cho chàng khó nhận biết đó là thanh âm của ai, phát ra từ phía nào?

Chàng cố tình hỏi tiếp :

- Tôn giá là ai?

Thật bất ngờ từ bốn bức vách cùng vang lên một tràng cười đắc ý :

- Ngươi là Hồ Thiếu Bạch? Ta gặp may đến thế sao? May thật đấy. Ha... ha...

Chàng vụt hiểu. Và lần này chàng vận lực quát lớn, cổ át tràng cười kia :

- Cừu Cừu quái thư sinh? Chắc chắn là lão. Hãy xuất đầu lộ diện may, nếu lão muốn giết ta để rửa mối hận thù nào do tiền phụ gây ra cho lão.

Đáp lại chỉ là một lời mai mỉa :

- Hồ Thiếu Thu đã chết! Y chết vì bị ta xúc xiêm họ Thẩm và họ Đàm. Mối hận xưa ta đã rửa rồi. Cần gì ta phải giết ngươi trong khi ngươi là mẫu người thích hợp nhất ta đang cần đến?

Chàng thất sắc :

- Lão muốn biến ta thành công cụ của lão? Không bao giờ!

- Đừng nóng vội, tiểu tử. Rồi chính ngươi cũng phải tự nguyện thôi nếu nghe ta giải thích.

Chàng cố trấn tĩnh :

- Lão không bao giờ toại nguyện. Lão phải biết vì lão đã dùng thủ đoạn mê hoặc Gia Cát Quân và Nhậm Thiên Hành, hậu nhân của Vô Nguyên, Thượng Nguyên sẽ không buông tha lão. Trước mắt đã có Cung chủ Bắc Băng cùng tìm đến rồi.

- Gã Vũ Văn Bắc Hóa đó ư? Ngươi yên tâm, Nhậm Thiên Hành là kẻ rất ngoan ngoãn. Do y luôn như vậy nên ta đã dốc lực tài bồi cho y. Chẳng phải vài năm trước đây, vì nghe lời ta, y đã thân nhiên hạ độc thủ chính sư phụ y đó sao? Bây giờ sẽ đến lượt gã Vũ Văn Bắc Hóa đó. Rồi ngươi xem, một tay

ta sẽ xoay chuyển càn khôn, Tam Nguyên Tam Hóa là gì rồi cũng phải tuân theo sự sai khiến của ta. Ha... ha...

Chàng phần nộ, không ngờ Nhậm Thiên Hành từ lâu đã là người chấp hành mệnh lệnh quá ư tàn nhẫn của lão quái vật này.

Định quát mắng cho hả tức, chàng nghĩ lại nên thôi. Thay vào đó, chàng vờ hỏi lão :

- Lão muốn độc bá võ lâm? Tại sao lão luôn thiên phương bách kế hết xúc xiểm người này lại hại người khác?

Và chàng phải bắt ngờ khi nghe lão giải thích một cách thân nhiên :

- Ta đâu chỉ muốn độc bá võ lâm. Ta còn muốn thay cả trời hành đạo nữa. Ngươi nghĩ xem, lòng người lúc này ai ai cũng đầy tham vọng, bọn thường nhân có tham vọng của bọn thường nhân, giới võ lâm cũng có tham vọng riêng của giới võ lâm. Mọi người hầu như quên hết bốn chữ luân thường đạo lý. Tại sao ta không thay trời hành đạo, quét sạch lũ gian tà ra khỏi nơi đã sinh ra chúng? Và đó là điều ta đang thực hiện.

Chàng rúng động :

- Lão hóa cuồng rồi. Chính những hành vi của lão càng làm cho luân thường đạo lý thêm bị chà đạp. Người của lão nhẫn tâm sát hại chính đáng sinh thành ra họ, huynh đệ tương tàn, đệ tử thí sư. Đó là hành vi thể thiên hành đạo sao?

- Hừ! Ngươi biết gì mà nói? Dùng ác để diệt ác, sau đó chính lũ ác nhân này sẽ bị ta loại bỏ. Đến lúc đó, chẳng phải bao nhiêu kẻ gian tà đều bị một mình ta xóa sạch đó sao? Ha... ha...! Sẽ không còn những tranh chấp như đã xảy ra cho Tam Nguyên Tam Hóa, như đã xảy ra cho Tuyết Hoa Phong Nguyệt, và vẫn xảy ra giữa các võ phái trên giang hồ. Ha... ha...

- Lão đã cuồng tâm rồi. Chính trí thông minh thiên phú của lão làm cho lão biến tâm. Lão đang là một ác nhân sao lão không hủy diệt chính lão?

Hồ Thiếu Bạch đã khích nộ lão.

- Câm! Hạng ấu trĩ như ngươi có tư cách gì bình phẩm những hành vi của ta? Được! Đã vậy ta phải giết ngươi trước. Bằng không, sau này còn có ai ngưỡng mộ ta, khâm phục ta? Xem đây!

Xi... xi...

Với mục lực tinh tường, chàng phát hiện một lỗ thủng nhỏ ở đâu đó trên trần động đang có một luồng sương vụ mờ trắng được lão bắn ra.

Biết đó là chất độc, chàng tương kế tựu kế vờ lão đảo, sau đó ho sặc sụa.

Luồng sương vụ vẫn tiếp tục tuôn vào, càng lúc càng ngập tràn khắp nơi trong gian thạch thất.

Bé khí, chàng từ từ khụy xuống nằm nghiêng người qua một bên, mắt vẫn thao láo nhìn vào lỗ thủng nọ.

Xi... xi...

Được một lúc lâu, làn sương vụ đột ngột ngừng xuất hiện. Thay cho tiếng xì xì đều đều vẫn vang lên, chàng nghe lão quái lắm bầm :

- Ngươi là kẻ đầu tiên được ta hóa kiếp bằng Hóa Kiếp Tiêu Hồn Vụ. Phải nói là ngươi có phúc phận hơn người.

Chàng tái mặt, lảng lảng dịch chuyển lui vào phần găm của nơi thờ tự. Vì với lời nói vừa nghe, chàng muốn giả vờ thế nào cũng được nhưng đề tự biến thành một bộ hài cốt cho phù hợp với năm chữ Hóa Kiếp Tiêu Hồn Vụ, đó là chuyện tuyệt đối chàng không thể giả vờ. Do vậy, nếu đề lão nhìn thấy chàng vẫn nguyên vẹn thân thể, lão làm sao dám phát động cơ quan đề tiến vào và vô tình tạo cơ hội cho chàng.

Rất tiếc, chàng đã quá chủ quan. Đường như lão đã bỏ đi và không cần nhìn lại kết quả vừa ban cho chàng. Lão qua tin tưởng vào độc chất Hóa Kiếp Tiêu Hồn Vụ.

Nhưng lão đâu biết Hồ Thiếu Bạch sau khi tình cờ nuốt phải “Sâm vương vạn niên”, chàng kể như có tám thân bách độc bất xâm.

Chờ một lúc thật lâu, chàng lại chui ra từ chỗ nấp.

Và không khó khăn gì trong việc tìm kiếm lỗ thủng lúc nãy được lão phun độc chất vào.

Dùng Lôi Công trùy, chàng nhẹ nhàng xoay to lỗ thủng nọ.

Lỗ thủng to dần, và từng phiến đá được chàng nhẹ nhàng gỡ ra, tạo một lối thoát thân không thể ngờ là có.

Chàng nhẹ nhàng chui lên. Và đây là lần đầu tiên chàng được ung dung đi lại, nhìn ngắm khắp chỗ mà nhiều năm trước song thân chàng từng lưu ngụ.

Chàng không tìm thấy lão quái, đổi lại chàng tìm thấy những người và những vật mà chàng không ngờ là có ở đây, đồng thời lại dễ tìm đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Tam nguyên tam hóa

Bên ngoài trang viện, một bầu sát khí đã xuất hiện, đầu tiên là từ ngọn phướn nhỏ đang được Hứa Văn Anh cầm trên tay cứ luôn phát lên phản phật. Sau đó, do ma lực kỳ quái từ ngọn phướn, bầu sát khí như đầu chân từ thân cứ xiết dần vào Dương Liễu Liễu, đang bị Thẩm Nguyên hợp lực với phụ tử Đàm Tất Khả ba người dồn vào tử địa.

Cạnh đó, là một Gia Cát Hiệp càng lúc càng lâm vào cảnh khó xử khi cứ bị Gia Cát Quân đốc toàn lực giao đấu vì không còn nhận ra huynh đệ. Tương tự dù không phải là khó xử nhưng xem ra một Vũ Văn Bắc Hóa vẫn không ngăn nổi thần lực vượt trội của Nhậm Thiên Hành và còn có Tôn Quý thì thoảng ra tay hiệp lực.

Sau cùng, nơi xuất phát sát khí dày đặc nhất lại là nơi không có liên quan gì đến trận thư hùng không cân sức kia. Ở đó, một lão văn nhân đang ung dung đưa mắt nhìn từ trận đấu này qua trận đấu khác như một người đang thưởng lãm cảnh mỹ quan bất ngờ có.

Và như muốn chứng minh bản thân đang là người vô tình mục kích, cũng là người biết thương thức những điều hay đẹp, lão văn nhân gầy gò nọ thỉnh thoảng buột miệng, buông những lời bình phẩm đại loại như :

- Trong nhu có cương, công phu Vô Nguyên kẻ ra cũng có đôi chút lợi hại. Nhưng sẽ lợi hại hơn nếu gặp người biết vận dụng linh hoạt đạo lý đó.

Lời của lão văn nhân như có ma lực và duy chỉ có một người bị ảnh hưởng. Đó là Nhậm Thiên Hành bỗng gầm lên vang dội :

- Vũ Văn Bắc Hóa! Rồi ngươi cũng phải nhận cùng một kết quả, như lão đạo nhân thú, thúc thúc ngươi. Xem đây!

Vù...

Vũ Văn Bắc Hóa bật thoát một chiêu thật nhanh :

- Chính ngươi phải chết thì có! Đờ!

Vù...

Ầm!

Tôn Quý và Nhậm Thiên Hành lại tiếp tục quần thảo Vũ Văn Bắc Hóa.

Bấy giờ lão nhân đã đưa mắt nhìn vào Dương Liễu Liễu và lại buột miệng :

- Nha đầu quả đã gặp quá nhiều may mắn. Bẩm sinh đã bị chứng Lục Âm tuyệt mạch, không ngờ nhờ đó càng thêm đắc địa, khiến dễ dàng luyện Bách Hoa công phu của lão Đàm, lại được luyện Hàn Băng chương của Bắc Băng cung và luyện Phong công của mộ Phong Hóa Xú Điện. Nếu phải hạ thủ nha đầu thật là uổng phí.

Lời nói ma lực của lão văn nhân vô tình làm cho Thẩm Nguyên phẫn nộ :

- Hãy đỡ Bạch Hoa chi pháp!

Vù...

Đàm Tất Khả, Đàm Tất Hạ, Đàm Tất Vũ cùng phẫn nộ :

- Phong công vốn dĩ của Phong Hóa môn, tiện tỳ ngươi sao dám tùy tiện luyện?

Đờ!

Ào...

Dương Liễu Liễu đốc toàn lực vào song chương :

- Bọn ngươi đều là hạng tà ác, trời nào dung đất nào tha. Được! Ta quyết liều chết cùng với bọn ngươi! Xem chương!

Vù...

Ầm! Ầm! Ầm!

Cứ thế, nửa là khích nộ, nửa là điều động trận chiến theo ý muốn, lão văn nhân lại buông lời bình phẩm võ họa Thượng Nguyên :

- Cương nhu tuy có linh hoạt nhưng tiếc rằng vẫn chưa đạt hòa hài. Thật phí tài hoa một thời kiệt xuất của Thượng Nguyên Vương Hóa.

Dò xét đã đủ, với chủ trương vừa định đoạt xong, Hồ Thiếu Bạch bất ngờ bật tung người lên cao, lao từ chỗ nấp ra và cố tình dùng khinh thân pháp thượng thừa đảo lượt quanh phạm vi cục trường nơi đang có ba trận chiến nọ.

Vút!

Với chủ đích là khích nộ lão văn nhân, tay chàng lần lượt ném ra những nắm bột trắng, sao cho tất cả hóa thành vân vụ mờ ảo phủ kín mọi người đương diện, chàng vừa vận lực vừa cười thật to :

- Lão quái vật! Lão nghĩ thế nào nếu tham vọng của lão bị Phản Hồn Định Nguyên này phá hủy? Ha... ha...

Đang là một nhân vật bàng quang để thưởng lãm, lão văn nhân vụt biến đổi thành một nhân vật hoàn toàn khác. Thân hình gầy gò của lão bỗng bật lao đi với một tiếng quát mà ngổ tạng người như lão khó có thể bật thoát ra :

- Lại là ngươi, Hồ Thiếu Bạch? Lần này đừng trách ta phải phân thân ngươi thành muôn mảnh.

Vút!

Bóng nhân ảnh của lão vụt mờ đi, làm cho Hồ Thiếu Bạch thấy cũng phải kinh tâm động phách. Vì dù đoán biết thế nào lão cũng có bản lĩnh cao minh, vì có cao minh lão mới đủ sáng suốt để bình phẩm từng loại võ học như vừa rồi, nhưng cao minh đến mức độ này, chỉ chớp mắt đã có phản ứng lợi hại, đó là điều Hồ Thiếu Bạch không hề nghĩ đến.

Khinh thân pháp quá nhanh khiến lão chỉ một sát na sau đó có thừa cơ hội để quật ra một kinh uy mãnh.

Vù...

Hai tay đang vương bận vì phải ném từng nắm Phản Hồn Định Nguyên Tán, chính là dược vật của lão bị chàng vô tình tìm thấy, Hồ Thiếu Bạch hầu như không còn cách nào phát kinh chống đỡ.

Cùng tắc biến, Hồ Thiếu Bạch lập tức đảo ngược thân hình lên cao, tiện tay ném luôn lọ đựng Phản Hồn Định Nguyên Tán vào vầng kinh mãnh liệt của lão.

Bộp!

Lọ dược vật vỡ tung, giải dược bay tung tóe, và khi gặp phải kinh phát tán của lão, tất cả đều hóa thành màn vân vụ mờ ảo như lớp sương mai.

Càng thêm phần nộ, lão văn nhân cũng lẳng không đảo ngược lên cao, bám đuổi theo Hồ Thiếu Bạch như hình với bóng.

Vút!

Đúng lúc này. Do hít phải Phản Hồn Định Nguyên Tán, tình hình lập tức có những chuyển biến bất ngờ.

Đầu tiên là tiếng kêu đờ đẫn của Nhậm Thiên Hành :

- Ô hay! Cung chủ...

Tôn Quý thì kêu :

- Sao ta bỗng ở đây?

Kỳ như những thanh âm còn lại đều là những tiếng gầm phần nộ :

- Thảm Nguyên mau đền mạng cho cô cô và nội tổ ta

- Á họ Hứa kia rồi. Phụ thân! Chúng ta mau giết ả, báo thù cho nội tổ.

- A...! Đàm Tất Hạ! Hỏa nhất là ý trung nhân của ta, sao ngươi cố tình dồn y vào chỗ chết. Hãy xem chương của Hứa Văn Anh ta

Vù...

Ào...

Ầm! Ầm!

Mọi diễn biến bất ngờ hỗn loạn và hậu quả tất yếu là một tiếng kêu bi thảm vang lên :

- A...! Mong Cung chủ thứ tội! Thuộc hạ..... Oa!

Àm!

- Hứa Vân Anh, ngươi dám! A...

- Tiệp tỳ phải chết!

Àm!

Oa!

Diễn biến xảy ra quá nhanh khiến con phần nộ của lão văn nhân cũng nhanh chóng dâng lên tột đỉnh. Lão bật thét :

- Súc sinh, xem chiêu!

Vù...

Hồ Thiếu Bạch vì có tâm trạng ngược lại, kết quả đang xảy ra bên dưới làm chàng thêm phần kích, nên ngọn Lôi Công trủy cũng được chàng vận dụng lên đến tột độ :

- Lão quái vật đừng quá cao ngạo. Xem đây!

Véo...

Bum... bum...

Àm!

Một kết quả không ngờ bỗng xảy đến với chàng, chấn kinh làm cho thân thể chàng chấn động, khiến kinh thân pháp đang thi triển phải gián đoạn. Chàng nặng nề rơi xuống.

Lão văn nhân bật cười ghê rợn khi cũng trảm người xuống, quyết tặng cho chàng một kinh tối hậu.

Vút!

Bất ngờ, từ dưới bỗng có người lao vọt lên và lao lướt qua chàng. Người đó chỉ để lại bên tai chàng một tiếng gầm kinh thiên động địa :

- Sao lão dám ám hại muội muội ta? Đờ!

Vù...

Lão văn nhân lập tức phát kinh chống đỡ :

- Thượng Nguyên võ học ư? Ta cũng khá am tường đấy! Xem này!

Vù...

Àm!

Bỗng có người lao đến giúp Hồ Thiếu Bạch hạ thân an toàn.

Nhận ra đó chính là Tra Khuất, chàng hốt hoảng bảo :

- Đừng chần chờ nữa, hãy mau hiệp lực giết lão. Ngoài việc lão kiêm luyện nhiều tuyệt kỹ, lão còn tự dùng rất nhiều Cửu Cửu Nguyên Độn Dương, tuyệt đối không thể xem thường! Đi đi!

Dương Liễu Liễu cũng nghe thấy nên bật quát lớn :

- Hãy mau hiệp lực giết lão quái! Đờ!

Vù...

Tràng cười lồng lộng của Vũ Văn Bắc Hóa cũng vang lên :

- Lão đã từng bình phẩm võ học của Vô Nguyên. Hãy ném thử một chưởng Vô Nguyên xem! Ha... ha...

Vù...

Hồ Thiếu Bạch vừa vội lo ổn định chân kinh, vừa đảo mắt nhìn quanh. Và chàng càng thêm phấn khích khi biết Thần Cái và Dư Hoàng cũng kịp thời xuất hiện và đã hạ thủ Tồn Quý. Thần Cái đang ngoác miệng hô hoán :

- Mọi người còn chờ gì nữa? Mau tiến hành như dự định.

Theo tiếng hô hoán của Thần Cái, lần lượt có nhiều nhân vật xuất hiện, và những nhân vật này cũng lần lượt gào lên :

- Cửu Cửu quái thư sinh? Ngươi đã từng xin đầu nhập vào tệt phái. Nhưng do ngươi là kẻ bầm sinh có tiên thiên bất tặc không được tệt phái thu nhận ngươi lấy đó làm hận sao?

- Lão thiên tiên bất tặc kia. Sao lão lại miễn cưỡng tự chuốc họa vào thân? Hãy nhìn lại xem, thất đại phái đã được Hồ Thiếu Bạch giải thoát rồi. Lão còn chưa cam tâm nhận bại ư?

Tiên thiên bất tặc đây là điểm yếu duy nhất của lão Cửu Cửu quái thư sinh. Và trước kia, khi Cửu Cửu quái thư sinh gây náo loạn cho Cái bang chính phụ thân của Hồ Thiếu Bạch đã dùng điểm yếu này quật ngược lại lão, giúp Cái bang vượt qua kiếp nạn.

Lúc này Hồ Thiếu Bạch lung sục khắp Thần Kiếm trang viện, chàng vô tình phát hiện điều này và đó là thiên bí sự mà phụ thân chàng có lưu rõ trên một mảnh hoa tiên.

Sau đó, nhờ có dịp lung sục, chàng vô tình phát hiện nơi lão quái giam giữ người.

Đó là thất đại phái, Thần Cái, Dư Hoàng cùng bọn Hứa Vân Thông. Và chính thất đại phái lần lượt thừa nhận điều này: Cửu Cửu quái thư sinh là người có bầm sinh tiên thiên bất tặc, không thể miễn cưỡng luyện võ công.

Nhưng bây giờ, sự thật đã nói lên điều ngược lại, công phu của lão quái đã đạt mức tột đỉnh. Nhưng Hồ Thiếu Bạch tự hiểu vì sao lão quái đạt được điều này, chính là nhờ Cửu Cửu Nguyên Đon Dương được lão chế luyện.

Những loạt chân kinh vẫn vang dội và rớt cuộc Gia Cát Quân và Tra Khuất cũng phải liên tay xuất thủ hiệp với Gia Cát Hiệp.

Ầm! Ầm!

Bất ngờ Hồ Thiếu Bạch phát hiện lão quái đang nhắm vào Dương Liễu Liễu để phát xạ một chỉ kinh Vô Nguyên. Chàng kinh hoàng bật người lao đến :

- Lão quái vật muốn chết?

Véo...

Bum... bum...

Ầm! Ầm!

Nhờ có Hồ Thiếu Bạch kịp giải nguy, Dương Liễu Liễu bình ổn lùi lại.

Nàng vội hét vào tai chàng :

- Cần phải bảo Vô Nguyên, Thượng Nguyên hiệp lại, như Nguyệt Tuyết trước kia.

Chàng bừng tỉnh, lập tức lao đến chỗ Gia Cát Quân vừa bị chấn lùi.

Không cần nghe giải thích lâu, Gia Cát Quân đã nhanh chóng hiểu. Nàng quát :

- Vô Nguyên khởi nguồn! Thượng Nguyên tột đỉnh! Mau!

Như một tia chớp bất ngờ lóe lên giữa bầu trời u ám, Gia Cát Hiệp và Vũ Văn Bắc Hóa nhìn nhau.

Nhận ra ý nghĩ của nhau, cả hai cùng quát :

- Vô Nguyên khởi nguồn...

- Thượng Nguyên tột đỉnh....

Ào... ào...

Một lực xoáy cực mạnh được hợp lực này tạo ra, làm cho lão văn nhân phải khó khăn lắm mới cưỡng lại, không để lực xoáy cuốn đi.

Với hành vi thật bất ngờ, Hồ Thiếu Bạch động thân lao vào vùng xoáy vẫn hiện diện :

- Hồn Nguyên vận khởi! Đi!

Bóng của chàng lập tức hòa nhập vào vùng xoáy, lao thẳng vào lão quái vật.

Ầm!

Có cảm nhận diễn biến đang thuận lợi, ở bên ngoài Gia Cát Quân lại hô hoán :

- Tam Nguyên hợp một! Nhanh lên! Nhanh nữa lên!

Thần Cái và mọi người ở bên ngoài cũng bị diễn biến làm cho phấn khích :

- Tam Nguyên Tam Hóa! Hay lắm! Đánh! Đánh!

Gia Cát Hiệp và Vũ Văn Bắc Hóa một lần nữa vận lực làm tăng lực xoáy.

Ào...ào...

Ở giữa vùng xoáy có tiếng Hồ Thiếu Bạch quát lên thật to :

- Hồn Nguyên Lôi Công kiếm! Đờ!

Ầm! Ầm! Ầm!

Như những tiếng sấm động giữa lúc trời giông bão, từ vùng xoáy cũng có những tia sáng chớp lóe lên kinh người. Cuối cùng là một tiếng gào cực kỳ bi thảm vang lên ghê rợn :

- A... a...

Sấm sét dừng, bão tan, lực xoáy từ từ biến mất.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau :

- Lão đâu rồi?

Thần thờ trước oai lực kinh hồn vừa diễn ra, Gia Cát Quân chép miệng than :

- Hồn Nguyên công phu? Hóa ra lần đó Tuyết Nguyệt nhị hùng cũng đã tự diệt bằng cung cách tương tự.

Thoáng nghe lời lẩm bẩm này, Hồ Thiếu Bạch hoang mang :

- Hồn Nguyên Lôi Công kiếm lợi hại thế sao? Nếu vậy, từ nay trở đi Hồ Thiếu Bạch này làm gì dám dùng đến?

Bất chợt có người tiến đến vỗ vào vai chàng :

- Hào huynh đệ! Huynh đệ vẫn phải dùng nếu không muốn sau này hạng ác nhân như lão khi này lại xuất hiện.

Hồ Thiếu Bạch ngơ người nhìn nhân vật đó :

- Cung chủ...

Vũ Văn Bắc Hóa xua tay :

- Hãy gọi ta như ta đã bảo

Chàng lúng túng :

- Vũ Văn đại ca! Đệ.... đệ...

Vũ Văn Bắc Hóa mỉm cười :

- Đừng như vậy! Công phu Hồn Nguyên quả nhiên cái thế! Ta nhận bại mà.

Cũng bất ngờ như vậy, có tiếng gọi chàng :

- Hồ thiếu hiệp! Ta...

Chàng nhìn qua Tra Khuất và cười từ hòa :

- Một lòng trung với chủ nhân, người như tiền bối chỉ có công không có tội.

Từ một góc khuất Tra Ngọc bỗng bước ra :

- Đa tạ Hồ Thiếu Bạch huynh quá khoan dung. Một lễ này tiểu muội xin tạ lỗi thay gia phụ.

Dương Liễu Liễu tiến đến đỡ Tra Ngọc đứng dậy :

- Nói như muội không lẽ Liễu Liễu này cũng phải hành lễ đáp tạ muội đã giúp giải thoát gia phụ sao? Đừng làm Hồ Thiếu Bạch huynh khó xử.

Chàng gạt đầu phụ họa :

- Tra cô nương đã chịu nhiều oan khiên, tại hạ nữ lòng nào ghi nhớ những gì đã qua?

Gia Cát Quân bỗng bước đến :

- Ta mới là người cần được huynh lượng thứ. Chẳng hay huynh có dám nhận Gia Cát Quân này làm nghĩa muội?

Chàng sững sờ Gia Cát Hiệp chậm chân đi đến :

- Hồ Thiếu Bạch! Ta...

Chàng vội ngăn lại :

- Vương gia bất tất phải khách khí! Nói thật, tại hạ ngàn lần không dám cùng vương gia đối đầu.

Gia Cát Hiệp cười gượng :

- Vương gia của ta là giả hiệu. Ta chỉ muốn thành người Trung Nguyên bình thường, được sinh sống tại Trung Nguyên này mà thôi.

Chàng bật cười :

- Nếu Gia Cát huynh có ý đó tại hạ còn gì vui hơn.

Gia Cát Hiệp nghi ngại :

- Nhưng, ta...

Chàng lại ngắt lời :

- Nếu Gia Cát Quân đã là nghĩa muội của Hồ Thiếu Bạch, Gia Cát huynh còn ngại gì không gọi đệ là tam đệ với Vũ Văn huynh là đại ca?

Gia Cát Hiệp đỏ mặt, phải một lúc lâu mới gọi thành tiếng :

- Tam đệ! Một nhị ca như ta, a... a...

Thần Cái ở ngoài cười vang :

- Hay lắm! Một kết cục thật hay. Tam Nguyên Tam Hóa bỗng trở nên người một nhà. Hay thật đấy! Ha... ha...

Thất đại phái không ai bảo ai cùng thở phào nhẹ nhõm, vậy là đại kiếp nạn đã qua.

Mãi đến lúc này mới thấy Hứa Vân Thông, Kha Lạc và Tả Danh rón rén bước lại gần, sau họ là bọn Xuân Mai bốn người.

Hứa Vân Thông áp ứng hỏi Hồ Thiếu Bạch :

- Đừng trách ta chưa nói lời đáp tạ sau khi được giải thoát, gia muội đâu?

Chàng thờ dãi, nhìn Dương Liễu Liễu. Hiểu ý Dương Liễu Liễu lên tiếng :

- Lệnh muội vẫn bình yên và dường như sắp làm Hồ Thiếu Bạch phu nhân. Sao Hứa huynh không bắt đầu gọi y là muội phu ngay từ bây giờ?

Hứa Vân Thông kinh ngạc :

- Có chuyện đó ư? Không phải Dương cô nương và y bấy lâu nay vẫn như hình với bóng? Y và cô nương không phải sắp là phu thê sao?

Dương Liễu Liễu đỏ bừng khuôn mặt. Đã vậy Gia Cát Quân còn cố tình trêu nàng :

- À...! Hóa ra đây là tam tẩu tẩu? Nghĩa muội Gia Cát Quân vì không biết nên không kịp ra mắt, mong tẩu tẩu lượng thứ cho.

Vút!

Dương Liễu Liễu đột nhiên bỏ chạy làm mọi người ngơ ngẩn.

Bất ngờ có tiếng Thần Cái vang lên :

- Kia, tiểu tử! Sao ngươi không mau đuổi theo? Nha đầu chạy chỉ là đồ ngượng thôi! Chắc...

Giật mình, chàng vòng tay thì lễ khắp lượt :

- Tại hạ vội lắm! Mong chư vị lượng thứ!

Đuổi theo chàng là những tràng cười vui nhộn, một cảnh mà đã lâu lắm rồi chưa hề thấy xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Tuyết Hoa Phong Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.